

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 586Α

μπόδεμα του 'Ανέστη έχει πιά σω-
θεί. Λογάριαζε να πάρη ένα ζεστό
πανωφόρι για τη Φλώρα, μα δε
φτάσανε τὰ λεφτά. Την παραμονή,
πριν φύγη από τὸ σπίτι, τὸν στα-
ματάω.

—'Ακου, τοῦ λέω καὶ τοῦ θάζω
στὸ χέρι ὅ,τι εἶχα οἰκονομήσει γιὰ
τὴ δουλειὰ πού ξέραμε. 'Ηθελα νὰ
σοῦ κάνω μιὰ χαρὰ κι' ἐγώ. Τότε,
ντὲ, πού μάζευσες γιὰ τὸ πόδι... Μὰ
ἔτσι πού ἤρθανε τὰ πράγματα δὲ
φτάνουν γι' αὐτὸ πού λογαριάζαμε
ὅσα ἔχω μαζέψει. 'Ισα πού φτά-
νουν γιὰ ἕνα πανωφόρι, νὰ ποῦμε
κι' ἕνα καλὸ τραπέζι τὰ Χριστού-
γεννα...

Δὲν τοῦ δίνω καιρὸ νὰ μοῦ πῇ
λέξη. Τὸν σπρώχνω νὰ ὀγῇ νὰ πᾶ
νὰ ψωνίσῃ καὶ νὰ μ' ἀφήσῃ καὶ μέ-
να νὰ σιγυρίσω τὸ «ἀρχοντικό»
μας. Εἶνε ἀνάγκη τώρα νὰ μιλή-
σῃ καὶ νὰ τοῦ μιλάω ἢ νὰ κυττάζωμστε
στὰ μάτια γιὰ νὰ καταλαβαίνῃ ὁ
ἕνας τὸν ἄλλον;

— 33 —

'Ανήμερα τὰ Χριστούγεννα στρώ-
σαμε ἕνα τραπέζι πού δὲ λέγεται—
σάν τότε πού ζούσε κι' ὁ Χρῖστος.
Μὰς βοήθησε κι' ἡ καυμένη ἢ Φλώ-
ρα. 'Ασπρὸν τραπεζομάντηλο καὶ
λουλούδια στὸ γυαλί... Πῆραμε πά-
λι γαλόπουλο, πού τὸ μαγεῖρεψε
ἡ νοικοκυρὰ μας κι' ἦταν νὰ γλύ-
φῃς τὰ δάχτυλά σου. 'Ηπιαμε κι'
ὄλας κι' ἤρθαμε στὸ κέφι. Τραγου-
δήσαμε ὅλοι μας. 'Ακουσα καὶ τὴ
φωνὴ τοῦ 'Ανέστη. Τί σοῦ κάνει κι'
αὐτὴ ἡ ἀγάπη, ὡς τόσο... Καὶ τὸ
μάτια ξεσταχτώνει καὶ τὴ φωνὴ
τὴν ξανοίγῃ... Κεῖνὴ τὴ μέρα ἔα-
ναμε καὶ τὴ Φλώρα μὲ τὴ βία νὰ
φορέσῃ τὸ πανωφόρι της. Κι' ἐγώ
γιὰ μιὰ στιγμή πίστεψα πὼς δὲ μὴ
ἔλειπε τὸ ζερεὶ τὸ χέρι μου. Οὔτε
καὶ τοῦ 'Ανέστη τὸ ποδάρι του. Τὸ
πολύ-πολύ πὼς εἶχε τὸ ἄλλο, τὸ
ξύλινο, πού λογαριάζαμε νὰ πα-
ραγγεῖλουμε...

ΑΛΚΗΣ Κ. ΤΡΟΠΑΙΑΤΗΣ

Σκέψεις γιὰ τὸν ἔρωτα

«Ξέρω τοὺς ἄντρες...» Γιατὶ αὐ-
τὴ ἡ κλασικὴ φράσις διαδέχεται
πάντα στὰ χεῖλη μιᾶς γυναίκας, ὅ-
χι ἕναν θρίαμβο, ἀλλὰ μιὰ ἐρωτικὴ
ἀπογοήτευση πού ἀποδεικνύει ἀκρι-
βῶς τὸ ἀντίθετο;

(Κολέτ)

— 34 —

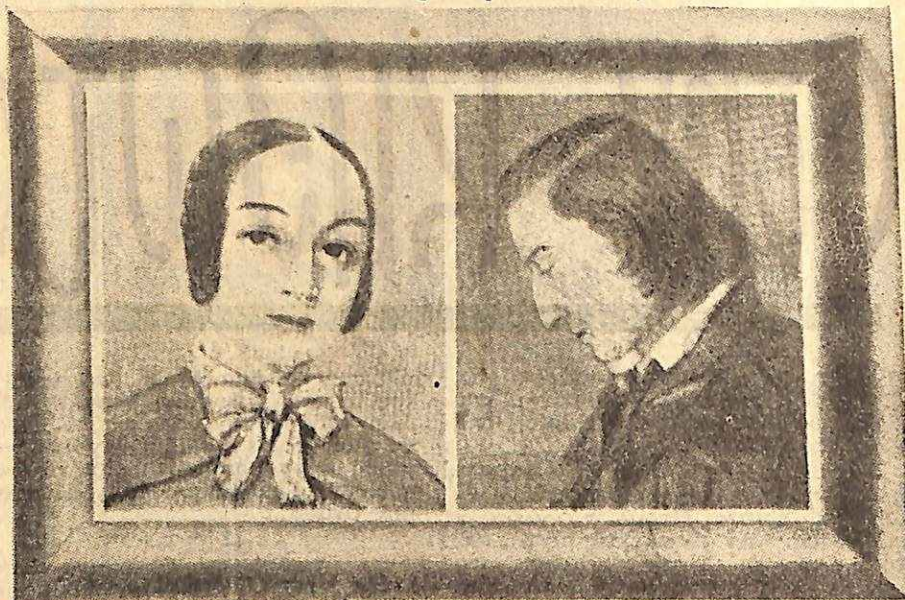
'Υπάρχουν δυὸ εἶδη γυναικῶν πού
δὲν πρέπει νὰ γνωρίζουμε μὲ κανέ-
να τρόπο: πρώτα ἐκείνες πού δὲν
μᾶς ἀγαποῦν, κι' ἔπειτα ἐκείνες
πού μᾶς ἀγαποῦν. 'Ανάμεσα στὰ
δυὸ αὐτὰ ἄκρα, ὑπάρχουν ἕνα σω-
ρὸ γυναικὲς χαριτωμένες, μὰ δὲν
ξεύρομε νὰ τίς ἐκτιμήσωμε.

(Πιερ Λουί)

Εἶνε ἐκπληκτικὸ τὸ ὅτι οἱ ἄνδρες,
πού εἶνε τόσο ἐπιεικεῖς γιὰ τίς γυ-
ναῖκες πού τοὺς καταστρέφουν, εἶνε
τόσο σκληροὶ σ' ἐκείνες πού τοὺς
δίνουν χρήματα.

(Μωρίς Ντονναί)

'Αγαποῦν καὶ οἱ μεγάλοι;

Ὁ Σοπὲν μὲ μιὰ ἀπὸ τίς ἀγαπημένες του: τὴν Μαρία Βλοτζίνσκα

Ο ΣΟΠΕΝ

Ὁ γλυκύτερος συνθέτης τοῦ «Νοκτύ-
ρν» εἶναι ἀπὸ τοὺς μουσικοὺς
μὲ τὴν πλουσιώτερη ἐρωτικὴ ζωή.

Νεαρώτατο, τὸν ἐρωτεύεται ἡ κόμη-
σα 'Αλεξάνδρα ντέ Μαριόλ, αὐτὸς ὅμως,
τὴν περιφρονεῖ καὶ προτιμᾷ τὸν ἔρωτα
μιάς μικρούλας μαθητριάς τοῦ 'Οδείου,
τὴν ὁποία προσηύδαε στὸ πιάνο.

Λίγο ἀργότερα στὴ Βαρσοβία, ὁ Σο-
πὲν ἐρωτεύεται μιὰ γκιοβερνάντα, ἀμφι-
βόλου ἠθικῆς καὶ ἀφαιρέτητος. 'Αργότε-
ρα, στὴν ἴδια πόλιν, μπλέκεται στὰ δίχτυα
μιάς τραγουδίστριας, τῆς Κωνσταν-
τῆς Γκλανκόβσκα, καὶ γιὰ νὰ γίνῃ ἀντάξιος
της γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ ὕψος τοῦ Παγκα-
νίνι, πού ἦταν τότε στὸ μεσουράνημά
του, φεύγει γιὰ τὴ Βιέννη, ὅπου καὶ
ἀναδεικνύεται.

Δέκα ἐννέα ἐτῶν ἡ φήμη του εἶναι κιό-
λας παγκοσμία. 'Αργότερα στὴ Δρέσδη
συνδέεται μὲ κάποια Κλένγκελ, τὴν πα-
ρατάει ὅμως γρήγορα γιὰτὶ τὴ βρίσκει
πολύ μικροαστὴ. Φεύγει μὲ τὸν φίλο του
Τίτο γιὰ τὴ Βιέννη καὶ ἐκεῖ κυριεύεται
ἀπὸ ἕνα φλογερὸ πάθος γιὰ κάποια νεα-
ρὰ ορφεοῦλα πού τὸν φωνάζει χαϊδευ-
τικὰ Σάς.

Καὶ πάλι ἐπιστρέφει στὴ Βιέννη. Ὁ
Σοπὲν συναντᾷ ἐκεῖ τὴν πατριώτισσά του
Κωνσταντὴ Μπέγιερ καὶ τὴν ἐρωτεύεται ἔ-
πειδὴ ἔχει τὸ ὄνομα τῆς λατρεμένης του
Βαρσοβιανῆς.

Ἡ ἀνήσυχη, ὁμως, ψυχὴ τοῦ μεγάλου
καλλιτέχνη δὲν βρίσκει ποῦθεν τὴν γα-
λήνην πού ἀποζητᾷ. Πάσχει ἀπὸ νοσταλ-
γία... θέλει νὰ πᾶ στὴ Βαρσοβία, στὸ
Λονδίνο, ὕστερα καὶ ἀποφασίζει ἐπὶ τέ-
λους νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι.

Ὅταν συναντᾷ στὴ Δρέσδη τὴν νεαρά
κόμησσαν Μαρία Βλοντζίνσκα, πού τὴν
γνώρισε παῖδάκι καὶ τὴν σκεπτόταν πάν-
τα σὰν «θησαυρὸ ἀμόλυπτο καὶ δυσκολό-
πιστο, νομίζει ὅτι σ' αὐτὴν θὰ βρῇ ἔ-
πὶ τέλους τὴν ψυχικὴ ἀνακούφισιν πού
ζητᾷ. Τῆς ἀφιερώνει ἕνα ἀπ' τὰ ωραιότε-
ρα ὅλας του. Οἱ νοκτύρν του καὶ οἱ συν-
θέσεις του ξεγυλιζοῦν ὅλες ἀπ' τὴ λα-
τρεία πού νοιώθει μέσα του γι' αὐτήν.
'Ἡ μητέρα τῆς Μαρίας παρακολουθεῖ
στοργικὰ τὸ εἰδύλλιον τῆς κόρης της μὲ
τὴν μεγάλη μουσικὴ. Μέσα τῆς δυνεῖρεται
τὴν...

ταὶ νὰ τοὺς ἐνώσῃ γιὰ πάντα. 'Αλλὰ δυσ-
τυχῶς οἱ πνεύμονες τοῦ Σοπὲν εἶναι ἀδύ-
νατοι πολὺ καὶ χρειάζονται ἀνάπαυση καὶ
περιποίηση... καὶ τὸ εἰδύλλιον σβύνει...

Καὶ ἐπὶ τέλους ὁ Σοπὲν συναντᾷ τὴν
Γεωργία Σάνδη. Καὶ ἡ μεγάλη ψυχι-
κὴ του τραγωδία ἀρχίζει.

Ὁ Σοπὲν, λεπτός, εὐαίσθητος, μὲ μιὰ
αἰσθητικὴ νοσηρὰ πολλὰς φορὲς
στὸ πλάι τῆς γερῆς αὐτῆς γυναίκας πού
καπνίζει, ντύνεται ἀνδρικά καὶ φορᾷ
μπότες, δίνει τὴν ἐντύπωση μικρῆς κο-
πελλίτσας στὸ πλάι ἐνὸς γεροῦ ἀνδρός.

Γιὰ τὴν Γεωργία Σάνδη ὁ Σοπὲν δὲν
θὰ σταθῇ ποτὲ ὁ ἐραστὴς, ἀλλὰ ὁ σκλάβος.
'Ενας σκλάβος πού ἐπαναστατεῖ, θέ-
λει νὰ φύγῃ, ἀλλὰ ξαναρχεται πάντα γιὰ-
τὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὸν κρατᾷ καὶ τὸν με-
θ' αὐτὴν μάλιστα, σὰν κάποιο πιότη.

Παρ' ὅλη τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Σοπὲν ὁ
ἔρως αὐτὸς δὲν θὰ μονιμοποιηθῇ ποτὲ γιὰ-
τὶ ἡ Γεωργία Σάνδη δὲν μπορεῖ νὰ ἀνε-
χθῇ νόμους καὶ δεσμὰ, ἀλλὰ θέλει νὰ δι-
απρὴ πάντα τὴν ἀνεξαρτησίαν της.

Πηγαίνουν στὴ Μζγιόρκα, ὅπου τὸ κλί-
μα ἀποδεικνύεται σωτήριο γιὰ τὴν παθη-
τὴ κρίσιν τοῦ Σοπὲν. Περνοῦν ἐκεῖ μιὰ
ζωὴ ἡσυχίας καὶ συμμαζεμένη μέσα στὸ μο-
ναστήρι Μπαλντεμόζα.

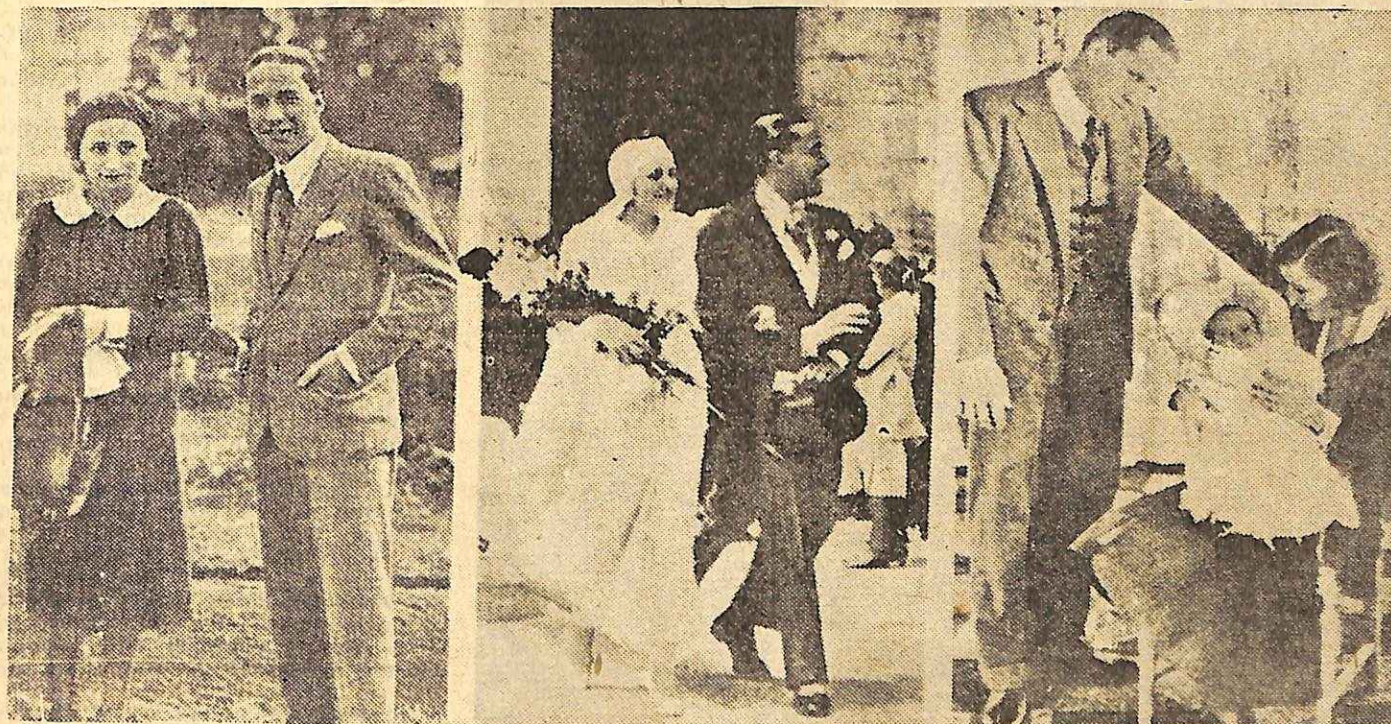
'Αργότερα ἀφήνουν τὴ Μαγιόρκα καὶ
ἐγκαθίστανται στὸ χτῆμα τῆς Σάνδης στὸ
Νεάν. Ἡ κοσμικὴ ζωὴ τοὺς συνεπαίρνει.

Ἡ ἀρρώστεια ὅμως τοῦ Σοπὲν χει-
ροτερεῖται ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Ὁ μουσου-
ργὸς ζητᾷ καὶ τώρα γαλήνην, πρὸ παντός.
'Εχει ἀπαυδήσει ἀπ' τὴν αὐταρχικότητα
τῆς Γεωργίας Σάνδης. Καὶ ἀπογοητευμένος
στρέφεται πρὸς τὴν κόρη της Σολάντ,

γιατὶ, νομίζει ὅτι μόνο σ' αὐτήν θὰ μπο-
ρέσῃ νὰ βρῇ τὴ φιλίαν πού θὰ τὸν παρη-
γορήσῃ. Αὐτὴ ὅμως ἀγαπᾷ ἕνα νεαρὸ ὑ-
ποκριτικὸ. 'Απογοητευμένος ὁ Σοπὲν
στρέφεται πρὸς μιὰ πλουσίαν νεὰ τὴν Ζάν
Στίρλιγκ, πού τὸν λατρεῖ. Προσπαθεῖ
νὰ βρῇ τὴν παρηγορίαν στὴν τρυφερότητα
καὶ τὴν στοργὴν της, ἀλλὰ τὸ τέλος εἶ-
ναι κοντὰ καὶ σὲ λίγο ἡ καταρραμένη ἀρ-
ρώστεια τοῦ κλείνει γιὰ πάντα τὰ μά-
τια...

Ὁ φακὸς τῆς ἐπικαιρότητας

Ὁ νεώτερος ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Εὐρώπης

ΜΝΗΣΤΗΡ

Ὁ κόμης Γκαλεάτσο Τσιάνο,
μνηστὴρ τῆς 'Εντας Μουσσολί-
νι, κόρης τοῦ 'Ιταλοῦ Ντουτσε.

ΓΑΜΒΡΟΣ

Τὴν ὥρα πού ἐξέρχεται ἀπ' τὸν
'Αγιο Πέτρο μετὰ τὴν τελετὴ
τοῦ γάμου.

ΠΑΤΕΡΑΣ

Ὁ κόμης Τσιάνο, μὲ τὴν γυναί-
κα του καὶ τὸν γιὸν του. Εἶνε
ἤδη πρόξενος στὴν Σαγγάη.

ΣΤΟ ΛΙΝΤΟ

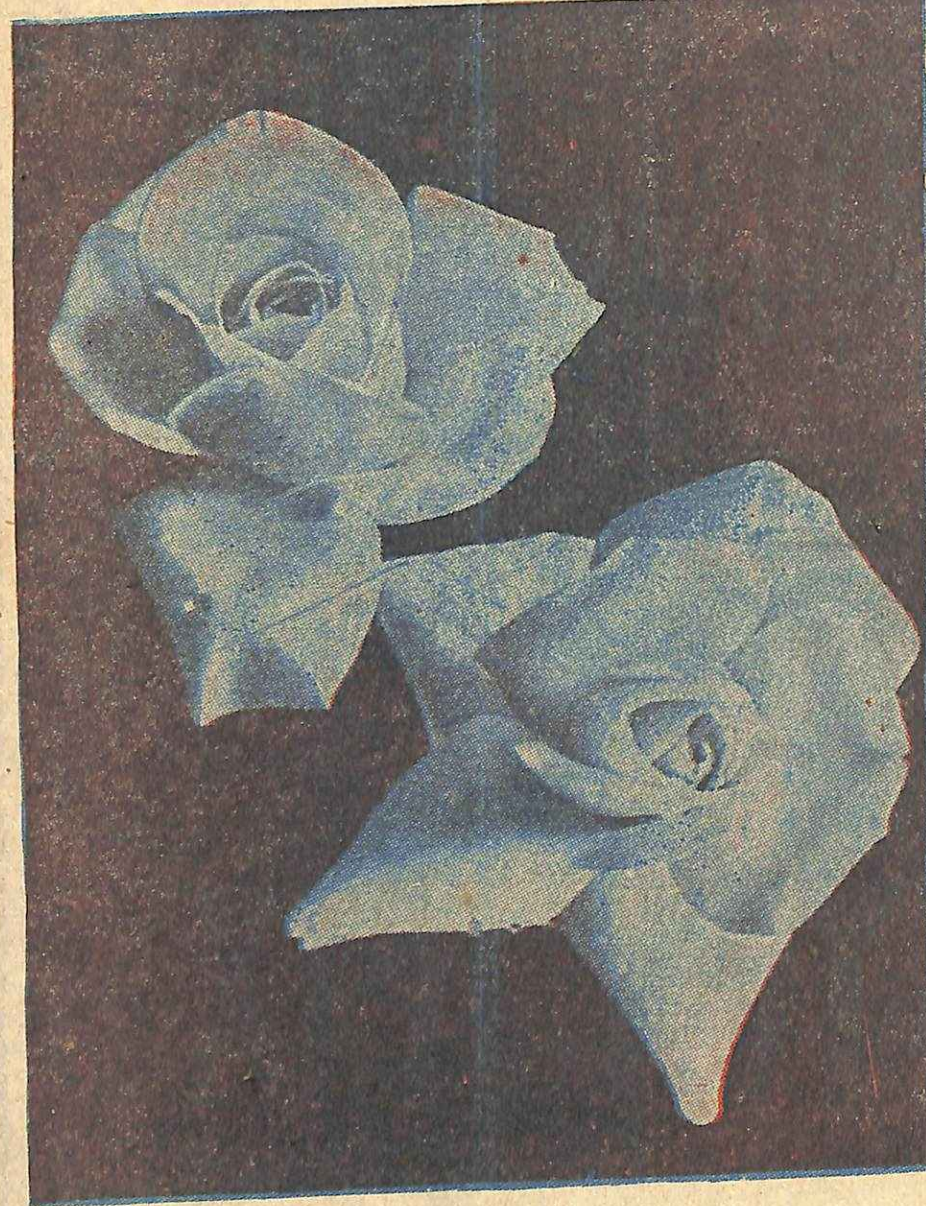
Ὑπουργὸς τῆς Προπαγάνδας,
περνᾷ τίς διακοπὲς του στὸ πε-
ρίφημο Λίντο, μαζί μὲ τὴν γυ-
ναῖκα του.

ΒΟΗΘΟΣ ΤΟΥ ΝΤΟΥΤΣΕ

Ὁ κόμης Τσιάνο, ὑπουργὸς
πλέον τῶν 'Εξωτερικῶν, πλάι
στὸν 'Ιταλὸ δικτάτορα καὶ πεν-
θερό του.

ΚΟΣΜΙΚΟΣ

Ὁ νεαρὸς κόμης καὶ ὑπουργὸς
θριαμβεύει ὄχι μόνον στὴν δι-
πλωματία ἀλλὰ καὶ στὰ σαλό-
νια τῆς Αἰωνίας Πόλεως.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Χρύσα καὶ ἡ Φανὴ Μαργέτη εἶναι δύο ἀδελφές ποὺ ἐργάζονται μαζὶ στὸ μπαλέτο τοῦ κολοκαρινοῦ θεάτρου «Κοσμίον». Ἐκεῖ, ἡ Χρύσα, ἡ μεγαλύτερη, γνωρίζεται μὲ τὸν δημοσιογράφου Χρυσάνη καὶ γίνεται φιλενάδα του, ἐνῶ ἡ Φανὴ συνδέεται μ' ἕνα τρυφερότατο αἰσθημα, μὲ τὸν πιανίστα τῆς ὀρχήστρας Λεωνίδα. Κάποτε, ὅμως, ὁ Χρυσάνης διαρρήγει τὴν Χρύσα καὶ θέλει νὰ κἀνὴ ἐρωμένη του τὴν Φανή. Γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχῃ αὐτὸ, μεταχειρίζεται ὅλα τὰ μέσα. Ἡ Χρύσα ὅμως, εἶναι πάντα ἐκεῖ, ἐτοιμὴ νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν ἀδελφὴ τῆς, νὰ τὴν συμβουλευθῇ. Τελικά, ὁ Χρυσάνης ἄλλαξε τακτικὴ. Ὑποκρινόμενος τὸν ἀντιδιεστὴ καὶ εὐλαβὴ φίλο, προτείνει τῆς Φανῆς νὰ τὴν παρουσιάσῃ σύντομα πρωταγωνίστρια τῆς ὀπερίτσας. Ἡ Φανὴ δὲν ἀκούει τὴν ἀδελφὴ τῆς καὶ ἀρνεῖται νὰ παρουσηθῇ ἀπὸ τὸ ὁρατο ὄραμα. Ὁ Χρυσάνης τὴν πιεστικὰ σὲ μιὰ ἱταλίδου δασκάλα τοῦ τραγουδιοῦ ὃς ὁποῖα ἀποκαλύπτει ἕνα σπῆναι πλοῦτο στὴν Φανὴ καὶ ἀναλαμβάνει

Λουλούδια

νὰ τὴν φορέσῃ. Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ρόλος ποὺ ἀνέλαβε νὰ παίξῃ ὁ Χρυσάνης στὴν ζωὴ τῆς Φανῆς, γίνεται γνωστὸς καὶ οἱ συνάδελφοι τῶν δύο κοριτσιῶν τὴ βλέπουν μὲ ζήλεια, μὴ ἀδίστατα ἀπ' αὐτὴς δημιουργεῖ καὶ ἕνα ἐπεισόδιο τῆς Χρύσας, ὅστερ' ἀπὸ τὸ ὁποῖο αὐτὴ γάνει αἰσινιστὴ. Εἶναι φτωχὴ... Ὁ γιατρός, συνιστὰ ἐπὶ ὁλοκληρῆς ἡσυχίας, καὶ καλὴ τροφή. Ἡ Φανὴ πηγαίνει ἀμέσως τὴν ἀδελφὴ τῆς σπύτι. Μέσα, ὅμως, στὴν δυστυχία

τῆς ἡ Χρύσα δὲν παύει νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἀνησυγῇ γιὰ τὴν τύχη τῆς ἀδελφῆς τῆς. Ἡ Φανὴ προσπαθεῖ νὰ τὴν καθησυχάσῃ.

— Τὴ ζωὴ τὴν ξέρω καλὰ, Φανή, τῆς λέγει πρὸς μου πῶς θὰ τὰ δγάλης πέρα μόνη σου;

130N

— Ἄ τὰ θγάλω...
— Θὰ πουληθῇς, δηλαδή...
— Δὲν πιστεύω νὰ χρειασθῇ!
— Κι, ἂν χρειασθῇ;
— Ἔ, τότε θὰ πουληθῶ... Δὲν θέλει συζήτηση...
Ἡ ἄρρωστη ἀνασηκώθηκε στοὺς ἀγκῶνες τῆς.
— Αὐτὸ μόνον δὲ θέλω νὰ γίνῃ... φώναξε. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο ἕνα χαμένο κορμὶ σὰν τὸ δικό μου νὰ προκαλέσῃ τὴν καταστροφὴ ἑνὸς φρέσκου καὶ μοσκομυρισμένου λουλουδιοῦ, ὅπως εἶσαι σύ...
Τὰ δάκρυα τῆς Φανῆς στάλαζαν ἀργά, σὰν τὰ δάκρυα μιᾶς μελαγχολικῆς ψυχᾶς, στὸ πρόσωπο τῆς Χρύσας.
— Ἀγαπημένη μου ἀδερφοῦλα... μουρμούρισε.
— Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ λουλούδια τῆς σέρας καὶ τὰ λουλούδια τοῦ ἀγροῦ, συνέχισε ἡ ἄρρωστη, ὑπάρχουν καὶ τὰ λουλούδια τῆς νύχτας... Ἐκεῖνα, δηλαδή, ποὺ προσφέρονται γιὰ πούλημα ὅταν λείπῃ ὁ ἥλιος, στοὺς πελάτες τῶν νυχτερινῶν κέντρων... Ἐνὰ τέτοιο λουλούδι εἶσαι κι' ἐσύ, Φανίτσα... Ἐνὰ λουλούδι ὅμως ποὺ δὲν πουλήθηκε ἀκόμα κι' εἶνε κρίμα νὰ πουληθῇ... ΓΙΑΤΙ ἡ νύχτα μὲ τὴν πυρωμένη τῆς ἀνάσα θὰ τὸ μαράνη σὲ μιὰ στιγμή...
Ἡ Φανὴ δὲν μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ. Οἱ λυγμοὶ τῆς κόβανε τὴ λαλιά.
— Τὸ πῶς δίκαιο ὅταν νὰ πεθάνω... συνέχισε ἡ ἄρρωστη. Νὰ πεθάνω, πρὶν φέρω τὴν καταστροφὴ τὴ δική σου...
— Οὐτὲ θὰ πεθάνῃς, κι' οὔτε θὰ χοθῶ, κι' ὅλα θὰ περάσουν... κατάρφερε νὰ ψιθυρίσῃ ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς τῆς ἡ Φανή.

Ἐκεῖνη τὴν ὥρα, χτύπησε τὸ κουδούνι. Ἡ ἄρρωστη ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι τῆς.
— Ποῖος εἶνε ἀραγε;... μουρμούρισε.
— Πῶς νὰ δῶ... εἶπε ἡ Φανή.
Ἀκούμπησε τὸ κεφάλι τῆς Χρύσας, ποὺ τὸ κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς, ἀπαλὰ στὸ μαξιλάρι, σηκώθηκε καὶ ἐβγήκε ἀπ' τὸ δωμάτιο. Κατέβηκε τὰ λίγα σκαλάκια καὶ ἀνοί-

ξε τὴν πόρτα. Καὶ τότε, θρέθηκε φάτσα μὲ τὸ Χρυσάνη, καὶ μ' ἕναν ἄλλον κύριο ψηλὸ, γκριζο, ποὺ φοροῦσε χρυσὰ γυαλιά καὶ βαστοῦσε μιὰ σάκκα στὸ χέρι.
— Καλημέρα, Φανή, εἶπε ὁ Χρυσάνης μπαίνοντας. Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ μαθαίνω;...
— Τὰ μάθατε; ἔκανε ἡ Φανὴ μὲ δάκρυα στὰ μάτια.
— Ναι, καὶ λυπήθηκα πάρα πολύ, παιδί μου... Γι' αὐτὸ μάλιστα παρακάλεσα τὸ φίλο μου, τὸν κ. Παυλίδη, ποῦνε εἰδικευμένος στὴ φυματολογία, νάρθῃ νὰ ἐξετάσῃ τὴν καυμένη τὴ Χρύσα... Ἡ δεσποινὴς Μαργέτη, συνέχισε ὁ δημοσιογράφος, γυρίζοντας πρὸς τὸν κύριο μὲ τὰ χρυσὰ γυαλιά, τὰ γκριζὰ μαλλιά καὶ τὴ σάκκα. Ἡ ἀδελφὴ τῆς ἄρρωστης ποὺ σοῦλεγα...
— Χάϊρω πολύ, δεσποινίς... ψιθύρισε ὁ γιατρός σφίγγοντας τὸ χέρι τῆς Φανῆς.
Στὴν ἐπαφὴ τοῦ χεριοῦ τῆς μὲ τὸ χέρι ἐκεῖνο, ἡ Φανὴ ἐνοιώσε ἕνα περιεργὸ ρίγος. Τὸ χέρι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν κρύο καὶ ἰδρωμένο, καὶ τὸ ὕφος τοῦ ἀπελπιστικὰ ξερό. Πόσο λίγο ἐμοιαζε ὁ σημερινὸς γιατρός μὲ τὸ χτεσινὸ κάταπρο ἀγαθὸ γεροντάκι τοῦ θεάτρου...
— Μπορεῖ λοιπὸν ὁ γιατρός νὰ δῇ τὴ Χρύσα;... ρώτησε ὁ Χρυσάνης.
— Πῶς, ἀμέσως... ἀποκρίθηκε ἡ Φανὴ. Πέραστε μόνον γιὰ μιὰ στιγμή στὸ χῶλ...
Οἱ δύο ἄντρες καθίσανε σὲ δύο ψάθινες πολυθρόνες τοῦ χῶλ, κι' ἡ Φανὴ μῆκε στὸ δωμάτιο τῆς ἀδελφῆς τῆς.
— Ποῖος ἦταν λοιπὸν; ρώτησε ἡ ἄρρωστη ἀνασηκωμένη στοὺς ἀγκῶνες τῆς.
— Ὁ Χρυσάνης μ' ἕνα γιατρό... τῆς ἀποκρίθηκε ψιθυριστὰ ἡ Φανὴ. Τὰ μάτια τῆς Χρύσας ἔλαμπαν

παράξενα:

— Ὁ Χρυσάνης... θέβαια... εἶπε. Ἀπ' τὸν οὐρανὸ τὴν γύρευε τὴν εὐκαιρία, καὶ στὴ γῆ τὴ θῆκε. Τώρα πᾶς μπορεῖ νὰ μᾶς προσφέρῃ ἀκόμα πῶς ἐπιμονὴ τὴν προστασία του...
Ἡ Φανὴ θέλησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ:
— Μὴ σοῦρχονται διαρκῶς οἱ ἱδρῆς ἰδέες... τῆς ψιθύρισε. Ἀπ' τὸ

τίποτα, καλὸς εἶνε κι' ὁ Χρυσάνης...
— Ὁχι, καλύτερα τὸ τίποτε, καλύτερα ἡ ἀρρώστεια, καλύτερος ὁ θάνατος, παρὰ ὁ Χρυσάνης... ἐπέμεινε ἡ ἄρρωστη.
— Σιγά, θὰ σ' ἀκούσω...
— Δὲ μὲ νοιάζει... Τόσο τὸ χειρότερο γι' αὐτόν, καὶ τόσο τὸ καλύτερο γιὰ μᾶς...
Ἡ Φανὴ ἐξόπασε:
— Ὁχι, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ μᾶς πρῶτ' ἀπ' ὅλα...
— Γιατί;
— Εἶνε γιὰ νὰ ρωτᾷς... Ὁ Χρυσάνης εἶνε σήμερὰ ὁ μοναδικὸς ἄντρας ποὺ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν δυστυχία μᾶς. Ἄν τὸν ἀπομακρύνουμε κι' αὐτόν, τότε ποῖος θὰ μᾶς μείνῃ;...
Ἡ Χρύσα κύτταξε τὴ Φανὴ στὰ μάτια.
— Ἐχεις δίκιο... Ἀς περάσουν... Ἡ Φανὴ σιγῶς διεσπάρκε τὸ δωμάτιο, τακτοποίησε τὸ σεντόνι τῆς ἄρρωστης, τῆς χτένισε λίγο τὰ μαλλιά, κι' ὕστερα ἀνοίξε τὴν πόρτα.
— Ἄν θέλετε, μπορεῖτε νὰ περάστε... εἶπε.
Οἱ δύο ἄντρες μῆκαν στὸ δωμάτιο.
— Τί εἶν' αὐτὸ ποὺ ἔπαθες, καλὴ Χρύσα; ἔκανε μ' ἕνα ὕφος ἀνοιχτοκαρδὸ ὁ Χρυσάνης. Μ' ἔκανες ν' ἀνησυχῶ φοβερὰ χτὲς τὸ θράδυ ποὺ τῶμαθα... Ἐλπίζω νὰ μὴν εἶνε τίποτα, καὶ θὰ δῇς πῶς τὸ ἴδιο θὰ πῇ σὲ λίγο κι' ὁ γιατρός...
Ἡ Φανὴ κύτταξε τὸν Παυλίδη.
— Θὰ τὴν ἐξετάσετε, γιατρέ; ρώτησε.
— Ναι, λίγο... Ὅ' ἀποφύγω νὰ τὴν κουράσω μὲ θαθεῖς ἀναπνοές, μιὰ καὶ χτὲς εἶχαμε αἰμορραγία, ὅπως ἔμαθα... Λίγο τὴν καρδιά τῆς μόνο θ' ἀκούσω...
Καὶ μιλώντας ἐβγαλε ἀπ' τὴ σάκκα τοῦ τὸ ἀκουστικό.
— Πᾶμε ἐξῶ ἐμεῖς, Φανή... εἶπε ὁ Χρυσάνης.
Ἡ ἄρρωστη τοῖριξε ἕνα ἀπερίγραπτο θλέμμα. Αὐτὸς ὅμως εἶχε

τῆς Νύχτας

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ
ΑΘΗΝΑΪΚΟ
ΡΟΜΑΝΣΟ
ΤΟΥ ΚΟΥ
ΧΡ.Κ.ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

πάρει κι' ὅλας τὴ Φανὴ ἀπ' τὸ χέρι, κι' εἶχε βγῇ στὸ χῶλ κλείνοντας πίσω τοῦ τὴν πόρτα.
— Δὲ χρειάζομαι ἐγώ;... ρώτησ' ἡ Φανή.
— Τί νὰ χρειαστῇς;
— Νά, ξέρω κι' ἐγώ... Νὰ βοηθῶ τὸν γιατρό...
Ὁ δημοσιογράφος τὴν κάθησε διὰ τῆς θίας δίπλα του, στὸν ψάθινο καναπέ.

— Ἀκουσέ με, Φανή... τῆς εἶπε, καὶ θάλο καλὰ στὸ νοῦ σου αὐτὸ ποὺ θὰ σοῦ πῶ. Ἡ ἀρρώστεια τῆς Χρύσας, ὅπως θὰ στὸ πῇ κι' ὁ γιατρός, δὲν εἶνε τόσο ἐπικίνδυνη γι' αὐτὴν, ὅσο εἶνε γιὰ σένα. Ἐκεῖνη, τέλος πάντων, ἀρρώστησε ποὺ ἀρρώστησε. Πρέπει νὰ προσέξεις νὰ μὴν κολλήσῃς κι' ἐσύ. Γιατί, μὲ τὸ νὰ κολλήσῃς κι' ἐσύ, χωρὶς καὶ νὰ προσφέρῃς τίποτα στὴν ἀδερφή σου, θὰ καταστρέψῃς καὶ τὴ δική σου ὑγεία. Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὲνῃς διαρκῶς στὸ δωμάτιό τῆς, κι' οὔτε ν' ἀναπνέῃς τὸν ἀέρα τοῦ, ποὺ θάνε γεμάτος μικροβία...
— Λέτε δηλαδή νὰ τὴν ἀφήσω μόνη τῆς;... Νὰ μὴ τῆς δώσω οὔτε ἕνα ποτήρι νερό, νὰ μὴν τῆς πῶ οὔτε μιὰ καλὴ κουβέντα;... μουρμούρισε ἡ Φανὴ ἀναστατωμένη.
— Ὁχι, δὲ λέω αὐτὸ... Ὅ' δοῦμε τώρα τί θὰ μᾶς πῇ κι' ὁ γιατρός, ποὺ εἶνε διευθυντὴς στὸ σανατόριο τῆς Πάρνηθος... Δὲν ἀποκλείεται, ἂν χρειασθῇ νὰ τὴν θάλομε ἐκεῖ μέσα... Στὸ μεταξύ ὅμως, θὰ φροντίσουμε νὰ θροῦμε καμμιὰ νοσοκομια γιὰ νὰ σὲ ξεκουράσῃ.
Ἡ Φανὴ τὸν κύτταξε ὅσο μιλοῦσε. Τῆς φαινόταν τώρα, πῶς ἐκεῖνος ὁ ἄλλος Χρυσάνης ποὺ τῆς εἶχε ριχτῇ γιὰ νὰ τὴν κἀνὴ δική του μὲ τὴ θία, ἦταν ἕνα ἄλλο ἐντελὲς πρόσωπο, ἔννο μὲ αὐτὸν τὸν εὐγενικό κι' ἀγαθὸν ἄνθρωπο, ποὺ δὲ γύρευε παρὰ νὰ τῆς κἀνὴ καλὸ καὶ νὰ τὴν ἐγκαρδιώσῃ...
Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ἐβγήκε ὁ γιατρός ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς Χρύσας. Ὁ Χρυσάνης σηκώθηκε καὶ τὸν ρώτησε χαμηλόφωνα:
— Λοιπὸν;
— Δώστε μου λίγο οἰνόπνευμα... εἶπε ὁ Παυλίδης στὴ Φανή.
Ἡ μικρὴ μπαλλαρινούλα ἔτρεξε στὴν κουζίνα, ἔφερε ἕνα μπουκάλι μὲ οἰνόπνευμα, κι' ἔχυσε λίγο στὰ χέρια τοῦ γιατροῦ.
— Δὲν μπόρεσα ν' ἀκούσω τοὺς πνεύμονές τῆς, εἶπε ἐκεῖνος ἀφοῦ ἔριψε λίγο στὰ χέρια τοῦ, ἡ καρδιά τῆς ὅμως εἶνε ἀρκετὰ ἐξαντλημένη, κι' ἡ γενικὴ κατὰστασή τῆς ὄχι καὶ πολὺ εὐχάριστη... Ὁ πυρετός τῆς εἶνε τριάντα ὀκτὼ κι' ὀκτὼ, καὶ δὲν ἀποκλείεται ν' ἀνέβῃ ἀκόμα περισσότερο.
— Λοιπὸν;... ρώτησε ἡ Φανὴ παγωμένη.
— Ὁ Παυλίδης σήκωσε τοὺς ὤμους του.
— Λοιπὸν, τί λοιπὸν;... Ἡ ἄρρωστη θὰ τραῖξῃ τὸ δρόμο τῆς... Ὑστερὰ ἀπὸ καμμιὰ ὀδομάδα, θὰ μπόρεσουμε νὰ σκεφτοῦμε γιὰ τὴ μεταφορά τῆς στὸ σανατόριο...
— Στὸ σανατόριο;... φώναξε λιγάκι πῶς δυνατὰ ἡ Φανή.
Μονάχα ἡ λέξη αὐτὴ τῆς προκαλοῦσε ἀφάνταστο δέος.
— Ναι, στὸ σανατόριο... εἶπε ὁ Χρυσάνης μπαίνοντας κι' αὐτὸς μέσ' στὴ συζήτηση. Θὰ φροντίσουμε νὰ τὴ θάλομε στὸ σανατόριο, γιὰ νὰ γίνῃ καλὰ κι' αὐτὴ, καὶ νὰ σωθῇς κι' ἐσύ...
— Καὶ δὲ θὰ τὴ ἐλέπω;
— Ὅποτε θέλεις, παιδί μου... Τί εἶνε αὐτὰ πῶς λές;... Στὴν ἔλθε-τὶα θὰ τὴν πᾶμε; Ἡ Πάρνηθα εἶνε μέσα στὴν Ἀθήνα...
Ἡ Φανὴ σάπασε, σὰ χαμένη. Ὁ λὴ αὐτὴ τὴ περιπέτεια τῆς προκαλοῦσε ἀπερίγραπτη ἀναστάτωση. Ὁ Χρυσάνης τὴ ζύγωσε καὶ τῆς

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

Μικρά -

- Μικρά

Οἱ μαῦροι

κι' οἱ γιατροί των

'Αγγλικό

χιούμορ

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἰνδίας πρὶν τὴν Ζαν-νὴ ἔχουν ἀναστατώσῃ ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ἕνα παιδάκι ἐμίλησε εὐθύς μόλις γεννῆθηκε. Τὰ πρῶτα λόγια πού ἐπρόφερε αὐτὸ τὸ παιδί-θαῦμα ἦσαν τὰ ἑξῆς: Πιὸν πρέπει νὰ φάω: Τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα;

— — —

Ἐνας σωφὸρ ταξί: στὴ Χάβρη, ἀκολούθησε ἀπὸ πείσμα ἕναν πελάτη του ἐπάνω στὸ κατὰστρωμα τοῦ πλοίου, καὶ κατόπιν στὴν Ἀγγλία, ἐπιμένοντας νὰ πληρωθῇ ἀπὸ τὸν δύστροπο πελάτη του τὴν διαφορά τῆς διαδρομῆς μὲ τὸ ταξί του.

— — —

Ἐπηρεασμένος ἀπὸ τὰ -ανταστικά κατωρθώματα τῶν φακίρηδων καὶ θέλοντας συγχρόνως ν' ἀποκτήσῃ ἀνάλογη φήμη, μὴ Ἀμερικανίδα, ὀνομαζομένη Μάριαν Ουέβερ ἐθάψατε ζωντανὴ μέσα σ' ἕνα πολυτελέστατο φέρετρο δυὸ μέτρα κάτω ἀπὸ τὴ γῆ, ἐλπίζοντας νὰ ζήσει τρεῖς μήνες.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πεθάνῃ ἀμέσως ἀπὸ ἀσφυξία.

— — —

Στὴ Βόρειο Γαλλία πρόκειται νὰ δικασθῇ ὁ πὺλὴνδρος σύζυγος τοῦ κόσμου. Ὁ Πολωνὸς ἀνθρωπαγωγὸς Τζίμ Τζιβίνσκυ.

Τὸ ἀντικείμενο τῆς ζήτησής του ἦταν ἡ γυναίκα του καὶ... ὅλος ὁ ἄρσενικός πληθυσμὸς τῆς πόλεως Μπεθούν.

Ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς παθολογικῆς φιλοπονίας του κάθε πρῶτὸ πού ἐφευγε γιὰ τὴ δουλειά του ἐκλείδανε τὴ γυναίκα του μέσα σὲ μιὰ κασέλλα, μὲ τὸ ἀποτέλεσμα νὰ καταστρέψῃ τὴν υγεία της καὶ νὰ τὴν πεθάνῃ.

— — —

Στὴν Ἀφρική ἕνας οἰνόμενος ὥρμησε σὲ μιὰ ἐπερχόμενη ἀμαξοστοιχία καί, φυσικά, διεμελίθη.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ὅμως δὲν ἔπαθε λιγώτερο κακὸ: Ἐξέτρονιάθη καὶ ἀρκετοὶ ἐπιβάτες ἐτραυματίσθησαν.

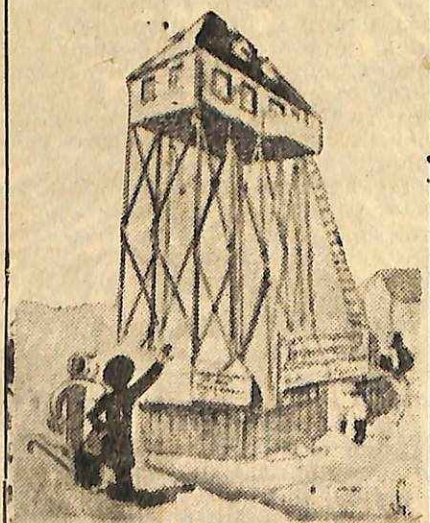
Στὴν ἴδια ἐπίσης γραμμῇ, μὴ ἄλλη ἀμαξοστοιχία διεμέλισε μιὰ στροβιλοκίνητο τὴν ὁποία κινηνοῦσαν νὰ κατασπαράξουν τρεῖς περνασμένα λεοντάρια.

— — —

Ὁ μεγαλύτερος καταρράκτης δὲν εἶναι σήμερα ὁ Νιαγάρα, ἀλλὰ ἕνας ἄλλος πὺλὴνδρος τελευταία ἀπὸ ἕναν ἀεροπόρο, στὴ Βενεζουέλα.

Τὰ νερά τοῦ Νιαγάρα πέφτουν ἀπὸ ἕνα ὕψος 50 μέτρων, ἐνῶ τοῦ ἀνωτέρου καταρράκτου τῆς Βενεζουέλλας ἀπὸ ὕψος 500 μέτρων.

Ο ΛΟΓΟΣ... ΛΟΓΟΣ

Ὁ μηχανικὸς στὸν ἰδιοκτήτη:

— Σὰς εἶχα ὑποσχεθῇ κύριε, νὰ σὰς ἔχω σὲ πέντε μῆνες, ἔτοίμο τὸ ἔκτο πάτωμα τῆς πολυκατοικίας. Βλέπετε ὅτι κρατῶ τὸ λόγο μου...

Ἐνας Σκωτσέζος ἐθεώρησε καλὸ σὲ μιὰν ἐπίσκεψή του στὸ σπίτι ἐνὸς φίλου του, στὸ Λονδίνο, καὶ συμφέρον νὰ παραμείνῃ ἐκεῖ καὶ νὰ φιλοξενηθῇ περισσότερο ἀπ' ὅσο ἐπρεπε. Πλησίαζαν Χριστούγεννα καὶ ὁ οἰκοδεσπότης τοῦκαμε ἕναν εἰνεθὺ ὑπαινυγμὸ ἐλπίζοντας σ' ἕνα ποθητὸ ἀποτέλεσμα.

— Δὲν νομίζεις, τοῦ εἶπε, ὅτι ἡ γυναίκα σου καὶ τὰ παιδιά σου θὰ ἤθελαν νὰ περάσουν μαζί σου τὰ Χριστούγεννα; — Βέβαια... ἀπάντησε ὁ Σκωτσέζος. Ἐχετε δικήν. Καὶ καλὰ πού τὸ σκεφθήκατε. Νὰ τοὺς γράψω νάρθουν.

— — —

Κάποιος μεθυσμένος ἐπέστρεψε στὴ συζυγικὴ στέγη πρὸς ὥρᾳ καὶ ἐπειδὴ εἶχε λόγους νὰ περιμένῃ μιὰ ἀσχημὴ ὑποδοχὴ ἀπὸ τὴ γυναίκα του προχώρησε σὲ διαμερίσματα τοῦ σπιτιοῦ μὲ προφύλαξη.

Ἀφροῦ ἐβγαλε τὰ παπούτσιά του στὸ γῶλ, ἀνέβηκε ἀθόρυβα τὴν σκάλες ἀνοίξε μὲ κρατημένη τὴν ἀναπνοή του τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαρας, καὶ μὲ τὴ μεγαλύτερη αἰσιοσύνη προχώρησε σὲ σκοτάδι. Πλησίασε σὲ κρεβάτι, ἔπεσε σὲν πούπουλο ἀκρη-ἄκρη, καὶ μ' ἕναν στεναγμὸ ἀνακουφισεως παρεδόθη στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μορφέως.

Τὸ πρῶτὸ πού ἐξύπνησε δὲν εἶδε τὴ γυναίκα του. Τότε μόνο θυμήθηκε ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ γυναίκα του δὲν ἔβγαλε σὲ σπῆτι ἀλλὰ θὰ τὸν περίμενε στὴς θεῖας τῆς.

— — —

Ἡ κυρία Μαρσόν ἦταν ἐκ γενετῆς θερμόαιμη καὶ μὲ τὸ παραμικρὸ ἄναβεσαν μαρτυροῦν.

— Πές μου, ἀγάπη μου, τὴν ῥώτησε ὁ ἄνδρας τῆς ἐπειτὰ ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ἐκρηξη τῶν νεύρων τῆς, πῶς συνέβη καὶ δὲν ἀνεκάλυψε αὐτὸ τὸ ἐλάττωμά σου τὴν ἐποχὴ πού εἶμαστε ἀρραβωνιασμένοι; Πῶς συγκρατοῦναι τὰ νεύρα σου;

— Κάθε φορὰ πού θύμωνα, τοῦ ἀπάντησε ἡ γυναίκα του, κλειδωνόμουναι σὲ δωμάτιό μου καὶ ἐσπαζα ὅτι εὐρίσκα ὑπὸς τὸ πόδι μου!

— — —

— Τί ἔκαμες; Ἐβαλες ἐνέχυρο τὸ ρολόι πού σοῦ δάνεισα;

— Naί, γιὰ νὰ σοῦ ἀνταποδώσω τὴν χάρη πού μοῦ ἔκανες!

— — —

— Ἐπὶ τέλους, γκαρσόν, θὰ μοῦ φέρετε τὸ ψάρι μου; Τρεῖς ὥρες τὸ περιμένω.

— Δὲν ἔχετε διόλου ὑπομονή, κύριε. Ἐκεῖνο σὰς περιμένει τρεῖς μέρες, τώρα νάρθῃτε...

Ἐνα δῶρο πρὸς τὴν Ζωζώ

Εὐδυμογράφημα τοῦ κ. Παν. Παπαδούκα

Ὁ κ. Φαίδων Τσακιστὸς ἀνῆκε στὴν τάξιν τῶν συζύγων ἐκεῖνων πού μοιράζονταν τὰ καλά τους αἰσθήματα σὲ δυὸ γυναῖκες: Τὴν ἐπίσημη καὶ τὴν ἄλλη, πού λέγεται φιλενάδα. Δὲν εἶναι πολὺς καιροὶ πού ὁ κ. Φαίδων ἀποκτήθηκε αὐτὴ τὴν τελευταία: Μόλις πέντε μῆνες, ἐπειτὰ ἀπὸ τεσσάρων χρόνων ὑποδειγματικῆ καὶ ἀμεμπτῆ συζυγικῆ ζωῆς, κατὰ τὴν ὁποία δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν κατηγορήσῃ γιὰ τὸ παραμικρό. Ἐπὶ τέλους, ὅμως, ἄντρας ἦταν κι' αὐτός, βαρέθηκε τὸ ἴδιο φαῖ διαρκῶς καὶ θέλησε ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα πολλῶν φίλων του παντρεμένων, πού τὸ θεωροῦσαν πολὺ φυσικὸ νάχουν καὶ μιὰ φιλεναδίτσα, γιὰ νὰ σκοτώσουν τὴν πεζότητα τῆς συζυγικῆς ζωῆς. Καὶ δὲν ἄρνησε νὰ πετύχῃ ἐκεῖνο πού ἤθελε: Ἡ Ζωζώ, μιὰ ὁμορφὴ, τρυφερή, γλυκεῖα, ἐξυπνὴ, τσαχπίνια, γαριτωμένη, ναζιάρα, περιποιητικὴ, ἐλκυστικὴ γυναίκα, ἦταν ὅτι θὰ μπορούσε νὰ ὀνειρευτῇ τὸ πιὸ τέλει. Καὶ πέντε μῆνες τώρα περνοῦσε μιὰ χαρὰ μαζί της, ὅχι βέβαια χωρὶς νὰ παίξῃ σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο κάποιο ρόλο καὶ τὸ πορτοφόλι του. Ἐννοεῖται ὅτι ἀπ' ὅλην αὐτὴ τὴν ἱστορίαν, πού τὴν κρατοῦσε κρυφῇ, ὁ κ. Φαίδων, ἡ κυρία Μαίρη, ἡ γυναίκα του, δὲν εἶχε μυριστεῖ ἀπολύτως τίποτα. Ἄ! Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶχε πετύχει διὰ ὁ κ. Φαίδων, Ἡ γυναίκα του ἦταν ἕνα κομμάτι μάλαμα καὶ τὸ μυαλό της ἐδόουλε τόσο ἀργά, ὥστε ν' ἀποκλείεται κάθε κίνδυνος πῶς θὰ μπορούσε νὰ μυριστεῖ τίποτα ἀπὸ τὰ κατωρθώματα τοῦ συζύγου της.

— — —

Ὁλος αὐτὸς ὁ πρόλογος ἦταν ἀπαραίτητος γιὰ νὰ σὰς ποῦμε ποῖος ἦταν ὁ κ. Φαίδων, ποῖα ἦταν ἡ Ζωζώ, ποῖα ἦταν ἡ κυρία Μαίρη καὶ νὰ φτάσουμε στὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων, ὅπου βρίσκουμε τὸν πρῶτο νὰ καθεστὰ κλεισμένος σὲ γραφεῖο του καὶ νὰ γράφῃ ἕνα γράμμα.

Ἡ Ζωζώ εἶχε ἐκφράσει τὴν ἐπιθυμία γιὰ κάποιο θαυμασιὸν δαχτυλίδι, μ' ἕνα διαμάντι ἀρκετῶν διαστάσεων, πού εἶχαν δεῖ μαζί στὴ βιτρίνα κάποιου χρυσογοείου. Ἡ καὶ μὲν ἡ Ζωζώ δὲν τοῦ εἶπε πῶς ἤθελε νὰ τὸ γῇ. Οὕτε ἀπαίτησε νὰ τῆς τὸ πάρῃ, ὅπως θάκανε μιὰ ἄλλη στὴ θέση της. Ἀπλῶς τὸ ἐκύτταξε μὲ πόθο, καὶ εἶπε:

— Τί ὁμορφὸ δαχτυλίδι!... Καὶ πόσο θὰ μοῦ πηγαίνει.

Δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο— γι' αὐτὸ παίρνει ὄρκο ὁ κ. Φαίδων. Μόνο πού δυὸ—τρεῖς φορές ἀκόμα πού ἔ-

τυχε νὰ βγοῦν ἔξω μαζί, ἡ Ζωζώ τοῦ εἶπε πῆ:

— Δὲν πᾶμε ὡς τὸ χρυσογοεῖο νὰ ξαναῖδοῦμε ἐκεῖνο τὸ δαχτυλίδι; Μ' ἀρέσει τόσο πολὺ νὰ τὸ βλέπω! Μὰ τίποτα περισσότερο. Ὡ! Γι' αὐτὸ ἔπαιρνε ὄρκο ὁ κ. Φαίδων.

— — —

Αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι; λοιπόν, τὸ ἀγόρασε ὁ κ. Φαίδων. Ἐδῶσε δέκα πέντε χιλιάδες δραχμὲς καὶ τὸ πήρε. Θὰ τῆς τὸ ἔκανε δῶρο τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Τί εὐχάριστη ἐκπλήξη ἀλήθεια! Πόσο θὰ χαίροταν ἡ καὶ μὲν ἡ Ζωζώ. Καὶ πόσο πιὸ πολὺ θὰ τὸν ἀγαποῦσε. Θὰ πῆγαινε σὲ διαμέρισμα πού τῆς εἶχε

— Τί ὁμορφὸ δαχτυλίδι! ἔκανε ἡ Ζωζώ.

— Αὐτό! —

νοικιάσει, θὰ τὴ φιλοῦσε γιὰ τὰ χρόνια πολλά, θὰ τῆς εἶπε: «Χρυσὸ μου, κλείσε τὰ μάτια σου» καὶ θὰ τῆς περνοῦσε τὸ δαχτυλίδι σὲ δάχτυλο. Τί φίλια, τί γάδια, τί κόμα τουφερότητας θὰ ἐπακολουθοῦσε! Ὁ κ. Φαίδων ἀναλογιζόμενος αὐτὲς τὶς στιγμὲς κι' ἐνοῦσε ἀπὸ τώρα μιὰ γλυκεῖα φοικίαση... Ἡ μάλλον, ὄχι. Δὲν θὰ τῆς τὸ πῆγαινε ὁ ἴδιος. Θάκανε κάτι καλύτερο: Θὰ τῆς τὸ ἔστειλε μ' ἕνα γράμμα, μὲ πρόσωπο τῆς ἐμπιστοσύνης τοῦ βέβαια. Κι' εἶπαι, ὅταν θὰ πῆγαινε νὰ τὴν δῇ, ἡ Ζωζώ θὰ τοῦ ἀνοίγε μαζί τὴν πόρταν καὶ τὴν ἀγκαλιά της. Θ' ἀδημονοῦσε νὰ τὸν δεχτῇ καὶ μάλιστα θὰ τὸν ἀγκαλιάζε μὲ τὸ χέρι

της, πού θὰ φοροῦσε καὶ τὸ δαχτυλίδι. Ὡ! Μὰ βέβαια, αὐτὸ ἦταν χίλιες φορές προτιμώτερο.

Κι' εἶπαι κάθισε σὲ γραφεῖο του, ἐνῶ ἡ γυναίκα του βρίσκοταν σὲ σαλόνι, καὶ τῆς ἔγραψε τὸ σχετικὸ γράμμα:

«Ἀγαπημένη μου,

Ἀὐτὴ τὴν ὥραία μέρα, θέλω νὰ σοῦ δώσω μιὰ μεγάλη χαρὰ. Θυμᾶμαι πάντα τὴν ἐπιθυμία πού ἐξέφρασαν τὰ μάτια σου γιὰ ν' ἀποκτήσῃς τὸ δαχτυλίδι πού εἶδαμε μαζί στὴ βιτρίνα τοῦ χρυσογοείου. Δὲν μοῦ εἶπες νὰ σοῦ τὸ πάρω. Ἀπλῶς τὸ ἐκύτταξες μὲ πόθο. Μὰ ἐγὼ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ εἶχα πάρει τὴν ἀπόφασή μου. Καὶ περιμένα αὐτὴ τὴν ἡμέραν γιὰ νὰ σοῦ προσφέρω τὸ δαχτυλίδι καὶ νὰ σοῦ ἀπρδείξω πόσο εὐτυχισμένος εἶμαι κοντὰ σου.

Με τρελλὰ φιλία
ΦΑΙΔΩΝ

Ξαναδιάβασε τὸ γράμμα, κι' ἐμεινε εὐχαριστημένος. Ἐπειτὰ ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κουτάκι, τὸ ἀνοίξε καὶ τὸ διαμάντι ἔλαμψε μπροστὰ στὰ μάτια του. Τὸ ἐκλείσε πάλι. Ἐβαλε τὸ γράμμα μέσα σ' ἕνα φάκελλο, γιὰ νὰ γράψῃ διεύθυνση, καὶ τὰβαλε ὅλα μαζί σὲ συρτάρι τοῦ γραφείου του. Θὰ τὰστειλε πρῶτ—πρῶτ, τὴν ἄλλη μέρα.

— — —

Τὸ βράδυ πού γύρισε ἀργά σὲ τὸ σπίτι του, τὸν περίμενε ἡ γυναίκα του μὲ ἀνυπομονησίαν. Μιὰ ἀνέκφραστη χαρὰ ἦταν ζωγραφισμένη σὲ πρόσωπό της. Πρὶν προφθάσῃ νὰ βγάλῃ τὸ καπέλλο τοῦ ὁ κ. Φαίδων, δέχτηκε τὴν ἐπίθεσιν τῆς Μαίρης, πού τὸν ἀγκάλιασε μὲ ὀρμὴ ἐντελῶς ἀδικαιολόγητη.

— Ἀγάπη μου! Χρυσὸ μου!
— Μὰ τί συμβαίνει Μαίρη;
— Τὸ κρατοῦσε κρυφὸ, ἀλλὰ ἐγὼ τὸ ἔβλεπα.

— Μὰ ποῖο;

— Αὐτό!

Καὶ ἡ Μαίρη τοῦ ἔβαλε μπροστὰ στὰ μάτια τὸ δαχτυλίδι μὲ τὸ διαμάντι, πού τὸ εἶχε φορέσει σὲ δαχτυλὸ της. Ὁ κ. Φαίδων κιτρίνισε:

— Ποῦ τὸ βρήκες; ῥώτησε, ἐνῶ τὰ γόνατά του ἐλύγιζαν.

— Στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου σου, γράφει μου. Τὸ εἶχες ἀφίσει ἐκκλιδωτο... Τὸ ἀνοίξα τυχαίως καὶ τὸ βρήκα. Καὶ τὸ γράμμα ἦταν τόσο εὐγενικὸ ἀγάπη μου... Ποτὲ δὲν τὸ περίμενα. Σ' εὐχαριστῶ Φαιδάκι μου.

Ὁ κ. Φαίδων ἔπεσε στὴν πρώτη καρέκλα πού βρέθηκε μπροστὰ του. Ἐζήτησε ἕνα κονιάκ...

Ποτὲ δὲν εἶχε περάσει τόσο μαῦρα Χριστούγεννα...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Νέα από τό Χόλλυγουντ

Στην «Μαρία 'Αντουανέττα» το τελευταίο φιλμ της Νόρμα Σήρεν έχρησιμοποιήθηκαν 24 κερούρες κατασκευασμένες απ' το γνωστό στούντιο καλλογής Μάξ Φάκτορ. Έχει διάρκειο 12 ημερών για την μελέτη και το σχεδιασμό κάθε μιας απ' αυτές τις περσόνες.

Για τις 24 αυτές περσόνες έδωσαν το άρκετο σεβαστό ποσό των 7.000 δολλαρίων.

Ο Γουόλντ Ντίσνεϊ ό έμπνευσμένος δημιουργός των «Τρελλών Συμφωνιών» και τελευταίως, της περίφημης «Χιονάντλης με τους 7 νάνους» έπαθε ένα άνεπανώρθωτο άτύχημα αυτές τις μέρες έχασε την μητέρα του.

Η Κα Ντίσνεϊ βρέθηκε νεκρή μέσα στο δωμάτιό της, πνιγμένη από τις άναθυμιάσεις του καζιού. Έπίσης βρέθηκε άναίσθητος από την ίδια ατμόσφαιρα ο πατέρας του Ντίσνεϊ. Η Κα Ντίσνεϊ ήταν ηλικίας 71 έτών.

Έντός του 1939 θα γυρισθί στην Γαλλία ένα φιλμ με την ζωή του Σούμπερτ. Τό μουσικό μέλος του φιλμ αυτού τό ανέλαβε ό διάσημος μάστρας, Μπρούνο Βάλτερ, ό οποίος ως γνωστόν, έχει πολιτογραφηθί Γάλλος και πρόκειται με τό φιλμ αυτό, νά κάμη την πρώτη του εμφάνιση στον κινηματογράφο.

Ο διάσημος Γάλλος «άστήρ» Άλμπέρ Πρεζάν, έπίστρεψε στο Παρίσι, από τό ταξίδι του στην Άμερική και άφηγείται σέ γαλλικό περιοδικό τις έντυπώσεις του.

«Στό ταξίδι μου, είπέ, έκανα 12.000 χλμ. με τό θαύροι και άλλα 12.000 με ξεροπλάνο. Ξέρετε, όμως, πόσα έκανα με αυτοκίνητο μόνο στο Χόλλυγουντ; 20.000!

» Πραγματικά, πούθενά άλλού δεν είναι τόσο μεγάλες οι αποστάσεις όσο μέσα στο Χόλλυγουντ. Π.χ. για νά πάγω σέ μία δεξίωση όπου με είχαν καλέσει, έδήσε νά διατρέξω με αυτοκίνητο απόσταση 75 χιλιομέτρων!... Έδωχώς ότ, τό αυτοκίνητο πού με μετέφερε ήτο του Άμφιτρυώνος, διαφορετικά...»

Κυρία μου, είσδε οίκονόμα;

Έν συνεχεία των όσων σας γράψαμε ως τώρα, για νά μάθετε τον χαρακτήρα σας σας συνιστούμε σήμερα μία νέα μέθοδο για νά μάθετε αν είσδε σ' αλήθεια οίκονόμα.

Διαβάστε προσεκτικά τις 12 παρακάτω ερωτήσεις και διαγράψτε τους τέσσερις από τους 5 αριθμούς πού βρίσκονται στο τέλος κάθε ερωτήσεως, αφήνοντας μόνον τον ένα, αυτόν πού ταιριάζει στην περίπτωση σας. Κατόπιν άθροίστε τους αριθμούς πού θα αφήσετε άδιάγραφους και εάν βρήςτε άθροισμα 5—6 θα πη ότι είσδε λίγο σπάταλη, αν βρήςτε 20—25 είσδε μάλλον οίκονόμα και αν βρήςτε παραπάνω από 25 θα πη ότι δεν είσδε πιά οίκονόμα, αλλά τσιγκούνα... επικίνδυνη!

Ίδου τώρα πώς θα βρήςτε τον αριθμό πού θα ταιριάζει στην περίπτωση σας.

Θά διαβάσετε όπωρ είπαμε με προσοχή τό καθένα από τά δώδεκα ερωτήματα πού ακολουθούν και θα δώσετε στον έαυτό σας μία άπάντηση. «Αν ή άπάντησή απτή είναι ένα κατηγορηματικό «ναί» θα σβύσετε όλους τους αριθμούς και θ' αφήσετε μόνον τό 0. «Αν είναι ή άπάντησή σας ένα κατηγορηματικό «όχι», θα σβύσετε πάλι όλους τους αριθμούς και θ' αφήσετε μόνον τό 4. Τέλος αν ή άπάντησή σας κυμαίνεται μεταξύ του «ναί» και του «όχι», τότε θα σβύσετε πάλι όλους τους αριθμούς, αφήνοντας τό 1, τό 2 ή τό 3 ανάλογως του βαθμού της άρνήσεως ή της καταφάσεως.

Και τώρα τά ερωτήματα:

- 1.— Όταν βγαίνετε νύχτα, στο σπίτι σας, από ένα δωμάτιο για νά πάτε σ' ένα άλλο, ξεχνάτε νά σβύσετε τό φώς; 0.1.2.3.4
- 2.— Χαλάτε ένα όλόκληρο έπιστολικό χαρτί για νά σημειώσετε κάτι, χωρίς σημασία; 0.1.2.3.4
- 3.— Όταν είσδε μόνη στο σπίτι, ανάβετε περισσότερες λάμπες από όσες σας χρειάζονται; 0.1.2.3.4.
- 4.— Όταν άνοίγετε ένα πακέτο, κόβετε τον σπάγγο άντί νά τον λύσετε; 0.1.2.3.4.
- 5.— Όταν παίρνετε ρέστα, τά μετράτε, ή τά βάζετε στη τσάντα σας όπως νά τά δίδουν; 0.1.2.3.4.
- 6.— Προτιμάτε νά πληρώσετε κάπως ακριβώτερα τά λαχανικά σας, αγοράζοντας τα από την πόρτα σας, άντί νά πάτε στην λαϊκή αγορά; ... 0.1.2.3.4.
- 7.— Αφήνετε στον κομμωτή σας νά σας λούση αυτός τά μαλλιά, προτού σας χτενίση, άντί νά λουθήτε μόνη σας πριν πάτε στο κομμωτήριο; 0.1.2.3.4.
- 8.— Συνηθίζετε νά τελειώνετε τά τηλεγραφήματά σας με λίγες λέξεις φιλοφροσύνης και αγάπης; 0.1.2.3.4.
- 9.— Χαλάτε ένα μεγάλο χαρτονόμισμα, προτού έξαντλήσετε όλα τά φιλά πού έχετε στην τσάντα σας; 0.1.2.3.4.
- 10.— Παίρνετε τό τραί ή τό αυτοκίνητο από εκεί πού βρίσκεσθε ή κάνετε λίγα βήματα ως την παρακάτω στάση, απ' όπου, θα πληρώσετε 50 λεπτά, επί παραδείγματι, όλιγώτερο; 0.1.2.3.4.
- 11.— Αγοράζετε άμέσως ένα ύφασμα πού σας άρέσει, ξέροντας ότι μετά 2—3 εβδομάδες τό κατάστημα πού τό πουλά, θα τό βάλη στην έκκαθάρισή του και αυτό; 0.1.2.3.4.
- 12.— Προκειμένου νά κανονίσετε μία ύπόθεσή σας με μία φίλη σας ή μ' έναν γνωστό σας περιμένετε την ευκαιρία νά σας πάρη αυτός στο τηλέφωνο, για νά μην πληρώσετε έσείς τηλεφωνικά; 0.1.2.3.4.

Εϋθυμες ιστοριοϋλες

Η Κ. Περασφόνη, είναι πολύ ύπερήφανη για τις προόδους του γιου της στο σχολείο και τό μόνο της παράπονο είναι ότ, δεν δίνει όσο πρέπει προσοχή σ' αυτές και ό σύζυγός της και πατέρας του μικρού, κ. Άναξμάγους.

— Καθήμε και σ' του λέγει μία μέρα, ούτε ενδιαφέρεσαι ούτε ρωτάς τό γυιό σου τίποτε...

— Πάει καλά, λέγει ό κ. Άναξμάγους. Έτσι τό βράδυ στο τραπέζι, κάνει την έξης ερώτηση στο γυιό του:

— Μπορείς νά μου άναφέρής τρία πράγματα άπαραίτητα για νά μην πεθάνη κανείς της πείνας;

— Μάλιστα, μπαμπά τό πρόγευμα, τό γεύμα και τό δείπνο!

Ο κ. Νίκος, συναντά στον δρόμο τον φίλο του Σπαγγοραμμένο.

— Ω! Φίλιππε μου! Τί χαρά πού σε βρίσκω. Και είλα τόσο την ανάγκη σου!... Δάνεισέ μου σέ παρακαλώ 100 δραχμές!

— Έκατό δραχμές; Τί λές αυτού φίλε μου! του φωνάζει ό Σπαγγοραμμένος. Δεν ξέρεις, ότι τά δανεικά καταστρέφουν την φίλια; Θέλεις νά τά χαλάσουμε για 100 ψωροδραχμές;

Και ό Νίκος με πονηρία:

— Έχεις δίκιο, φίλε μου δεν άξίζει ό κόπος. Δός μου τότε 1000 δραχμές...

Ο σύζυγος έπιστρέφει περίλιπτος έως θανάτου στο σπίτι.

— Σε καλό σου, Κωστάκη; Τί σου συμβαίνει;

— Άστα, καυμένη Άρτεμισία και χαθήκαμε!

— Δι' όνομα του Θεού!

— Ναί. Η Τράπεζα όπου είχαμε τις καταθέσεις μας έκλεισέ.

Κι ή Κα Άρτεμισία άναπνέοντας:

— Και γι' αυτό χολοσάς; Έχουμε στα χέρια μας τό 61 δλιάρια των καταθέσεων...

— Δεν μπορώ νά καταλάβω, γιατί έπάνω από τό μαγαζί σου έβαλες την έπιγραφή «Οί πέντε έποχές», την στιγμή πού οι έποχές είναι μόνον τέσσαρες.

— Με συγχωρείς, είναι πέντε. Ξεχνάς την «αύρι-σαιζόν»;

— Μαμά! Ένα ταξί έπάτησε έναν ποδηλατιστή με τό ποδήλατο!

— Είδες, παιδάκι μου; Δεν σου τώλεγα έχώ πού τό ποδήλατο είναι ένα πολύ επικίνδυνο πράγμα!

Η άσημένια του αλέττα

Ένα αισθηματικό διήγημα της Μαγκαλι

Την ώρα πού οι καμπάνες χτυπούσαν, ή Ζινέτ και ό Ρέξ έσπιναν τά χείλη των για νά νη χωρισθούν ποτέ...

Η ΚΑΜΠΑΝΑ του Σακρέ—Κέρ της Μονάρτης σήμανε τον έσπερινό. Καί ή Ζινέτ αισθάνθηκε στο λεπτό της σώμα, ένα ρίγος συγκινήσεως. Κάτω, στον στενό άνηφορικό δρόμο, ένας πλανόδιος τραγουδιστής με ξυλένιο πόδι, τραγουδούσε τά Κάλλαντα. Η Ζινέτ πλησίασε στο παράθυρο, τύλιξε σ' ένα χαρτί μία δεκάρα και την έρριξε στον άνάπηρο. Ύστερα συλλογίσθηκε: «Αύριο είναι Χριστούγεννα...».

Και τά μάτια της φτωχής κοπέλας βούρκωσαν. Τί μαύρα Χριστούγεννα θά περνούσε φέτος, όλομόναχη μέσα στο πληκτικό αυτό διαμέρισμα. Πριν λίγη ώρα, ή θεία της Ζιζέλ, της έδωσε ρητές διαταγές:

—Νά μη θυής καθόλου άπόψε από δώ μέσα. Η θεατρίνα πού μένει στο πρώτο πάτωμα, ή δεσποινίς Φλόρ Έλβάλ, θά στείλη νά πάρη την τουαλέττα της. Νά πής ότι δεν μπόρεσα νά τη φορδύνω περισσότερο. Τί ίδιοτροπία κι' αυτή νά θέλη νά φορέση για τό άποψινό ρεβεγιόν τό περισυνό της φουστάνι! Μέχρι σήμερα, ποτέ ή δεσποινίς Έλβάλ δεν φορούσε τό ίδιο φουστάνι δυό φορές!

Η Ζινέτ συλλογίζεται ότι ή δεσποινίς Φλόρ Έλβάλ έχει δίκιο. Είναι τόσο κομψή ή λαμέ αυτή τουαλέττα, πού θυμίζει τό άσημ... Και πηγαίνει τόσο όμορφα στην περίφημη καλλιτέχινια με τό λυγρό σώμα και τους κομψούς τρόπους...

Επί πλέον, ή τουαλέττα αυτή έχει την ιστορία της. Τον περασμένο χρόνο, ή ίδια ή Ζινέτ πήγε και την παρέδωσε στη δεσποινίδα Έλβάλ... Ήταν σάν και σήμερα, παραμονή Χριστουγέννων. Και την ώρα πού μπήκε ή Ζινέτ στο διαμέρισμα της θεατρίνας, είδε έναν όμορφον νέον, με φράκο, πού τά μάτια του έσφαζαν. Μόλις τον είδε, ή Ζινέτ θυμήθηκε τον πρίγκιπα του παραμυθιού.

Όταν μία κοπέλλα έχει ζήσει όλα τά χρόνια της στην έπαρχία, δεν δυσκολεύεται καθόλου νά παρομοιάζη κάθε κομψόν νέον με τό μαγεμένο βασιλόπουλο. Καί ή Ζινέτ δεν είχε τότε παρά μόνον δυό έδομάδες στο Παρίσι.

Ο όμορφος αυτός νέος κύτταζε τη θεατρίνα έκθαμβος, όπως ένας Ίνδος τά ιερά είδωλα. Τί όμορφο ζευγάρι πού έκαναν οι δυό τους!... Η Ζινέτ φαντάσθηκε χίλια δυό πράγματα γύρω από τον έρωτά τους... Άργότερα, όμως, άπογοητεύθηκε πολύ. Γιατί έμαθε ότι ή δεσποινίς Έλβάλ είχε πολύ άστατη καρδιά και άλλαζε τους άρραβωνιστικούς της κάθε έδομάδα, μη μπορώντας νά στερεώσει κανέναν...

Και όμως, ό νέος αυτός ήταν άξιος καλύτερης τύχης. Η Ζινέτ θυμόταν ακόμα τό φωτεινό του πρόσωπο, τό γλυκό του στόμα, τά φλογερά του μάτια και τά σμιχτά του φρύδια. Είχε μάλιστα καταδεχτή νά κύττάξη τη μικρή μοδιστρούλα και νά πη:

—Τί όμορφα μάτια έχει αυτή ή μικρούλα!...

Τό κομπλιμέντο, όμως, δεν άρεσε καθόλου στη δεσποινίδα Έλβάλ γιατί εύθις άμέσως, είπε στη Ζινέτ ότι θά τό φορούσε μόνη της τό φουστάνι και δεν τη χρειαζόταν...

Η Ζινέτ τά θυμάται σήμερα όλα αυτά και πνίγει μέσα της ένα στεναγμό. Όμορφα μάτια... Κι όμως, άλλες πού είχαν άσχημα μάτια, περνούσαν καλύτερα από αυτήν...

Ξαφνικά, ή πόρτα του μικρού δι-

αμερίσματος άνοιξε με όρμη και μπήκε μέσα ή θυρωρός της πολυκατοικίας, ή κυρά-Μπιγκουτί.

—Καλησπέρα, δεσποινίς Ζινέτ, της είπε. Θέλετε νά πάτε στην "Οπερα;"

—Στήν "Οπερα; ψιθύρισε ή Ζινέτ, πού δέν μπορούσε νά συνέλθω άκόμα από τόν αϊφνιδιασμό. Μά...

—Έλστε τώρα, δέν μπορείτε νά μείνετε μόνη σας άπόψε έδώ μέσα, ένω ή έγωίστρια ή θεία σας ξεφαντώνει με τίς φίλεσδες της, ποιός ξέρει πού... Μοι έδωκαν σήμερα τό πρωί μία πρόσκληση, αλλά, δυστυχώς, δέν μπορώ νά ή χρησιμοποιήσω, γιατί πώς ν' αφήσω τό θυρωρείο μου... Σας την προσφέρω, λοιπόν, με όλη μου την καρδιά... Παίζουν Τραβιάτα... Κατάφερα τόν σωφέρ του πλούσιου ζευγαριού πού μένει στο δεύτερο πάτωμα, νά σας πάη στο θέατρο με τό αυτοκίνητο, σάν μεγάλη κυρία!

—Η Ζινέτ έμεινε σάν έκστατική. "Έβλεπε, όμως, καθαρά ότι τό δειρο αυτό ήταν άπραγματοποίητο..."

—Δέν έχω κατάλληλο φόρεμα, ψιθύρισε.

—Η κυρά-Μπιγκουτί ρίχνει γύρω της ένα βλέμμα έρευνητικό.

—Δέν υπάρχουν φορέματα στο σπίτι μιάς μοδίστρας; είπε. Γι' αυτό έκεί τί είναι;...

—Είπε της δεσποινίδος "Έλβάλ πού θά στείλν νά τό πάρη σέ λίγο."

—Η θυρωρός έκάγχασε:

—"Ετσι νομίζετε; Άλλοίμονό σας άν την περιμένετε. Δέν θάρρη ποτέ... "Εφυγε πρό μισής ώρας μ' ένα αυτοκίνητο, γεμάτο από εύθυμους νέους. Ζήτημα είναι άν θά επιστρέψω ως αύριο..."

—Η Ζινέτ δέν άργεί νά πεισθώ... Είπε είκοσι χρονών καί είχε χριστούγεννα... Γιατί νά μ' έπωφεληθώ της σπάνιας αυτής εύκαιρίας, γιά νά περάσω μία θραυιά παραμυθιά;

—□□—

Μόλις ή Ζινέτ έκανε την εμφάνισή της στην πόρτα της πολυκατοικίας, ένας σωφέρ με κομψή λιβρέα έσπευσε ν' άνοίξη άμέσως την πορτιέρα της άστραφτερής λιμουζίνας, πού έστάθμευε στο ρείθρο του πεζοδρομίου. Τί διασκεδαστική περιπέτεια!... Χωρίς νά τό θέλν ή ταπεινή μοδίστρουλα θυμήθηκε τό παραμυθί της Σταχτοπούτας... Τί ύπέροχο αυτοκίνητο!... "Ωρισμένος τό ζευγάρι του δεύτερου πατώματος, χαίρεται καλά τη ζωή του..."

Τό άμάξι γλιστράει άθόρυθα πάνω στους όλόφωτους δρόμους. "Η Ζινέτ χοροπηδάει από τη χαρά της πάνω στα πέτσινα καθίσματα... Άλλά πώς άργούν, λοιπόν, νά φθάσουν στην "Οπερα; Ποιός δρόμος είναι αυτός;

—Ανήσυχη, ή Ζινέτ κτυπάει τό κρύ σταλλο.

—Σωφέρ!... Άκούστε, σάς παρακαλώ...

Τό αυτοκίνητο σταμάτησε άπότομα. "Εντρομη, μπροστά στη σκοτεινή λεωφόρο, πού φωτίζεται μόνον από τούς φάρους του άμαξίου, ή μικρή μοδίστρουλα χώνεται στο βάθος του πέτρινου καθίσματος.

—"Αν ή δεσποινίς εύρεστήται νά κατεβή! λέγει ό σωφέρ, με τό καπέλλο στο χέρι καί τό σώμα σέ σίση προσοχής.

Την ίδια στιγμή, ένας άπότομος καταρρέτης φωτός, δείχνει άπεναντι την πρόσοψη μιάς κάτασπρης

βίλλας. Καί ταυτοχρόνως, από την κιγκλιδόφρακτη πόρτα ξεπετιέται ή μαύρη σιλουέττα ενός άνδρος.

Με τό χέρι στο στόμα, ή Ζινέτ συγκρατεί μία κραυγή φρίκης. "Όχι, δέν έπρόκειτο περί άπαγωγής, όπως είχε φαντασθώ. "Ο άνδρας πού πλησίασε στο αυτοκίνητο, δέν είχε τίς κινήσεις κακούργου. Τά χέρια του άπλώθηκαν ίκετευτικά προς τό μέρος της. Καί χωρίς εκείνη νά προβάλν την παραμικρή αντίσταση, ό άγνωστος τη σήκωσε στην άγκαλιά του καί της ψιθύρισε στο αυτί:

—"Ηξερα ότι θάρχόσουν, άγαπημένη μου... Πάμε γρηγορά μέσα." "Η μητέρα μου σέ περιμένει με άγωνία..."

—Η Ζινέτ, πού νομίζει πως ή φωνή αυτή δέν της είναι άγνωστη, δέν έχει τη δύναμη ν' άρθώσει λέξη ή ν' άντισταθώ. Καί αφήνεται με τά μάτια κλειστά, στην άγκαλιά του άγνωστου, πού την πηγαίνει μέσα στη βίλλα, τρέχοντας καί την άποθέτει σ' ένα φωτεινό.

Τώρα, ή Ζινέτ άνοίγει τά μάτια της. Καί πάνω από τό κεφάλι της, βλέπει μιάν ηλικιωμένη κυρία, με άσημένια μαλλιά, πού της λέγει αυτά τ' άπροσδόκητα λόγια:

—"Α! Δεσποινίς. "Ο καυμένος ό Ρενέ μου, λινό έλειψε νά πεθάνν πού σάς έχασε. Σάς εύχαριστώ πού ήρθατε καί δέν ζητώ παρά νά σας όνομάζω κόρη μου..."

Τότε, ή Ζινέτ στρέφει τό πρόσωπό της προς τόν παράδοξον άπαγωγέα της καί άμέσως εκείνος θνάζει μία κραυγή έκπληξης. Κυττάζονται καί οι δύο έμβρόντητοι. Καί την ίδια στιγμή πού "Εκείνος αντίλαμβάνεται την πλάνη του, "Εκείνη άναγνωρίζει στο πρόσωπό του, τόν πρώην μνηστήρα της ώραιάς Φλόρ "Ελβάλ.

—Η ηλικιωμένη κυρία πού άγνοεί τη μυστική αυτή σκηνή πού παίζεται μπροστά της, πλησιάζει στα μάτια της τά φασμαίν καί περιεργάζεται τη Ζινέτ με προσοχή.

—Τί παράξενο! λέγει. Δέν σας φανταζόμουν καθόλου έτσι... Τό πρόσωπό σας είναι γεμάτο φώς... Είμαι θεααία ότι θά κάνετε τό γυιό μου εύτυχισμένο...

Καί πιανώντας την από τη μέση, την οδηγεί σ' ένα μικρό σαλόνι.

—Έλστε, παιδιά μου, λέγει. "Ε.

ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΝ

—Ξέρετε κύριε από μουσική;
—Χμ... κάτι καταλαβαίνω.
—Μπορείτε τότε νά μου πείτε τί παίζει αυτή ή κυρία;
—Πιάνα.

ΜΑΓΚΑΛΙ

χετε τόσα νά πητε... "Εγώ πηγαίνω μία στιγμή νά επιβλέψω τό σουπέ. Τώρα, οι δύο νέοι μένουν όλομοναχοι. Τό βλέμμα του Ρενέ δείχνει όργη:

—Θά μου εξηγήσετε τώρα; ρωτάει με φωνή πού πάλλεται από άγανάκτηση.

—Εκείνη ψιθύρίζει:
—Φαίνεται πως θάκανα λάθος στο αυτοκίνητο!...

Καί ξαφνικά, τρομαγμένη από τίς συνέπειες της ιστορίας αυτής, ό πού μπλέχθηκε χωρίς νά τό θέλν, άρχίζει καί τά διηγείται όλα στον νέον: Την ιστορία της λαμέ τουαλέττας, την άναχώρηση της Φλόρ "Ελβάλ με την εύθυμη συντροφιά των νέων, την μοναξιά της, την προσφορά της κυρά-Μπιγκουτί.

—Τη δέχτηκα, είπε με μάτια θουρκαμένα... Είπε τόσο σπάνιες τέτοιες εύκαιρίες... "Ήταν ή πρώτη φορά πού θάβγαίνα μετά τόν θάνατο του πατέρα μου. "Ω! "Ήταν πολύ άσχημη ή έμπνευσις: νά φορέσω ένα ξένο φόρεμα..."

Καθώς ή Ζινέτ μιλάει, τό πρόσωπο του νέου αλλάζει διαρκώς έκφραση.

—«Την» είχα παρακαλέσει, λέγει, νά φορέση αυτό τό φόρεμα, γιά νά πανηγυρίσουμε καλύτερα τη συνάντησή μας, ύστερα από τόν χωρισμό. "Ήμουν τόσο εύτυχισμένος πού έπείσα τη μητέρα μου νά δώση τη συγκατάθεσή της γι' αυτή την ένωσή...

—Η Ζινέτ την κυττάζει με συμπόνια... Καταλαβαίνει καλά τόν έρωτικό του πόνο... "Ενα πόνο γιά μιάν άνάξια...

—Θά φύγω, λέγει άπότομα. Πρέπει νά φύγω...

—"Όχι, της λέγει εκείνος ίκετευτικά. Μείνετε, σάς παρακαλώ... Νοιώθω τόν έαυτό μου τόσο μόνον άπόψε...

—"Άλλ' ή μητέρα σας; Τι θά πη;

—Θά της εξηγήσω αύριο...

—Η Ζινέτ γέρνει τό κεφάλι. Νοιώθει κι' αυτή τόσο μόνον τόν έαυτό της άπόψε... Πολύ γρήγορα, όμως, ό τροχός της μοίρας της άλλάξε. Καί την ώρα πού οι καμπάνες των έκκλησιών άνήγγελλαν τό εύφρόσυνο γεγονός της γεννήσεως του Θεανθρώπου, ή Ζινέτ καί ό Ρενέ έσμιξαν τά χείλη τους, γιά νά μη χωρισθουν ποτέ...

—□□—

—Αργότερα, πολύ αργότερα, ύστερα από άρκετούς μήνες άπέραντης εύτυχίας, ό Ρενέ είπε μία μέρα στη Ζινέτ:

—Ποιός νά τό πιστευε, άγαπημένη μου, ότι χάρις σ' ένα λαμέ φόρεμα, άνοίξα τά μάτια μου καί είδα τό λάθος πού έκανα, κυνηγώντας την εύτυχία στο πρόσωπο μιάς άλλης γυναίκας!

—Άλήθεια! είπε ή Ζινέτ. "Αν δέν ήταν αυτή ή άσημένια τουαλέτα, ποτέ δέν θάρχόμουνα κοντά σου καί ποτέ δέν θά γνώριζα την άληθινή εύτυχία. "Ω! "Όταν θυμάμαι τη θλιβερή εκείνη πασαμονή των Χριστουγέννων! "Η ψυχή μου ήταν μαύρη από την άπελπισία καί τά μάτια μου πλημμύριζαν από πικρά δάκρυα. "Ήμουν τόσο μόνη στον κόσμο, τόσο έρημη, τόσο δυστυχισμένη... Καί τώρα...

—Τώρα είσαι δική μου, κατάδική μου, είπε ό Ρενέ καί πήρε τά δροσερά της χείλη μέσα στα δικά του, σ' ένα άτέλειωτο γλυκό φιλί.

Χαρές καί λύπες των άσσων της άθηναϊκής σκηνής

‘Η άγνωστη ΡΙΤΑ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΠΟΣΟ χρονών κάνετε την Ρίτα Δημητρίου; Μή βιάζεστε νά δώσετε άπάντησι. Γιατί θά πέσετε έξω!

Θά τις φορτώσετε καμιά είκοσι-πενταριά Μαΐους καί πάλι θά έχετε την ύποψία ότι φανήκατε πολύ φειδωλός. Καί όμως, άγαπητέ άναγνώστη, πλανάσαι! Γι-ατί ή Ρίτα δέν είναι ούτε είκοσιπέντε ούτε είκοσι χρονών. Είναι άκριβώς δεκαενέα, όμολογημένα, εξακριθωμένα καί επισήμως διαπιστωμένα. Είδαμε τό πιστοποιητικό της Δημαρχίας, δόντως ύπογεγραμμένο καί πρωτοκολλημένο με κάτι τόσες σφραγίδες πού δέν μπορούν νά λέν ψέμματα. καί τό πιστοποιητικόν αυτό άποδεικνύει ότι ή δεσποινίς "Ελευθερία—Ρίτα Δημητρίου, έγεννήθη έν έτει 1919 εις την παρ-ά τό τέρμα "Αχαρνών πατρικήν της οί-κίαν.

—Απίστευτο, θά πητε! Φαίνεται τόσο μεγαλύτερη! Καί όμως. Νά πού τά φαινόμενα άπατούν. "Η εξήγησις είναι απλή. Πρόωρον άνάπτειν την λένε οι γιατροί. "Από μικρό κοριτσάκι ή Δημητρίου είχε ένάστημα δυσανάλογο με την ηλικία της. "Άλλως τε δείτε καί την φωτογραφία πού δημοσιεύουμε, αυτήν όπου ή σημερινή καλλιτέγνης του έπιθεωρησιακού θεάτρου εμφανίζεται ως μπεμπέ-κα. Θά ύποθέσετε άσφαλώς ότι ήταν τότε δύο ή τριών χρονών. Καί όμως μόλις είχε κλείση τό πρώτον έτος της ηλικίας της. Τό ότι δέ καταφέρνει καί στέκεται στα πόδια της πάνω στην πολυθρόνα του φωτογραφείου ό-φείλεται στη μαμά της, ή οποία θέατρο—κατά την συνήθειά της—είναι κρυμμένη πίσω της καί την κρατά σφιχτά με τά δύο της χέρια πού μόλις διακρίνονται. "Άλλά δέν είναι μόνο ή σωματική της άνάπτυξη πού της προσθέτει χρόνια. Είναι καί τό γεγονός ότι βγήκε στο θέατρο από δεκατριών ετών κοριτσάκι.

—Από την πρώτη στιγμή της εμφανίσεώς της έγινε θόρυβος πολύς, ό όποιος έκτοτε συνεχίζεται. Καί τό αποτέλεσμα; Τό θεατρικόν κοινόν πού άκούει τόσα χρόνια νά επαναλαμβάνεται τό όνομά της Δημητρίου, έχει σχηματίσει την γνώμην ότι ή ήθοποιός αυτή πρέπει νά είναι τουλάχιστον είκοσιπέντε χρονών. Κι' όμως, όπως είπαμε, τά πιστοποιητικά άποδεικνύουν τό αντίθετο.

ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

—"Όταν ζητήσαμε από κάποιον ήθοποιό πληροφορίες γιά την κατοικία της διδος Δημητρίου, μάς έδωσε την άπάντησι:

—Κάθεται στην όδον Ζήνωνος, αριθμός τάδε. "Όποι-άδήποτε ώρα πάτε θά την βρήτε εκεί...

—Πώς όποιαδήποτε ώρα; Δέν βγαίνει ποτέ έξω;

—Σπάνιος. Αυτή την εποχή μάλιστα πού δέν παίζει...

Καί πάλι νά μ'ην έκπλαγεί ό άναγνώστης. Θά ύποθέσετε άσφαλώς ότι οι πρωταγωνίστρές μας τίς ώρες πού δέν βρίσκονται στο θέατρο θά τις μοιράζουν σέ διασκεδάσεις, μεγάλη ζωή ίσως, έκδρομές με άεροδυναμικά, όμηρικé γλέντια σέ νυκτερινά κέντρα καί ούτω καλ' έξής. Λάθος! Τις περνούν στο σπίτι τους. "Ιδιαιτέρως δέ ή Δημητρίου ή όποία μάλιστα, όπως

—"Η πρωταγωνίστρια πού είναι μόνον 19 χρονών. — "Η μαμά: "Ο φύλαξ άγγελος! — "Η γάμος ή κρατική όπαρέττα. — "Ο θαυμαστής πού έγινε γκάγκτερ. — "Αττίκ ό πούολόγος. — "Η μαμά όργίζεται, τό κοινόν ένθουσιάζεται!... — Τά αισθηματικά διηγήματά της. Είναι φλύαρη θελκτική καί πεισματάα.

Μιά συναρπαστική θεατρική καμπάνια του συνεργάτου μας κ. Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

λένε τουλάχιστοι οι θαυμαστές της, τό παρακάνει στην κλεισούρα...

—"Η μαμά της είναι πολύ άυστηρή! Λένε μερικοί πού θέλουν νά βρουν μιάν εξήγησι πού αινίγματος.

—"Ο ύποψιόνόμος διαφωνεί. "Η μαμά της διδος Δημητρίου δέν είναι πολύ άυστηρή, τουλάχιστον δέν έχει την τυραννική άυστηρότητα πού οι καλοθελητές της άποδίδουν. Είναι μόνον άξιοπρεπής καί φροντίζει όσο μπορεί γιά νά περιφρουρήση

την υπόληψη των κοριτσιών της. Γνωρίζει, λόγω της επαφής της με τόν θεατρικόν κόσμον — επαφής φυσικά ή όποία όφείλεται εις την καλλιτεχνικήν ιδιότητά της κόρης της, — ότι παρασκήνια σημαίνουν τόπον όπου φωλιάζει ή κούσκουσουριά καί ή κακή γλώσσα.

ΕΝ ΑΝΑΜΟΝΗ ΤΟΥ ΝΥΜΦΙΟΥ

Περιωρισμένη, λοιπόν ή ιδιωτική ζωή της συμπαθούς πρωταγωνίστριας. "Απ' τό θέατρο στο σπίτι της καί τανάπαλιν. "Υπό τας συνθήκας αυτές, θά πητε ίσως, ή ζωή δέν έχει ένδιαφέρον. "Εξαπατάει. "Όταν έχει σκοπούς, επιδιώξεις, όνειρα, όπως ή Δημητρίου δέν εύρίσκεις κουραστικό νά ζής άποτραβηγμένος, κλεισμένος, άφού μία τέτοια διαβίωσις θά σού έξασφαλίτη την πραγματοποίησι των επιδιώξεών σου.

Ποιά είναι τά όνειρα της τρισχαριτωμένης βεντέτας της έλαφράς σκηνής; "Εν καί μόνον: "Ο γάμος, ένας καλός γάμος "Ισως πείτε ότι ένας γαμπρός είναι πολύ πεζή κατάληξη μιάς θαυμασίας καριέρας στο θέατρο. "Ακούστε όμως καί την ένδιαφερομένην εξήγησιν της άπόφασής της:

—"Η έπιθεώρησις, λέγει, δέν είναι τέχνη. "Ο ήθοποιός της δέν κάνει καμιά δημιουργική δου-

“Η δις Ρίτα Δημητρίου πού είνε άποδεδειγμένος 19 έτών.

λειά, ιδίως δὲ ἂν πρόκειται περὶ γυναικός. Ἐνα καλὸ ἐπιτυχημένο νοῦμερο δίνει σὲ μιὰ μετρία ἡθοποιὸ σουζὲ πὺν δὲν τὸ ἔχει μιὰ πρωταγωνίστρια ἂν τὸ νοῦμερο πὺν τῆς ἔδωσαν ἐτυχε νὰ εἶναι μέτριο. Ἐξ ἄλλου ὅλη ἡ ἐπιτυχία μας πὺν ἔγκειται; Σὲ λίγο τραγοῦδι, σὲ λίγο χορὸ καὶ πὺν πάντων στὴν ὠμορφιά μας καὶ στὰ νειάτα μας. Ὅταν τὰ τελευταῖα αὐτὰ φύγουν μοιραῖως μπαίνει στὸ περιθώριο.

«Λοιπὸν, ὅλα αὐτὰ μᾶς ἀναγκάζουν νὰ σκεπτόμεθα τὸ μέλλον μας ἀφοῦ ἡ ἐπιθεώρησης δὲν εἶναι οὔτε πρόξα ὅπου ἡ ἡλικία καὶ ἡ πεῖρα προσθέτει στὴν ἀξία σου, οὔτε ὁπερὲτα ὅπου χρειάζονται σοβαρὰ προσόντα γιὰ νὰ μὴν μπορεῖς νὰ σταθῇς καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἔχεις φόβο νὰ παρουσιασθῇ αὐριο τὸ πρῶτ' μιὰ μικροῦλα γιὰ νὰ σὲ ἀντικαταστήσῃ μιὰ χαρὰ».

— Ὡστε εἰς ἀναζητήσιν γαμβροῦ;

— «Α, ὄχι, κί' ἔτσι! Ἄν βρῶ ἐκεῖνον πὺν θὰ ἱκανοποιεῖ τὰ ὄνειρά μου, ἔχει καλῶς.

— Διαφορετικὰ; Ἄν δὲν τὸν βρῆτε;

— «Α, δὲν τὴν σκέφτηκα ἀκόμη αὐτὴν τὴν περίπτωσι. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐκεῖνο πὺν σκέπτομαι εἶναι τὸ ἔξῃς: Ἄν γίνῃ κρατική Ὁπερέττα, ὁπότε τὰ προσόντα μου νομίζω ὅτι θὰ μοῦ ἐξασφαλίσουν μιὰ θέσι ἀξιόλογη στὸ θιάσὸ τῆς ἔχει καλῶς. Θὰ μείνω στὸ θέατρο ἀφοῦ τ' ἀγαπῶ τόσο πολὺ. Σὲ τέτοια περίπτωσι θ' ἀξίζει τὸν κόπο ἀφοῦ καὶ τύποις καὶ οὐσίᾳ θὰ εἶναι μιὰ καλλιτέχνης. Ἄν ὅμως δὲν γίνῃ κρατική ὁπερὲτα τότε θὰ ἐργασθῶ ἀκόμη πεντέξ χρόνια καὶ κατόπιθ θὰ ἀποσυρθῶ.

— Γιὰ νὰ παντρευθῆτε;

— Ἐννοεῖται. Ἡ ζωὴ τοῦ σπιτιοῦ μ' ἀρέσει, μὲ ἱκανοποιεῖ.

— Πῶς τὸν σκεπάζετε τὸν ἐκλεκτόν; Ὡλεω πρὸ πάντων νὰ μ' ἀρέσει ἐμένα. Πέριστο εἶχα μιὰ πρότασι ἀπὸ κάποιον. Εἶχε ὅσα προσόντα μπορεῖ νὰ ζητήσῃ ἕνα κορίτσι μὲ ἀξιώσεις. Ἐνα μόνον δὲν εἶχε: Νὰ ἀρέσει σὲ μένα! Καὶ αὐτὸ ἔφθασε γιὰ νὰ μὴ γίνῃ δεκτὴ ἡ αἰτήσίς του...

Ἡ δὲς Δημητρίου δὲν θέλησε παρ' ὅλα αὐτὰ νὰ μᾶς περιγράψῃ τὸν ἰδανικὸ σύζυγο πὺν ἀναζητεῖ. Ἰσως γιὰ νὰ μὴν ἔχει ἐνοχλήσεις μὲ νέες προτάσεις καὶ ἀντιπροτάσεις θαυμαστῶν τῆς. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἔχει πικρὰν πείραν τῶν ἐκδηλώσεων τῶν θαυμαστῶν τῆς.

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΧΛΩΡΟΦΟΡΜΙΟΝ

«Ὅταν πρὸ τριετίας ἔπαιζε στὸ θέατρο Ὁθησίου κάποιος νεαρὸς ἔπαινε κάθε βράδυ ἕνα φωτεῖον στὴν πρώτη σειρά καὶ ἀπὸ καὶ πυροπολοῦσε τὴν καλλιτέχνην μὲ φλογερώτατα ἐρωτικά βλήματα. Ἦταν «χτυπημένος», τὴν εἶχε φωνίσει γιὰ καλὰ, ὅπως συνηθίζουν νὰ λένε στὰ παρασκήνια. Καὶ δὲν ἔφτανε μόνον αὐτό. Ἦθελε νὰ στέλνῃ καὶ λουλούδια στὴ νεαρὴ δέσποινα τῶν λογισμῶν του. Κάθε βράδυ ἡ ἀνθοδέσμη ἀπεστέλλετο μυστηριωδῶς εἰς τὰ παρασκήνια μὲ μίαν κάρταν, ἀνорθόγραφη καὶ λακωνικήν:

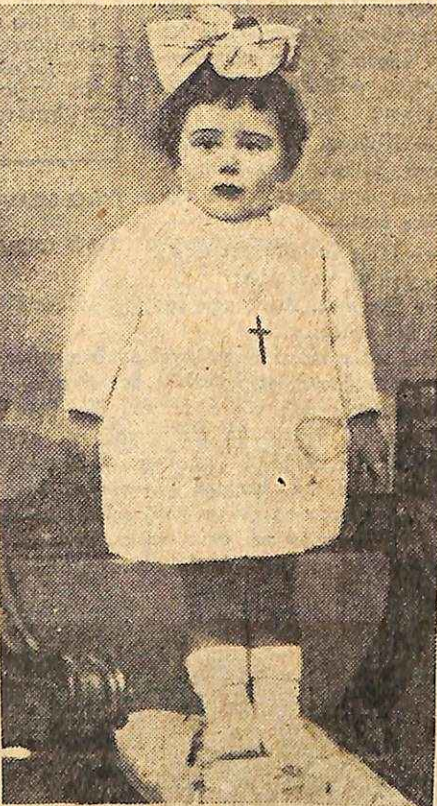
«Πρὸς τὴν ἐκλεκτὴν ἡθοποιόν, τὸ ἄστρον τοῦ θεάτρου, Ρίτα Δημητρίου. Εἰς περιφρονημένον θαυμαστήν».

Ὁ περιφρονημένος ὅμως θαυμαστὴς ἦτο συγχρόνως καὶ πτωχὸς νέος. Ἀνθοδέσμες καὶ βράδυ καὶ εἰσιτήρια πεντηκοντάδραγμα ἀνεστάτωσαν τὸν προῦπολογισμόν του. Καὶ ὅταν τὰ πράγματα «ἐσφίξαν», ὁ

νεαρὸς ἐσκέφθη νὰ μεταβλῇ εἰς γκάγ-στερ. Ἐφόρσε μιὰ μάσκα, μπῆκε τὴ νύκτα στὸ σπῖτι μιᾶς γηραιᾶς καὶ πλουσίας κυρίας καὶ ἐπεχείρησε νὰ τὴν κοιμήσῃ μὲ χλωροφόρμιον διὰ νὰ τὴν ληστεύσῃ κατόπι. Ἐννοεῖται, ὅτι συνελήφθη καὶ ἀπεστέλλη συστημένος εἰς τὸ Ἀδερῶφειον.

ΟΙ ΕΟΒΕΡΓΕΣ ΤΟΥ ΑΤΤΙΚ

Ἡ δὲς Δημητρίου εἶχε ἀπὸ κοριτσάκι τὴν μανία τοῦ θεάτρου. Τραγοῦδοῦσε καὶ χόρευε διαρκῶς μέσα στὸ σπῖτι των. Πολὺς φορές τὴν εὗρισκε ἡ μητέρα τῆς μπροστὰ στὸν καθρέπτη, τυλιγμένη μὲ ρόμπες καὶ ἀκίχρὸν ὡς πριμαντόνα. Ἐπακολού-

Ἡ Ρίτα, μπεμπέκι τριῶν ἐτῶν.

θοῦσε φυσικὰ ζυλοκόπημα, ἀλλὰ ἡ Ρίτα δὲν τὸ ἔβαζε κάτω. Τὸ ὄνειρό τῆς ἦταν νὰ βγῇ στὸ θέατρο, νὰ γίνῃ μπαλαρίνα. Ὡς ἐκεῖ ἔφθαναν οἱ φιλοδοξίες τῆς. Τὰ ὄνειρά τῆς αὐτὰ εἶχε τὸ σθένος νὰ τὰ ἐκμυστηρευθῇ στὸν ἐπιθεωρησιογράφον κ. Δ. Γιαννουκάκη, ὁ ὁποῖος ἦταν γείτονας τῆς καὶ τὴν εἶχε ἀκούσει νὰ τραγοῦδεῖ καὶ εἶχε ἐνθουσιασθῇ μὲ τὴ φωνή τῆς. Ὁ κ. Γιαννουκάκης τὸ «σφύριξε» στὸν Ἀττικ—μανιώδη ὡς γνωστὸν ἀλιεῖα παιδικῶν τολέντων— καὶ ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης ἐζήτησε νὰ τὴν ἀκούσῃ. Δὲν ἦτο ὅμως εὐκολο γιὰ τὴν ἡ. Δημητρίου δὲν ἤθελε οὔτε ν' ἀκούσῃ κἄν ὅτι ἡ κόρη τῆς θὰ γινόταν—ἄκουσον! ἄκουσον—θεατρίνα! Ὁ Ἀττικ ὅμως ἔστησε τὴν ἔδερν τῆς, κατόρθωσε ἕνα βράδυ νὰ φέρῃ ὁλόκληρον τὴν οἰκὴν Διμητρίου στὴ «μάντρα» του καὶ ἐκεῖ τὸ τσάκωσε τὸ καναρίνι πὺν εἶχε μάθει ὅτι τραγοῦδοῦσε τόσο γλυκά. Ἐγιναν δηλαδὴ τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς νεαρᾶς καλλιτέχνης. Ὁ Ἀττικ—δαινὸς πολολόγος ὅπως ἀποδεικνύεται— σὲ ὠρισμένη στιγμή καὶ παρὰ τὰς διαμαρτυρίας τῆς μᾶς πήρε ἀπὸ τὸ χεράκι τὸ κοριτσάκι μὲ τὴν κόντὲς καλὴν ἐξέλιξι, τὸ ἀνέθεσε στὴ

σκηνὴ καὶ τὸ ἔβαλε νὰ τραγοῦδῇ τὸ «Ὡλεω μαμά μου, ἕναν ἀντρούλην». Τὸ κοινὸν ἐνθουσιάστηκε καὶ λίγον καιρὸ μετὰ ὁ Ἀττικ τὴν ἐνεφάνισε ἐπισήμως ἐπάνω σὲ μιὰ κούνια μὲ τὸ περίφημον τραγοῦδάκι «Μὴν πιστέψῃς τὴ γυναῖκα».

Ἀπὸ τότε ἔχουν περάσει ἔξῃ χρόνια. Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ δὲς Δημητρίου ἐξελίχθη ἀματωδῶς. Ἐγινε περιζήτητη πρωταγωνίστρια ἐπιθεωρήσεως. Ἡ ἐπιτυχία τῆς καθὼς ξέρετε εἶναι πάντοτε ἐξαιρετικὴ ἰδίως μετὰ τοῦ καλοῦ κόσμου. Καὶ κάθε ἄλλο παρὰ ἀδικαιολόγητος. Τὰ προσόντα τῆς εἶναι ὁμολογουμένως σπάνια. Γιατὶ συνδυάζει γλυκυτάτη φωνή—εἶναι ἡ καλλίτερη σοπράνο τοῦ ἐλαφροῦ μουσικοῦ θεάτρου—χορὸ πολὺ καλὸ, ὁμορφιὰ καὶ θέλητρο ἀκαταμάχητα, σῶμα ἰδεῶδες καὶ μιὰ φινέτσα ἀσυναγώνιστη. Ἡ ἐμφάνισις τῆς ἐν τῷ συνόλῳ εἶναι χωρὶς ὑπερβολή, χωρὶς καμμιὰ συγκατάθεσι γοητευτικότητι. Τὰ νοῦμερα πὺν ἐκλέγει σημειῶνουν κατὰ κανόνα ἐπιτυχία—γιατὶ ὁ θεατὴς ἔχει νὰ χαρῇ χίλια διὰ τὰ πράγματα ἐπάνω στὴν Δημητρίου. Τὰ νειάτα τῆς, τὸ χαμόγελό τῆς, τὸ τραγοῦδι τῆς, τὸν χορὸ τῆς, τὴ γλυκεῖα φωνή τῆς πὺν χαϊδεύει τ' αὐτὴ, τίς ἄφογες, γλυπτές γραμμὲς τοῦ κορμιοῦ τῆς πὺν χαϊδεύουν τὸ μάτι, τὸ χρυστάλλινο γέλιο τῆς, τὸ μπῆρο καὶ τὸ θερμὸ παίξιμό τῆς.

ΓΡΑΦΕΙ... ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἡ δὲς Δημητρίου δὲν καπνίζει, δὲν κουτοπολεῖ, δὲν καυγαδίζει καὶ δὲν μαλισταδιέται στὰ παρασκήνια ἔξω ἀπὸ τὸ θέατρο, ἡ μοναδική τῆς ἀπασχόλησις εἶναι νὰ πηγαίνει στὸν κινηματογράφον, νὰ διαβάξῃ ρομάντζα. Προπάντων τοῦ Ντε-κομπρά, τῆς Ντελλῆς καὶ τῆς Σάνδη καὶ νὰ γράφῃ! Φιλολογεῖ! Γράφει ἀπὸ πολὺ καιρὸ διηγήματα, αἰσθηματικὰ φυσικὰ, ἀλλὰ δὲν τὰ ἐμφανίζει. Νορέπεται, φοβᾶται τὰ δυσμενῆ σχόλια ἂν κ' οἱ δικοὶ τῆς τὴν προτρέπουν νὰ ντεμπουτάρῃ ἐπὶ τέλους καὶ ὡς διηγηματογράφος. Ἐχει τελειώσῃ τὸ γυμνάσιον, τὸ Β' Μαρασλείου, δὲν ἔχει ἰδέα ἀπὸ νοικοκυριό, δὲν πιστεύει στὸν ἔρωτα ἢ μᾶλλον τὸν φοβᾶται ἢ καλλίτερα δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνη στὴν εἰλικρίνεια ἐκείνων πὺν παριστάνουν τοὺς ἐρωτευμένους μὲ τίς ἡθοποιούς. Ἐρεῖ ἀρκετὰ Γαλλικά, κάνει μαθήματα τραγοῦδι μὲ τὸν ἐπ' ἀδελφὴ γαμβρόν τῆς, τὸν γνωστὸν μουσικοσυνθέτη Ντ' Ἀντζελις, ἀλλὰ τὰ διὰ ἐλαττώματά τῆς εἶναι τὸ πείσμα καὶ ἡ φλυαρία τῆς.

— Εἶμαι πολὺ φλύαρη! Μᾶς λέει. Φλύαρη! συλλογίζομεθα καθὼς τὴν ἀκούγαμε. Εὐλογημένη φλυαρία πὺν ἔχουμε στὸν ὑποφαινόμενο διὸ πραγματικὰ εὐχάριστες ὦρες. Γιατὶ εἶναι μιὰ μικρὴ ἀπόλαυσι ν' ἀκούς τὴ Δημητρίου νὰ μιλά. Ἐνας εὐφάνταστος ποετᾶστρος θὰ παρομοίαζε τὴν ὁμιλία τῆς μὲ κελάδημα πουλιῶ. Καὶ δὲν εἶ ἤθελε ξύλο, γιὰτὶ ἡ σύγκρισις αὐτὴ λίγο πολὺ ἀνταποκρίνεται στὴν πραγματικότητά.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΚΥΡΙΕΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΙ

ΧΟΡΟΣ

Στὸ προηγούμενο φύλλο μας ἀσχοληθήκαμε μὲ τίς ἐσπερίδες καὶ τὰ σουρπρίζ—πάρτυ, πὺν εἶναι στὴν ἡμερησία διάταξιν ἐπ' εὐκαιρία τῶν ἑορτῶν.

Σήμερα θὰ μιλήσουμε εἰδικῶς γιὰ τὸν χορὸ, πὺν ἀποτελεῖ τὸ σπουδαιότερο θέλητρο κάθε κοσμικῆς ψυχαγωγίας.

Ο ΧΟΡΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Εἶναι προτιμότερο ὁ χορὸς στὸ σπῖτι νὰ γίνεται μιὰ καθημερινή. Φυσικὰ, μετὰ τὸ δείπνο, γιὰ νὰ μπορέσουν οἱ προσκεκλημένοι σας νὰ ἔλθουν χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν ἐργασίαν τους.

Στὴν σχετικὴ πρόσκλησί σας, ἐφ' ὅσον ἀπευθύνεται σὲ στενοὺς συγγενεῖς ἢ φίλους, μπορεῖτε ἐλεύθερα νὰ προσθέσετε, στὸ περιθώριο: «Παράκλησις νὰ φέρετε καὶ τοὺς δίσκους σας». Αὐτό, βέβαια, ἐφ' ὅσον γνωρίζετε ὅτι ὁ προσκαλούμενος ἔχει φωνογράφον καὶ, συνεπῶς, δίσκους. Ἐτοίμη ἡ συγκέντρωσις τῶν δίσκων δίνει ἕνα χαρακτήρα «σουρπρίζ» στὴν μουσική, καὶ προσθέτει στὴν εὐθυμία τῆς συγκεντρώσεως.

Ἀφ' ἑτέρου, τὸ ραδιόφωνο, πὺν γενικεύθηκε σήμερα, ἀποτελεῖ τὸ συμπλήρωμα κ' ὅτε χορευτικῆς συγκεντρώσεως.

Ὅλα τὰ σπῖτια δὲν ἔχουν τὰ κατάλληλα σαλόνια γιὰ χορὸ. Ὅλοι ὅμως μποροῦμε νὰ ἐτοιμάσουμε μιὰ πρόχειρη σάλα, τραβώντας τὸ τραπέζι τοῦ δωματίου τοῦ φαγητοῦ στὴν ἄκρη, καὶ μετατρέποντάς το σ' ἕνα πρόχειρο μπουφὲ ὅπου θὰ τοποθετήσωμε τὰ ἀναψυκτικά μεζέδες, λικέρ, φρούτα, γλυκά. Ἐάν πλάι στὸ δωματίον φαγητοῦ ὑπάρχει καὶ σαλόνάκι, τότε οἱ δύο συγκοινωνοῦσες αἰθούσες ἀποτελοῦν μιὰ θαυμασιὰ σάλα χοροῦ.

ΣΤΑ ΚΟΣΜΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Πολλὲς φορές οἱ διάφορες παρῆες γνωστῶν καὶ φίλων ἀποφασίζουν νὰ συγκεντρωθοῦν ὀρισμένη μέρα σ' ἕνα κοσμικὸ κέντρο, γιὰ νὰ χορέψουν. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ εἰσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ πλήξετε—πράγμα πὺν συμβαίνει πολὺ συχνὰ στὰ κοσμικά κέντρα—μεταξὺ ἀγνώστων, ἀλλὰ θὰ συναντήσετε γνώριμα πρόσωπα μὲ τὰ ὁποῖα σᾶς συνδέουν φιλικαὶ σχέσεις καὶ τῶν ὁποίων ἡ παρέα σᾶς εἶναι εὐχάριστη. Ἐπιτυχάνετε ἔτσι δύο καλὰ: πρῶτα, μιὰ διασκέδασις χωρὶς τίς φροντίδες πὺν συνεπάγεται πάντα ἡ ἐτοιμασία μιᾶς συγκεντρώσεως στὸ σπῖτι, καὶ δεύτερον τὴν παρέα φιλικῶν σας προσώπων.

Αὐτὸ βέβαια δὲν ἀποκλείει τὸ δικαίωμα σ' ἕναν ἀγνωστο, ὅταν βρίσκεσθε σ' ἕνα ντάνσιγκ, ν' ῥθῇ νὰ σᾶς προσκαλέσῃ νὰ χορέψετε, ἀφοῦ αὐτοσυστηθῇ. Κί' ἐσεῖς, ἀγαπητὴ ἀναγνώστριά, μπορεῖτε κάλλιστα νὰ δεχθῆτε ἕναν χορὸ, ἂν ἀντιληφθῇτε ὅτι ὁ προσκαλὼν εἶναι ἄξιός τῆς τιμῆς αὐτῆς. Ἀλλοιῶς, μπορεῖτε νὰ ἀποποιηθῆτε εὐσχήμως, ἀπαντώντας εὐγενικὰ ὅτι λυπεῖ-

σθε πὺν ἔχετε διαθέσει τὸ χορὸ σ' ἕνα πρόσωπο τῆς παρέας σας.

ΤΙ ΘΑ ΧΟΡΕΨΕΤΕ

Μιὰ κυρία ἢ ἕνα κορίτσι καλῆς ἀνατροφῆς δὲν πρέπει ποτὲ νὰ εἶναι μανιώδης τῶν χορῶν τῆς μόδας, ὅπως εἶναι ἡ Κόγκα, τὸ λάμπεθ—ουόκ, ἢ τὸ γιάν, πὺν εἶναι μᾶλλον χοροὶ ἐπιδείξεως. Αὐτὸ βέβαια δὲν ἀποκλείει μιὰ ἐξαίρεση Πᾶν μέτρον ὅμως ἄριστον. Ἀντιθέτως, οἱ χοροὶ τοὺς ὁποῖους πρέπει νὰ προτιμᾶτε καὶ πὺν εἶναι πραγματικοὶ χοροὶ, εἶναι τὸ βάλς, πὺν δὲν περνᾷ ποτὲ ἡ μόδα του, τὸ κοῦϊκ—στέπ (εἶδος φόξ—τρότ), τὸ σλόου—φόξ, καὶ τέλος τὸ ταγκό, πὺν ἔχει τόση ποικιλία (14 φιγοῦρες!) καὶ πὺν εἶναι, μετὰ τὸ βάλς, ὁ χορὸς πὺν θὰ ζήσῃ πάντα.

Οἱ χοροὶ τῆς τελευταίας μόδας, ἰδίως ὁ λάμπεθ—ουόκ, εἶναι βέβαια διασκεδαστικοὶ σὲ μιὰ οἰκογενειακὴ συγκέντρωσι, ἀλλὰ σ' ἕνα δημόσιον χορὸ μορεῖ νὰ ἐμφανίσουν ὀρισμένα ἄτοπα. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ γιάν, τὸ χορὸ δηλαδὴ πὺν χορεύει ὁ περιφημὸς Φρέντ—Ἀστερ καὶ ἡ Τζίντζερ Ρότζερς στὴν ὁδὸν, πρέπει νὰ μὴ καλεῖς μεγάλην μαεστρία γιὰ νὰ τὸν ἐπιτολήσῃ, Ἄλλοιῶς, κινδυνεύει νὰ φανῇ ἀπρεπὴς ἢ τοῦλάχιστον γελοῖος.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ ἄς τονίσωμε ὅτι ὁ χορὸς σήμερα προὑποθέτει ἀρμονικὰς κινήσεις, τίς ὁποῖες μόνον ἡ γυμναστικὴ ἐξάσκησης μπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ. Γι' αὐτό, ὁ χορὸς εἶναι πρὸ παντὸς ἀθλητισμός. Ἀπαιτεῖ ἐξαιρετικὴ εὐχέρεια κινήσεων τῶν ἀρθρώσεων, ποδῶν, γονάτων, μέσης. Ἐνας καλὸς χορευτὴς πρέπει πρὸ παντὸς νὰ ἔχῃ γυμνασμένο σῶμα.

ΤΟ ΜΟΝΟΚΛ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

«Ο πλουσιώτατος άλλοτε μαρκήσιος ντ' Αρζεν-τάλ λόγω της κακής και εκφύλου ζωής που διάγει έχει κάνει τρομερά χρέη συνέπειά των οποίων είναι να βγάλει όλα του τα υπάρχοντα μαζί με τον προγονικό του πύργο στο σφυρί. Κλεισμένος στη μεγάλη σάλα του αργοντικού του παρακολουθεί πίσω απ' τα τζάμια τον πλειστηριασμό που γίνεται στην αυλή του και του φεύγει σε μια στιγμή μια φράση πικρίας: «Αν μπορούσε κανείς να με ξανακάνει πλούσιο θα του έδινα και την ψυχή μου».

Ξαφνικά ακούει πίσω του μια φωνή: «Σύμφωνοι δέχομαι!». Γυρνά και βλέπει απέναντί του κάποιον άγνωστο όνομα. Ρουκνέ ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ του προτείνει να τον ξανακάνει πλούσιο και να του ξαναδώσει τον πύργο του υπό τον όρον να δεχτεί να παντρευτεί μίαν ωραιότερη κόρη πτωχήν αλλά μελλοντικήν κληρονόμον 300 εκατομμυρίων από τα οποία θα του δώσει τα 150.

Η συμφωνία κ' ίναι ο μαρκήσιος μαθαίνει τις λεπτομέρειες της υπόθεσής και αναχωρεί με τον Ρουκνέ στο Παρίσι για να γνωρίσει και την νύφη. Έκεί όμως παρ' όλες τις προσπάθειές του δεν κατορθώνει να αγαπηθεί από τη Γαβριέλλα και αποφασίζουν τότε να χρησιμοποιήσουν τα μεγάλα μέσα, για να ξεκοντώσουν τον αγαπημένο της Γαβριέλλας, τον Βαλεντίνο. Έν τω μεταξύ ένα ανοιχτόχρωμο πρωινό ο Βαλεντίνο επισκέπτεται την Γαβριέλλα ενώ είναι μόνη και εκεί ενώ δίνουν όρκους αιωνίας αγάπης, η Γαβριέλλα του εξομολογείται ότι ο Νορβέρτος της προκαλεί φόβο... Ένθαρρύνεται όμως από τον Βαλεντίνο ο οποίος της λέει ότι και αυτός και οι δυο τους φίλοι ο Άνοιχτομάτης και ο Τρούκ θα την προστατεύσουν. Έκείνη τη στιγμή φθάνουν και οι δυο φίλοι για να χαιρετήσουν την Γαβριέλλα που έωρταζε κείνη την ημέρα. Σε λίγο έρχεται και ο Νορβέρτος για την ίδια αιτία. Η Γαβριέλλα τον υποδέχεται ψυχρά. Σε λίγο ο Βαλεντίνο φεύγει για να αναζητήσει τον Μπερτερά που είχε άργηση. Κατά την απουσία του η Γαβριέλλα πηγαίνει να φωνάξει για το γέμια όλων. Ο Βαλεντίνο επιστρέφει εν τω μεταξύ λέγοντας ότι ο Μπερτερά εξαφανίσθη. Όλοι περιμένουν την επιστροφή της Γαβριέλλας, που όμως άργεί πολύ και έπειδή ανησυχούν βγαίνουν προς αναζήτησίν της.

Σ' ένα στενό ο Βαλεντίνο βρίσκει το καλάνι της πεταμένο και κάποιος σωφές που τον ρωτάει μήν την είδε τους διηγείται ότι δυο άγνωστοι είχαν βρει την Γαβριέλλα, ότι την πλησίασαν και ότι της διηγήθηκαν ότι στον πατέρα της τον Μπερτερά συνέβη κάποιο δυστύχημα.

«Ένα μεγάλο δυστύχημα. Έγλύστησε κι' έπεσε κάτω από τις ρόδες. Το κορίτσι έπολυτοποιήθηκε», της είπαν.

4ον

—ΘΕΕ μου...
—Το παρυσιαστικό, φυσικά, αίμορραγία. Υπάρχει κίνδυνος για τη ζωή του. Τον εξάπλωσαν, όπως υπόρεσαν, εκεί... Ο γιατρός απηγόρευσε τη μεταφορά του.

«Μας έδωσαν, λοιπόν, τη διεύθυνσή σας και, μας είπαν: «Τρέξτε γρήγορα να είδοποιήσετε την δε-

λεντίνο είχε ξαναποτήθει κάπως την ψυχραιμία του. Ένοιωσε να του γεννιούνται πάλι μερικές ελπίδες.
—Και είναι πολλή ώρα που συνέβησαν όλ' αυτά; ρώτησε.

—Περισσότερο από τρεις ώρες. Κι' αφού έδωσε την τελευταία αυτή πληροφορία, ο σωφές ξαναγύρισε στο αυτοκίνητό του.

—ΕΞΕ—

Ο Βαλεντίνο κι' ο Άνοιχτομάτης δεν είχαν χρήματα. Δεν μπο-

σοινίδα Γαβριέλλα, και φέρτε την με τ' άμαξί να δη τον πατέρα της...».

«Εφύγαμε, χωρίς να χάσουμε ούτε στιγμή. Στο σπίτι σας, δεν σάς βρήκαμε, δυστυχώς. Μας είπαν ότι είχατε βγει έξω, κι' αργίσαμε να σάς καταδιώκουμε... Εύτυχώς που σάς ξέραμε έξω, γιατί έτυχε κάποτε να σάς συναντήσουμε μαζί με τον πατέρα σας!».

Ο σωφές άναψε το τσιγάρο του με κινήσεις άρνες.

—Η καυμένη ή μικρούλα ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει. Ο ξύπας από τους δυο ανθρώπους που την είχα πλησιάσει, άναγκάστηκε να την υποβαστάξει. Και την ώδηγησε ως ένα αυτοκίνητο που είχε σταθμεύσει εκεί κοντά. Νά ήταν, άραγε, ταξί; Δεν πρόσεξα το νούμερο. Η αλήθεια είναι ότι δεν σκέφθηκα διόλου να το κυττάξω. «Ας είναι. Σε λίγο δευτερόλεπτα, πάντως, τ' αυτοκίνητο εξαφανίστηκε».

—Προς ποιάν διεύθυνση; ρώτησε ο Βαλεντίνο.

—Προς το Παλντέν, διάβλε! Την στιγμή που ανέβαιναν στο αυτοκίνητο, έπεσε της μικρούλας το καλάνι της. Κανένας δεν σκέφθηκε να το σηκώσει. Ούτε και γώ του έδωσα προσοχή... και χρειάστηκε να αντικρύσω αυτόν τον νέο, επρόσθετος δείχνοντας τον Βαλεντίνο, για να μην γεννηθούν φόβοι και υποψίες. Ο Βα-

ρούσαν να σκεφθούν να πάρουν ταξί. Είχαν όμως γερά πόδια, κι' άρχισαν να κατεβαίνουν τρέχοντας την οδό Γερμανίας. Την ώρα που περνούσαν μπρος από το σπίτι του μπάρμπα—Μπερτερά, ο Άνοιχτομάτης είπε:

—Τί λές, πεταγόμαστε μια στιγμή; Θα πάρουμε μαζί μας και τον Αύγουστο.

«Υστερ' από ένα δευτερόλεπτο, κτυπούσαν την πόρτα. Τους άνοιξε ο Αύγουστος. Ήταν μόνος. Ο Νορβέρτος είχε φύγει. Ο Αύγουστος, δεν ήξερε τίποτα, Δέν τ' είχε κουνήσει όλη την ώρα από τη θέση του και δεν είχε δει κανένα».

Ήσαν έτοιμοι να ξεκινήσουν οι τρεις τους για το Παλντέν, όταν ξαφνικά μπήκαν δυο άνθρωποι στο δωμάτιο χωρίς να χτυπήσουν την πόρτα.

—Η δεσποινίς Μπερτερά μένει εδώ; ρώτησε ο ένας απ' αυτούς.

—Ναί. Έδώ μένει... Αυτή την ώρα όμως λείπει...

—Το είχαμε φαντασθεί αυτό. Γιατί την είδαμε μέσα σ' ένα αυτοκίνητο μαζί με δυο ανθρώπους... που δεν θ' αφέσουν να τους ξεφύγει και τόσο γρήγορα...

—Τί θέλετε να πείτε;...

—Ότι την άφησαν, διάβλε!

—Την άφησαν; ανέκραξε ο Βαλεντίνο με μίαν έκφραση λύπας και θυμού. «Α! Καλά το είχα μαντέψει... Δεν θά τη ξαναβούμε...».

Οι δυο νεοελθόντες άνωμάζοντο Σουλπερίκ και Συμεών.

Κοντοί, ζαρωμένοι, με ύφος μισοκακόμοιρο, άλλα συγχρόνως και έξυπνο, έμοιαζαν σά να ήταν αδέρφια. Δεν ήταν, εν τούτοις.

Πρό ολίγων ημερών είχαν προσληφθεί στην υπηρεσία του Μουράτ, ο οποίος αυτή τη φορά είχε ζητήσει λεπτομερείς πληροφορίες για τα άτομά τους πριν τους προσλάβει.

Ο Μουράτ δεν τους είχε αποκρύψει την περιπέτεια του Γκουγιάν. Τους είχε εξηγήσει επίσης πόσον λεπτή ήταν η άποστολή που είχε αναλάβει να φέρει εις πέρας εις το Παρίσι, και τους είχε αναθέσει να παρακολουθούν τον τέως κατάδικο, για να μάθουν ποιά ήταν τα σχέδιά του για το μέλλον και—κυρίως—ποιος τον είχε στην υπηρεσία του...

Εγνώριζαν τον Γκουγιάν, τις συνήθειές του, το «λημέρι» του.

Δέν δυσκολεύθηκαν, λοιπόν, να τον βρουν. Κι' από την στιγμή που τον βρήκαν, δέν τον άφισαν στιγμή από τα μάτια τους.

Τον παρακολούθησαν, έτσι, όταν, συνοδευόμενος από τον Πονσάρ, άπήναγε με το αυτοκίνητο την νέα. Έπλησαν και αυτοί ένα άλλο αυ-

μιάς ΨΥΧΗΣ

ΕΝΑ ΠΑΘΗΤΙΚΟ ΤΑΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

τοκίνητο και έτέθησαν εις καταδίωξιν του αυτοκινήτου των δυο άπαγωγών.

Κάποια στιγμή, ο Σιλπερίκ και ο Συμεών παρατήρησαν ότι το αυτοκίνητο των αντιπάλων των λιγόστεψε την ταχύτητά του και άφισε το δρόμο να προσπεράσει.

—Μας υποπευθύνει... είπε με χαμηλή φωνή ο Συμεών στον σύντροφό του.

—Όστόσο, καλά κατάφεραν το «κόλπο» τους είπε ο Σιλπερίκ.

—Δέν θά το καταφέρναμε καλλιτερα εμείς!

Και το παράδοξο κυνηγητό εξακολούθησε.

Ο Συμεών έπιασε τον σωφεί να τρέξει γρηγορώτερα.

—Αδύνατον, είπε αυτός... Η μηχανή μου δέν άντέχει σε μεγαλύτερη ταχύτητα.

—ΕΞΕ—

Στο φράγμα, ωστόσο, κέρδισαν κάπως χρόνο.

Το αυτοκίνητο του Γκουγιάν είχε σταματήσει. Ένα χέρι βγήκε από την πορτιέρα και έκανε νεύματα σε έναν στρατιώτη του εκεί φυλακίου.

Ο στρατιώτης έπλησίασε. Έπληρε στα χέρια του κάποιο γράμμα που του έδωσαν από μέσα από το αυτοκίνητο. Κι' αντί να συνεχίσει το δρόμο του προς τον στρατών, άλλαξε πορεία και διευθύνθηκε προς τον μεγάλο δρόμο.

Ο Συμεών το παρατήρησε αυτό.

—Εμπρός! Ανάπτυξε όλη την ταχύτητά σου! είπε στον σωφεί.

Ο σωφεί θέλησε να υπακούσει. Έκανε όμως μια άδέξια κίνηση, και έριξε το αυτοκίνητο επάνω σ' ένα δένδρο.

Εύτυχώς, κανένας δέν έπαθε τίποτα.

Ο Συμεών, μ' ένα πήδημα βρέθηκε στο δρόμο.

Άλλοίμονον όμως... Το άμαξί των άπαγωγών της Γαβριέλλας είχε γαθεί στο βάθος του όρίζοντος!

Ο Συμεών χωρίς να πη λέξη, ώρμησε προς την διεύθυνση που είχε πάρει ο στρατιώτης.

Σε λίγο, τον συνήντησε: —Συγγνώμη... του είπε. Ποδ' ολίγου, σάς έδωσαν ένα γράμμα:

—Ναί. Με την παράκλησιν να το πάω στη διεύθυνσή του.

Και πόσο περίμενες να πληρωθής για το θέλημα που έκανες;

—Είκοσι φράγκα!

—Νά, πάρε τα είκοσι φράγκα και δώσε μου το γράμμα. Θα το πάω εγώ εκεί όπου απευθύνεται.

Ο στρατιώτης έσκασε στα γέλια.

—Μά την πίστη μου, είπε, δέν έχω λόγους ν' άρνηθώ. Νά το γράμμα. Μου υπόσχεσθε όμως, ότι θά κάνετε έσεις το θέλημα αντί για μένα;

Ο Βαλεντίνο έριξε μια ματιά στο γράμμα.

Ο Βαλεντίνο έριξε μια ματιά στον φάκελλο και εγλώμισσε. —Το γράμμα της Γαβριέλλας! ψιθύρισε. Τί να σημαίνει, άραγε, αυτό;

Με νευρικές κινήσεις τραβήχτηκε σ' έναν τοίχο, έβγαλε το ηλεκτρικό του φανάρι και άνοιξε τον φάκελλο. Έβγαλε από μέσα ένα φύλλο χαρτιού, το ξεδίπλωσε και του έριξε μια ματιά.

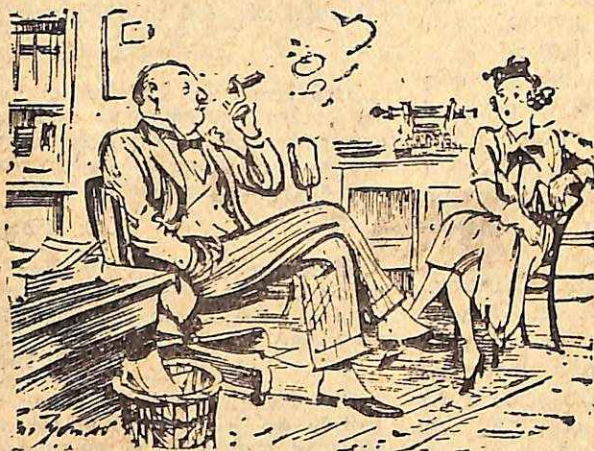
Το γράμμα ήταν πολύ σύντομο. Δέν περιείχε παρ' αυτά τα λόγια:

«Αγαπητέ μου πατέρας, σε ικετεύω να με συγχωρέσης για το κακό που θά σου προξενήσω, είναι όμως ανώτερον των δυνάμεών μου, και δέν είμαι εις θέσιν να σκεφθώ λογικά. Αγαπώ... Ανήκω σ' έναν άλλο... Θέλει να τον ακολουθήσω... Και φεύγω μαζί του!...»

«Ω! Συχώρεσέ με που σ' εγκαταλείπω... εσένα, που σ' αγαπώ τόσο... Κάτι μου λέει όμως ότι σε λίγο θά σε ξαναβού, και ότι θά ζή-

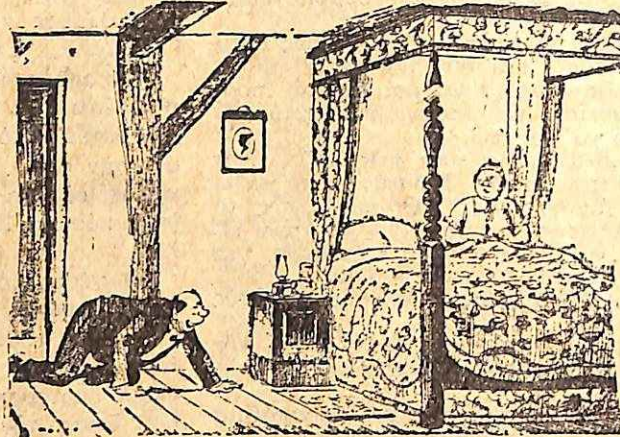
ΤΟ ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΦΟΒΕΡΟΝ ΔΙΛΗΜΜΑ

Ο προϊστάμενος. Διαλέξτε δεσποινίς: θα σας δώσω 1.000 δρα. τὸν μῆνα ἂν πρόκειται νὰ ἐργασθῆτε καὶ 3.000 ἂν προτιμάτε νὰ μὴν κάνετε τίποτα.

ΚΟΛΠΑ ΣΥΖΥΓΩΝ

Ο ξενόχτης σύζυγος (ἐπιστρέφει).— Δὲν εἶμαι ἐγώ, Ἀρετή, τὸ σκυλάκι σου. Γαῦ! Γαῦ!...

ΜΙΑ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

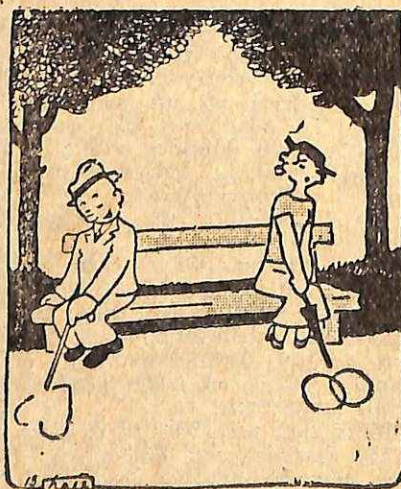

— Ο κύριος τοῦ ἐπάνω πατώματος λείπει, ἔχετε λοιπὸν, τὴν καλωσύνη νὰ παραλάβετε ἐσεῖς τὸ πιάνο τοῦ καὶ νὰ τοῦ τὸ δώσετε μετὰ;

Η ΣΩΤΗΡΙΑ

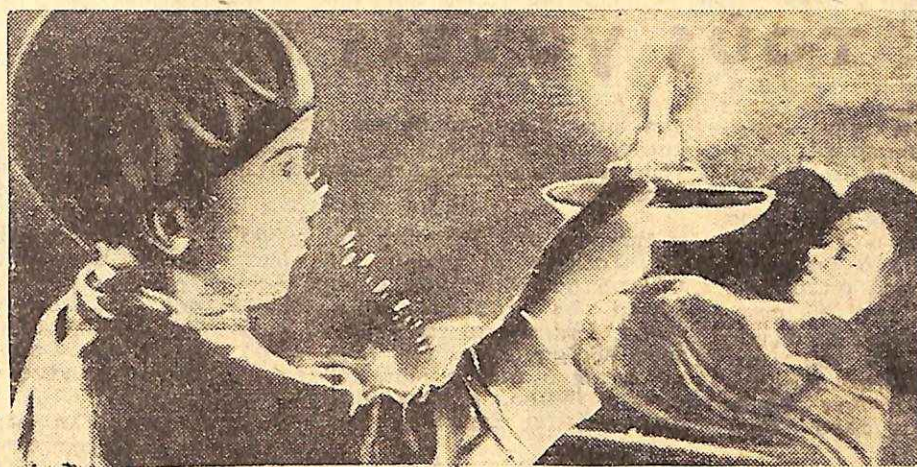
Ο κύριος στὴν μαγειρίσά του Μαριγιά:—Τὰ οικονομικά μου, δὲν πάνε διόλου καλά, καὶ θὰ δυσκολευθῶ στὸ ἐξῆς νὰ σὲ πληρώσω. Γιαυτὸ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ζητήσω τὸ χέρι σου!...

ΒΩΒΟΣ ΕΡΩΣ

Εκεῖνος.—.....
Εκείνη.—.....
Ἀποτέλεσμα.— Ἀκόλυθη συνεννόησης.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ

τοῦ Ἀμπέλ Μπονάρ
τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

Καὶ ὁ μικρὸς προχωρεῖ. Ἀπὸ τῆ μιᾶς διτρίνα παίει στὴν ἄλλη... Καὶ μένει παντοῦ σατισμένος ἀπὸ τὰ τόσα πράγματα ποὺ βλέπει.

Ἐπὶ τέλους πέρνει τὴν ἀπόφασί του. Σπρώχνει μιὰ πόρτα καὶ μπαίνει σ' ἕνα μαγαζὶ. Μὰ ἀμέσως τὰ χάνει... Ἀν τὸν ρωτήσουν τί θέλει, τί θὰ πῇ; Κανένας δὲν τὸν προσέχει ὅμως. Ο κόσμος πηγαινοέρχεται διασπαστὸς χωρὶς νὰ ρίχνει οὔτε μιὰ ματιά στ' ἀνθρώπους ποὺ στέκει ἀνάμεσά τους. Καὶ ὁ Σακὼ στέκει καί, σὰ χαμένος μὲ τὰ μάτια καρφωμένα σ' ἕνα πελώριο καράβι.

Σὲ μιὰ στιγμή κάποιος τὸν πλησιάζει. Ὁ μικρὸς τὰ χάνει, δὲν ξέρεי ποῦ νὰ κρυφῇ τὰ χεράκια του ποὺ κρέμονται κάτω ξυλιασμένα.

— Τί θέλεις μικρέ;
— Ὁ Σακὼ δὲν λέει λέξι... Καὶ ὅμως εἶχε ἐτοιμάσει λίγο πρὶν τί θὰ ἔλεγε ἂν θὰ τὸν πλησίαζε κανεὶς.

Πόσο στενοχωριέται ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ πῇ καί ποῦ θέλει. Μὰ ὁ κύριος ποῦ τοῦ μιλά, εἶναι κουτὸς λοιπὸν. Γιατί δὲν πέρνει ἕνα παιγνίδι νὰ τοῦ δώσῃ;

— Θέλω ἕνα παιγνίδι ἐστωμίζε: ἐπὶ τέλους ἱκετευτικά ἀλλὰ καὶ προστατευτικά μαζί.

— Τί;
— Ἕνα παιγνίδι.
— Ἐγὼς λεπτά;

— Οχι, δὲν ἔχει οὔτε δεκάρα ὁ μικροῦλης καὶ στὰ μάτια του λάμπει ἕνα δάκρυ. Ὁ κύριος σηκώνει τοὺς ὤμους του περιφρονητικά.

— Θέλει νὰ τοῦ δώσουμε παιγνίδια, χωρὶς νάχη λεπτά, λέει σὲ μιὰ γωνιᾶ, καλοντυμένη κυρία ποὺ στέκει πλάι του περιμένοντας νὰ τῇ φέρουν τὰ πακέττα τῆς.

Τὰ μαγουλάκια τοῦ Σακὼ κοκκινίζουν ἀπὸ τὴ ντροπῇ.

«Ἐχουν δίκιο, σκέφτεται. Καλὸ εἶναι νὰ ζητῶ ἐλεημοσύνη. Μὰ ἀφοῦ τὸ θέλω γιὰ τὸν Ζάκ».

Ἡ κυρία τὸν κυττάει ἐρευνητικά μὰ καὶ

κανεὶς, ποτε-ποτε. Κ' ὕστερα ὁ υπάλληλος εἶναι πλάι καὶ τὴν θαυμάζει.

Ὁ Σακὼ ἄκουσε. Ἀλλὰ δὲν κάνει οὔτε τὴν παραμικρότερη κίνησι. Τὰ λόγια αὐτὰ νοιώθει νὰ τὸν χτυποῦν κατὰκαρδα, σὰν πέτρες.

— Τί παιγνίδι θές; ρωτᾷ ἡ κυρία πρὸ ἐπιτακτικὰ τώρα, σὰν νὰ μετάνοιζε κιόλας γιὰ τὴν προσφορά τῆς.

Ὁ Σακὼ τρέμει. Πῶς νὰ διαλέξῃ; Καὶ ἔξφονοῦ τούρχειται μιὰ ἐμπνευσις. Ἀφοῦ δὲν θάχουν παρὰ ἕνα παιγνίδι, τὰ ἀδελφάκια, ἅς εἶναι καλύτερα κάτι ποὺ νὰ μποροῦν νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν καὶ τὰ δύο.

Ἀποκρίνεται.

— Μιὰ φάνη.

Ἡ κυρία τεντώνεται γιὰ μιὰ στιγμή καὶ προχωρεῖ στομάχος ποὺ πουλοῦν τίς φάντες.

Τὸ παιδί τὴν ἀκούει νὰ ρωτᾷ: «Πόσο ἔχει αὐτῇ»;

«Πεντέμισι φράγκα ἀποκρίνεται ὁ υπάλληλος.

Ἡ κυρία δέχεται τὴν τιμὴ καὶ προχωρεῖ στὸ ταμείο νὰ πληρώσῃ.

Στὸ διάστημα αὐτὸ τὰ ματάκια τοῦ Σακὼ εἶναι στηλωμένα σὲ κάτι φανταχτερὰ ταμπούρα. Ἕνα ταμπούρο, πόσο καιρὸ δὲν τὸ δειρεύσαν! Δὲν θὰ μπορούσε τάχα νὰ πῇ στὴ κυρία πῶς ἡ φάνη εἶναι γιὰ τὸν Ζάκ καὶ ὅχι γι' αὐτόν; Μὰ ἡ κυρία τὸν πλησιάζει καὶ ὁ Σακὼ δὲν προφθάνει νὰ μιλήσῃ. Ἀσπάζει μόνο τὸ παιγνίδι στὰ χεράκια του καὶ βγαίνει στὸ δρόμο διασπαστὰ.

Ὁ Σακὼ γύρισε σπῆτι πρὶν ἀπ' τὸν πατέρα του! Ἐναβόηξε τὴ πόρτα ἀνοικτὴ ὅπως τὴν εἶχε ἀφίσει.

Μέσα του διατηροῦσε μιὰ μικρούτσικη ἐλπίδα ἀκόμη, μήπως ὁ γυιὸς τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του, ποὺ τὸν περνᾷε δύο χρόνια στὸ σχολεῖο, εἶχε πᾶι ψέματά... μήπως εἶχε φέρει παιγνίδια ὁ Χριστούλης. Μὰ τὰ παπουτσάκια εἶναι ἀδειανὰ ὅμως. Τότε ὁ Σακὼ σκύβει, βάζει τὸ κουτί μὲ τὴ φάνη στὸ παπουτσάκι τοῦ Ζάκ καὶ ἀπομακρύνει ἡρώϊκά τὸ δικό του παπούτσι ἀπ' τὸ πᾶσι γιὰ νὰ μὴν νομίσῃ ὁ μικρὸς πῶς τὸ παιγνίδι εἶναι γιὰ τὸν ἀδελφὸ του καὶ ὄχι γι' αὐτόν.

— — —

Εἶναι πρωί. Ὁ Ζάκ ξύπνησε. Θέ-

Ἦταν παραμονὴ Χριστουγέννων ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὁ Ζάκ καὶ ὁ Σακὼ τὰ δύο ἀδελφάκια, ὁ πρῶτος τεσσάρων χρονῶν καὶ ὁ δεύτερος ὀκτώ, συζητοῦν μὲς τὸ δωμάτιό τους πρὶν πέσουν νὰ κοιμηθοῦν. Πέσαν σὰν σήμερα ἡ μαμά ζούσε, ἦταν ἐδῶ καὶ εἶχε φροντίσει ἀπὸ νωρὶς νὰ γεμίσει τὰ παπουτσάκια τῶν παιδιῶν μὲ Χριστουγεννιάτικα δῶρα. Ἐνῶ φέτος, τί διαφορά. Ἡ μαμουλά λείπει, ὁ μπαμπᾶς λείπει καὶ αὐτὸς στὸ καπελεῖο, ὅπως καὶ βράδυ τὸν τελευταῖο καιρὸ, καὶ τὰ παιδιὰ εἶναι μόνα.

Ὁ Ζάκ καθισμένος στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ του τιτιβίζει σὰν πουλί.

— Θέλω νὰ μοῦ φέρῃ ἕνα αὐτοκίνητο, ἕνα μεγάλο αὐτοκίνητο ὁ Χριστούλης μας, λέει καὶ τὰ ματάκια του λάμπουν χαρούμενα. Ὁ Σακὼ μὲ τὸ μουτάκι του χωμένο μὲς στὰ μικρὰ χεράκια του, συλλογίζεται.

«Ὁχι, εἶναι ψέμμα πῶς τὰ δῶρα τὰ φέρνει ὁ Χριστούλης καὶ τ' ἀφήνει στὰ παπουτσάκια τῶν παιδιῶν. Τὰ δῶρα τὰ φέρνουν οἱ μεγάλοι, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Καὶ ὁ μπαμπᾶς τὸ ξέχασε. Δὲν φρόντισε παρὰ κρέας νὰ ψωνίσῃ γιὰ τὴ μεγάλη γιορτῇ... Τίποτ' ἄλλο. Τί θὰ πῇ τάχα ὁ μικροῦλης Ζάκ σὰν θὰ βρῇ τὰ παπουτσάκια του ἀδειανὰ; Ὁ Σακὼ εἶναι ἡ μαμά τοῦ μικροῦλης... καὶ αὐτὸς πρέπει τώρα νὰ φροντίσῃ γι' αὐτόν».

Καὶ ὁ ἄντρας τῶν ὀκτῶ χρονῶν νοιώθῃ τὴν παιδικὴ καρδουλά του νὰ σφίγγεται ἀπὸ τὴν αγωνία.

Σὲ λίγο ὁ Σακὼ ἀποκοιμίζεται. Καὶ τὴν γαλήνη τῆς παιδικῆς καμαρούλας δὲν τὴν διακόπτει παρὰ ἡ ρυθμικὴ ἀναπνοὺλα του τώρα.

Ὁ Σακὼ σηκώνεται. Προχωρεῖ στὸ κομοδίνο, ἀνάβει ἕνα κερί. Πρέπει νὰ δῇ ἂν κοιμάται ὁ μικροῦλης πρῶτα. Μὰ ναί, κοιμάται. Καίστε ὁδοκόκκινα χεράκια του πλανᾷται ἕνα εὐτυχισμένο χαμόγελο.

Ὁ Σακὼ παίρνει τὴν ἀπόφασί του. Ἀφοῦ τὰ δῶρα δὲν τὰ φέρνει ὁ Χριστούλης, πρέπει νὰ φροντίσῃ αὐτὸς, σὰν πατέρας γιὰ τὸν μικρὸ, γιὰ νὰ μὴ δῇ αὐριοτὰ ἀγνὰ ματάκια του βουρκομένα ἀπ' τὸ πόνο.

Ντόνεται καὶ βγαίνει ἔξω χωρὶς νὰ κλείσῃ κὰν τὴ πόρτα πίσω του. Πῶς τὰ κατάφερε τάχα; Δὲν τὸ ξέρει οὔτε καὶ αὐτός. Προχωρεῖ, προχωρεῖ πολὺ διασπαστὰ. Ὁ Ζάκ πρέπει νὰ βρῇ «κάτι» αὐριοτὸ παπουτσάκι του. Ὁ Χριστούλης; Ὁ μπαμπᾶς; Τὸν ξέχασαν καὶ οἱ δύο. Ὁ Σακὼ εἶναι μόνος. Καὶ πρέπει νὰ δράσῃ γρήγορα.

Πεσοπατῶ. Τοὺς ξέρει καλὰ τοὺς δρόμους. Πεσοπατῶ ἀντρίγητα, θαρρετῶ. Τίσχότος ποὺ βασιλεύει ἀπόψε, Θεέ μου. Ὁ Σακὼ κυττάει τίς βιτρίνες. Τί υπέροχα παιγνίδια... Ὅλα τὰ πουλοῦν φαίνεται. Εἶναι τόσο πολλά. Ὅλα λιγότερα τὰχα ἂν τοῦδιναν ἕνα μικρούτσικο γιὰ τὸν Ζάκ; Ὁ Χριστούλης τ' ἀγαποῦσε τόσο τὰ παιδιὰ... Γιατί δὲν φωτίζει κανέναν νὰ φωνάξῃ τὸν Σακὼ γὰ τοῦ δώσῃ ἕνα παιγνίδι;

Εάν όλοι οι άστέρες είχαν ακολουθήσει το στάδιο που θα είχαν εκλέξει γι' αυτούς οι γονείς τους, το Χόλλυγουντ ασφαλώς δεν θα κατείχε την θέση που κατέχει σήμερα.

Και είναι φυσικόν ότι την εποχή που γεννιόντο οι σημερινοί γόητες, οι γονείς τους κάθε άλλο μπορούσαν να φαντασθούν παρά ότι το παιδί τους μπορούσε μία μέρα να γίνει κινηματογραφικός άσπτηρ και μάλιστα τότε που ο κινηματογράφος ήταν ακόμη στα σπάργανα.

Εάν π. χ. ο Έρνεστ Λιούμπιτς ακολουθούσε τα βήματα του πατέρα του, σήμερα θα ήταν φραγκοκόραφτης, το δε Χόλλυγουντ θα έστερείτο ενός τόσο μεγάλου σκηνοθέτου σαν κι αυτόν.

Ο πατέρας του Σάρλ Λώτον προόριζε το γιό του για μαίτρ ξενοδοχείου και ήταν πεπεισμένος ότι θα ακολουθούσε αυτό το στάδιο.

Ο Σάρλ όμως δεν είχε την ίδια γνώμη και... μία ωραία ημέρα βρέθηκε στο Χόλλυγουντ...

Οι γονείς της Ίρεν Ντάν την προωρίζαν για την όπερα... ή έβδομη τέ-

λει να σηκωθεί. Να δη. «Ευτυχώς που θα βρεθεί κάποιος σκέφτεται ο Σακό. Άφίνει τον αδελφό του να ντυθεί πρώτος, να τρέξει στη κουζίνα. Άκούει μία χαρούμενη φωνή. Ο Σακό άναστενάζει. Θάθελε να κλάψη αυτή τη στιγμή. Βέβαια χάνεται που ο Ζακ θα έχει παιγνίδι αλλά θάθελε πολύ κι αυτός ένα, έστω και μικροτάκι. Νοιώθει τον εαυτό του μόνο... Καταλαβαίνει πως άλλαξε και πως ποτέ πιά δεν θα ξαναγίνει εκείνο που ήτανε ως τώρα.

Επιβάλλεται στον εαυτό του και πάει στη κουζίνα γιατί νοιώθει πως «έτσι πρέπει».

Ο Ζακ έξαλλος από χαρά παίζει με το σκυλάκι, το θωύει το άρνάκι της φάντης.

Βλέποντας τον αδελφό φό του ρωτά:

— Και σύ; Τι πήρες;

— Εγώ... αποκρίνεται ο Σακό γουρλώνοντας τα μάτια του για να μην κλάψη, δεν ήμουν καλό παιδί... Και ο Χριστούλης με τιμώρησε.

ΑΜΗΕΛΑ ΜΠΟΝΑΡ
Γής Παλλικής 'Ακαδημίας

Αν άκουγαν τους γονείς των...

χνη όμως έκανε το θαύμα της. Έτσι σήμερα μπορούμε ν' απολαμάνουμε τη θαυμασία αυτή δραματική ήθοιοιό.

Μακριά στη Ρωσία, τη χώρα των Τσάρων οι γονείς του Μάξ Φάκτορ του διασέμου σήμερα μακιγιέρ των άστέρων του Χόλλυγουντ, όνειρεύοντο να ιδούν το γιό τους όδοντογιατρό. Για λίγο καιρό κι' αυτός ο μικρός Μάξ ζούσε μ' αυτό τ' όνειρο. Η τέχνη όμως του μακιγιαζ τον έτράβηξε τελειωτικά.

Εάν ο Μπέν Χόλμς ο γνωστός διευθυντής των στούντιο τοτ' Χόλλυγουντ ακολουθούσε την επιθυμία

των γονέων του θα ήταν σήμερα καλλιεργητής καπνών στο Ρίτσαμν της Βιργίνιας.

Ο Σαρλώ αν άκουγε τους γονείς του, θα ήτο σήμερα...

ζαχαροπλάστης. Τον έσωσε η απέχθεια του κυριολεκτικώς προς τα γλυκά και τα ζαχαρωτά. Δεν τ' άβζει στο στόμα του!

Η Μαρλένε Ντήτητριχ, θα γινότανε μία άσημη και ταπεινή ραφρούλα, όπως θα την ήθελε η θεία της που την κηδεμόνευε. Η Μαρλένε όμως, επαναστάτησε ένα ωραίο πρωί, και τ' όσκασε από το σπίτι καταφεύγοντας σ' ένα φιλικό της σπίτι.

Την άλλη μέρα εύοισε δουλειά σ' ένα κατάστημα γραφομηχανών, και από εκεί... έγινε άσπτηρ!

Εάν ο Ράμν Νοθάρρο άκουγε την μητέρα του, θα γινότανε ένας... θαυμασίος πιασιέ γραμμοφώνων!

Κάποια θεία του είχε κατάστημα γραμμοφώνων και η μητέρα του άγωνιζότανε να τον βάλη εκεί με την βεβαιότητα ότι του εξησφάλιζε ένα λαμπρόν μέλλον.

Όταν δε για πρώτη φορά άκουσε για τα σχέδια του γιού της να παίξη στον κινηματογράφο πήγε να λιποθυμήσει από την άπελπισία της!

Η Γκλόρια Σβάνσον θα γινότανε μία καλή νοικοκυρά, αν άκουγε την μητέρα της που ήθελε, καλά και σώνει να την παντρέψει με ένα νοικοκύρη της πατρίδος της, κατά... 20 χρόνια μεγαλύτερό της.

Ο Χάρολντ Λούδ, ο δημοφιλέστατος Λούι, αν άκουγε τους γονείς του, θα γινότανε ένας... καλός καθηγητής των μαθηματικών. Ο Χάρολντ, όμως, κάθε άλλο παρά για τους λογαριασμούς και τις τετραγωνικές ρίζες ήταν γεννημένος, κι' έτσι, δεν έγινε αυτό που όνειρευόταν γι' αυτόν οι γονείς του.

Αν όμως όλοι οι άστέρες δεν ακολουθούσαν το στάδιο που είχαν προδιαγράψει γι' αυτούς οι γονείς τους τότε πάλι το Χόλλυγουντ θα έστερείτο ενός πλήθους λαμπρών ήθοιοιων, όπως είναι ο Λιονέλ Μπάρρυμορ, Τζόαν Μπέννερ, Ντόλρς Κουτέλλο, Τζόαν Μπόντελλ, και τόσων άλλων που οι γονείς των ήσαν ήθοιοιό!

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Χριστουγεννιάτικη Νύχτα

Ήλθα μαζί να ξεχαστούμε ως το πρωί

Απόψε που όνειρα πλανιόνται στον αιθέρα...

— Πολλές φορές. Βαστάει μία νύχτα δλ' ή ζωή,

κι' είν' ένας θάνατος το χάραμα κι' ή μέρα...

Μη σέ φοβίζει που όλα σάπασαν στη Γη:

Φωνές, και θόρυβοι, και γέλια, και τραγούδια...

Σε λίγο κάλαντα θα σκίσουν τη σιγή,

Κι' από ψηλά θα μās «τά πούνε» τ' άγγελούδια...

Όσο κι' αν θέλη άς είν' ή νύχτα σκοτεινή,

κι' άς μās τυλίγουνε τ' έρέβη και τ' άμυμη...

Όταν θ' άνοιξουνε σε λίγο οι ούρανοι

των Μάγων τ' άστρο από ψηλά για μās θα λάμψη...

Η ΧΗΝΑ και ή πάλια είναι δύο κοινά περσικά — όπως θ' έλεγε

και το σταυρόλεξο — για τα όποια οι άνθρωποι ενδιαφέρονται στην περίπτωση που θέλουνε να τα

παραβάλουν με ώριμμένου είδους ανθρώπους. Οι εκφράσεις: «μās παριστάνει την χήνα ή την πάλια» είναι άρκετά γνωστές ώστε να περιτεθούν περισσότερες επεξηγήσεις. Υπάρχουν όμως και χήνες που θα άξιζε να τις «απαστήσει» κανένας χωρίς να προσβληθή καθόλου.

Υπάρχουν χήνες που θα μπορούσαν άξιόλογα να γίνουν πρόσωπα ήρωϊκού ή έξυπνάδας. Υπάρχουν χήνες που τιμώσι όντως το γένος των χηνών.

Δεν υπάρχει κανένας λόγος να καταφύγουμε στη ρωμαϊκή ιστορία και στις περιφημες χήνες του Καπιτωλίου για να βρούμε τέτοια πρότυπα χηνών.

Η ιστορία της Κλαιλίας, μιας μικρής άσημνης χήνας που θα σας διηγηθούμε έδω, είναι τουλάχιστον άλλο τόσο ήρωϊκή.

Η Κλαιλία ήταν στην αρχή έντελως άνώδυνη σαν τις άλλες πολλές-πολλές χήνες που μεγάλωναν μαζί της στο άγροκτημα ενός Γάλλου πτηνοτρόφου. Ο προορισμός της ήτανέπισης ο ίδιος με τον προορισμό κάθε άλλης μικρής, άσημνης χήνας, που μεγάλωνε μέσα σε πτηνοτροφείο.

Έπρεπε να παχύνη, να κάνη μερικά αυγά, να τ' αλωσθήσει και ύστερα να ακολουθήσει τον δρόμο του μοιραίου που καταλήγει — στην περίπτωση των χηνών — στο φούρνο με πατάτες.

Η Κλαιλία όμως δεν ήταν διόλου σύμφωνη με τον προορισμό της αυτό και απέφασσε να τον αποφύγη όσο καλύτερα μπορούσε.

Στην αρχή θέλησαν να την στείλουν, μικρή μικρή άκομη, πριν γεννήσει ούτε το πρώτο της αυγό, στην αγορά για πούλη-

μα. Την τελευταία όμως στιγμή κατόρθωσε να ξεφύγη καινά κουρβή σε μία σύγουρη μεριά απ' όπου δεν ξεμύτησε παρά ύστερα από δύο ελόκληρες ημέρες. Ο πτηνοτρόφος, που την είχε για χαμένη, χάρηκε πολύ όταν τηνάντικυσε και γυρίζοντας προς την γυναίκα είπε:

— Καλύτερα που ήρθαν έτσι τ' αργάματα. Την άλλη εβδομάδα έχουμε έτσι κι' έτσι Χριστιόγεννα και θα μās χρειασθή μία χήνα για το τραπέζι και καθώς βλέπεις ή μικρούλα είναι άρκετά στρουμπυλή.

Στις 23 του Δεκεμβρίου βγήκαν να πιάσουν την χήνα για να την σφάξουν και να την κρεμάσουν για να σιτέψη λιγάκι. Άλλα ή μικρή, στρουμπυλή χήνα είχε γίνει πάλι άφαντη. Έψαξαν έδω, έψαξαν εκεί, παντού όπου μπορούσαν να ψάξουν, αλλά τίποτα. Η χήναέμενε άφαντη.

Τι να κάνουμε είπε τότε ο πτηνοτρόφος. Άς σφάξουμε κανένα γάλλο και άμα ξαναφανεί ή χήνα βλέπουμε τί θα γίνει.

Το έπεισόδιο αυτό έγινε έννοείται άφορητή νά αποκρήση ή μικρή χήνα μίαν ιδιαίτερη προσωπικότητα μέσα στο πτηνοτροφείο και έπειδή μία προσωπικότητας δεν μπορούσε να μένη άνώδυνη την βάφτισαν «Γκριζέττα».

Η αλήθεια είναι, έλεγε ο πτηνοτρόφος, ότι αυτό το πουλί φαίνεται να ξεχωρίζει κάπως από τα άλλα. Άς το άφίσουμε να ιδούμε τί θα απογίνη.

Από την ημέρα που άπόκτησε το πρώτο της όνομα, ή Γκριζέττα ζούσε μέσα σε σωστό πτηνοπαράδεισο. Της έρχιαν

πάντοτε κάτι ιδιαίτερο να σαιμπήση, δεν δοκίμασαν ποτέ πιά να την πιάσουν και πάνω από όλα αυτά είχε και την πρώτη της έρωτική περιπέτεια που έδωσε μία καινούρια ποικιλία στη ζωή της. Γεννούσε

τόρα τακτικά τ' αυγά της, και μ' όλο που έδλεπε την γυναίκατου πτηνοτρόφου να της τ' αίαρνη ένα-ένα, δεν έδειχνε στην αρχή κλειστή ανησυχία. Μά όταν είδε τις ήμερες να περνούν και ότι τ' αυγά της έσπολυνόσαν να εξαφανίζονται, άρρε-λε και όταν ήρθαν πάλι να της πάρουν το τελευταίο της αυγό κάθισε άπάνω έτοιμη να τ' υπερασπισθή. Το άποτέλεσμα ήταν καταπληκτικό. Λίγην ώραν άργότερα ήρθαν πάλι και της έφεραν στην φωλιά όλα τ' αυγά της. Η Γκριζέττα έννοιωσε τότε μίαν ιδιαίτερη υπερηφάνεια και στεώθηκε με μεγάλο ζήλο να τ' αλωσθήσει. Άπάνω στις είκοσιόκτώ ήμερες βγήκαν κι' όλα τ' πρώτα χηνάκια και δύο ήμερες άργότερα ή οικογένεια ήταν συμπληρωμένη.

Μπράβο, Γκριζέττα, έλεγε ο πτηνοτρόφος στην γυναίκα του. Ούτε ένα αυγό σκάσο. Το έλεγα έγω πάντοτε ότι είναι ένα εξαιρετικό πουλί.

Τα χηνάκια μεγάλωναν και ή Γκριζέττα τ' άρόσεγε και τ' άκαίρωνε, μέχρι την ημέρα που έπαψαν να έχουν την άνάγκη της. Στο μεταξύ είχαν περάσει όμως πάλι μερικά μήνες και κοντεύανε πάλι Χριστούγεννα.

Έρώτος όμως πρέπει να την σφάξουνε το δίχως άλλο το Χριστού, είπε ο πτηνοτρόφος γιατί άμα μεγάλωση περισσότερο θα σκληρύνη και δεν θα τρώγεται. Πρωί-πρωί στις 23 Δεκεμβρίου βγήκανε να την πιάσουν. Μά ή Γκριζέττα είχε γίνει πάλι άφαντη.

Μυστήριο ποίημα, έλεγε τώρα ο πτηνοτρόφος. Άς και κρατάει ήμερολόγιο αυτό το πουλί.

Σαν δεν την βρήκανε πουθενά σφάξανε δυο κοτόπουλα και τ' αμσημέρι στο τραπέζι άποφάσισαν μόλις ξαναφανή ή Γκριζέττα να την σφάξουνε και να την στείλουνε σφαγμένη στην αγορά.

— Οι ξαναφανή άρά γε, είπε με κάπως

Η χήνα που δεν ήθελε να φαγωδη

Ένα Χριστουγεννιάτικο εύ

δυμογράφημα το

Τριστάν Μπερνάρ

της Βιβλιοθήκης, στην οποία παρέμεινε δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια. Για τις ύπηρεσίες του αυτές στην πολιτεία άλλοι μιλούν με πολύ τιμητικά λόγια. Ο ίδιος περιοριζόταν να πη πώς ό,τι έκανε δεν είναι τίποτε άλλο παρά το καθήκον του· έφρόντισε δηλαδή πάντα να κάνει όσο μπορούσε καλύτερα τη δουλειά του και να την προάγει συγχρόνως. Το τελευταίο του το έφροναν πολύ καλά όσοι είχαν την ευκαιρία να πληροφορηθούν την πολυτιμή εργασία του στην Έθνική Βιβλιοθήκη. Σήμερα ξη άποτραβηγμένος.

— Δεν είμαι παρά ένας συνταξιούχος! λέγει ο ίδιος με θυμοσοφία.

Και στην φράση αυτή δίνει ευρύτερη σημασία. Θέλει να πη συνταξιούχος της ζωής, απόστρατος της κοινωνικής δράσεως. Οι ώρες της ημέρας του μοιράζονται μεταξύ του σπιτιού του, και του Ζαπτείου, εκεί θα τον δότε συχνά αμέριστο περιπατητή ή καθισμένο σ' ένα πάγκο και απολαμβάνοντα τον ήλιο. Γιατί είναι ήλιοχαρής σε βαθμό άσυνήθη.

— Ζώ στο Ζάπτειο! εξομολογείται ο ίδιος. Από κει άφηνα το σώμα μου, να ρουφά τις ήλιες ακτίνες που άσκούν επάνω μου τόσο ζωογόνο επίδραση.

Στη φιλολογική κίνηση δεν άναστατεύεται, την πολιτική την μισεί σαν τις άμαρτίες του— κι' άζειναι άδελφός του άειμνήστου πολιτικού Ιωάννου Τσιριμώκου— ο κοσμικός σάλαχος δεν τον τραβά, αντίθετως τον έξαγριώνει. Για τη ζωή έχει, τις πιο άπαισιόδοξες άποψεις.

— Δεν βρίσκω πουθενά σκοπιμότητα, λέγει. Πιστεύω πως δεν έχει κανένα σκοπό τόσο η ζωή του άνθρώπου όσο και η ζωή του σύμπαντος. Αυτό δεν είναι πεποιθήσεις μου. Είναι πίστις μου. Και συνεπώς δεν σηκώνει λογική εξήγηση, άφου καθώς είναι γνωστό λογική και πίστη είναι δυο πράγματα που συγκρούονται μεταξύ τους.

ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΠΑΙΣΙΟΔΟΞΟΣ

Τί τον ώδηγήσε σ' αυτήν την άπαισιοδοξία; Δεν θέλω να πη και μεις δεν φτάσαμε στην άδιακρισία να τον ρωτήσουμε. Υποθέτουμε όμως ότι είναι οι ίδιες αιτίες, οι ίδιες άφορμές, που έφεραν— καθώς γράφουμε προχθές— και τον κ. Λαύρα στην άπαισιοδοξία. Είναι δηλαδή η μεγάλη και άδυνηρή πείρα της ήλικίας και οι άλλεπάλληλες διαφθεσεις έλλιδων και άνεύρων που φέρνει η ζωή.

Η άπαισιοδοξία αυτή πάντως, τον έχει όπλισει με μία ειρωνεία ή μάλλον με ένα πικρό σαρκασμό με τον όποιον άμύναται.

Σ' αυτή τη διάθεση όφείλεται και το ποίημα που δημοσιεύουμε. Καθώς βλέπει έ αναγνώστης, μιλά σ' αυτό για τον έαυτό του. Η πρώτη φράση του είναι εύθης άμέσως μία συγκρατημένη διαμαρτυρία κατά της άθλιότητος που τον περιβάλλει. «Αν είμαι κάλπης, ούτε κατεργάρας» λέγει. Και το τονίζει άσφαλώς έπειδή τόσο κάλπης και τόσο κατεργάρας τον βρίσκει την έποχή που ζούμε. Γνήσιος Ρομαντιστής, ντόπιος, ίσως άνωτατος, άνιγνών, για συμβιβασμούς, πλθίζεται κατάβαθα από την νοστορπία του καιρού μας.

Το ποίημα αυτό, μας έξηγήσε το έγραφα σε μία στενική πού ένοιωσα την άνάγκη να ρωτήσω τον έαυτό μου «τί είμαι» επί τέλους. Νά κάπως δηλαδή μία ψυχανάλυση του έαυτού μου. άφου είμαι τόσο της μέδρας ή ψυχανάλυση. Και να τόσο της μέδρας ή ψυχανάλυση. Και από την αυτοανάλυση αυτή βγήκε το ποίημα, στο όποιο νομίζω ότι ή σιτυογονική έχει σθάσει σε μία πλήρη άπλήτεια, σε μία ληνοποιητική λιτότητα. Καθώς βλέπετε, δεν έχει επίθετα, δεν έχει διά-

κοσμο, δεν έχει τίποτε που κατά την γνώμη μου να είναι περιττό.

ΤΟ ΨΕΜΜΑ

— Με το «δεν είμαι κάλπης» τί θέλετε να πητε;

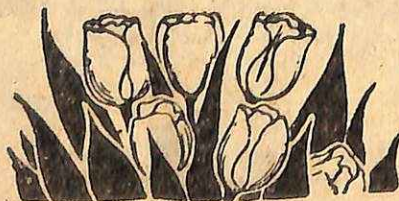
— Α, μη ψάχνετε εδώ να βρήτε βαθύτερα νοήματα. Έξ άλλου νομίζω ό,τι κάτω άπ' αυτό που ένοιώσαμε όταν ήμας βαθύτερο νόημα κρύβονται τελευταίως τόσο πολλές άνοσιες, ώστε να τροτιμω χίλιες φορές τον άπλο, τον λαγαρό στιχο που λέει εκείνο που θέλει να πη. «Ωστε το δεν είμαι κάλπης σημαίνει άκριδώς και συγκεκριμένως ότι δεν είμαι κάλπης! Ξέρετε ότι συχνά νομίζω ένα πράγμα στη ζωή μου, είναι το ψέμμα, κι' έδως όταν το βρίσκω στην τέχνη. Όταν ένας τεχνίτης είναι άνελεγκής και κάνει τον κάμποσο, δεν μπορεί να παραγάγη ποτέ τίποτε το σωστό και γνήσιο. Και αντίστροφα: Ο τεχνίτης που θα μπορούσε να γράφει μόνο όσα πράγματα οισθάνεται, θα γέμζε τον κόσμο με ωραία πράγματα. Αν υπάρχη κάτι που διακρίνει πρώτα άπ' όλα τον πολιτισμένο από τον άπολίτιστο, είναι το ψέμμα στο όποιον ρέπει ο δεύτερος. Οι Εύρωπαίοι λαοί, όπως ο Άγγλικός και ο Σκανδιναβικός που έφικσαν ένα πολιτισμένο από μάτο ύγεια, χρωστούν το άγαθό αυτό στο γεγονός ότι λίγο πολύ άπηλλάγησαν άπ' το ψέμμα».

Παρακάτω, στο ποίημά του, ο κ. Τσιριμώκος συνεχίζοντας την αυτοπροσωπογραφία του, να πούμε, μας πληροφορεί ότι δεν έχει τη ρομέλεια έξυπνάδα, δεν είναι δολικός αλλά ούτε και γκερινάρας και όπου πηγαίνει μπαίνει στην άράδα, που σημαίνει ότι άποστρέφεται την επίδειξη άποφύγει την «πρώτη γραμμή» ά διαφέρει για κάθε είδους «πρωτοί». Έπειτα εκφράζει τη λαγύρα του για τη θάλασσα. Παλαιός άξιωματικός του ναυτικού, δεν ήταν δυνατόν παρά να νοσταλγεί αυτή τη μεγάλη πηγή έμπνεύσεως για κάθε ποιητή. Για τον κ. Τσιριμώκο ή θάλασσα συμβολίζει εκείνο που έλεγε ο Γκαίτε όταν έγραψε πως «ή άνοιχτή θάλασσα έλευθερώνει το πνεύμα». Έτσι ή λαγύρα του για την θάλασσα, δεν είναι παρά ή συμβολική εικόνα της λαγύρας του για το έλεύθερο πνεύμα. Την ίδια συμβολικότητα κρύβει και ή άγάπη για τον ήλιο της Άθήνας, που εκφράζει παρκατικό.

— Άς μη ξεχνούμε, λέγει, ότι αυτός ο λαμπρός ήλιος της Άθήνας χάρισε στον άρχαιο κόσμο αυτή τη λεπτή πνευματικότητα, τον σπιριτουαλισμό που βρίσκει στην Άττική σκέψη της κλασσικής έποχής.

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ

Τον τρώαζε από μικρόν ή άντάρα, ποιχει ή ζωή λέγει στους παρακάτω στίχους. Στη φράση, αυτή κρύβεται μία άποστροφή που φαίνεται να αισθάνεται ο ποιητής στην ενεργό δράση. Γιατί δράση σημαίνει πάλη, και πάλη στην καθημερινό βίο προϋποθέτει την αντιμετώπιση χίλων-δυό άθλιότητων. Οι βωτικές άνάγκες σε ύποχρύνουν σε καθημερινούς συμβιβασμούς, που ταπεινώνουν, που στραγγαλίζουν την ψυχή. «Αν ή ίδιοσυναγασία σου δεν είναι ατιγαμένη έτσι

που να συμβιβάσαι εύκολα, να λυγίξης, να ύποχωρης, να κάνης άβαριες στις αντίληψεις σου και στις άρχες σου, να τοίωσής γρήγορα το δέος, τον τρόμο που αισθάνθηκα κι' ο ποιητής. Και τότε μοναδική διέξοδο τον έαυτό σου στην άπραξία, στην άκνησία. Κι' έτσι ξανα «κηφής» λέγει ο κ. Τσιριμώκος και ένοιεί προφανώς: έτσι άποτραβήχθη άπ' τα έγκόσμια, γύρισε την πλάτη μου στη ζωή, παράτησα κάθε είδους προσπάθεια. Θάθελε, όπως λέει παρακάτω να έφθανε στην λαμπρή θέση του Διογένη. Το πιδάρι του τον γαλθανέει, αλλά δυστυχώς δεν έχει άκόμα την άπειτούμενη ψυχική τόλμη να το κατοικήση, να ζητήσει δηλαδή στο βάθος του την εύτυχία που φέρνει ή περιφρόνηση προς όσα έμεις όνομάζουμε άγαθά της ζωής.

Μ' όλα αυτά ο ποιητής μας άποκαλύπτει ότι έθεσε αυτός έαυτον εις το περιθώριο. Και ή χειρονομία αυτή δεν άποτελεί παρά μία αντίδραση, μία διαμαρτυρία κατά της σημερινής ζωής που άπομακρύνεται τόσο συχνά και τόσο πολύ από την άλήθεια. Τις ίδιες διαθέσεις έλχεν εκφράσει πρό διατίας και στη ποιητική συλλογή που κυκλοφόρησε τότε με τον τίτλο «Εκλογή». Στον πρόλογο του βιβλίου εκείνου έγραφε με μία ειλικρίνεια άσυμφύσιστη για τους καιρούς μας:

«Απεφάσισα να δημοσιέψω την «Εκλογή» άμα ένοιωσα πως ή λυρική μου ζωή έτελείωσε, άφου ήρθαν τα «γεροντάματα, που συντροφεύονται από την άνημποριά της φαντασίας να δημιουργή την αυταπάτη κι' από την πείρα που άντιμάχεται άποτελεσματικά το όνειρο. Πολλοί από τους όμοιόπαθους μπορεί να μη στέργουν επίσης άνετα να όμολογήσουν την άπομαχία τους. Μα με τα όσα γράφουνε στην έπιζωή τους, μου φαίνεται πως δεν άπατούν ούτε τον έαυτό τους, ούτε τους άλλους, όπως δεν ξεγελούν κανένα όσοι άπομααλληδες βάφονται για να φαντάζουν νεώτεροι».

ΑΜΑΡΤΙΑ ΣΥΧΩΡΕΜΕΝΗ

Είδατε με πόσο όμή, σχεδόν άγρία ειλικρίνεια όμολογεί ο κ. Τσιριμώκος πράγματα που πολύ δύσκολα άλλοι θα δεχότανε να όμολογήσουν και στον ίδιο τον έαυτό τους άκόμα; Μόλις ένοιωσε ότι όσα είχε να πη τα έλεγε, έβαλε τέλεια και παύλα.

— Δυστυχώς όμως όχι όριστικώς, έξηγει ο ίδιος και χαμογέλα μ' ένα τόνο κάπως σαρκαστικό. Αυτόν πέρα ελγα ύποσχεθ ή δεν θα ξανάγραφα. Νά όμως που τρία χρόνια άργότερα... ξανάγραφα, και πρόκειται να κυκλοφορήσω μία άκόμη συλλογή, στην όποιαν άνήκει και το ποίημα που σας δίνω. Όταν άμαρτάνουμε, θα ήταν άδικο να ζητούμε λογαριασμό και εύθύνη από τη λογική μας. Δεν έχει λοιπόν λογική έξηγηση αυτή ή χειρονομία μου, ή όποια άναγνωρίζω πως είναι ένας παραλογισμός. Ένας παραλογισμός όμως που έγινε έν έπιγνώσει μου. Και έγινε γιατί το άμάρτημα αυτό— το έδωσα μία χαρά που δεν είχα τη δύναμη να περιφρονήσω. Έτσι φαντάζομαι ότι θα μου συγχωρεθ ή άν' όσους θα εύχη να διαβάσουν τη νέα μου συλλογή αυτό το άμάρτημα που έκαμα με τη θέλησή μου».

Αν του συγχωρεθ ή λέει; Μα τέτοιου είδους άμαρτήματα όπως τα ποήματα που θα μας χάριση σε λίγο ο κ. Τσιριμώκος, ποιος δεν θα τα συγχωρούσε με όλη του τη καρδιά, με όλη του την προθυμία; Για τον κ. Τσιριμώκο μπορεί να είναι άμαρτήματα, για μας όμως θα είναι χωρίς άμφιβόλια άγαθά άνεκτίμητα.

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

Στό περιθώριο της ιστορίας

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΈΡΩΣ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΣΕΝΙΕ

Τ Ο προάλλιο της Μαψά-Λαζάρ του παλαιού μοναστηριού του Σάν Βεντάν ντε Πώλ— ήταν πλημυρισμένο από κόσμο, την άνοιξηάτικη μέρα του 1794. Κόσμος που έριγχε χωρίς καμιά κατηγορία σχεδόν στη φυλακή και πρόσμενε από μέρα σε μέρα την έλευθεία ή το χαμό. Η τρομοκρατία βρισκόταν σ' όλη της τη δράση εκείνο τον καιρό και ή λαιμητόμος δεν πρόφθανε να κόβη κεφάλια.

Σε μία στιγμή ή βαρεία πέτρα της φυλακής άνοιξε και στο προάλλιο σπρώχτηκε ένας νέος χλωμός, γαλανός με μία άφατη μελαγχολία κυμένη στο πρόσωπό του. Ήταν ο Άντρέ Σενιέ, ο άγνωστος άκόμα τότε ποιητής. Τον είχαν βρή στο σπίτι του φίλου του, του Παστούρι που-ταν ύποπτος και παρ' όλο που δεν είχε κάνει τίποτε, συνέληφθη χωρίς να ξέρη ούτε αυτός, αλλά ούτε και εκείνοι που τον συνέλαβαν το γιατί.

Μπαίνοντας στο προάλλιο κτύπησε γύρω του. Κι' ή ματιά του στάθηκε έαφνιασμένη σε μία νέα ντυμένη στα κάσπια, που τριγύριζε άσκοπα έδώ και εκεί προσθέτοντας με την νεανική της έμφάνιση μία νότα ζωής και χαράς στο θλιβερό περιβάλλον.

Η νέα άφου έκανε κάμπους βόλτες προχώρησε προς το μέρος του Σενιέ, και κτύπησε με λαγύρα το καγκελόφραχτο παράθυρο που ήταν από πάνω του.

Ο Σενιέ κατάλαβε την έπιθυμία της.

— Μου έπιτρέπετε, κυρία μου;

Και τείνοντας της το χέρι τη δοθήσε ν' άνεβή σ' ένα σκαμνί και να πλησίαση έτσι περισσότερο στο παράθυρο.

— Άχ... τί καλά... Αναπνέω, επί εείλους λιγάκι άέρα καθαρό, έκανε με άνακούφιση ή νέα.

— Άλήθεια, άποκρίθηκε αυτός. Έδώ κάτω σκέει κανείς.

Η νέα κάθισε κάμπος ώρα άκίνητη να κυτάξει έξω και ύστερα κατέθηκε άπ' το σκαμνί.

— Τι φρίκη, έλεγε, νάναι κανείς άναγκασμένος να ζή έδώ μέσα.

— Ναι... και όπως τώρα που ή φύση ένει ντυθ ή πιδ φανταγτέρα της χρώμα, τώρα που τα πουλιά κελαϊδούν και οι έξογες μυσσοβόλανε.

Η νέα, χωρίς να φανή πως άκουσε τα λόγια που είπε ο ποιητής, έξακλούθηκε.

— Και να μην ξέρες άν βγαίνοντας από δω θα βρή τη σωτηρία ή το χαμό. Είναι φοβερό.

Η φωνή της ράγισε, τα μάτια της τα σκέπασε ένας πέπλος θλίψεως.

— Φοβάμαι... δεν θέλω... Έχω το δικαίωμα να ζήσω.

Και τείνοντας το χέρι της στον άγνωστο που τόσο πρόσωπα την είχε περιπολή, άπομακρύνθηκε.

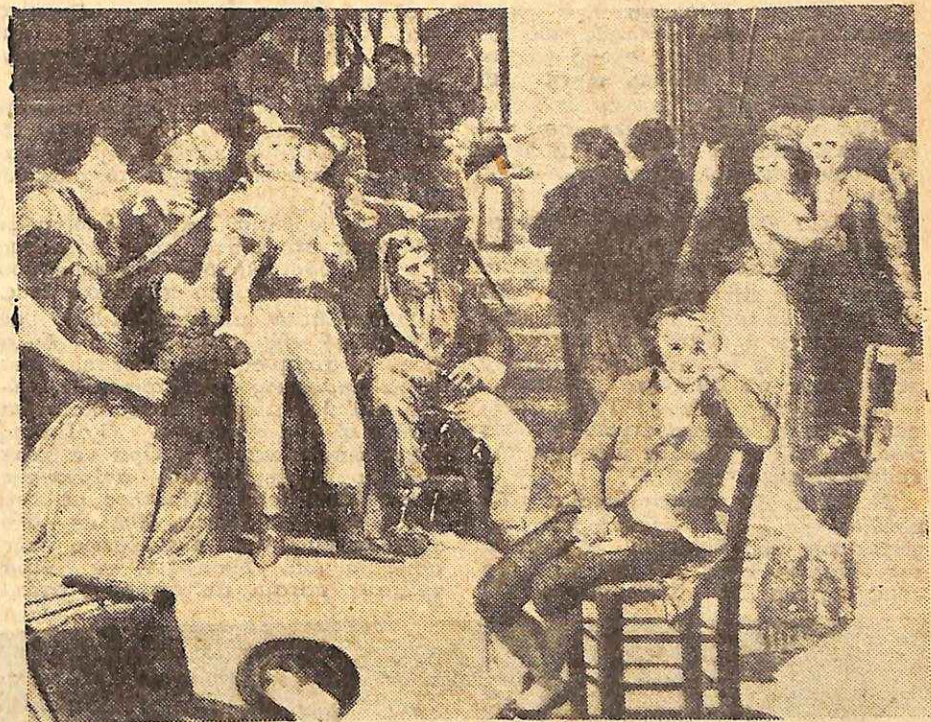
Ο Σενιέ έμεινε σκεπτικός. «Υστερα σπράφτε προς τα δεξιά του και εώρα τον άντρα που στεκόταν πλάι του την πό του το ένέπνευσε, στάθηκε όμοιος άτυχος αυτή τη φορά. Μία δδομάδα χρεώθηκε να περιμένη για να δη την έαυθ ή όπτασία να βγαίνη άπ' το κελλί της.

Και επί τέλους την είδε. Και με λαγύρα έτρεξε κοντά της και της έδωσε τους στίχους του ποιήματος.

Η δεσποινίς ντε Κουαν έριξε μία άφρημένη ματιά στο ποίημα.

— Σας εύχαριστώ, κύριε, είστε πολύ εύγενής, του είπε.

Πλημυρισμένος όδόνλπος άπ' την όπτασία που χάρισε για λίγα λεπτά τρα-

Οι πόρτες της φυλακής άνοιξαν κάποτε για τον ποιητή, αλλά για να του δείξουν τον δρόμο προς τον θάνατο...

θήχτηκε σε μία γωνία και θυβήθηκε σε σκεφές. Μηχανικά έβγαλε χεράκι και μόλυδι άπ' τη τσέπη του και διαστικά έζυράξε με χέρι νευρικό λίγους στίχους, τους πρώτους ενός υπερόχου άριστου γμήματος του.

Σαν θυβήθηκε σε συλλογισμούς. Το σκοτάδι είχε άπλωθει άλλωστε πλά και δεν μπορούσε να γράφη άλλο.

Και ο καιρός έξακλούθηκε να κυλή μονότονος και έννευριστικός μέσα στη θλίβεη φυλακή. Μα ο Άντρέ Σενιέ δεν λυπόταν. Ένοιωθε ένα γλυκό αίσθημα να τον πλημμυρίζει ολόκληρον.

Άγαπούσε! Οι σύντομες συναντήσεις του με τη φυλακισμένη ήσαν όλη του ή ζωή. Και έγραφε γι' αυτήν που του άμύφαινε τις μέρες:

«Θάνατε! Μπορείς να περιμένης! Άπομακρύνσου από δω.

Τρέχα να παρηγορήσεις κείνους που ή τροπή και ή άπελπισία κατατρώγουν. Για μένα ο έρωτας έχει άκόμα φίλια, κονσερτα.

Δεν θέλω να πεθάνω άκόμα!..

Άμα τελείωσε το ποίημα παραφύλαξε να βρή ευκαιρία για να το δώσει σε κείνην πο ύπου το ένέπνευσε, στάθηκε όμοιος άτυχος αυτή τη φορά. Μία δδομάδα χρεώθηκε να περιμένη για να δη την έαυθ ή όπτασία να βγαίνη άπ' το κελλί της.

Και επί τέλους την είδε. Και με λαγύρα έτρεξε κοντά της και της έδωσε τους στίχους του ποιήματος.

Η δεσποινίς ντε Κουαν έριξε μία άφρημένη ματιά στο ποίημα.

— Σας εύχαριστώ, κύριε, είστε πολύ εύγενής, του είπε.

Και ύστερα κυτάζοντας έναν ώραϊον νέον που την συνόδευε, έπρόσθεσε:

— Έπιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω τον κ. ντε Μοστρόν. Υστερα από δύο-τρία λεπτά άπομακρύνθηκε. Ο Σενιέ την παρακολούθησε με τα μάτια κάμπος ώρα. Την είδε να κάθεται σ' ένα σκαμνί και να κυτάζει τρυφερά τον συνοδό της στα μάτια.

Ένοιωσε τη καρδιά του να σφίγγεται άπ' τη ζήλεια.

— Αυτός ο κ. Μοστρόν είναι άρραβωνιστικός της, έρώτησε κάποιον φυλακισμένο.

— Άραβωνιστικός της ίσως όχι, αλλά φίλος της όποσδήποτε. Βέβαια, δεν ξέρω. Άφου να σκεφτεί να ξαναπαντρευθ ή, μπορεί να ζήση έτσι πάντα;

— Να ξαναπαντρευθ ή; έκανε ο Σενιέ σαν χαμένος.

— Και βέβαια. Δεν το ξέρατε πως ήταν γυναίκα του δόκτορος ντε Φλερύ; Τον έγκατέλειψε έδώ και καιρό γιατί έρωτευόταν κάποιον διεθούς κήμης γόητα.

Άλλά χάρισε σε λίγο και μ' αυτόν και τον άντικατέστησε μ' ένα Άγγλο λόρδο.

που του είχε παραπονεθ ή:

— Τον ζήεις τόσο λίγο...

Κι' ήταν ή τετάρτη περιπέτειά της αυτή κίβλας...

Ο Σενιέ άπονοητεύθηκε όσο δεν θα μπορούσε παραπάνω άπ' τις πληροφορίες που έλαβε για την πούσα του, αλλά δεν έπαψε όμως να την αγαπά.

Σ' αυτήν άπηύθυσε το τελευταίο του βλέμμα όταν ήρθαν, τρεις μέρες άργότερα να τον πάρουν για να τον πάν στη λαιμητόμο.

ΛΑΙΗΝ'Σ ΣΙΣΤΕΡΣ:

Η Λόλα έπαιζε πιάνο. 'Η Ροζμαρί έγραφε ποιήματα και η Πρίσκιλα σκαρφάλωνε στα δέντρα. Πρόκειται για τρία κοριτσάκια, τρεις αδελφές που ξεκίνησαν μια μέρα με σκοπό να κατακτήσουν την έβδομη τέχνη και την ευτυχία μαζί.

Τρία κορίτσια που τέλειωσαν τώρα τελευταία μόλις ένα φιλμ, όπου κρατούν τους ρόλους τριών... αδελφών.

Τις λένε «λούκυ Λαίηνς», εύτυχι-σμένες Λαίηνς, εκείνοι όμως που τους αποδίδουν αυτό το τίτλο, αγνοούν ίσως ότι στην επιτυχία των «Λαίηνς Σιστέρς» συνετέλεσε κατά 1 % μονάχα η τύχη και κατά τα άλλα 99 % η ένεργητικότης και ο τόθος τους να φθάσουν «κάπου»...

Οι αδελφές Λαίηνς; Τρεις αδελφές ολότελα διαφορετικές ή μια από την άλλη. 'Η κάθε μία έχει την προσωπικότητά της.

'Η Λόλα είναι σκεπτικίστρια. Τα μαλλιά της είναι καστανά και τα μάτια της σου θυμίζουν. Βιολέττες της Πάρμας. Είναι μια απ' τις πιο κομψές στάρ του Χόλλυγουντ. 'Ο

ρόλος της θάμπ θα της πήγαινε θαυμάσια αν ήθελε.

'Η Ροζμαρί έχει εβένινα μαλλιά και μάτια ωραιότατα γκριζογάλανα. Λατρεύει το σεληνόφως και τους στίχους του Μπαίρον. Ρωμαντική ψυχή.

Όσον αφορά την Πρίσκιλα — την Πάτ όπως την λένε σπíti της — είναι μικρούτσικη, κατάξανθη με γαλάζια μάτια και... έχει το διάβολο μέσα της.

Τρία κορίτσια που σκόρπιζαν τη χαρά στο σπíti του δόκτορος Λαίηνς, οδοντοίατρο — χειρουργού της 'Ινδιανόλα, της πατρίδας τους.

Όταν ήταν μικρές έπαιζαν με τα παιδιά της γειτονιάς: η Λόλα ήταν ο άρχηγος της παρέας. Μια μέρα πρόκειτο να παραστούν, αυτές και η εξαδέλφη τους Χριστίνα Λαίην σ' ένα κονσέρτο. Παίζοντας όμως ώπου νάρθη ή ώρα να πάνε στη γιορτή, έπεσαν στη στέρνα της θεάς τους κυρίας Νοϋτλος με τα καλά τους φουστάνια. Και σε όλο το διάστημα της έκτελέσεως της σονάτας του Μπετόβεν, τα νερά τρέχαν ποτάμι απ' το φουστανάκι

της Λόλας, που τότε ακόμη λεγόταν Ντόροθυ.

Οι μικρές ήξεραν καλή μουσική. 'Η Λόλα πρώτα και ύστερα οι άλλες. 'Η Ροζμαρί όνειρευόταν να γίνη ποιήτρια και έγραφε ποιήματα.

'Η Κα Λαίην, είναι σήμερα η πιο εύτυχισμένη μαμά του κόσμου. Χαρούμενη πλέκει για τις χαριτωμένες κορούλες της: την Ροζμαρί και την Πρίσκιλα που τις παρακολουθεί με στοργή.

ή δε Πρίσκιλα είχε και μιάν άλλη μανία πλην της μουσικής: Ξετρελ-λαινόταν να σκαρφαλώνη στα δέντρα... Στο σπόρτ αυτό ήταν άκαταμάχητη. Ός και τα αγόρια την ζήλευσαν.

Ένα σημείο μονάχα είχαν κακό οι τρεις αδελφές: Έσυχαινοντο τα μαθηματικά και τη γεωγραφία. 'Οσα λεφτά ο μπαμπάς τους τους έδινε για χαρτζηλίκι αυτές τα διέθεταν για να παίρνουν μαθήματα χορού, τραγουδιού και άπαγγελίας.

'Η πρώτη που άνοιξε τα φτερά της και πέταξε ήταν η Λόλα φυσικά, η πρωτότοκη. 'Ο Γιώς Έντ-θαρντ την άκουσε να τραγουδά κάποτε και την άγκαζάρισε για την επιθεώρηση «Γκρήνουϊτς Βιλαϊντζ Φόλλις» της Ν. 'Υόρκης. Αργότερα έπαιξε ένα έργο με τον Τζώρτζ Σέσιλ και ύστερα από κεί ως το Χόλλυγουντ δεν χρειάστηκε να κάνει παρά ένα θήμα μονάχα.

Το πρώτο της φιλμ ήταν το «Σπη-κέζυ». Την ημέρα που η ταινία αό-την έπρόκειτο να παιχτή στο Ντέ Μιουάν, πόλι γειτονική της 'Ινδιανόλας, η οικογένεια Μούλλικαν, συνοδευόμενη και από διακόσιους γνω-στούς, αναγκάστηκε να νοικιάση

Τα τρία κορίτσια του δόκτορος Τζάκ Λαίην

τραίνο ειδικό για να πάη να πα- ρευρεθί στο κοσμοϊστορικό αυτό συμβάν...

Μα και ο πατήρ Λαίην, δεν είναι ολίγο- τερο υπερήφανος για τα κορίτσια του.

'Η Ροζμαρί και η Πρίσκιλα θρά- ζαν από την ανυπομονησία τους. 'Ησαν τόσο υπερήφανες για την α- δελφή τους. 'Αγόρασαν σάντουιτς. Και αυτό επέτρεψε στην οικογένεια Λαίην — Μούλλικαν, να παρακολου- θήση τέσσερις φορές συνέχεια την προβολή του φιλμ.

Ούτε η παραμικρότερη κίνηση της Λόλας δεν διέφυγε της προσοχής των αδελφών της. 'Αμα γύρισαν σπíti προσεπάθησαν να την μιμη- θούν. Το τσιγάρο τους έκανε να πνιγούν απ' το θήχα όχι και λίγες φορές ώπου να το συνηθίσουν. 'Η Πρίσκιλα μάλιστα έκαψε τις γλε- φαρίδες της τη πρώτη μέρα και η Ροζμαρί έπαθε πονοκέφαλο.

Πέντε χρόνια αργότερα, οι δυο μικρές πήγαν στη Νέα 'Υόρκη μια μέρα, να κάνουν ψώνια. Τριγυρί- ζοντας στα μαγαζιά απάντησαν έ- ναν μουσικό οίκο και μπήκαν μέσα. 'Εκεί, τούς μπήκε σώνει και καλά να τραγουδήσουν ένα τραγουδάκι της μόδας, (όπως έκαναν και στο σπíti άλλωστε πολλές φορές). Την ώρα που ήσαν στο γυάλινο καμαρί- νι και προέβριζαν το τραγούδι, η πόρτα άνοιξε και κάποιος τις ρώ- τησε:

—Είστε επαγγελματίες τραγου- δίστριες κορίτσια;

'Η Ροζμαρί θέλησε να άρνηθι, αλλά η Πρίσκιλα την σταμάτησε.

—Και βέβαια. Είμαι ο Φρέντ Βάριγκ. Σας προσκαλώ στην όρχηστρα μου.

—Μα τί θα πη ή μαμά; Ξεφώνι- σαν και τα δυο κορίτσια μαζί.

Γιατί η Ροζμαρί δεν ήταν παρά δεκάξη χρονών εκείνο το καιρό και η Πρίσκιλα δεκαπέντε.

'Η μητέρα όμως υπεχώρησε σύν- τομα και δέχτηκε να επιτρέψη στα κορίτσια της να δοκιμάσουν την τύ- χη τους.

Στην όρχηστρα του Φρέντ Βά- ριγκ έμειναν πέντε χρόνια περίπου. Και εν τώ μεταξύ εξακολούθησαν να παίρνουν μαθήματα τραγουδιού, άπαγγελίας, χορού και δραματικής τέχνης.

Ύστερα ο Φρέντ Βάριγκ υπέ- γραψε συμβόλαιο με την Βάρνερ για το «Βαριετέ Σόου» και έκά- λεσε τις δυο αδελφές να πάνε στο Χόλλυγουντ, όπου και συνάντησαν

την μεγάλη αδελφή τους, τη Λόλα.

Το ένα κεφάλαιο της ζωής τους έκλεισε σ' αυτό το σημείο. Και άνοι- ξε άλλο. Οι προτάσεις πέφταν έρω- χή ή μια ύστερα από την άλλη. Πάντα νέες, πάντα ενωμένες οι τρεις αδελφές επιβάλλονταν σιγά- σιγά. 'Η 'Αμερική αρχίζει και τις αγαπά, η ζωή τους χαμογελά. Μό- νο το σύντομο διαζύγιο της Λόλας (είχε παντρευθι τον Λεσού 'Ακρες), θολώνει την ευτυχία... Ένα σύννε- φο... ένα μικρό σύννεφο... και ύστερα τίποτε πιά. Είναι νέες, εύτυχισμένες, έχουν τόσα να πάρουν ακόμα από τη ζωή...

Αυτές είναι οι τρεις αδελφές Λαί- ηνς που έχουν κατακτήσει την συμ- πάθεια όλων, όσων τις έχουν γνω- ρίσει, και που θα τις θαυμάζει σε λίγο ο κόσμος σ' ένα φιλμ που θα- νε σχεδόν σαν μάθημα της εύτυ- χίας.

ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ ΜΠΙΣΣΟ

ΣΗΜΕΡΑ: Είναι τρία διάσημα αστέρια. Τα χρόνια έχουν περάσει, αλλά οι τρεις αδελφούλες είναι πάντα το ίδιο αγαπημένες και άχωρες.

ΑΛΛΟΤΕ: Ήσαν τρία μικρά κοριτσάκια, άνυποπτα για το μέλλον που τα πε- ροίμενε: η Λόλα, η Ροζμαρί, η Πρίσκιλα.

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ—ή επέτειος δηλαδή της Γεννήσεως του Σωτήρος—είναι η σπουδαιότερη Χριστιανική γιορτή μετά το Πάσχα. Οι δυτικοί τὰ ὀνομάζουν «Νοέλ», ἀπὸ τὸ ἐβραϊκὸ Ἑμμα-νο-υ-έλ, ποὺ σημαίνει: «Ὁ Θεὸς μαζί σου!», καὶ οἱ ἐγγλέζοι: «Κρίστας» δηλαδή: «Λειτουργία τοῦ Χριστοῦ».

Ἡ χαρμόσυνη αὐτὴ γιορτὴ ἀνάγεται στὴν παλαιότερη ἐποχὴ τῆς Χριστιανικῆς Θεολογίας: τὴν καθιέρωσε πρῶτος ὁ πᾶπας Θελεσφόρος ποὺ πέθανε στὸ 138 μ. Χ. Τὴν ἐποχὴ ὅμως ἐκείνη τὰ Χριστούγεννα δὲν γιορταζόνταν στίς 25 Δεκεμβρίου, ὅπως τώρα: κάθε ἐκκλησία τὰ γιόρταζε καὶ σὲ διαφορετικὴ ἡμερομηνία. Ἄλλοι γιορταζόνταν τὸν Μάιο, ἄλλοι τὸν Ἀπρίλιο, κ' ἄλλοι, τέλος, τὸν Γενάρη.

Ἡ κατάσταση αὐτὴ ὅμως ἔπρεπε νὰ παύσῃ. Καί, κατὰ τὸν 4ο αἰῶνα, ὁ πᾶπας Ἰούλιος ὁ Α', κατόπιν παρακλήσεως τοῦ Ἀγίου Κυρίλλου τῶν Ἱεροσολύμων, συνέστησε μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους θεολόγους τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως γιὰ νὰ κάμουν μιὰν ἔρευνα καὶ νὰ καθορίσουν ποῖα ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἀληθινὴ ἡμερομηνία τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅλοι τοὺς συμφωνήσαν πὺς ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἦταν ἡ 25 Δεκεμβρίου, κ' ἔτσι, ἀπὸ τότε, ἀποφασίσθηκε τὴν ἡμέρα αὐτὴ νὰ γιορτάζεται ἡ γέννησις τοῦ Σωτήρος. Πολλοὶ πατέρες τῆς ἐκκλησίας, ἐν τούτοις, ἀμφοσθητοῦν τὴν ἀκριβείαν αὐτῆς τῆς ἡμερομηνίας, καὶ ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ θεολόγοι ποὺ τὴν καθόρισαν δὲν βασίζονταν σὲ καμμιὰ ἀπόδειξη... Ὡστε, οὐτε καὶ σήμερα μπορούμε νὰ εἰμαστε βέβαιοι πὺς ὁ Χριστὸς γεννήθηκε πραγματικὰ στίς 25 Δεκεμβρίου—καί, κατὰ συνέπεια... ἀδίκως τσακωνοῦνται κάθε τόσο γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ παλαιολογοῦνται καὶ νεομερολογεῖται!...

— 33 —

Σ' ὅλη τὴν Εὐρώπῃ τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ πιὸ σπουδαία—πὺς ἄλλοις νὰ πούμε;—ἀπὸ ὅλες τῆς μεγάλης ἐορτῆς. Ἀλλ' ὡστε σ' ὅλη τὴν Δυτικὴν Εὐρώπῃ ἡ μεγάλη Χριστιανικὴ ἐορτὴ εἶναι τὰ Χριστούγεννα, ἰντιθέτως πρὸς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ὅπου ἡ ἐορτὴ τῶν ἐορτῶν εἶναι ἡ Ἀνάστασις.

Λοιπὸν οἱ Εὐρωπαῖοι ζοῦνε τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ἀνάλογα μὲ τὴν ἐπίσημο μεγαλειότητα τῆς ἡμέρας.

Στίς Προτεσταντικὲς χώρες—Ἀγγλία, Γερμανία, Σκανδιναβία, Ἑλβετία—τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων ὅλα εἶναι κλειστά. Οἱ δρόμοι ἔρημοι. Οἱ ἄνθρωποι ὅλοι στὰ σπίτια τους.

Ὅσοι δὲν φύγουν στὰ βουνά, στὰ χιονισμένα καὶ μοναξιασμένα κορφοβουνία, στίς ἡμέρες ἐξοχῆς, μένουν μέσα πρὸς τοὺς. Κι' ἐκεῖ σὲ γλυνὲς καὶ εὐχάριστες οἰκογενειακὲς συντροφίες, ζοῦνε τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.

Γνωστοὶ καὶ φίλοι, ποὺ εἶναι ἕνα δ. λόγῳ χρόνῳ νὰ ἰδοῦν, θὰ συναντηθοῦν τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων στίς αἰχλὺς ἐπιπλέουσας. Καὶ θὰ μείνουν ὅρες μαζί. Καὶ θὰ δοκιμάσουν τὴν γλυνὴ τῆς πασχαλινῆς συνπαθείας τῶν λεπτῶν καὶ εὐχυνῶν διαδόσεων.

Θὰ πᾶνε καλά, θὰ εὐχαρισθῶν. θὰ γενοῦν τὰ πιὸ εὐχέστα γεγονῆτα. Οἱ νοικοκυρὲς τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων θὰ δέξονται τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἰδιοφυΐας καὶ τέχνης. Φαγητὰ πολλὰ καὶ διάφορα καὶ καλὰ παρασκευασμένα. Καὶ γλυκίσματα

ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

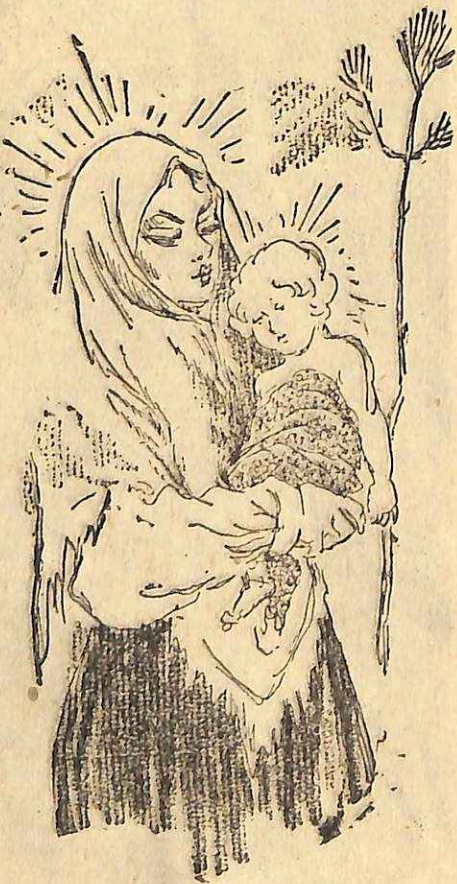
λογῆς-λογῆς. Καὶ ἐκλεκτὰ πιοτὰ.

Ψωχοὶ καὶ πλούσιοι τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων θὰ καλοπερασούν. Σὲ χωριὰ καὶ πόλεις καὶ πρωτευούσας, σ' ὅλη τὴν Εὐρώπῃ, ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων εἶναι ἡμέρα χαρᾶς ἡρέμου, εὐχαριστήσεων σεμνῶν, πνευματικῆς ἐπικοινωνίας.

— 34 —

Στὴν Ἀγγλία οἱ γονεῖς θὰ περάσουν τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων διαδίδοντας τὴν Βίβλον ἢ βιβλία προσευχῶν καὶ κηρυγμάτων, τὰ νεώτερα μέλη τῆς οἰκογενείας θὰ παίξουν τὰ διάφορα οἰκογενειακὰ παιγνίδια, ποὺ τόσο ὁ ρόλο παίξουν σ' ὅλες τῆς οἰκογενειακῆς διασκέδασης. Παιγνίδια, ὅχι χαρτοπαίγνια. Τὰ Χριστούγεννα δὲν στρώνεται τὸ τραπέζι, μὲ τὸ πράσινο χαλί, μέση στὰ εὐρωπαϊκὰ στίγια. Πιθανὸ νὰ φαίνεται σ' ἐμᾶς ἐδῶ, τὸ πρᾶγμα παράδοξο κ' ὅμως ἔτσι συμβαίνει.

Χαρτοπαίγντες εἶναι καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι, ἀλλὰ τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων κ' ὅλες τῆς ἀπόλοιθες μεγάλης ἐορτῆς σὲ κανένα σπίτι Εὐρωπαϊκὸ δὲν παίξουν χαρτιά. Ὅσοι θέλουν νὰ χαλάσουν τὴν λαμπρὴ αὐτὴ συνήθεια, πηγαίνουν στίς

Ἡ Παναγία μὲ τὸ Θεῖον Βρέφος

λέσχες, ὅπου κ' ἐκεῖ πολὺ λίγους θὰ βροῦνε. Γιατὶ ὁ κόσμος στὴν Εὐρώπῃ, δὲν θγαίνει ἐξω ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴν του συντροφιά, τὴν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων.

Καὶ ἀφοῦ ἀρχίσουν τὰ οἰκογενειακὰ παιγνίδια—ὅλα ἐξυπνα, καὶ προκλητικὰ τοῦ ἐνδιαφέροντος—δὲν τελειώνουν ὅλην τὴν ἡμέρα.

Αρχίζουν ἀπὸ τῆς 12 τὰ μεσάνυχτα τῆς παραμονῆς Χριστουγέννων, ὅποτε κάθονται στὸ παρασκευαστικὸ γεῦμα καὶ ἔως τὰ μεσάνυχτα τῆς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων, ἡ καλὴ διάθεσις εἶναι ἀδιάκοπη καὶ ἀδιάπτωτη.

Ἀλλὰ ἂς πάρουμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Τὰ μεσάνυχτα τῆς 24 Δεκεμβρίου κόπεται ἡ τοῦρτα, τὸ θαῦμα πᾶς τῆς τέχνης τῆς νοικοκυρᾶς. Τὴν ἀπὸ τὸ τραπέζι ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας. Καὶ οἱ τυχόν προσκληθέντες φίλοι καὶ γνῶριμοι. Τὴν τοῦρτα τὴν κόβει ἡ νοικοκυρὰ καὶ τὰ κομμάτια τὰ μοιράζει ἢ ἡ δεσποινὴς τοῦ σπιτιοῦ ἢ ὁ πατέρας. Κάθονται νομιάτια καὶ γιὰ τοὺς ἀπόντες. Καὶ ἡ συγκίνησις ὅλων τῶν παρευρισκόμενων εἶναι ἀσφαλῶς εὐληκρῆς ὅταν προσφέρονται τὰ ὀνόματα ἐκείνων ἀπὸ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ποὺ δὲν εὐτύχησαν νὰ παρευρεθοῦν στὴν ἐπίσημη ὥρα, ποὺ κόβεται ἡ τοῦρτα τοῦ σπιτιοῦ.

— 35 —

Μαζὶ μὲ τὴν τοῦρτα γεύονται τὰ λικέρ, τοὺς ξηρούς ποτούς, καὶ τὸ ἐπιδόρπιο κασσί. Τότε ὅλοι σηκώνονται γιὰ τὸν Χριστουγεννιάτικο χορὸ.

Κι' ἀρχίζει τότε τὸ πρῶτο καὶ καλλίτερο ἀπ' ὅλα τὰ Χριστουγεννιάτικα παιγνίδια.

Στὴ μεγάλη θύρα τοῦ σαλονιοῦ κρέμεται ἕνα στεφάνι κισσοῦ. Οἱ χορεύοντες περνοῦν μὲ κλειστά τὰ μάτια, δυό-δυὸ ζευγαρωμένοι καὶ σταματοῦν κάτω ἀπὸ τὸν κισσό. Ἐκεῖ διατυπώνουν μιὰ εὐχή, καὶ περνοῦν.

Κατόπιν κάμνουν νέον γῦρον καὶ ξαναπερνοῦν ἄλλη φορὰ κάτω ἀπὸ τὸν κισσό, ἀλλὰ τὴν φορὰ αὐτὴ ἔχουν πιασθῇ εἰς ζεύγη μὲ κλειστά τὰ μάτια.

Περνώντας κάτω ἀπὸ τὸν κισσοῦ τὴν φορὰν αὐτὴ οἱ ἀνύπαντροι λένε ἕνα ὄνομα. Τ' ὄνομα τοῦ ἐκλεκτοῦ ἢ τῆς ἐκλεκτῆς τῶν. Ὅταν κ' αὐτὲς περνώντας κάτω ἀπὸ τὸν κισσοῦ ἀπαντήσουν καὶ προσφέρουν τ' ὄνομα ἐκείνου ποὺ τοὺς ἐδίδλεξε, τότε αὐτὸ θεωρεῖται ὡς προτίμησις γάμου.

Σὰν νὰ λέμε ὅτι ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων εἶναι καὶ ἡμέρα παρασκευῆς συνοικειώων. Καὶ τὸ πρῶτο Χριστουγεννιάτικο παιγνίδι σ' αὐτὸ ἀποβλέπει. Ὁ δὲ κισσὸς εἶναι τὸ σύμβολον τῆς εὐτυχίας.

Μετὰ τὸ γεῦμα καὶ τὸ παιγνίδι, ἀναπαύονται ὡς τὸ ἄλλο πρωί.

Στίς 9—10 ἀρχίζουν οἱ πρωινὲς ἐπισκέψεις γιὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων καὶ πᾶνε ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας στοὺς ναοὺς, ὅσοι θέλουν ἐννοεῖται καὶ ὅσοι πιστεύουν ἢ ἐκτελοῦν τὰ θερηκευτικά τους καθήκοντα.

Στίς 12 παρακλήνται στὸ μεγάλο τραπέζι τῶν Χριστουγέννων, μὲ τὸ περίφημο Δέντρο τῶν Χριστουγέννων στὴ μέση.

Κι' ἀρχίζει τὸ Χριστουγεννιάτικο γλέντι. Γλέντι σεμνὸ, οἰκογενειακὸ, κανονικὸ, ἀλλὰ γλέντι πάντως.

Ἰστορία ἀπὸ 1938 Χρόνια

Χριστουγεννιάτικο εὐδυμογράφημα τοῦ συνεργάτου μας κ. Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ

ΤΑ πράγματα συνέβησαν τὴν παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων ὡς ἑξῆς: Καθόμουν σκυμμένος στὸ γραφεῖο μου, ἢ καλύτερα λαγοκοιμόμουν, ὅταν μ' ἐσκούντησε μὲ ἀρκετὴ εὐγένεια ὁ κλητὴρ τῆς μεγάλης ἐφημερίδος, τῆς ὁποίας ἀποτελοῦσα μέλος τοῦ συντακτικοῦ προσωπικοῦ.

—Εἶχα πῆ νὰ μὴ μ' ἐνοχλήσῃ κα- νέναν! φώναζε νευριασμένος στὸν κλητῆρα. Δὲν μπορεῖτε ν' ἀφήσετε ἕναν ἄνθρωπο νὰ ἐργασθῇ;

—Μὰ ἂν δὲν ἀπατώμαι...

Τὸν διέκοψα προτοῦ διατυπώσῃ τὸν κακόβουλον ὑπαινιγμόν του διὰ τὸν πρόχειρον ὕπνον μου.

—Απατάσαι, φίλε μου! τοῦ εἶπα. Απατάσαι οἰκτρώς! Ἄς εἶνε, ὅμως. Τί θέλεις;

—Σὰς θέλει ὁ κ. ἀρχισυντάκτης.

—Ἐμένα θέλει;

—Μάλιστα, ἐσὰς.

Ἀπόρησα. Ὁ κ. ἀρχισυντάκτης, ἀφ' ὅτου διέπραξα τὴν ἐννεακοστὴν ἐννάτην γκάφην μου, ἀναγγέλλας ἀπὸ τῆς ἀθλητικῆς στήλης τῆς ἐφημερίδος τὴν πυγ- μαχικὴν συνάντησιν δύο θηλυκῶν ἀστέρων τῆς ἐλαφρᾶς μουσικῆς σκηνῆς, μὲ εἶχε κηρύξῃ εἰς ἀφάνειαν καὶ μὲ περιώρισε νὰ ἀνα- γινώσκω ἀπλῶς τὴν γνώμην μου καὶ νὰ ἐκφέρω τὰς γνώμης μου ἐπὶ τῶν γραφομένων, χωρὶς καμμιαν ὑποχρέωσιν ἀπὸ μέρους τοῦ νὰ τὰς σέβεται ἢ νὰ τὰς συζητῇ.

Ἐννοεῖται αὐτὴ ἡ κατάσταση δὲν μοῦ ἦταν δυσάρεστη. Χάρης εἰς αὐτὴν εἶχα πραγματοποιήσῃ ἕνα ἰδωδὲς πρόγραμμα ἐργασίας.

Ἐπ' ἡγίαινα στὸ γραφεῖο στίς 9 π.μ. ἔπαινα καφέ, κάπνιζα, ἐνδεκά. Ἐπειὰ κατὰ τὸ σῶμα τῶν πρωινῶν ἐ- διαβάξα τὸ σῶμα τῶν πρωινῶν ἐ- φημερίδων, ἐσκάρωνα μερικὲς μικροφάρσες εἰς τοὺς εὐνοουμέ- νους ἀπὸ τὸν ἀρχισυντάκτην συ- ναδέλφους μου ποὺ χάρις εἰς αὐ- τὴν τὴν εὐνοίαν δούλευαν σκυ- λίσια καὶ ἀφοῦ διετύπωναν τῆς γνώ- μης μου ἐπὶ ὅλων τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων ἐφευγα γιὰ νὰ ξαναγυ- ρίσω τὸ ἀπόγευμα στίς ἑπτὰ καὶ νὰ ἐπαναλάβω τὴν ἐργασίαν μου, διαβάζοντας τὸ σῶμα τῶν ἀπογευ- ματινῶν ἐφημερίδων, πίνοντας κα- φέ, κάπνίζοντας κλπ.

ὑπὸ τὰς συνθήκας αὐτάς, εἶνε εὐ- κολο νὰ ἐξηγηθῇ γιατί ἀπόρησα τό- σο ὅταν ὁ κλητὴρ μοῦ ἀνῆγγελε ὡς πὺς μὲ ἤθελε ὁ ἀρχισυντάκτης. Προ- σπάθησα νὰ πεισθῶ ὅτι δὲν εἶχε γί- νησι καὶ σφοδρώτατον λάθος καὶ ὅταν εἶνε αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ ἀν- τιμετωπίσω τὸν ἀσπονδὸ ἐχθρό μου.

Ὅταν μπῆκα στὸ γραφεῖο τοῦ, δὲν μὲ ἀντελήφθη ἢ μάλλον ἔκανε πὺς δὲν μὲ ἀντελήφθη. Ἐβόξα με-

ρικὲς φορὲς γιὰ νὰ κάνω ἀντιλη- πτὴ τὴν παρουσίαν μου. Κι' αὐτό, ὅμως, μοῦ ἐγῆκε σὲ κακὸ.

—Κρυμμένος εἰσάστε, ἀγαπητέ; μὲ ρώτησε ὁ ἐχθρός μου.

—Ὅχι, ἀπάντησα μὲ ἀρκετὸ

Θὰ ρωτοῦσα τὸν Ἡρώδη γιὰ τὰ νήπια...

στόμφο. —Εὐ' τότε τί διάβολο δῆχετε, ἀ- γαπητέ;

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἀπάντησα. Καὶ ὁ ἀρχισυντάκτης ἐβράχθη τῆς εὐ- καιρίας νὰ συνεχίσῃ ἀνεμόχλητος.

—Ἡ κατάσταση αὐτὴ μὲ σὰς, εἶ- πε, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ συνεχισθῇ ἐπ' ἀμείνον, ὡς θὰ ἀντιλαμβάνε- σθε.

—Δὲν σὰς ἐννοῶ, παρετήρησα ἀρ- κετὰ πειραγμένος.

—Οὐτε καὶ ὑπάρχει λόγος νὰ μὲ ἐννοήσετε. Ἡ θάσις εἶνε ὅτι ἡ ἐφη- μερίς δὲν ἔχει ἀνάγκην τῶν περι- ἔργων ὑπηρεσιῶν ποὺ τῆς προσφέ- ρετε. Συνεπῶς, δὲν μένει ἄλλη ὁ- δὸς παρὰ τῆς ἀναπαύσεως ἢ καλύ- τερα τῆς ἀπολύσεως, γιὰ νὰ εἶμαι λιγώτερο μακάριος.

Κατάρθωσα νὰ διατηρήσω ὅλη μου τὴν ἀξιοπρέπεια καὶ νὰ ρω- τήσω:

—Ὡστε μὲ ἀπολύετε;

—Ὅχι ἀμέσως. Θὰ ἐπιχειρήσω γιὰ μιὰ τελευταία φορὰ νὰ σὰς φέ- ρω στὸν ἴσιο δρόμο. Θὰ σὰς ἀνα- θέσω μιὰ μεγάλη ἐπίκαιρη ἔρευ- να. Ἄν πετύχετε, ἔχει καλῶς. Ἄν ὅχι, μὴν ξαναγυρίσετε ἐδῶ, οὐ- τὼς ὥστε νὰ μείνετε ἡσυχος καὶ σεῖς κ' ἐμεῖς. Σύμφωνοι;

—Σὰς ἀκούω.

—Ἰδοὺ, λοιπὸν, τί θέλω ἀπὸ σὰς. Νὰ μοῦ κάνετε ἕνα ρεπορ- τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Νὰ κυττάξετε νὰ βρῆτε τὸν Ἡρώδη, τοὺς μάγους, τοὺς ποιμένας, τοὺς ἀγγέλους καὶ νὰ γράψετε σχετικῶς.

Τὸν ἐκύταξα ἐμβρόντητος.

—Σοβαρὰ μιλάτε;

—Σοβαρώτατα.

—Νὰ ἐρῶ ὅλα αὐτὰ τὰ πρό- σωπα;

—Ἀκριβῶς. Θὰ κάνετε ἕνα ἀε- ροπορικὸ ταξιδάκι στὴν Παλαι- στίνῃ. Θὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν Να- ζαρέτ καὶ τὴν Βηθλεὲμ. Καί, τε- λοσπάντων, θὰ κάνετε ὅτι πρέ- πει νὰ κάνῃ ἕνας εὐσυνείδητος ρεπόρτερ σὲ μιὰ τέτοια περίπτω- σι, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ ἡ ἀποστολὴ του.

—Μὰ ἐξηνάτε πὺς ἔχουν πε- ράσει 1938 χρόνια ἀπὸ τότε;

—Δὲν ἐξηνάω τίποτα, ἀγαπητέ. Σὰς ἀνέπτυξα ἤδη τὴν πρότασίν μου. Τὰ ἄλλα εἶνε δική σας δου- λειά. Κυττάξετε νὰ τὰ θγάλετε πέ- ρα. Ἐχῶ δώσει ἤδη ἐντολὴν στὸ λογιστήριον γιὰ τὰ ἐξοδὰ σας. Ἀν- τί, λοιπὸν, καὶ καλὴ τύχη...

— 36 —

Τὸ ἀεροπλάνο τῆς «Ἱμπεριαλ Αἰρ- γουένης» πλησίαζε τὸ ἀεροδρόμιον τῆς Ἱεροσολύμων, κ' ἐγὼ ἐξακο- λουθοῦσα νὰ βασανίζωμαι ἀπὸ φο- βερὸς ἐφιάλτες. Προσπαθοῦσα νὰ συγκεντρώσω τῆς σκέψεως μου καὶ ἦταν ἀδύνατον. Καὶ ἀπεφάσισα, τε- λικῶς — γιὰ νὰ μὴν τρελλαθῶ ὁ- λοσχερῶς — νὰ ἐγκαταλείψω ὅλες τῆς ἀντιρροήσεις μου καὶ νὰ παρα- δεθῶ ὡς λογικὲς τῆς ἐντολῆς τοῦ ἀρχισυντάκτητος.

—Ὁχι, ἀδερφέ, στὸ κάτω-κάτω

ἔτσι θὰ γινόταν! Θὰ κατέβαιναν καὶ θὰ τραβοῦσα κατ' εὐθείαν στὸ

ανάκτορο του 'Ηρώδη. Θα έγραφο-
μουν στο βιβλίο των παρουσιάσεων
και θα παρακαλούσα τον ύπασπι-
στή του βασιλέως να πείσει την Με-
γαλειότητά του να με δεχθή όσο
μπορούσε γρηγορότερα. Θα με δε-
χόταν, λοιπόν, κι' εγώ θα του άνοι-
γα άμέσως συζήτηση για τα νήπια.
Μάλιστα, για να τον πάρω με το
μέρος μου θα άρχιζα έτσι:

—Είμαι εύτυχης, Μεγαλειότητάτε,
που έρχομαι σε μια χώρα που δεν
έχει, χάρις εις την μεγαλοφυΐαν
σας, νήπια. Τι χρειάζονται, Μεγα-
λειότητάτε; Για να μās αλλάξουν τον
άδωξαστο με τις κλάψες τους από
το πρωί ως το βράδυ; 'Η έμπνευ-
σις σας, Μεγαλειότητάτε, ήταν κάτι
περισσότερο από μεγαλοφυΐας και
θα ήθελα να μου επιτρέψετε να
σας συστήσω, με όλον τον άπαιτού
μενον προς το πρόσωπόν σας σεβασ-
μόν, να διαφημισετε το πράγμα
στο έξωτερικό. Θα είχε μεγάλη του
ριστική άπήχηση...

Και αυτό τον τρόπο θα έφερνα
τον θρηϊώδη βασιλέα της 'Ιουδαίας
στα νερά μου και θα του έφερνα
δηλώσεις που θα χαλάγανε τον κό-
σμο μόλις έβγαιναν στη δημοσιό-
τητα.

Εν συνεχεία θα φρόντιζα να βρω
τον άστέρα, πράγμα εύκολώτατο
για έναν άνθρωπο που έχει παρα-
κολουθήσει τον κινηματογράφο όσο
εγώ. Μ' αυτόν οδηγώ θα μπορούσα
να βρω εύκολώτατα τους μάγους,
τους ποιμένας, το Σπήλαιον, την
Θεοτόκον, τον 'Ιησούν, τον 'Ιωσήφ.
Και η δουλειά μου έτσι θα πήγαινε
ρολόι, προς μέγιστον κακοφανισμόν
του άρχισυντάκτου μου, ο οποίος
δεν άπεκλείετο έπειτα από όλα αυ-
τά να προσβληθί από άποπληξίαν,
προς μεγάλην μου ικανοποίησιν...

— 33 —

Κατεβαίνοντας στο αεροδρόμιο
της 'Ιερουσαλήμ, αντιμετώπισα μια
περίεργη έκπληξη. Οι τελωνειακοί
υπάλληλοι που με υπεδέχθησαν μι-
λούσαν... άγγλικά! 'Επί πλέον δεν
φορούσαν τις πατροπαράδοτες κελε-
μπίες, αλλά στολή 'Αγγλων στρα-
τιωτών, με κάλτσες σπόρ και
κοντά πανταλονάκια!

—Γιούρ πάες, πηλζ, μου είπε κά-
ποιος έπικερφαλής.

—Θέγκ γιού!, του άπάντησα χω-
ρίς δισταγμό.

Ο άνθρωπος έμεινε ελαφρώς κα-
τάπληκτος. Και θα έμενε επί πολύ
άκόμη, αν η καλή μου τύχη δεν έ-
φερνε εκεί κοντά έναν όμογενή, που
έσπευσε να μου άutoσυστηθί και
να με έξυπηρετήση.

—Ο λοχαγός, μου έξηγησε, σάς
ζητάει τα χαρτιά σας.

—Μπα; Κι' εγώ νόμισα πως μου
είπε «καλώς όρισες». Δεν τα θυμά-
μαι καλά τα άτιμα τα έγγλέζικα...

—Εδειξα τα χαρτιά μου και μ' ά-
φησαν να περάσω. Ο όμογενής εί-
χε την καλωσύνη να με συνοδέψη
και να μου χρησιμεύση ως ξενα-
γός. 'Ημουν έτοιμος να του έκ-
φράσω την άπειρη εύγνωμοσύνη
μου εκ μέρους μου και εκ μέρους ό-
λου του δημοσιογραφικού κόσμου
και να τον ρωτήσω που βρίσκεται
το ανάκτορο του 'Ηρώδη, όταν ένα
λαμπρό άστρο φάνηκε στο στερέω-
μα. 'Ηταν ένας διάκτων με άσυνή-
θιστη φωταύγεια.

—Ο Άστηρ των Μάγων!, φώνα-
ξα. Ο άστηρ των Μάγων! Είχε
δίκιο ο άρχισυντάκτης! Τα 1938

χρόνια που πέρασαν δεν άλλαξαν
τίποτε στον κόσμο! Ο άστηρ που
μάς ώδήγησε στη σωτηρία λάμπει
πάλι στον ουρανό!

Είχα πάθει ένα είδος παθολογι-
κής εξάρσεως κι' άρχισα ν' ανυψί-
νωμαι σε άλλες σφαίρες, από τις
οποίες, όμως, έσπευσε να με... κα-
τεβάση ο συνομιλητής μου, εξη-
γώντας μου ότι δεν έπρόκειτο περί
άστέρος, αλλά περί πολεμικής φω-
τοβολίδος.

—Πολεμικής φωτοβολίδος;
—Μάλιστα. Είπε κι' αυτό ένα από
τα μέτρα των άγγλικών άρχών για
να μπορούν να κατωπτεύουν τις τυ-
χον νυκτερινές κινήσεις των 'Αρά-
βων τρομοκρατών.

Η άπάντησις αυτή κόντευε να
με έπαναφέρει στην πραγματικότη-
τα. Την ίδια, όμως, στιγμή ένα
θουητό άκούστηκε από ψηλά. Στο
σκοτισμένο μου κεφάλι συνεδύασα
αυτόν το θόρυβο με τις παραδές

Και έτράπην εις φυγήν προς
την Αίγυπτον...

σκέψεις μου και κατέληξα στο συμ-
πέρασμα ότι άγγελοι πετούσαν πά-
νω από τα κεφάλια μας κατευθυνό-
μενοι, άσφαλώς, προς το Σπήλαιο
της Βηθλεέμ. 'Ανεκοίνωσα το συμ-
πέρασμά μου στον όμογενή και το
άποτέλεσμα ήταν να γελάση και
να μου πη:

—Έχετε πολλή φαντασία, άγα-
πητέ μου. Υποθέτω ότι θα εισθε με-
γάλος δημοσιογράφος.

Φυσικά δεν είχα κανένα λόγο να
του άναφέρω τις σχετικές άντιρρή-
σεις του άρχισυντάκτου μου. Γι'
αυτό περιωρίσθηκα να τον ρωτήσω!

—Πώς το καταλάβετε αυτό;

—Μά, από τους άγγέλους!

—Δηλαδή;

—Οι άγγελοί σας, απλούστατα,
δεν είναι παρά καταδικωκτικά αερο-
πλάνα που έκτελούν την συνηθισμέ-
νη περιπολία τους.

—Είπε κι' αυτό ένα από τα άγ-
γλικά μέτρα κατά των άράβων
τρομοκρατών; ρώτησα με άρ-
κετή δόσι ειρωνείας.

—Ακριβώς!

Ο συνομιλητής μου άρχισε πιά
να μου δίνει στα νεύρα. 'Ηταν φα-

νερό πως κάποιος θα τον είχε θά-
λει, για να μου καταστρέψη όλα τα
σχέδια. Και δεν υπήρχε άμφισβόλη
ότι αυτός ο κάποιος ήταν ο άρχι-
συντάκτης που προσπαθούσε, ο ά-
θλιος, να μου ματαιώση και την τε-
λευταία προσπάθεια έπιτυχίας. 'Η-
θελε να με διώξη από την έφημερίδα
κι' έβρισκε έτσι τον πιο άσφαλή
τρόπο.

—'Ακούστε, κύριε, είπα στον σύν-
τροφό μου άφου τα σκέφθηκα όλα
αυτά. Δεν υπάρχει λόγος να με συ-
νοδέψετε περισσότερο. Θα γυρίσω
μόνος μου την πόλη.

—Δεν έχετε, όμως, άδεια κυκλο-
φορίας.

—Δεν έχει σημασία. Θα τα κατα-
φέρω.

—'Οπως θέλετε. Πάντως σάς συ-
νιστώ να πάτε σε κανένα ξενοδο-
χείο.

—Εύχαριστώ. Θα κάνω ό,τι νο-
μίζω. Καληνύχτα σας.

—Στο καλό.

Τον άφησα και προχώρησα. 'Ο-
χι, πολύ όμως. Γιατί ξαφνικά ά-
κουσα μια άγρια φωνή:

—Στόπ!

Γύρισα άπότομα κι' έκανα να
φύγω.

—Στόόόπ! Ξανακούστηκε η φωνή.

Τίποτα εγώ. Δεν έννοούσα να
χάσω τον καιρό μου. Ένα τρίτο
«στόόόόόόπ!» άκούστηκε και έπη-
κολούθησαν μερικές ριπές πολυβό-
λου. Εύτυχώς θρискόμουν κοντά σε
γωνία και μπόρεσα να στρίψω και
να τραπώ εις άτακτον φυγήν προς
την... Αίγυπτον, άκολουθώντας τα
ίχνη της γνωστής φυγής του 'Ιω-
σήφ, της Θεομήτορος, και του Θε-
ανθρώπου προς την φιλόξενον χώ-
ραν των Φαραώ. Είχα άρχισει να
πιθώμαι ότι τα πράγματα είχαν
αλλάξει πολύ στους 'Αγίους Τό-
πους ύστερ' από 1938 χρόνια. Δεν
κατόρθωσα, όμως, να ολοκληρώσω
τις σκέψεις μου γιατί οι πυροβολι-
σμοί έξακολουθούσαν. Εύτυχώς, ά-
πό μακριά άρχισαν να άχνοδια-
γράφονται τα όρια της Αίγυπτου.
Αισθανόμουν πως είχα φτερά, πως
πετούσα...

.....

Ξαφνικά, όμως, κάποιος με σκούν-
τησε. 'Ανοιξα τα μάτια, σηκωσα
το κεφάλι μου και βρέθηκα έμπρός
στον κλητήρα της μεγάλης έφημε-
ρίδος στην όποιαν — όπως σάς εί-
πα ήδη — έργαζόμουν.

—Τί συμβαίνει; ρώτησα με τον
συνηθισμένο μου άυστηρό τόνο.

—Με συγχωρείτε, κύριε αλλά ό...

άρχισυντάκτης.

—Με θέλει;

—'Οχι. Είπε μόνο, αν είχε δυνα-
τόν, να προτιμάτε να κοιμάσθε στο
σπίτι σας κι' όχι στο γραφείο, μια
και δεν κάνετε και τίποτα...

Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗΣ

Χριστουγεννιάτικο δώρο

ΣΤΙΣ άποθήκες του τελωνείου χα-
λάει ο κόσμος από δουλειά. Τα
βαγονέττα πηγαίνερχονται ανατά-
πανωστα, γεμάτα έμπορεύματα, οι
εργάτες τρέχουν επάνω-κάτω με φωνές,
τα λιθόστρωτα βογγούν από το βάρος
των φορτηγών αυτοκινήτων και οι έργο-
δηγοί, με τη σφυρίχτρα στο στόμα, προ-
σπαθούν να συγκρατήσουν τον ρυθμό της
έντατικής δουλειάς.

Το κρύο είναι φαρμακικό. Πυκνές νυ-
φάδες χιονιού τυφλώνουν τους εργάτες
κι' ένας άέρας διαβολέρινος, σφοδρός,
παγερός, άπειλεί να δουλειάξη όλα τα
καράβια που είναι δεμένα στον μώλο.

Καθισμένοι στη βάσι μιας βρώμικης
σκάλας, που κατεβαίνει μέχρι τη θάλασ-
σα, ένας γέρος άέρος παλεύει με κάτι
βαρείες άλυσίδες, που δεν μπορεί να τις
δέσει. Ο έργοδηγός περνάει και ξαναπερ-
νάει. Και κάποια στιγμή του λέγει:

—'Ε! Γέρο-Τζίμ. Δεν έκανες τίποτα
σήμερα. Πρέπει να ξέρεις ότι δεν έχουμε
θέσι εδώ πέρα, για τεμπέληδες με μαύρο
πετσά.

Η καρδιά του Τζίμ σφίγγεται. 'Ο έρ-
γοδηγός συνεχίζει:

—'Απόψε είναι η τελευταία φορά που
θα περάσεις από το ταμείο. Δεν μπορείς
με να πληρώσουμε άκαμάρηδες.

Ένα χονδρό δάγκυ κυλάει στο μάγου-
λο του γέρου νέγρου.

—Μη με διώχνεις, άφεντικό, λέγει.

Είναι παραμονή Χριστουγέννων σήμερα.
Τι θα πω στη γυναίκα μου και στα παι-
διά μου;

—Πες τους ό,τι θέλεις, λέγει ο άλλος
άδυσώπητος. Έδώ πέρα δεν είναι φιλα-
νθρωπικό κατάρστημα. Αν γέρισες και δεν
μπορείς να δουλέψης, να πας στο γηρο-
κομείο ή να δέσης στο λαιμό σου μια
πέτρα και να πέσεις στη θάλασσα.

Ο Τζίμ ρίχνει ένα άπελπισμένο βλέμ-
μα στη θάλασσα. Η ύγρη άβυσσος τον
τραβάει σαν μαγνήτης. Μακάρι να μπο-
ρούσε να θέση τέρας στη βασανισμένη
ζωή του. 'Αλλά δεν μπορεί. Έχει παι-
διά. Το ν' άποφύγης τον πόνο είναι εύ-
κολο, το να πολεμάς, όμως, μαζί του,
κάθε μέρα είναι ήρωικό.

Με τα λίγα λευτά που τοδύσαν στο
ταμείο, ο γέρο Τζίμ ξεκινάει τώρα για
το σπίτι του, όπου τον περιμένουν η γυ-
ναίκα του και τα δυό του παιδάκια. Τον
περιμένουν. 'Αλλ' αυτός δεν έχει να τους
πάη, παρά μονάχα λίγο ψωμί. Και είναι
παραμονή Χριστουγέννων...

— 34 —

— Γιατί άργει ο πατέρας; ρωτάει ο
μικρός νέγρος τη μητέρα του.

—Έχει δουλειά φαίνεται άκόμα. Δου-
λεύει για να μās φέρη να φάμε. Όταν
μεγαλώσετε, τότε θα περιμένουμε από
σας.

—Θα μās φέρη δώρα;
ρωτάει ο μικρότερος, ένα νε-
γράκι πέντε χρονών.

Η μητέρα δγάζει βαθύν
άναστεναγμό.

—Τα δώρα είναι για τα
πλουσιόπαιδα, είπε. Ο πα-
τέρας σας είναι γέρος και
φτωχός. Να είμαστε εύχα-
ριστημένοι που βρισκεί άπό-
μι λίγη δουλειά και μās
φέρνει το καθημερινό μας.

—Μητέρα, ξαναρωτάει ο
μικρός, γιατί οι άσπροι άν-
θρώποι είναι πάντοτε εύτυ-
χοιμένοι;

—Και οι άσπροι κλαίνε
καμιά φορά, παιδί μου.

—Γιατί ο μικρός Χριστός
που γεννήθηκε στη φάτνη,
τοτε στέλνει δώρα;

—Γιατί οι άσπροι προ-
σέχονται διαρκώς, ζητών-
τας κάτι.

—'Ο Χριστός είναι έκα-
τομυριούχος;

—'Οχι, παιδάκι μου, ο
Χριστός είναι φτωχός, πιο
φτωχός κι' από μās.

Η μητέρα σκουπίζει τα
μάτια της με την ποδιά.

—Πες μας κι' άλλα, μη-
τέρα, για τον Χριστό.

—Όταν ο Χριστός γεν-
νήθηκε, δεν δοίκε για να
τον τσετσάνουν, παρά μόνο
τα ξόα του σταύλου.

—Ποιός σου τόπε αυτό;

—'Ο μαύρος έπίσκοπος
του νησιού μου.

—'Αν κάνουμε κι' εμείς
την προσυγή μας, θα μās
στείλη κανένα δώρο;

—Είναι άσπρος, είπε ο
μικρότερος άδελφός του.

Οι άσπροι δεν δίνουν στους
μαύρους δώρα.

—Μη το λες αυτό, είπε

Διήγημα της Μαντελέν Λεβέ

η μητέρα δαγκάνοντας τα χείλη της. 'Ο
Χριστός είναι με όλους καλός. 'Αλλ' εί-
ναι πολύ φτωχός.

—'Ο πατέρας του, όμως, είναι πλού-
σιος, είπε ο μεγαλύτερος γιός. 'Ακουσα
τον νέγρο του ... που γράφει στην
έφημερίδα των νέγρων να λέγη ότι ο
Θεός είναι πολύ πλούσιος και καπνίζει
πούρα των πέντε δολλαρίων.

—Είναι άλήθεια, είπε η μητέρα, αλλ'
η Παρθένος και ο Χριστός είναι πολύ
φτωχός.

Έκείνη τη στιγμή, άνοιξε η πόρτα.
'Ηταν ο Τζίμ, ο γέρο-Τζίμ! Στα χέρια
του κρατούσε ένα μεγάλο δέμα, τυλιγμέ-
νο με άσπρα πανιά. Το πρόσωπό του ή-
ταν παραμορφωμένο από την κούρση
και τη θλίψη...

—Τι έχεις; τον ρώτησε η γυναίκα
του. Είσαι άρρωστος;

—'Ο Τζίμ άρχισε να κλαίη.

—Κάτι χειρότερο, είπε. Με δώξαν
από τη δουλειά. Κι' αντί να φέρω στα
παιδιά δώρα, τους φέρνω στο πεζοδρόμιο.
Πόνεσε η ψυχή μου. Έσκυφα, το πήρα
στην άγκαλιά μου και τώφερα. Να η
κούκλα σας, παιδιά μου. Να την άγα-
πάτε και να την έχετε σαν άδελφούλα!

Έβαλε το μωρό έπάνω στο άχυρένιο
στερώμα και άρχισε να το χαϊδεύη. Το
μωρό γελούσε.

—Τι όμορφο πον είναι! φώναξε το
μεγαλύτερο παιδάκι.

—Σαν τις κούκλες του Μπροντουάη,
είπε ο μικρότερος, χτυπώντας τα χέρια
του από τη χαρά. Πρέπει να του δώσου-
με λίγο γάλα.

—Ποίπει! είπε ο Γέρο-Τζίμ και κύ-
ταξε τη γυναίκα του με σπαραγμό.

Η νεγρέσσα έσκυψε πάνω από το έκ-
θετο και ξεκούμπωσε το ρουχαλάκι του.
Τα χέρια της έπιασαν κάτι σκληρό που
ήταν καρφισσμένο με παρομένα.

Ένας φάκελλος! Ο Τζίμ τον άνοίγει
και διαβάζει μεγαλοφώνως:

» Γι' αυτούς που θα περισυλλέξουν το
παιδί μου.

Ένα τσέκι τριάντα χιλιάδων δολλα-
ρίων!

—Το Χριστουγεννιάτικο δώρο μας,
λέγει ο Τζίμ και τα μάτια του πλημμυ-
ρίζουν από δάκρυα.

Τότε, με μίαν άυθόρμητη κίνηση, γε-
μάτη χαρά και εύγνωμοσύνη, ο γέρο-
Τζίμ, η γυναίκα του και τα παιδιά του,
γονάτισαν γύρω από το βρέφος και άε-
χισαν να προσεύχονται.

—Σ' εύχαριστούμε, μεγάλε Θεέ, για
το δώρο σου. Σου ύποσχόμθα ότι το ά-
σπρο αυτό παιδάκι θα το άγαπούμε πο-
λύ και θα το αναθρέψουμε με στοργή.

Χάρις στη μεγάλη σου καλωσύνη, ο
Τζίμ δεν θα κουράζεται πιά στο λιμάνι.

Και θε κάνουμε όλοι Χριστούγεννα, δο-
ξάζοντας το μεγάλο σου όνομα.

MANTELEN LEBE

Ο Τζίμ άνοι-
γει το φάκελ-
λο και δια-
βάζει.

★ ΕΥΕΛΥΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥΝΕΝΑ

Βγάλτε τή σκούφια βαράτε με!

(Κοσμοπολίτικο διήγημα)

Τό λίγο διάστημα πού ἔζησε στο Παρίσι δέν θά τοῦ ἄφηνε καμιά γλυκειά ἀνάμνηση, ἄν τήν παραμονή τῶν Χριστουγέννων δέν ἀντίκρυζε ἐντελῶς τυχαία τά πολύχρωμα μάτια τῆς Ζαννέτ.

Ἀνάμεσα σέ ποικιλόμορφο κόσμο, ἡ Ζαννέτ διεσκέδαζε γειμάτη ἀμεριμνήσια μέσα στό... στό... στό... (μωρὲ πῶς τῷ ἄλλῳ ἔνα καμπάρὲ ὁ Πιτιγκρίλλι... Τό!... Τό!... Τό ἔξασα!... Καλὰ νὰ πάθω, ὁμῶς, γιατί ἄλλη φορά θά βάλα μυαλό καί θά τὸ γράφω).

Ἡ Ζαννέτ, λοιπόν, διασκέδαζε στο καμπάρὲ «Μερλινιανέν» (μὴ μὴ! καλούτσικος εἶναι αὐτός ὁ τίτλος) ὅταν ἔνα τυχαῖο αἰχμημα, ἔνα στραμπούληγμα τοῦ ἀστράγαλου, τήν ἀνάγκασε, γιὰ ν' ἀποφύγῃ μιά θεαματικὴ πτώσι, νὰ στηριχθῇ ἀπάνω στὸν Θουκυδίδη. (Κύττα τώρα τί παθαίνω. Δέν μποροῦσα, βρε ἀδερφέ, νὰ βρῶ ἔνα ἄλλο ὄνομα; Πού στήν ὀργή μου ἦρθε αὐτὸ τὸ «Θουκυδίδης»!).

Ὁ Θουκυδίδης (αὐτὸ τὸ ὄνομα μού δίνει στὰ νεῦρά!...) τήν ἔπιασε προστατευτικά ἀπὸ τὰ μαλλιά καί τήν ὠδήγησε σ' ἔνα ἀπόμειρο τραπέζι. Ἡ Ζαννέτ, τὸν εὐχάριστησε θερμὰ καί, ἄρχισε νὰ τρίβῃ μὲ ἀνακούφιση τὸν στραμπουληγμένο ἀστράγαλό της. Ὁ Θουκυδίδης (ἔ! ὡς ἔδω καί μὴ παρέκει! Αὐτὸ τὸ ὄνομα εἶναι σωστό ρεζίληκι. Θά τοῦ τὸ ἀλλάξω ὅπως ὀφείλω. Ἀπὸ δῶ καί κάτω θά λέω Ἀντρέ).

Ὁ Ἀντρέ, λοιπόν, (ἔτσι ντέ! νὰ μᾶς δῇ κι' ὁ Θεός) τήν παρατήρησε μὲ συμπάθεια καί βλέποντας ὅτι ὁ πόνος τῆς ἄρχισε νὰ λιγοστεύῃ, τήν ρώτησε:

— Ἀλὸρ!... Βοῦ σοῦφρὲ ἀνκόρ;...

— Κομσί—κομσί! τοῦ ἀπῆντησε, χαριτωμένα ἡ Ζαννέτ.

— Ὁ! ζέ σοῦ τρέ κοντιόν!... (μωρὲ τὸ κατέχω τὸ ρημαδί τὸ Γαλλικὸ καί λέγετε ὅτι θέλετε).

Ἐπηκολούθησε μιά μικρὴ σιγή. Σὲ λίγο ἡ Ζαννέτ ἔκανε νὰ σηκωθῇ. Ὁ Θουκυδίδης, ὅχι! Λάθος! Ὁ Ἀντρέ ἤθελε νὰ πῶ,

τήν ἐμπόδιζε μὲ μιά τσαχπινική ματιά.

— Βοῦ μὲ κιτερὲ; τὴ ρώτησε παραπονιάρικα.

— Ὁ! νόν!... Ζε ρεβιεντραί τοῦτ—σοῦτ!... τοῦ ἀπῆντησε ἡ Ζαννέτ.

Καί μὲ πολὺ σιγανὴ φωνὴ ἐμονολόγησε:

— Δέν μ' ἀφίνεις στὴ στενοχώρια μου, ἡριστιανέ μου!...

— Μιλάτε Ἑλληνικά; τὴν ρώτησε μ' εὐχάριστη ἐκπληξη ὁ Ἀντρέ. Εἰσθε μήπως Ἑλληνίς;...

— Μάλιστα!...

— Ὁ! Τί ἐκπληξίς!... Κεῖλ σουπρίζ!... Εἶμαι κι' ἐγώ Ἑλληνή!... Ἐ μού ὥσαι ζέ σοῦ Γκρέκ!...

— Μὰ αὐτὸ εἶναι πολὺ εὐχάριστο!... Ἐλπίζω νὰ γίνουμε δυὸ καλοὶ φίλοι!... Λέγομαι Ζαννέτ!... Κι' ἐσεῖς;...

— Θουκ... Ὁχι! Ἀντρέ!...

— Τί θά πῇ Θουκ... Ἀντρέ!...

— Ὁ! συγχωρήστε με!...

— Παρντονέ μου!... Θέλετε νὰ σᾶς προσφέρω κάτι;...

— Πολὺ εὐχαρίστως!... Τρέ βολοντιέ!... (Ἦρὸς γινώσιν καί συμμόρφωσιν).

— Προτιμᾶτε ἔνα Βαρντελάρντινφ κοκτέιλ;... (Καλὰ πού τὸ θυμήθηκα αὐτὸ, γιατί ἄλλοιῶς ἤμουνα χαμένος ἄνθρωπος).

— Ὁχι!... Εἶναι πολὺ δυνατό!...

— Ἐνα τζίν;...

— Ὁυτε!...

— Ἐνα τσίπουρο;

— Τί λέτε;... Πού ξανακούστηκε τσίπουρο σὲ παριζιάνικο καμπάρ;... Εἰσθε τρελλός;... Βοῦ

— ἔ-ἔτ φοῦ; (Γιὰ νὰ μὴ ξεγιάμε καί τὴν τέγνη μας). Θά προτιμοῦσα λίγη μουσταλευριά!...

— Ὁ μὰ εἰσθε κι' ἐσεῖς τρελλή; Ὁ! Βοῦ—ἔ-ἔσοι βοῦ—ἔ-ἔτ φοῦ; (Κορδόνι πάει, τέλος πάντων, τὸ Γαλλικό). Μὰ τότε βγάλτε τὴ σκούφια σᾶς καί βαράτε με!... Ὁτὲ βότρο μπουννὲ ἔφραππε μουά!... (Βρὲ πῶς τὲ ἐργάζομαι τὸ Γαλλικὸ!).

ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΠΑΡΑΔΟΞΑΣ

Τὰ Κάλλαντα τῆς «Ἑβδομάδος»

Καλὴν ἐσπέραν, ἄρχοντες, ἂν εἶναι ὀρισμός (σας, Χριστοῦ τὴν θεῖαν γέννησιν θά πῶ στ' ἄρχοντι- (κό σας!... Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πό- (λει, οἱ οὐρανοὶ ἐκπέμπουσι τὴν θεῖαν εὐλογίαν, κι' οἱ δυστυχεῖς ὑπάλληλοι πανηγυρίζουν ὅλοι, διότι περιμένουνε διήμερον ἀργίαν!...

Καλὴν ἐσπέραν, ἄρχοντες, ἂν εἶναι ὀρισμός (σας, τοῦ κόσμου τὰ παράξενα θά πῶ στ' ἄρχοντικό (σας!...

Ἡ τῆς Φραγκφούρτης Ὁπερα ἐπῆγε στήν εὐ- (χή, πλὴν ἄνευ ἀντιρρήσεως κι' ἄνευ σχολίου ἄλ- (λου.

μᾶς ἄφησε γι' ἀνάμνηση (καλὴ καί συνεχῇ, τὰ φοβερά συμπτώματα (σφοδρῶς πονοκέφαλου!... Καί συμπολίται πάμπολλοι (μεθ' ὕβρεων ἀκάρδων, οἰκτρῶς ἀνεθεματίσαν τὸν (Βάγνερ τὸν Ριχάρδον!... Αἰσιῶς διερχόμεθα τὸ μέ- (σον τοῦ χειμῶνος, ὥχροι καί τουρτουρίζοντες, (πλὴν ἄνευ τῆς χιόνος, ἥτις ἐσχάτως ἐγίνεν ἀνάγ- (κης πρώτης εἰδος, γιατί σκιερὸ ἀμέτρητοι μετὰ (κρυφῆς ἐλπίδος ὡς δύνανται καθέννας (σας (σαφῶς νὰ ἐννοήσῃ, ματαίως ἀναμένουνε λιγά- (κι νὰ γιονίσῃ, διότι, ἀναγνώστα μου, τὰ (σπόρ αὐτοῦ τοῦ εἴδους, πού θέλουνε γλυστρήματα (καί ὑπαιθρούς πῆδους, γαρίζουνε στὸ πρόσωπο (μιὰν ἑκτακτὴ φρεσκάδα, γι' αὐτὸ δὲ συνηθέστατα ἡ (κάθε κοσμική, ἡμέρες ἐξῆ πίνιγεται, νὰ (ποῦμε, στή, μπουγάδα, μὰ περιμένει, βέβαια, τὴν (ἄλλη Κυριακή, καθ' ἣν, ὡς, ἴσως, θάλεγε (κανεῖς ἂν ἦτο μάρτυς,

θὰ φτάσῃ μέχρι Πάρνηθα νὰ ξηγηθῇ τὸ σπόρ (τῆς!...

Καλὴν ἐσπέραν, ἄρχοντες, ἂν εἶναι ὀρισμός (σας, τὰ φλέγοντα ζητήματα θά πῶ στ' ἄρχοντικό (σας!...

Ἐσχάτως, ἀναγνώστα μου, γεμάτος τρόμον (εἶδον, τὰ φρικαλέα, πράγματι, καπέλλα τῶν Ἀθί- (δων, πού, ὅπως παραδέχονται πολλοὶ γνωστοὶ ὡς (εἰρωνες, γιὰ νὰ τὰ δῆς στὸ θέατρο πολλὰ λεπτά θά (πλήρωνες!...

Ἐπίσης μοῦ προξένησαν χειρίστας ἐντυπώσεις, αἱ μᾶλλον ἀνισόρροποι τῶν γυναικῶν κομμῶ- (σεις!...

Γιὰ τίς Ἀθίδες πρόθυμα (τὴ στάση μου θὰ γυρίζα καί θὰ τοὺς ὑπεδείκνυα νὰ (κουρευτοῦνε σύρριζα, χωρὶς νὰ παραλείψουνε, (καί ἄνευ ἐντροπῆς, νὰ βγαίνουνε ξεσκούφατες, (τουτέστιν ἀσκεπεῖς, γιὰ ν' ἀποφύγουν, βέβαια, (εἰς τὸ ἐγγὺς τὸ μέλλον, τὸ δράμα τῶν κομμώσεων (καθὼς καί τῶν κατέλ- (λων!...

Καλὴν ἐσπέραν, ἄρχοντες, (μετὰ χαρᾶς ἀφθόνου, ἡ «Ἑβδομάς» σᾶς εὐχεταί (εἰς ὅλους «καί τοῦ χρό- (νου!...».

Ἐγὼ δ' ἐπιφυλάσσομαι μὲ (ὑπόμυλο σκοπὸ τοῦ χρόνου ἀναγνώστα (μου, νὰ σᾶς τὰ ξανα- (πῶ!...

Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ἐκδίκησις τοῦ μαύρου ξίφους

(ἱπποτικό μυθιστόρημα)

Τὴν ἀπόλυτον νυκτερινὴν γαλήνην τῆς χειμερινῆς ἐκείνης πρωίας ἐτάρασεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ ἀγωνιώδης φωνὴ τοῦ μικροπωλητοῦ.

— Πάρτε τσιμπιδάκια γιὰ τὰ μαλλιά!...

Οἱ δύο ἱππῶται ἐρρίγησαν. Μήπως, ἐσκέφθησαν, αὐτὸς ὁ ἄθλιος μικροπωλητὴς εἶναι κανεῖς ἀπαίσιος καταδότης; Παρέμειναν, λοιπόν, προσεκτικοὶ καί ἀκίνητοι εἰς τὴν γωνίαν τῆς πλατείας καί ἀνέμεναν:

— Πάρτε τσατσάρες καί παραμανάκιασα! ἔξηκολούθησεν ἀπίστος ὁ μικροπωλητὴς.

— Χίλιοι ἑκατὸν πενήτηντα ξεδιάβολοι! ἐγρύλλισεν ὁ ὑψηλότερος ἱππότης, Ροδρίγκε, μὰς ἀντελήφθησαν! Καιρὸς εἶναι νὰ κρυβώμεν...

Καί ἄνευ ἄλλης χρονοτριβῆς ἐξηφανίσθησαν αὐτεπαγγέλτως.

Εἰς τὸ πανδοχεῖον ἡ «Ἀτροφικὴ Δορκὰς» εἶχον συγκεντρωθεῖ ὅλοι οἱ κακοποιοὶ τῆς περιφέρειας. Ὁ καταχθόνιος πανδοχεὺς παρηκολούθει τὴν κίνησιν τῶν θαυμάων μὲ αὐξοῦσαν ἀνυπομονήσαν.

Αἶφνης ἀπὸ τὸ ἐρημητικὸς κεκλεισμένον παράθυρον εἰσῆλθον εἰς ἀπαίσιας προσωποδόρφος ὁ ὁποῖος ἄμα τὴν εἰσόδον τοῦ ἐκράυγασεν:

— Ποῦ εἶναι ἡ τέθριππος ἁμαξα;...

Ὁ πανδοχεὺς τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ἐφωτίσθη ἀπὸ σατανικὸν μειδίαμα, τοῦ ἀπῆντησε μειλιγρίως:

— Εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ὑπηρεσίας, εὐγενέστατε.

— Πηγαίνω ἀμέσως, ὑπετονθόρουν εἰς ἀπροσποδοφόρος καί πύσας τρεῖς εἰς τὸν κόρπον τοῦ ὥρμησε πρὸς τὴν κλίμακα, τὴν ὁποίαν διεσκέλεισεν αὐθωρεῖ, πρὸς μεγάλην κατάπληξιν τῶν παρευρισκομένων.

— Σὲ κρατῶ, Σατανά! ἐγρύλλισεν ὁ πανδοχεὺς καί ἀρπάσας φιάλην πλήρη οἴνου τὴν ἔθρυσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ βοηθοῦ του, ὅστις λυσσῶν ἐκ τοῦ πόνου ἀνέμελψεν ἐν ἐκκλησιαστικὸν ὁρατόριον.

Ἡ πένθιμος συνοδεία προὔγαυρει βραδέως. Οἱ ὑποβαστάζοντες τὸ φέρετρον συνωμiloῦν μᾶλλον ἐχθρικῶς μὲ τὸν θανόντα, ὁ ὁποῖος ἐδέχετο μὲ βαρυθυμίαν τὰς δικαίας παρατηρήσεις τῶν.

Εἰς τὴν καμπὴν τῆς οδοῦ ἐνεφανίσθησαν τρεῖς προσωποδόφοι ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἡτο ἡ Ἀδελαΐς... Εἰς τὴν θεάν τῶν προσωποδόφρων ἡ κουστοδιά διεσπάρη ἐντρομος, ἐγκαταλείψασα ἐν μέσῃ οδῷ τὸν εὐερέθιστον νεκρόν, ὁ ὁποῖος ἐδέχετο τὴν ἐγκατάλειψιν ἀνοργύστως.

Οἱ τρεῖς προσωποδόφοι τὸν ἐπλησίασαν μὲ μυρίας προφυλάξεις, ἐφαρμόζοντες, ἴσως, ἓν καταχθόνιον σχέδιον.

Τὰ ἰδιαίτερα διαμέρισματα τῆς Ματθίλδης ἦσαν βυθισμένα εἰς τὴν σιωπὴν καί τὸ σκότος, φωτιζόμενα μόνον ἀπὸ ἓνα λαμπρὸν ἑαρινὸν ἥλιον.

Ἡ Ματθίλδη, κατεχομένη προφανῶς ὑπὸ ἐξαιρετικῆς ἀνησυχίας, ἐσήμανε τὸν κώδωνα τῆς νυκτὸς διὰ τοῦ μικροῦ δακτύλου τοῦ δεξιοῦ ποδὸς τῆς, καθ' ὅσον ἐτύγγανεν ἐπιδεξία ταχυδακτυλουργός.

Πλὴν, ὁμῶς, ἀνέμενε ματαίως τὴν ἐλευσιν τῆς θεραπεινίδος τῆς Ἀρτεμισίας, ἡ ὁποία ἐκείνην τὴν ὥραν ἐμείριζεν μὲ σπορὴν τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της.

Ἡ Ματθίλδη, ἀπελπισθεῖσα ὀριστικῶς, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου της καί μετέβη εἰς τὸ γοιροστάσιον, ὅπου ἤλπιζε νὰ συναντήσῃ τὸν ποιητὴν Λανσελόττον.

Ἐνῶ, ὁμῶς, ἐβάδιζεν ἀμεριμνῶς, τίλλουσα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς της, ἐνεφανίσθησαν καί πάλιν οἱ τρεῖς εἰδεχθεῖς προσωποδόφοι, οἱ ὁποῖοι τὴν περιεκύκλωσαν ἀναμέλλοντες ὑστεροβούλως:

— Σουρωμένακιας ὁδρὸν πάλι στὰ παραθύρακια σου!...

— Διάβολε, ἐμείλυσεν ἐντρομος ἡ Ματθίλδη. Ἐδῶ τίθεται ζήτημα ζωῆς καί θανάτου.

Καί ἀναλαβούσα πρὸς στιγμήν τὸ θάρρος τῆς ἐβόησεν εἰς ἀπταιστον Λιθουανικήν:

— Πίσω μπαγδάσδες!... (Ἀκολουθεῖ μετὰ τριμηνίαν)

Γαλλική φιλολογία

"Ένα περιπετειώδες ρεπορτάζ

Διήγημα του Ζάκ Κονστάν

Η Μαριζ Έστρελ έβγαλε μια χαρούμενη φωνή:
—Επιτέλους, πέτυχα λαυράκι!...

Απ' τον καιρό ποδυσε προσληφθή ως συντάκτις στον «Τηλέγραφο», ένα ήταν το όνειρό της, να τραβήξει την προσοχή του διευθυντού της μ' ένα ρεπορτάζ που θα χάλαγε κόσμο. Τώρα νόμιζε πως είχε βρή εκείνο που ζητούσε: Θάταν μια έρευνα στα καταγώγια του Παρισιού.

Βέβαια, το θέμα δεν ήταν πρωτότυπο, αλλά, όπως είχε γνωστόν ο λαουζίκος φοβάει για άπαχδες, αλήτες κλπ. Και ύστερα, το θέμα ειδικά που αναλάμβανε, δεν ήταν και πολύ κακό. Επρόκειτο για ένα χορό που θα δινόταν μέσα σ' ένα κατάγώγιο στον οποίο θα παρευρισκόταν κάθε καρυδιάς καρύδι: δραπετες φυλακών, κλέφτες, λαθρέμποροι και ό,τι άλλο μπορούσε να φαντασθής κανείς.

Η Μαριζ πετούσε απ' τη χαρά της. Τί κι αν της είχαν συστήση να μην πάη επ' ουδενί λόγω μόνη της σ' αυτό το κέντρον.

Τα παράβλεψε όλα και έκαμε εκείνο που η φιλοδοξία της της υπαγόρευε να κάνει.

— ■ —

Εκ πρώτης όψεως ο λαϊκός αυτός χορός δεν παρουσίαζε τίποτε το εξαιρετικό. Μια μεγάλη παρκε-παρισμένη αίθουσα, τραπεζάκια φορτωμένα ποτήρια, και μια ορχήστρα από τρία όργανα που έπαιζε θάλς, φόξ-τρότ, ταγκό, συνεχώς, χωρίς να σταματάη ποτέ μια κι αυτή ήταν η απαίτησις των πολυριθμών χορευτών που στροβιλιζόνταν πάνω στην πίστα.

Η Μαριζ κάθισε και παράγγειλε ένα θερμούτ. Σε λίγο την πλησίασε ένας νέος με γκριζό κοστούμι και καφέ ρεμπουτίλκα και την προσκάλεσε να χορέψη. Η Μαριζ δέχτηκε. Ο νέος ήταν άρκετά καλός χορευτής, το θράσος του όμως, απογοήτευσε τη νέα.

Ρώτησε το όνομά του.

—Λέγετε με Μπερμπέρ της είπε ούτος σε λίγο τραβώντας την στην άγκαλιά του.

Η οικειότητά του αυτή ανησύχησε λίγο την Μαριζ κι' έτσι, αυτή αρνήθηκε την πρότασή που της έκανε να ξαναχορέψουν.

Σε λίγο την πλησίαζε ένας άλλος νεαρός. Αυτών τον έλεγαν Σάρλ και φαινόταν σεμνότερος από τον άλλον. Η Μαριζ του παραχώρησε και τον δεύτερο χορό, αλλά ύστερ' από λίγο τον άκουγε κατάπληκτη να της λέγει:

—Είστε ο τύπος μου δεσποινίς και είμαι και χήρος τώρα. Τί λέγε; Ζευγαρώνουμε;

Εννοείται ότι η νέα απέφυγε να απαντήσει, κι' εξακολούθησε να χορεύει μαζί του. Στο κάτω-κάτω δεν της ήταν και τόσο δυσάρεστος. Οι ώρες περνούσαν έτσι και παρ'

όλο που η Μαριζ δεν είχε βρή τίποτα το ενδιαφέρον για την καμπάνια της, ένοιωθε εν τούτοις κάποια ευχαρίστηση να τριγυρίζει μέσα στην άπεραντη αίθουσα.

Μπα, σκεφτόταν. Δεν βλέπω τίποτα το ύποπτο εδώ. Θα μου το είπαν για να με φοβίσουν.

Ξαναγύρισε στο τραπέζακι της και άδειασε το ποτηράκι του λικέρ, το τρίτο ως εκείνη τη στιγμή.

Η ορχήστρα έπαιζε ένα ξεφρενισμένο φόξ-τρότ εκείνη την ώρα. Έκανε να σηκωθεί. Τα πόδια της

— Γιατί με κρατάτε κλειδωμένη; φώναξε η Μαριζ.

Όμως ήταν σαν παράλυτα και ξανάπεσε εξαντλημένη στη καρέκλα της, γελώντας νευρικά.

«Μήπως μέθυσα;» σκέφτηκε.

Το τί έγινε ύστερα της ήταν αδύνατο να το καθορίση λεπτομερώς. Θυμόταν μόνο δυο άντρες να σκύβουν πάνω της. Τον Μπερμπέρ και τον Σάρλ ίσως. Άκουσε ένα θόρυβο μοτέρ αυτοκινήτου και ύστερα, τίποτα πια.

Όταν συνήλθε, βρέθηκε ξαπλωμένη σ' ένα ντιβάνι, μέσα σ' ένα δωμάτιο πολυτελέστατα επιπλωμένο.

Σηκώθηκε, έτριψε τα μάτια της και έτρεξε στη πόρτα. Ήταν κλειδωμένη.

Έξωλη άρχισε να την χτυπά με τα δυο της χέρια φωνάζοντας:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Σε λίγα λεπτά η πόρτα άνοιξε και παρουσιάστηκε ένας άντρας ψηλός με αθλητικό παράστημα.

—Γιατί με κρατάτε κλειδωμένη; Ξέρετε πια είμαι εγώ; φώναξε η Μαριζ τρέποντας από την ταραχή της.

—Πώς δεν σας ξέρω, έκανε ο νεαρός υποκλινόμενος. Λέγεσθε Μαριζ ήταν για όλον τον κόσμο, ή 'Ιουδήθ, ή κόρη του γέρο-ιδιοκτήτη του μαγαζιού.

—Και σεις ρώτησε κατάπληκτη η Μαριζ, πού είστε; Πού βρίσκειται;

—Στο σπίτι μου. Σε απόσταση άρκετων χιλιομέτρων απ' το Μπορντώ. Σας έφερα την ώρα που κοιμόσαστε με το αυτοκίνητό μου. Πού είμαι; Επιτρέψτε μου να μη σας απαντήσω. Πέστε με 'Αρτσιμπάλντ Νταβίς αν θέλετε... ή όπως αλλιώς άγαπάτε.

—Γιατί με φέρατε εδώ; Μπορείτε να μου εξηγήσετε;

—Πώς... Πολύ ευχαρίστως. Για να συμπληρώσετε το ρεπορτάζ σας. Περιμένω αύριο απ' τη Βραζιλία, δυο 'Αργεντινούς που θάρθουν με το καράκι «Σάν Λουκάς», τον Άντωνίω και τον Πέντρο Λοπέζ. Έρχονται εδώ να πουλήσουν κάτι χρυσασικά μεγάλης αξίας. Δέστε, λοιπόν, τί κάνει καμιά φορά η σύμπτωση. Μοιάζετε εξαιρετικά με την 'Ιουδήθ, την νέα που επρόκειτο να χρησιμεύση ως σύνδεσμος μεταξύ έμού και των 'Αργεντινών. Η 'Ιουδήθ όμως κατά κακήν σύμπτωση λείπει. Άμα μακιγιαρισθίτε θα μπορέσετε να την αντικαταστήσετε, έφόσον, άλλωστε, ξέρετε και σπανιόλικα.

—Καλά, ως υποθέσουμε πως δέχομαι την πρότασή σας έκανε η Μαριζ. Θέλω να μάθω όμως, γιατί δεν ένεργήτε στην υπόθεσή αυτή αυτοπροσώπως;

—Γιατί δεν ξέρω αν θάχουν τα κοσμήματα μαζί τους και δεν θέλω να έκτεθώ.

—Πού είστε ο σκοπός σας;

—Υποθέστε ότι θέλετε. Ίσως ε-τι είμαι άρχηγός καμιάς διεθνούς σπείρας κακοποιών και ότι οι Λοπέζ έκαναν κάτι που δεν μου άρεσε.

—Και αν άρνηθώ να σας υπακούσω;

—Έχετε ακούσει για τους χίλιους πεντακόσιους τρόπους με τους οποίους στέλλονται σε μακρινά μέρη για να μη γυρίσουν πια ποτέ τα άτιθασσα κορίτσια;

Η Μαριζ ένοιωσε μίαν ανατριχίλα να την διαπερνά. Το ήρεμο βλέμμα του άγνωστου την έπειθε πως δεν επρόκειτο για άστεια. Έν τούτοις θέλησε να αντισταθί για λίγο ακόμα.

—Και αν κατάρθωνα να είδοποιήσω την άστυνομία;

—Είμαστε ήσυχoi από αυτή τη μεριά. Έχουμε λάθει τα μέτρα μας. Άλλωστε η άστυνομία δεν φτάνει ποτέ εγκαίρως.

Η Μαριζ αναγκάστηκε να υποκύψει. Στο κάτω-κάτω, σκέφθηκε, ή άπρόοπτος αυτή περιπέτεια μπορεί να μου δώση ύλικό για τη δουλειά μου.

— ■ —

Ο άγνωστός μας την εγκατέστησε σ' ένα μικρό άρχαιοπωλείο της όδου Ζοπρί ντε Λόσα, όπου η Μαριζ ήταν για όλον τον κόσμο, ή 'Ιουδήθ, ή κόρη του γέρο-ιδιοκτήτη του μαγαζιού.

Την επομένη το «Σάν-Λουκάς»,

(Η συνέχεια στη σελίδα 61)

Σ ΤΗΝ όδo Μονμورانσύ, στο Παρίσι, σε δυο βημάτων απόσταση απ' την όδo Σαίν-Μαρτέν, υπάρχει και σήμερα ακόμα ένα παλιό μεσαιωνικό σπίτι με μια πλάκα μαρμάρινη στην πρόσοψή του που γράφει ότι στο σπίτι αυτό έζησε κάποτε ο Νικόλαος Φλαμέλ και η γυναίκα του.

Ο Φλαμέλ αυτός ήταν βιβλιοπώλης, στόν μεσαιώνα. Ένας αγαθός, σεμνός, βιβλιοπώλης, αντιγραφείς μάλλον, όπως υπήρχαν πολλοί στα παλιά εκείνα χρόνια. Έτσι λένε τα χαρτιά. Έκτος αυτού όμως, υπάρχει και κάποιος θρύλος ο οποίος λέγει ότι ο Φλαμέλ, ήταν και αλχημιστής, και ότι είχε βρεί την φιλοσοφική λίθο, το μέσον δηλ. να μεταβάλλη όλα τα μέταλλα σε χρυσάφι.

Και να τί λέη ο θρύλος. Μια μέρα ο Φλαμέλ ξύπνησε τρομαγμένος και ανήγγειλε στη γυναίκα του ότι είχε δει ένα πολύ παράξενο όνειρο.

—Είδα, της λέει, έναν άγγελο, στα κάτασπρα ντυμένον να μου δίνει ένα βιβλίο, χοντρό και παρμένο, με εξώφυλλο γεμάτο χρυσά, καβαλιστικά σκαλίσματα. Έγώ διάσασα να το πάρω, αλλά ο άγγελος επέμεινε: «Γιατί διαστάσεις; μου είπε. Το βιβλίο αυτό θάρθη μέρα που θα καταλάβης πως έχει τεράστια, άνυπολόγιστη αξία...». Τα είπα αυτά και χάθηκε.

Το άπόγευμα της ίδιας μέρας ή πόρτα του μαγαζιού άνοιξε και παρουσιάστηκε ένας γέρος αλήτης.

—Θέλω να μιλήσω στο άφεντικό, έ'πε.

Ο Φλαμέλ τον δέχτηκε στο σκοτεινό του γραφείο.

—Έχω να σας πουλήσω ένα βιβλίο, έκανε. Είναι πολύτιμο. Και δεν το δίνω παρά για δυο φλωρίνια.

Ο Φλαμέλ έκανε να πάρη το βιβλίο για να το δη καί... άπολιθώθηκε. Το βιβλίο αυτό ήταν ίδιο με εκείνο που είδ' στον ύπνο του.

Από κείνη την ήμερα ο Φλαμέλ νύχτες και νύχτες κάθεται και καμαρώνει το παρμένο βιβλίο. Οι σελίδες του είναι λεπτές, αλλά και σκληρές συγχρόνως, και σκεπασμένες όλες με κάτι παρμένα σημεία. Ο Μαίτρ Φλαμέλ νοιώθει πως κάτι σπουδαίο είναι γραμμένο εκεί μέσα. Τί όμως; Μήπως το μυστικό της κατασκευής χρυσού; Το μυστικό της ζωής και του θανάτου... Της ευτυχίας και του γαμού;

Και ο Φλαμέλ ψάχνει, όλο ψάχνει, προσπαθώντας να καταλάβη. Ύστερα από αναζητήσεις τριών μηνών κατάρθωνει επί τέλους να διαβάση το εξώφυλλο. (Το βιβλίο αυτό όφείλεται στον Άβραάμ τον Έβραίο, πρίγκιπα, ιερέα, λεβίτη, πετρολόγο και φιλόσοφο. Ένας Έβραίος θά μπορούσε να έξηγηση το βιβλίο, ίσως... Έτσι σκέπτεται ο Φλαμέλ. Άλλα στο Παρίσι δεν υπάρχουν Έβραίοι, δυστυχώς, γιατί διώκονται.

Και ο Νικόλαος εξακολουθεί να

Στο περιδώριο της έπιστήμης

ΦΛΑΜΕΛ

Ο άνθρωπος που κατασκεύαζε χρυσό

σκέπτεται το βιβλίο και την πιθανή εξήγησή του.

Το βιβλίο έχει τρεις φορές επτά φύλλα... Και ο Φλαμέλ το συλλογίζεται τρεις φορές έφτα χρόνια. Η γενειάδα του γεμίζει χιόνια, αλλά η σκέψη του μένει πάντα πηγαία, όμως και θαλασρή. Και έπιτέλους τούρχεται μια σκέψη. Θάβγη εις αναζήτησιν Έβραίων ικανών να διαβάσουν το κείμενο, έξω απ' τη Γαλλία στους Μάρους της Ισπανίας.

Η κυρία Ποριέλ, η γυναίκα του, συμφωνεί μ' αυτόν, τον βοηθεί για να μπορέση να πραγματοποιήση το σχέδιό του. Και ο Φλαμέλ, ξεκινά για το μεγάλο ταξίδι, μ' ένα αντίγραφο του πολυτίμου βιβλίου μαζί του.

Γυρίζει απ' τη Γρενάδα στη Σεβίλλη, απ' τη Σαλαμάνκα στην Μαδρίτη, πίνοντας φίλια μ' όσους Έβραίους συναντά στο δρόμο του. Και επί τέλους βρίσκει εκείνον που ζητά.

Αυτό το βιβλίο που λέτε είναι του Άβραάμ του μεγάλου άρχηγού της φυλής μας, που στάθηκε κάτοχος των καβαλιστικών μυστηρίων. Γρήγορα, δείξε μου, ένε, που είναι αυτό το βιβλίο;

—Σπίτι μου, στο Παρίσι... Τόχει ή γυναίκα μου...

Για να δη το ιερό βιβλίο ο Έ-

βραίος άποφασίζει να πάη στο Παρίσι. Και ξεκινά, παρ' όλα τα όγδόντα του χρόνια, αφού πρώτα βαφτίζεται Χριστιανός για να μπορέση να πατήση σε γαλλική γη. Στο ταξίδι, μαθαίνει στον Φλαμέλ την άναγνωση των καβαλιστικών σημείων. Και εύτυχως που είχε την έμπνευση αυτή, γιατί πεθαίνει στο δρόμο, στην Όρλεάνη άπόξω, πριν φθάση στο Παρίσι.

—Μην κλαίς, Νικόλαε, αυτά είναι τα τελευταία λόγια του γερο — Έβραίου. Το βιβλίο δεν πέφτει ποτέ σε άναξία χέρια. Δεν θάμουν άξιος, ίσως και γι' αυτό πεθαίνω... Άντίο!

Άμα ο Νικόλαος γύρισε στο Παρίσι έρρίχτηκε με τα μούτρα στη δουλειά. Διάβασμα την ήμερα, πειράματα τα βράδια... Με τη βοήθεια της γυναίκας του, «μ' ένα δοχείο μονάχα, με μια φωτιά και ένα εργαλείο» όπως λέει ο θρύλος προσπαθεί, όλο προσπαθεί...

Και ένα βράδυ κατάρθωνει ύστερα από πέντε ώρων έξαντλητική δουλειά, να δη ένα κομμάτι σίδερο να μεταμορφώνεται σε χρυσάφι.

Χρυσάφι!... Τρέμοντας οι δυο σύζυγοι, σαν ύπνωτισμένοι σκεδόν κυττάζουν το μέταλλο που λάμπει κατακίτρινο στο βάθος του δοχείου... Ο Μαίτρ Φλαμέλ, το δοκιμάζει με άκουα —φόρτε... Θάψμα! Το μέταλλο αντίστέκεται.

Και οι δυο γέροι ρίχνονται έξαντλημένοι σ' έναν καναπέ! Η έπιτυχία τους, τους κάνει να τρέμουν, να φοβούνται...

Και οι δυο γέροι άρχίζουν να βλέπουν όπτασιές μιας εύτυχισμένης μελλοντικής ζωής.

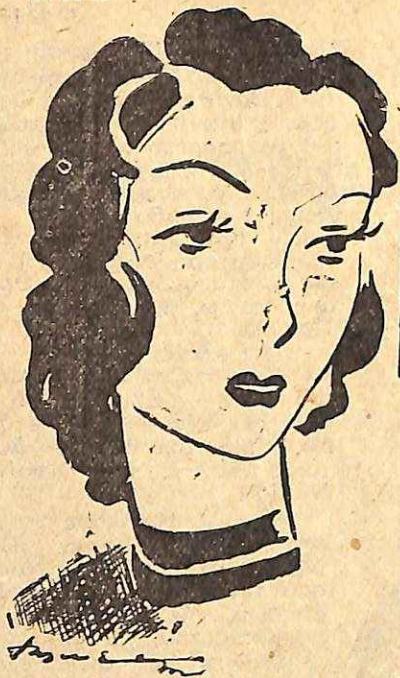
Ο Νικόλαος, σαν άνδρας που είναι, όνειρεται τη δύναμη τη δόξα... Και η γυναίκα του, σαν βέρα γυναίκα, συλλογίζεται διαμάντια, λούσα, γούνες, πολυτέλειες... Ο πειρασμός όμως δεν κατάρθωνει να τους κυριεύσει και να τους κερδίση.

Σηκώνοντας το κεφάλι, ο Φλαμέλ λέει άργά:

—Γυναίκα, έχουμε στα χέρια μας τέτοια δύναμη, όσο κανένας άνθρωπος στο κόσμο. Δεν πρέπει να παρασυρθώμε απ' το εύκολο κέρδος. Άν θές να μ' άκούσης θά έξακολουθήσουμε να ζούμε ταπεινά και συμμαζεμένα, όπως πριν.

Πάντως είναι γεγονός ότι ο φτωχός βιβλιοπώλης, ύστερα από ένα ταξίδι που έκανε στην Ισπανία, έυπνησε πλούσιος μια μέρα, παρ' όλο που σε τίποτα δεν άλλαξε ή ταπεινή του ζωή. Και είναι επίσης γνωστό ότι άγόρασε πολλά σπίτια για να στεγαζόνται οι φτωχοί της έποχής. Ίδρωσε νοσοκομεία, έσωσε οικογένειες. Μέχρι της επανάστασεως οι φτωχοί της Γαλλίας προσευχόνταν στο όνομά του. Γι' αυτό πάντα, ό-σοι άπευθύνθηκαν σ' αυτόν βρήκαν στέγη, ρούχα και τροφή.

Μετά τον θάνατό τους ο θρύλος φούντωσε και το σπίτι τους οι τυχοδιώκται το ανέσκαψαν απ' τα θεμέλια για να βρούν τη συναγή.

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ο Άλλοτε πλουσιώτατος πυργοδεσπότης των «Λευκών βράχων» ντέ Κλίφφενς είναι πιά τελείως κατεστραμμένος οικονομικώς. Αιφνιδίως όμως παρουσιάζεται ως από μηχανής θεός ο εκατομμυριούχος κόμης Ρυσνταέλ και ζητεί την κόρη του Γενεβιέβη εις γάμον ύποσχόμενος θανάσια γράμματα στον ντέ Κλίφφενς. Η Γενεβιέβη όμως που κρυφά αγαπά τον νεαρό Βαρόνο Άμορ, τον όποιον διεκδικεί και μια φίλη της ύποψου χαρακτήρος, η Λόλα ντέ Φερράς, ζητεί προθεσμίαν για να δώσει την συγκατάθεσή της στον Ρυσνταέλ.

Επισκοπώντας με λίγο ό γάμος της Γενεβιέβης και ό θάνατος μετά διετίαν του συζύγου της Ρυσνταέλ αφού της άφησε ένα κοριτσάκι και άφθονα πλούτη. Ο Άμορ που αγαπά την Γενεβιέβη πάει και την βρίσκει. Η συνάντησίς τους στερώνει πιά πολύ τόν έρωτά τους. Την έπομένη η Λόλα επισκέπτεται την Γενεβιέβη και κατορθώνει, για να παρακολουθή τις επισκέψεις του Άμορ, να μείνει για μια δομάδα στον πύργο των «Λευκών βράχων» όταν δε κάνει την συνηθισμένη του επίσκεψη ο Άμορ η Λόλα προσπαθεί να ψυχράνη τις σχέσεις τους.

Μετά τρεις μήνες αφού τόν πένθος της Γενεβιέβης έχει περάσει πιά ο Άμορ προτείνει σαφώς πιά στη Γενεβιέβη γάμο. Η Γενεβιέβη του έμυστηρεύεται ότι φοβάται τη Λόλα. Στο τέλος όμως πείθεται και αρχίζουν οι έτοιμασίες του γάμου. Η Λόλα τόν πληροφορείται και τρέχει στον Άμορ πρώτα και στην Γενεβιέβη έπειτα στην όποια λέγει ότι θα έκδιωξη γιατί της παίρνει τόν άνδρα που αγαπά. Την άλλη μέρα εγκαταλείπει την Άγγλία.

Ο γάμος της Γενεβιέβης και του Άμορ γίνεται, αποκοτούν ένα κοριτσάκι και η εύτυχία φαίνεται να τούς γαμογελά... όταν μια μέρα η Λόλα επιστρέφει και πιά ως ένα της γράμμα κρυφά από την Γενεβιέβη, μια συνάντηση με τόν Άμορ. Ο Άμορ πιά στείλνει αναρωτήθηκε αν θα έπρεπε να πάη σ' αυτό τόν ραντεβού.

10ον

ΕΛΥΠΗΘΗΚΕ όμως την όρφανή. Και άπεφάσισε να πάη. Θά της έλεγε όμως τη γνώμη του για τόν φέρσιμο της έξω από τά δόντια. Με τόν κίνδυνο

ΕΝΑ
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΗΣ
ΦΛΩΡΑΝΣ ΜΠΑΡΚΛΕΥ

ΟΙ ΔΥΟ

Έστω να φανή άπότομος θά ξεμπερδεύει μαζί της μια και καλή.

Τού έκανε κακό να κρατήσει αυτό τόν μουσικό από τη Γενεβιέβη.

Θά ήταν η πρώτη φορά που θά της απέκρυπτε κάτι.

Και μόνον η σκέψις ότι θά την έκανε ν' άνησυχήση τόν σταμάτησε.

Δέν της είπε τίποτα.

Τό βράδυ όμως, ενώ έτρωγαν στο τραπέζι—επιλησίαζε η ώρα του μυστηριώδους ραντεβού— άναστέναζε.

Η γυναίκα του τόν εκύτταξε με άνησυχία.

—Τί έχεις; Σου συμβαίνει τίποτα; τόν ρώτησε.

Αυτός προσπάθησε να φανή άπαθής.

—Τίποτα... άπήντησε.

—Κάτι μου κρύβεις, έν τούτοις. Μήπως τόν γράμμα που σου έφεραν τόν άπόγευμα σου μετέδιδε τίποτα δυσάρεστες ειδήσεις;

—Ω, όχι... Κόποιος γείτονας, άπλούστατα, μου ζητεί να τού προσφέρω μια έκδούλευση.

—Δείξε μου αυτό τόν γράμμα! παρεκάλεσε η Γενεβιέβη. Ο Άμορ όμως δέν θέλησε να δείξη τόν άνησυχαστικό μπιλιέτο.

—Δέν είναι τίποτα σοβαρό, είπε. Τό γράμμα θά στο δείξω, άργότερα όμως.

Στις όκτώ και τέταρτο, ο Άμορ σηκώθηκε από τόν τραπέζι. Έφίλησε τη γυναίκα του και κατόπιν έφυγε.

Διευθύνθηκε πρὸς τόν μέρος που τού είχαν ύποδείξει η Λόλα.

—Επέρασαν μια ώρα... δύο...

Η ώρα ήταν δέκα, και ο Άμορ δέν είχε επιστρέψει ακόμη.

Η Γενεβιέβη περπατούσε πάνω—κάτω μέσα στο δωμάτιο με νευρικήτητα.

—Θεέ μου... ψιθύρισε κάποια στιγμή. Θά τού συνέβη άσφαλώς κάποιο δυστύχημα. Ο Σάρλ δέν άργεί ποτέ έτσι.

Εφθασεν η ένδεκάτη και ο Άμορ δέν είχε φανεί ακόμη. Η άνησυχία της Γενεβιέβης μετεβλήθη σε άγανά.

Οι άνθρωποι της έψαξαν παντού: στα περίγυρα, στο δάσος...

Τού κάκου όμως.

Ιχνη τού Άμορ δέν ήταν δυνατών να βρεθούν.

Η Γενεβιέβη, τρελλή από την άνησυχία της, άνέκρινε όλους τούς ύπηρέτες.

Κανείς άπ' αυτούς δέν ήξερε τίποτα. Μόνον ένας μικρός, ο «γκρούμ», είχε ένα ύφος παράξενο, σαν να ήξερε κάτι που δέν έφανερωσε.

—Δέν θά εξαγαγυρίση ποτέ πιά... ψιθύρισε η Γενεβιέβη, με άπόγνω-

ση. Τόν έχασα για πάντα. Γιατί, όμως, άραγε να μου φέρθηκε έτσι;...

—

Η Γενεβιέβη δέν μπόρεσε να κλείση μάτι όλη νύχτα.

Κατά τις όγτώ, η καμαριέρα της μπηκε στην κρεβατοκάμαρά της και της έφερε λίγο καφέ με γάλα και μερικά μπισκότα.

Η Γενεβιέβη με μια κίνηση τού χεριού άπεμάκρυνε τόν δίσκο από μπροστά της.

—Δέν πεινώ... είπε με άσθενική φωνή.

Εζήτησε τόν μαίτρ—ντέ—ότέλ.

Σε λίγο, παρουσιάσθηκε αυτός έμπρός της.

Στό πρόσωπό του ήταν άπλωμένη η ίδια έκφρασις θλίψεως όπως πριν.

—Για πές μου, Τζών... τού είπεν η Γενεβιέβη Κάτι ξέρεις εσύ... Τό βλέπω από τόν ύψος σου... Κάτι ξέρεις, που δέν θέλεις να μου τό πής...

—Δέν ξέρω τίποτα. Μιλαίδη... Θά σάς ζητήσω την άδεια όμως να είσοποιήσω τόν πατέρα σας... η τόν λόρδο Ρυσνταέλ...

—Νά ειδοποιήσης και τούς δύο! άπήντησε λακωνικά η Γενεβιέβη.

Εσηκώθηκε κι' άρχισε να περιφέρεται σαν τρελλή μέσα στο σπίτι.

Καθώς περνούσε όμως από την κουζίνα, άντελήφθη πώς οι ύπηρέτες σταμάτησαν άπότομα κάποια κουβέντα που είχαν μόλις την ει-δαν...

Τής έφάνηκε μάλιστα ότι στα πρόσωπα τους ύπήρχε η ίδια παράξενη έκφρασις που είχε παρατηρήσει προηγουμένως στο πρόσωπο τού μαίτρ—ντέ—ότέλ.

—

Εγύρισε στο δωμάτιό της και έκάλεσε την καμαριέρα της.

—Τί συμβαίνει, λοιπόν; έρώτησε. Τί μου κρύβουν;...

Η καμαριέρα της τά έχασε.

—Μά...

Μη λές ψέμματα. Τό νοιώθω πώς κάτι μου κρύβουν... Πώς κάτι συμβαίνει που τόν ξέρουν όλοι έκτός από μένα. Θέλω να τό μάθω.

Η καμαριέρα διαμαρτυρήθηκε. Ισχυρίσθηκε ότι δέν ήξερε τίποτα.

Εσπευσε όμως να φύγη τόν γρηγορότερο, για να μην ύποστη λεπτομερέστερα άνάκριση.

Ο λόρδος Ρυσνταέλ έφθασε πρόωτος. Η Γενεβιέβη έσφιξε τά γέλια τού άδερφού τού πρώτου άνδρός της, και τού είπε με άπελπισία:

—Ο Τσάρλεϋ έφυγε χθές τόν βράδυ από εδώ, λέγοντάς μου ότι θά έλειπε μια ώρα μόνο. Έν τούτοις, από εκείνη τη στιγμή δέν τόν ξαναείδα.

—

Οι δύο άνδρες κυτάχθηκαν. Κανένας όμως από τούς δύο δέν έτόλμησε να μιλήση πρώτος.

Στό τέλος, ο γέρος λόρδος έκά-

ΑΝΤΙΖΗΠΕΣ

—Τό έμαθα αυτό. Μου τό είπαν οι ύπηρέτες σου. Σε τί μπορώ να σου φανώ χρήσιμος; Ξέρεις καλά ότι μπορείς να βασίζεσαι σε μένα σαν σ' ένα άδερφό... Σε ακούω, λοιπόν. Τί θέλεις να κάνω;

—Δέν θέλω τίποτα, γιατί ούτε ξέρω τίποτα, ούτε καταλαβαίνω τίποτα άπ' όσα συνέβησαν. Ήσαν τόσο άπρόοπτα όλα... και τόσο τρομερά...

—Δέν γνωρίζεις για ποιό λόγο έφυγε από τόν σπίτι του ο Σάρλ;

—Όχι, δέν ξέρω. Κι' αυτό κυρίως μου φαίνεται παράξενο. Για πρώτη φορά μου απέκρυψε που έπήγαινε... Η αλήθεια είναι ότι μου ύποσχέθηκε πώς θά μου τά έλεγε όλα όταν θά γύριζε... Νά όμως που δέν γύρισε...

Σηκώνοντας τά μάτια της, η Γενεβιέβη παρετήρησε στο πρόσωπο τού Ρυσνταέλ την ίδια μυστηριώδη έκφραση που είχαν στα πρόσωπά τους και οι ύπηρέτες.

—Ξέρετε κι' εσείς, εφώνασε, αυτό που ξέρουν οι ύπηρέτες μου... Κι' όμως κανένας δέν έχει τόν θάρρος να μου τό πής... Νά μου μιλήση καθαρά.

Εκείνη τη στιγμή μπηκε στο δωμάτιο ο λόρδος ντέ Κλίφφενς. Μόλις αντίκρουσε την κόρη του, έτρεξε και την άγκάλιασε.

—Τ' είν' αυτά που μαθαίνω; είπε. Ο Σάρλ σε εγκατέλειψε; Τί σημαίνουν όλ' αυτά, δυστυχισμένο μου παιδί;

Με εγκατέλειψε; Γιατί λές ότι με εγκατέλειψε; πατέρα; Έξαφάνισθηκε, βέβαια, αλλά θά βρισκεται άσφαλώς κάπου... Πληγωμένος ίσως... Η πιθανόν, σκοτωμένος;...

Ο λόρδος ντέ Κλίφφενς δέν άπήντησε άμέσως.

Κρατώντας πάντα την κόρη του στην άγκαλιά του, την ώδήγησε σε μια πολυθρόνα και την άνάγκασε να καθήση.

—Τί γλωιμή που είσαι, άγαπημένη μου μικρούλα... Ο Τσάρλεϋ δέν έξαφανίσθηκε, έννοια σου... Κάπου θά βρίσκεται, παιδί μου... Ποιός θά τόν φανταζόταν όμως, ότι ο Σάρλ που φαινόταν να σ' αγαπά τόσο πολύ, θά σε πόντιζε μια τέτοια θλίψη;...

—Ω, πατέρα, λυπήσου με... Μίλη σε μου ειλικρινώς, πές μου την αλήθεια... Τό αίνιγματικό ύφος που έχετε πάρει όλοι σας δώ μέσα, θά με τσελλάων στο τέλος. Πές μου τί συμβαίνει, μη μ' άφίνεις σ' αυτή τη θανάσιμη άγωνία...

—

Οι δύο άνδρες κυτάχθηκαν. Κανένας όμως από τούς δύο δέν έτόλμησε να μιλήση πρώτος.

Στό τέλος, ο γέρος λόρδος έκά-

θησε κοντά στην κόρη του και έπηρε τά γέιοα της μέσα στα δικά του.

—Πιστεύεις, πατέρα, ότι θά τού συνέβη κανένα δυστύχημα;

—Όχι, άγαπημένο μου παιδί, δέν είπα τέτοιο πράγμα... Δέν έχω καμια τέτοια βεβαιότητα.

—Πού βρίσκεται λοιπόν, τότε; Ρυσνταέλ, βοήθησε με...

—Πιστέψέ με, πώς θά κάνω, τι μπορέσω για να σε βοηθήσω, φτωχιά μου φίλη...

—Ίϊαί, τόν λες αυτό, στζ βάθος όμως ξέρεις την ιδέα ότι θα κοπιάσης ματαιώς! Κι' ε-ώ που νόμιζα ότι ήμουν άπόλυτα ευτυχισμένη... Χθές ακόμη τόν έλεγα στον Σάρλ. "Αχ, Θεέ μου, αν δέν τόν βρώ θά πεθάνω..."

—Πρέπει να ζήσης, παιδί μου, για μένα και για τά παιδιά σου.

Θά ήταν πολύ εύκολο να ύποφέρη κανείς, εάν ήξερε ότι μπορεί ν' αυτοκτονήσει όποια ώρα θέλει...

—Πρὸς τόν παρόν, επρόσθεσεν ο λόρδος Ρυσνταέλ, προσπάθησε να πείσης τόν εαυτό σου ότι ο Σάρλ είναι πληγωμένος, ότι θα έρθη σ' αυτού να νάναι, κι' ότι θά χρειασθῇ νά-χης όλες τις δυνάμεις για να τόν περιποιηθής...

—Έχεις δίκιο...

—Προσπάθησε, λοιπόν, να λογι-κευθής, και πάρε λίγα τρόφιμα: ένα κουσούμι και λίγο πόρτο...

—Ναί, θά προσπαθήσω...

—

Κι' όταν η νέα, αφού έφαγε λίγο, συλλέθε κάπως, ο γέρος λόρδος έξακούλησε:

—"Ας άρχίσουμε, τώρα, άπ' την αρχή. "Όπως έπληροφόρησκα, ο άνδρας σου έλαβε χθές ένα γράμμα που, όπως φαίνεται, τόν έτάραξε πολύ. Τό γράμμα αυτό άρνήθηκε να στο δείξη, τόν γεγονός όμως είναι ότι από εκείνη τη στιγμή έπαυσε να είναι κύριος τού εαυτού του..."

—Πράγματι... Θυμήθηκα τώρα...

—Πρέπει να προσπαθήσουμε να βρούμε αυτό τόν γράμμα, παιδί μου. Είναι απαραίτητο να τόν βρούμε, γιατί τόν γράμμα αυτό είναι ένας καίος της άλυσίδας.

Είναι φανερόν πώς όταν έφυγε και σ' άφισε μόνη σου, έπήγαινε να συναντήσει τόν πρόσωπο που τού είχε στείλει τόν γράμμα...

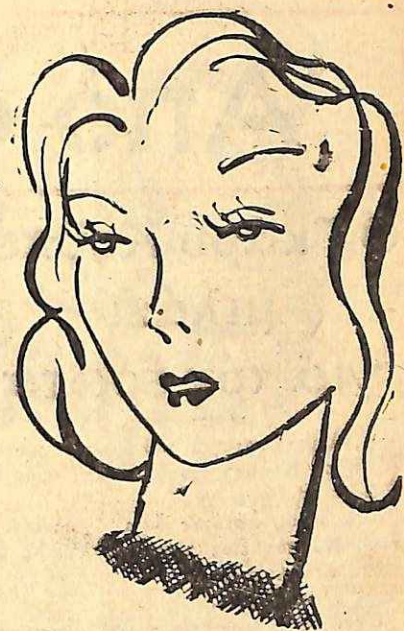
—Ετσι λές;

Είμαι πεπεισμένος πώς έτσι θά συνέβησαν τά πράγματα. Δέν συμφωνείς και σύ, Ρυσνταέλ;

—Απόλύτως!

—Δέν είναι άπίθανον, βέβαια... είπεν η Γενεβιέβη.

—Τούτου, λοιπόν, δοθέντος, ποιόν θά πρέπη να ψάξουμε να βρούμε;

—Τόν άποστολέα της έπιστολής! είπε με ζωηρότητα η Γενεβιέβη.

—Και τώρα, άγαπητό μου παιδί, έφθασε η στιγμή να σου πω ότι είμαι πεπεισμένος πώς άποστολέας της έπιστολής είναι η Λόλα ντέ Φερράς.

Η Γενεβιέβη πετάχθηκε όρθια.

—Από τά μάτια της βγαίνουν φω-τιές.

—Δέν θά τόν πιστέψω ποτέ αυτό! εφώνασε με άγανάκτηση. Εάν η γυναίκα αυτή είχε τόν θάρρος να γράψη στον άνδρα μου όρίζοντάς του ένα ραντεβού, ο Σάρλ, είμαι βεβαία πώς δέν θά πήγαινε. Ξέρει πόσο μάς μισεί η Λόλα. Εσύ, όμως, που βασίζεις την πεποίθησή σου;

—Χθές τόν βράδυ, την ώρα που έβγαينا από τόν πάρκο σου για να γυρίσω στο σπίτι μου, εδρέθηκα άντιμέτωπος με την Λόλα ντέ Φερράς. Την άνεγνώρισεν ο Τζέιμς.

—Και τώρα, ο λόρδος Ρυσνταέλ θά σου πής όσα ξοει...

—Δέν ξέρω πολλά πράγματα, άρχισεν ο λόρδος Ρυσνταέλ. Δέν έτυχε άλλωστε να γνωρίσω προσω-πικώς έως τώρα την δεσποινίδα ντέ Φερράς. Χθές τόν βράδυ, έν τούτοις, καθώς έκανα τόν περίπατό μου είδα τόν Σάρλ να κουβεντιάζη με μια γυναίκα. Αυτή έκλαιγε...

Αντελήθησαν όμως την παρουσία μου και τότε έσπευσα να εξαφανισθώ για να μη φανώ αδιάκοιτος. Αυτά είχα να πω μονάχα.

—Υπάρχει και κάποιο άλλο πρό-σωπο που θά μπορούσε να σου δώ-ση μερικές σγαιτικές πληροφορίες. Άφού γυρίζουμε τόν μαγαίρι στην ψυχή, είναι προτιμότερο να τελειώ-νουμε μια και καλή.

—Ρώτησε τόν γκρούμ σου, τόν Τζέιμς. Είναι τόν τελευταίο πρόσω-πο που είδεν ο άνδρας σου.

Ο γέρος λόρδος έχτύπησε τόν κουδούνι.

—Εάν ήμουν κατά είκοσι χρόνια νεώτερος, είπε, θά άνεκάλυπτα τούς άθλιους αυτούς, έστω και αν άκό-μη εύρισκόντο στην άλλη άκρη τού κόσμου.

—Πές τού Τζέιμς, να έλθη! διέ-ταξε τόν ύπηρέτη που παρουσιάσθη-κε εκείνη τη στιγμή.

(Η συνέχεια εις τόν έπόμενο)

Από όλον τόν κόσμο

Ο Γκάρι Κούπερ
μιλάει
για τόν έρωτα

Τό νά μιλήσες γιά τόν έρωτα μέ τόν Γκάρι Κούπερ δέν είναι και τόσο εύκολο πράγμα.

Από ύσους άπτόερας έχω γνωρίσει: ο Γκάρι Κούπερ είνε άναμφισβήτητως ο άλιγότερος φλόγος.

Και ο πύδ δειλός.
Έχει έναν δικό του τρόπο νά σε κυττά με τά γαλαζοπράσινα όλόγλυκα μάτια του.

Κι' όταν μιλά...
Γιατί πολλές φορές κάνει πώς δέν άκούει εκείνο πού του λένε αλλά προσποιείται πώς είναι άποροσημένος από θαθείες σκέψεις. Βαρειμάρα; Πόζα; Όχι... Μάλλον συστολή φυσική, πού την έχει από τότε πού γύριζε ως κάτω-μπύδ στη Μοντάνα και περνούσε όλόκληρες μέρες χωρίς νά του δοθή ή εύκαιρία νά άνοίξη τό στόμα του.

Παρ' όλα όμως αυτά, είναι έξαιρετικά συμπαθής.

Τόν συνήντησα σ' ένα μεγάλο ρεστωράν της όδου Ρουαγιάλ, ύστερα από τό δείπνο. Αλλά δέν ήταν μόνος. Ήταν μαζί κι ή χαριτωμένη του σύζυγος και τά πεθερικά του.

Τήν δεύτερη όμως φορά ήταν μόνος... μόνος στό διαμέρισμά του και προσπαθούσε νά άπαντήσει σίς τόσο έξωφρενικές έρωτήσεις πού του έκαναν είκοσι δημοσιογράφοι.

Τόν ρώτησα κι' εγώ γιά τόν έρωτα.
—Τί βαθύ πρόβλημα, ψιθύρισε!
—Φοβάσαστε νά πείτε τή γνώμη σας;
—Είναι τόσο δύσκολο. Κ' ύστερα έχουν γραφεί τόσα και τόσα πάνω σ' αυτόν.
—Μά με κάνουν νά πιστέψω ότι τόν φοβάσαστε...

—Εγώ; μάλλον όχι... Λένε ότι ή άρχαία είναι λιγότερο εγωίστικη σίς γυναίκες παρά σιός άνδρες.

Μιά άφηρημένη ματιά γύρω-γύρω, γιά νά πάω γέρος. Κι' ύστερα;

—Εγώ πιστεύω ότι ο έρωτας πρέπει νά ναι εγωίστης!

—Επί τέλους! Μά πόσο θά πού στοιχίσει αυτό πού είπες. Αφού είχε κοκκινίσει σαν παιδί.

—Ζηλεύετε;

—Κάποτε... Έρωτας χωρίς ζήλεια, πού νά ναι έρωτας.

—Όσο θά επιτρέπατε στη γυναίκα σας νά σ'ε ζηλεύει;

—Θά τό επέτρεπα.

—Ζηλεύει;

—Αί... Παράτηγα μακριά. Ο Γκάρι Κούπερ ξαναλείνεται στον έαυτό του.

—Δέν υποσώ νά σ'ε πώ... Άλλως πενομίζω πώς δέν έχω τίποτε άλλο νά σ'ε πώ πάνω σ' αυτό τό θέμα...

PENE MHPERT

Μιά χαριτωμένη
δικτατόρισα
της όμορφιάς

Ήταν όραιο και όλες οι γυναίκες ζήλευαν την όμορφιά της. Μιά έρωτική άπογοήτευσις την έκανε νά φύγη άπ' την Έλβετία ένα πού και νά πάη στην Αυστοαλία όπου και ίδρυσε την πύδ περιεργή γιά την εποχή εκείνη διομηχανία, την διομηχανία της όμορφιάς.

Λέγεται Έλενα Ρουμπισαίν.
Τό ταξίδι αυτό στην Αυστοαλία

Έλενα Ρουμπισαίν

εγκαίνιαζε μιá άτελείωτη σειρά άναχωρήσεων, ένα γύρο του κόσμου, πού τό αποτέλεσμα του θά ήταν ή ίδρυσις ενός Ίνστιτούτου Καλλονής στό κάθε λιμάνι, στην κάθε πρωτεύουσα, ή διάδοσις τών καλλοντικών στό μικρότερα άκόμα χωριά.

Ίδού πώς άρχισε:
Μεταχειριζόταν μιá κρέμα. Την κρέμα αϊτή την συνιστούσε σέ μερικές φίλες της. Οι φίλες μιλούσαν σίς φίλες τους, τά άλλα έρχόντουσαν μόνο τους. Σέ λίγους μήνες ή Έλενα Ρουμπισαίν άνοίγει τό πρώτο Ίνστιτούτο Καλλονής στό Μελβούρνο, με κέρδη στον πρώτο χρόνο μέσα 20.000 λίρες.

Σέ λίγο αφήνει στην άδελφή της τη διεύθυνση του Ίνστιτούτου του Μελβούρνου κι γυρίζει στην Εύρωπη όπου έξακολουθεί τίς σπουδές της, κοντά σιούς πύδημιμένους δερματολόγους. Τό καρνέ της με τάς πολυτίμες συμβουλές νεμίζει. Είναι έτοιμη τώρα. Άνοίγει Ίνστιτούτα στό Λονδίνο, στό Παρίσι, στη Ν. Ύόρκη, κ. τ. λ. Αϊτά σέ διάστημα έξη χρόνων. Σήμερα υπάρχουν Ίνστιτούτα τ'ε σ' όλο τόν κόσμο. Έχει επτά εργαστήρια: στό Παρίσι, τό Μελβούρνο, τό Μελιό, τη Βιέννη, Λονδίνο, τη Ν. Ύόρκη, τό Τορρόντο. Άπασχολεί δέκα χιλιάδες πρόσωπα. Ξεκινώντας δέν είχε με όκτώ ψηφία. Δέν νένει πουνενά. Γυρίζει από τόπο σέ τόπο. Δουλεύει 18 ώρες τό είκοσιτετάωρο. Κοιμάται άνάμεσα σίς 2 και τίς 5.

Μπέρτ Άμπρόζ
ό μουσικός
τών βασιλέων

Ό πάχουν πολλά όνόματα στό κόσμο πού γράφονται με στοιγία τρείς γιάρδες ψηλά, σίς προσόψεις του Μπροντουαίη και το Πικαντίλλυ. Κανένα όμως άπ' αυτά δέν αντιπροσωπεύει τόσα λεπτά ύσα τό όνομα του Μπέρτ Άμπρόζ, διεθυντού της όρχήστρας της Α. Μ. του Βασιλέως της Αγγλίας.

Ο Μπέρτ Άμπρόζ δέν παίζει γιά τό μεγάλο κοινό. Σπανίως θά δής σίς συναυλίες του παραπάνω από εκατό πρόσωπα. Αλλ' οι εκατό αυτοί προνομιοχχοι πληρώνουν από πέντε λίρες ο καθένας γιά νά παρευρεθούν.

Τό πρωτοξέκινημα του Άμπρόζ άξίζει νά τό διηγηθή κανείς. Είναι γυίος ενός τών μεγαλύτερων εμπόρων μαλλιού της Σαρτσμπόρου Άθενό. Σέ ήλικία δεκάξη μόλις έτών μπαρκάρισε γιά την Αμερική ζητώντας τύχη.

Στην άρχή εργάστηκε ως πιανίστας σ' ένα χοροδιδασκαλείο. Και λίγο καιρό άργότερα άγκαζαρίστηκε σ' ένα έκλεκτό νεο-ομορξέζικο κέντρο, στό «Κλώμπ τών Είκοσι». Εκεί τσακώθηκε με μέρα με τόν βιολίστα, ήρθε στά χέρια μαζί του και σέ μιá στιγμή πήρε ένα βιολί από γάμο και του τσάπασε στό κεφάλι. Ένας θαμών του κέντρου επενέθε νά τους χωρίση. Ο Μπέρτ άρπάξε ένα φλάουτο και τσάπασε και αυτό στό κεφάλι... του είρηνοποιού. Στο σκάνδαλο αυτό όφειλεται ή σημερινή δόξα του. Άμα βγήκε από τη φυλακή (γιατί καταδικάστηκε, βλέπετε!) προσελήφθη σ' ένα κομψότατο κέντρο της Αμερικής όπου διηθούσε μιá όρχήστρα έκκατό όργάνων της όποιας όλοι οι παίκται φοροδσαν... κράνη σιδερένια στό κεφάλι τους!

Σέ λίγο ο Άμπρόζ λαμβάνει προσκλήσεις από τούς Βάντερμπιλτ και τούς Ροκφέλλερ. Γίνεται ο πιανίστας της μόδας. Κάνει δική του όρχήστρα και γυρίζει στό Λονδίνο όπου παίζει στό «Ευπάσσον», τό «Μάδρα» και τέλος στό «Αύρα» με έτήσιες απολαύς πέντε έκατομμυρίων φράγκων. Είνε ο φαβορί-πιανίστας όλου του Λονδινέζικου «χαί-λάιφ». Άφιερώνει δίσκους σέ όλους τούς έστεμμένους της Εύρώπης.

Κ' ένα θράδυ πού παίζει στό Μπίαρριτζ τόν πλησιάζει ο δούξ του Ουίνδσορ και του λέει:

—Δανείστε μου ένα κλαρινέτο, Μπέρτ, θέλω νά με συνοδεύσεις...

Μπίαρριτζ... Κάνεις... Σίς δυό αυτές κοσμικές λουτροπόλεις χαλάει τά περιπόστερα λεφτά του ο πιανίστας τών βασιλέων. Είναι γλετζές φοβερός. Γι' αυτό και έχει πάρει ένα άεροπλάνο γιά νά έξυπρετείται σίς βιαστικές μετακινήσεις

QALIBIE TZO-YA

Μιά γυναίκα από το ΥΠΕΡΠΕΡΙΝ

ΕΝΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ του ΡΟΜΠΕΡΤ ΑΛΛΑΝΚΟΥΞ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Στάνλεϋ Τσάστερ και ο Σίντενϋ Βέμπ, δύο καλοί, άχώριστοι φίλοι, διασχίζουν μαζί μιάν από τίς φτωχουστικές του Λονδίνου, όπου συχνάζουν συνήθως διάφοροι, ύποπτοι τύποι. Ο Στάνλεϋ άνήκει στην δύναμη της άγγλικής αστυνομίας, της Σκότλαντ Ύάιντ, και ο Σίντενϋ Βέμπ είναι δημοσιογράφος. Καθώς περνούσαν μέσα από ένα πάρκο, διέκριναν έναν άνθρωπο με καλό έξωτερικό, κοιμισμένο επάνω σέ έναν πάγκο. Τόν πλησίασαν και τόν άκουσαν νά παραμιλά λέγοντας: «Ο Κινέζος, ο Κινέζος. Ω! ή πεθαμένη! Τήν κράτησα στην άγκαλιά μου. Ή πεθαμένη». Ο άστυνομικός παραξενεύτηκε στό άκουσμα αυτών τών λόγων και μετέφερε τόν άγνωστο, στό πλησιέστερο άστυνομικό τμήμα. Εκεί έψαξαν τίς τσέπες τους και άνακάλυψαν ότι: ο άγνωστος όνομαζόταν Πόρτερ-Σμιθ και ότι σχετιζόταν με κάποιον Κινέζο πού τόν έλεγαν Λί-Φού-Σάν και κατοικούσε στην όδδ Μπέρνλεϋ, αριθμός 50. Μέσα σίς τσέπες του Πόρτερ Σμιθ βρέθηκαν επίσης δύο τούρες, ξανθών, γυναικείων μαλλιών. Ο άστυνομικός Στάνλεϋ Τσάστερ έδωσε έντολή νά μεταφέρουν τόν κοιμισμένο στό σπίτι του και την άλλη μέρα πήγε στό σπίτι του Κινέζου, γιά νά έξακριώση τί είχε συμβή.

Εκεί όμως, τόν έπερίμεναν πράγματα καταπληκτικά. Μέσα σέ μιá γυάλα με χρυσόψαρα, ο Κινέζος του παρουσιάζει μιá παράξενη όπτασία, μέσα στην όποια ύπρηχε ο άγνωστος πού κοιμότανε επάνω στό παγκάκι και ο έαυτός του. Κατόπι, ο Κινέζος του παρουσιάζει επάνω σε μιá κουρτίνα μιá όραιο γυναίκα με ξανθά μαλλιά όμοια με τά μαλλιά της τούφας πού είχε βρεθή μέσα σίς τσέπες του άγνωστου. Ένώ, όμως, ο Στάνλεϋ έκαμε νά τρέξη πρds την όπτασία ένιωσε μιá ζάλη νά τόν κυριεύη και έπεσε κάτω άναίσθητος. Όταν γάρη σίς περιποιήσεις του Κινέζου συνήλθε βρήκε τόν Κινέζο πλάι του νά του βρέχη με κρύο νερό τό μέτωπο. Σηκώθηκε και έτοιμάστηκε νά φύγη αποφασισμένος όμως άργότερα νά επανέλθη γιά νά έξηκινιάση τό μυστήριο του Κινέζου. Φεύγοντας μαθαίνει άπ' τόν ίδιο τόν Κινέζο ότι ο ύπουργός τών έξωτερικών έχει ξεχάσει στην καπελιέρα του Κινέζου τό καπέλλο του. Ο Στάνλεϋ έπειτα αποφασίζει νά έπισκεφθή τόν Πόρτερ-Σμιθ ο όποιος τόν δέχεται ψυχρά και άκούει τάχα άδιάφορος τίς λεπτομέρειες της περιπέτειάς του στό πάρκο. Κατόπιν ο Στάνλεϋ πηγαίνει στό σπίτι του όπου κατά τίς 3 από τά μεσάνυχτα τόν είδοποιούν τηλεφωνικά ότι ο Ύπουργός τών Έξωτερικών βρέθηκε

κολοφονημένος στό γραφείο του.

«Τό πρώτο πράγμα πού άντελήφθη ή καθαρίστρια ήταν ότι ο ύπουργός καθόταν μπροστά στό τραπέζι του» τού λένε.

4ον

ΦΑΝΤΑΣΘΗΚΕ ότι κάποιος έπειγόν ζήτημα τόν είχε άναγκάσει νά άρχισή την δουλειά του πρωί-πρωί και καλημερίζοντάς τον ρώτησε αν έπρεπε νά περάση άργότερα νά καθαρίση τό δωμάτιο. Δέν πήρε, όμως, καμμιά άπάντηση και άναγκάστηκε νά έπαναλάβη την έρώτησή της. Όταν και την δεύτερη φορά έξακολουθούσε ή σιωπή του ύπουργού, ή καθαρίστρια φαντάστηκε ότι ήταν θα-

θεία άπασχολημένος και έτοιμαζόταν νά φύγη αλλά της έκαναν έντύπωση δυό πράγματα. Τά παράθυρα ήταν κατάκλειστα οι κουρτίνες όλες κατεβασμένες και μ' όλο πού έξω είχε άρχίσει νά λάμψη ένας θαυμάσιος ήλιος, όλα τά φώτα ήταν άναμμένα μέσα στό δωμάτιο. Κυττάζοντας πύδ προσεκτικά άνακάλυψε επάνω στό πράσινο χαλί, δίπλα στην καρέκλα του ύπουργού έναν μεγάλο, κόκκινο λεκέ. Έβγαλε άμέσως τίς φωνές ζητώντας βοήθεια μά, δέ πήρε καμμιά άπάντηση γιαντί την στιγμή αυτή, δέν θρискόταν κανένας άλλος μέσα στό κτίριο. Έκανε τότε κουράγιο και πλησίασε τόν ύπουργό. Τό πουκάμισό του ήταν γεμάτο αίματα και άκριβώς στό ύψος της καρδιάς

Ο Στάνλεϋ συνέχισε τίς εξηγήσεις του πρds τό γιατρό.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ — ΑΠΟ ΤΟ — ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

του εξέιχε ή λαβή ένός στυλέττου. Ο θάνατος πρέπει νά είχε επέλθει άκαριαίως γιατί ο ύπουργός διατηρούσε την στάση ένός ανθρώπου πού έγγραφε. Τρέμοντας από τόν φόβο της ή άπλοϊκή γυναίκα σήκωσε τός άκουστικό και τηλεφώνησε άμέσως στην Σκότλαντ Γουάρντ.

—Ποιος έχει αναλάβει την υπόθεση, ρώτησε ο Στάνλεϋ ;

—Ο Γουίνκλες έκανε μία περιφρονητική γκριμάτσα και είπε :

—Ο Στάκπουλ, αυτό τός θα μοφόρο βόδι.

Ο Στάνλεϋ έκανε πώς δεν πρόσεξε τόν άρκετά πετυχημένο αλλά άπρεπη αυτόν χαρακτήρισμό, εύχαριστήθηκε όμως μέσα τού άκούγοντας νά εκφράζονται έτσι για τόν Στάκπουλ, για τόν όποιο έτρεφε και ο ίδιος μία φοβερή αντίπαλεια.

Είχε εξελιχθή από άπλός χωροφύλακας και διατηρούσε όλους τούς χονδρούς τρόπους και τά άπληροκλήματα συστήματα στην δουλειά του. Δεν άφηνε εύκαιρία νά μήν κατηγορήσει τούς συναδέλφους του και πού πάντων τόν Στάνλεϋ τόν όποιον χαρακτήριζε για τελείως άνίκανο στην δουλειά του.

—Είπε από πολλήν ώρα επάνω ; Ξαναρώτησε τόν άστυφύλακα ;

—Δέκα λεπτά περίπου. Ήρθε μαζί με τόν γιατρό και τόν φωτογράφο της Σκότλαντ Γουάρντ. Θέλετε νά σας οδηγήσω επάνω ;

Λίγες στιγμές άργότερα ο Στάνλεϋ βρισκόταν μέσα στο γραφείο τού δολοφονημένου ύπουργού.

—Καλημέρα, Στάκπουλ, φώναξε στόν συναδέλφό του, πού έξηγουσε στην στιγμή αυτή με έπίσημο ύφος στόν γιατρό, τόν τρόπο με τόν όποιον είχε δοθεί ή μαχαίριά. Έλπίζω νά μή σας ένοχλή, ή παρουσία μου.

Ο Στάκπουλ γύρισε, τού έρριξε μία ματιά πού δεν άφηνε καμμιάν άμφιβολία για τίς πραγματικές του σκέψεις είπε όμως μ' όλα ταύτα.

—Α! Περνούσατε τυχαίως άπ' έξω και μπήκατε νά μάθετε τί έγινε ; Λάβετε λοιπόν τόν κόπο νά καθίσετε. Χαίρω πολύ για την συνάντησή σας. "Αν θέλετε νά πάρετε ένα μικρό μάθημα πώς πρέπει νά προβαίνει ένας άστυνομικός σέ τέτοιου είδους περιπτώσεις, δεν έγω καμμιάν αντίρρηση. Αλλά, πρός Θεού, μην άρχίσετε τίς φλυαρίες. Ο Στάνλεϋ υποκλίθηκε μειδιώντας και ο Στάκπουλ συνέχισε με πιδ δυνατή φωνή τίς έξηγήσεις του πρός τόν γιατρό.

—Ούτε ίχνος πάλης δεν υπάσκει καθώς βλέπετε. Ο ύπουργός κάθεται άνώποτος στό γραφείο του και έγγραφει. Έχει την ιδέα ότι είναι μόνος μέσα στό δωμάτιο. Είναι ή ώρα δύο τός πρωί. Αύτην την ώρα περίπου δεν είπατε ότι πρέπει νά έγινε ό φόνος ;

—Ναί, περίπου, θεοαίωστε ο γιατρός.

—Εν τάξει. Λοιπόν, είναι δύο ή τρία. Ο ύπουργός είναι άφωτισμένος στό γράφισό του. Τη στιγμή αυτή έμφανίζεται ο δολοφόνος. Είναι κρυμμένος από πρίν μέσα στό γραφείο. Από τότε ; Αυτό δεν μπορούμε νά τός εξακριβώσουμε. Είναι πάσαν πιθανότητα, όμως χάθηκε μέσα την ώρα πού ο ύπουργός έλειπε για τός θραδυνό του φαγητό. Πού είχε κρυφθεί ; Αυτό είναι όλοφάνερο. Πίσω από την κουρτίνα τού παραθύρου πρός τός όποιο ο ύπουργός είχε γυρισμένη την πλάτη του. Έτσι έξηγείται πώς δεν τόν άντελήφθη καθόλου όταν πλησίαζε. "Αν λάβουμε μάλιστα υπ' όψιν μας και τά χονδρά χαλιά τού δωματίου έχουμε άμέσως όλα τά στοιχεία για νά πεισθούμε ότι ο δολοφόνος μόρρεσε νά πλησιάσει όσο χρειαζόταν, χωρίς νά γίνη άντιληπτός.

Ο Στάνλεϋ πού παρακολουθούσε τίς έξηγήσεις τού συναδέλφου του δεν μόρρεσε νά μή κάνει μία παρατήρηση.

—Αποκλείεται έντελώς, Στάκπουλ, νά τοποθέτησε ο δολοφόνος τός θύμα του στην στάση αυτή άμέσως μετά τός έγκλημα, όταν τός σώμα δεν είχε χάσει ακόμη την εύλυγισία του ;

Ο Στάκπουλ κύτταξε τόν νεαρό συναδέλφό του με ύφος ύπεροχής.

—Φυσικά δεν αποκλείεται. Αλλά στην περίπτωση αυτή θά είχε προηγηθή πάλη. Καθώς βλέπετε, όμως, δεν υπάρχει κανένας ίχνος πάλης. Ως και ή τελευταία λέξις τού χειρογράφου του είναι μισοτελειωμένη. Έγκλημα αίφνιδιαστικό. Γι' αυτό δεν χωράει καμμία άμφιβολία. Σας τός έπαναλαμβάνω.

—Και ή αίτία ;

Ο Στάκπουλ έσκασε στά γέλια. —Γιά σάς τούς νεαρούς, είπε, δεν χωράει έγκλημα χωρίς θαυότερα αίτια. Και στά έγκλήματα τών άνισορρόπων ; Αυτά δεν τά ύπολογίζετε ; Μήπως δεν έχουμε καθημερινά παραδείγματα ανθρώπων πού πυροβολούν άνίδεους διαβάτες ή σκοτώνουν τούς συγγενείς τους, έπειδή κάποια θίδα έχει χαλαρώσει στό μυαλό τους ; "Όταν βρισκόμαστε μπροστά σέ ένα άνεξήγητο έγκλημα, άγαπητέ μου μη ζητάτε νά κάνετε από τά μεσάνυχτα μεσημέρι. Είναι τός έγκλημα ένός παράφρονος. Απλούστατα.

—Εκτός άν ο παράφρων αυτός ήταν τόσο λογικός ώστε νά παραστήση από σκοπού τόν πρελλό, είπε ο Στάνλεϋ.

Ο Στάκπουλ δεν έδωσε καμμιά σημασία στην τελευταία αυτή παρατήρηση και γυρίζοντας πρός τόν φωτογράφο τόν ρώτησε :

—"Οσονόστε νά τάξει ;

—Μάλιστα, κύριε, όλα εν τάξει.

—Τότε έπιστρέψτε με τόν γιατρό στην Σκότλαντ Γουάρντ και ειδοποιήστε νά στείλουν ένα άμάξι για την μεταφορά τού νεκρού. Εύτυχός δεν έγινε ακόμη γνωστό τός έγκλημα και έτσι ελπίζω νά τελειώσουμε πρосто προφθάσουν οι δημοσιογράφοι.

—Όταν έφυγαν ο γιατρός και ο φωτογράφος, ο Στάκπουλ πήρε τά χαρτιά πού βρισκόνοταν μπροστά στόν δολοφονημένο και άρχισε νά τόν εξέταξη προσεκτικά με τόν φακό.

—Ούτε ίχνος άποτυπωμάτων είπε. Μόνον ένας τρελλός μπορούσε νά σαν νά διακρίνουν καθαρά ότι οι

σκοτάση μία προσωπικότητα σαν τόν ύπουργό και νά μήν ενδιαφερθή νά κυττάξη τί έγγραφε τός θύμα του. Και καθώς βλέπω πρόκειται για ένα πολύ σημαντικό, έμπιστευτικό έγγραφο.

Ξαφνικά, εκεί πού περιεργαζόταν τά διάφορα έγγραφα, είδε ένα χαρτί, πού ήταν κομμένο από κάποιο σημειωματάριο, νά πέφτη χάμω.

—Μπα ! Τί νά είναι πάλι αυτό ; Τός σήκωσε και τός περιεργάστηκε άρκετήν ώρα κάνοντας μία παράξενη γκριμάτσα.

—Νά κάτι πού θα σας εύχαριστήση, είπε ύστερα, άποτεινόμενος πρός τόν Στάνλεϋ. Είναι ό,τι χρειάζεται για σάς πού άναζητάτε παντού τός μυστήριο.

Ο Στάνλεϋ πήρε τός χαρτάκι πού τός έδωσε ο Στάκπουλ, τός κύτταξε κι' αυτός με μεγάλη κατάπληξη και ύστερα άρχισε νά διαβάξη δυνατά :

«Κίνδυνος. Τώρα κατάλαβα τούς σκοπούς του. Αυστυχώς όμως είναι πολύ άργά. Ο μόνος τός σκόπος ήταν ο σταυρός με τούς κύ...»

Στός σημείο αυτό τελείωνε τός χειρόγραφο πού δεν χωρούσε καμμιά άμφιβολία ότι είχε γραφεί από τόν ίδιο τόν ύπουργό αλλά με ένα χέρι πού έτρεμε, γιατί ήταν πολύ άκακογραμμένο και οι λέξεις ήταν έδω και κεί κομμένες στην μέση.

Ο Στάνλεϋ τός διάβασε άρκετές φορές, προσπαθώντας νά βρη κάποιαν έξηγηση και ύστερα, ξανάδωσε τός χαρτί στόν Στάκπουλ.

—Κίνδυνος, κίνδυνος, μονολογούσε τώρα αυτός, σαν νά περίμενε νά τός δώσουν οι λέξεις αυτές την έξηγηση τού μυστηρίου. "Υστερα γυρίζοντας πρός τόν Στάνλεϋ, πρόσθεσε δυνατά.

—Αυτό σημαίνει ότι ο ύπουργός είχε συνείδηση κάποιου κινδύνου. Αλλά για ποιόν μιλάει ; Τί σκοπούς είχε αυτός ο κάποιος ; Και αυτός ο σταυρός ; Τί νά σημαίνει τάχα ο σταυρός ; Καταλαβαίνετε τίποτα Στάνλεϋ ; Εγώ νομίζω ότι ο ύπουργός έγγραφε τός σημείωμα αυτό γρήγορα-γρήγορα, την στιγμή πού είδε τόν κίνδυνο νά πλησιάξη και ότι ήθελε με αυτό νά καθοδηγήση την άστυνομία στην άνακάλυψη τών ενόχων. Αλλά δυστυχώς τός σημείωμα είναι άτελειωτό. Ο σταυρός με τούς κύ. Τί νά σημαίνει αυτό ;

Ο Στάνλεϋ όμως δεν έδινε τώρα καμμιά σημασία στις φλυαρίες τού Στάκπουλ. Πλησίασε τός σώμα τού νεκρού και άρνισε νά τός εξέταξη προσεκτικά. Ξαφνικά άνακάλυψε μία λεπτομέρεια πού τόν έπεισε ότι ο φόνος τού ύπουργού δεν είχε γίνει καθόλου όπως τόν φανταζόταν ο Στάκπουλ.

—Στάκπουλ, Στάκπουλ, φώναξε τός άστυνομικός. Για κυττάτε έδω. Βλέπετε τός τσαλακωμένο κολλάρο ού ύπουργού ; Δεν σας κάνει αυτό νά υποθέσετε μερικά πράγματα ;

Ο Στάκπουλ τόν κύτταξε χωρίς νά καταλαβαίνει.

—Εγώ φαντάζομαι, συνέχισε τότε ο Στάνλεϋ, ότι τός τσαλακωμένος αυτό όφείλεται σέ κάποια πάλη πού προηγήθηκε. Για προσέξτε.

Ο Στάκπουλ πλησίασε και δοκίμασε νά εξέταξη τός κολλάρο λεπτομερέστερα. Καθώς όμως έκανε νά τός άγγίξη έξφυγε από την θέση του και οι δύο άστυνομικοί μόρρεσαν νά διακρίνουν καθαρά ότι οι

δύο κουμπότρυπες με τίς όποιες προσαρμόζεται στός πουκάμισο, ήταν ξεσχισμένες.

—Φυσικά, είπε τότε ο Στάκπουλ, άναγκασμένος νά παραδεχθή την άποψη τού συναδέλφου του. "Έχει προηγηθή κάποια πάλη. Γιατί νά μήν παραδεχθώ τός λάθος μου ; Ο παράφρων έγκληματίας άποκλείεται ύστερ' άπ' αυτό. Είμαι βέβαιος τώρα ότι ο ύπουργός είχε κάποια θίαιη συζήτηση με τόν δολοφόνο, ότι πρόφθασε νά γράψη βίαιστικά τίς λίγες γραμμές και ότι ο άγνωστος μόλις τός άντελήφθη, ώρμησε επάνω του με τός φονικό όπλο στός χέρι. Έπληκολούθησε πάλι κατά την διάρκεια της όποιος ο δολοφόνος ξεσχισε τός κολλάρο τού ύπουργού και ύστερα από τός έγκλημα θέλοντας νά παραπλανήση την άστυνομία, τοποθέτησε τός θύμα τόν στην καρέκλα, τού φόρεσε πρόχειρα τός κολλάρο και έξαφανίστηκε. Τός μόνο τός λάθος είναι ότι δεν φρόντισε νά έξαφανισή και τός ένοχοποιητικό αυτό σημείωμα.

—Δεν νομίζετε ότι ή παράλειψις αυτή είναι κάπως άσυγχώρητη για έναν άνθρωπο πού κατορθώνει νά φθάση ως τός γραφείο ένός ύπουργού και νά τόν δολοφονήση για λόγους, άσφαλώς, πολύ σοβαρούς ;

—Πάλι τά ίδια, είπε ο Στάκπουλ δύσθυμα. Σεις οι νέοι θέλετε καλά και σώνει νά μπερδεύετε τά πράγματα περισσότερο από ό,τι είναι μπερδεμένα. Εγώ σας θεοαίνω ότι όλα έγιναν όπως σας τά διηγήθηκα τώρα δά και ότι δεν άπομένει παρά νά μάθουμε άν ο φόνος έγινε για λόγους έκδικήσεως ή άν ο έγκληματίας θέλησε νά κλέψη κανένα σοδαρό έγγραφο.

—Αυτό θά μάς τός διηγηθούν άμέσως τά συρτάρια, είπε ο Στάνλεϋ, σκυδοντας μπροστά στός μεγαλοπρεπέστατο ύπουργικό γραφείο.

Ο Στάκπουλ άκολουθούσε άμέσως τός παραδείγμα του και σέ λίγες στιγμές οι δύο άστυνομικοί, έψαχναν με τούς φακούς των την επιφάνεια τών συρταριών.

—Νά, τός Στάνλεϋ, φώναξε ο Στάκπουλ πού εξέταζε τώρα τός τελευταίος συρτάρι. "Εδω είναι όλοφάνερο ότι κάποιος προσπάθησε νά παραδιάση τός συρτάρι αυτό. Βλέπετε αυτήν την μεγάλη γκριμάτση ; Αν προσέξω μάλιστα λίγο θά ίδιξη ότι είναι πολύ φρέσκια. Νά και τός κομμάτι τού θερνικιού πού έσκόλλησε, πρόσθεσε ύστερα, σηκώνοντας κάτι από τός χαλί.

Την ίδια στιγμή άκούσθηκαν δυνατές φωνές από τόν προθάλαμο τού ύπουργικού γραφείου όπου φρουρούσαν ο άστυνομικός Γουίνκλες και άλλοι δύο συναδέλφοί του.

Ο Στάκπουλ έτοιμάζονταν νά προχωρήση πρός την πόρτα για νά ίδιξη τί είχε συμβή. Την ίδια στιγμή όμως είδε νά μπαίνει μέσα ένας άνθρωπάκος, ντυμένος σχεδόν έπίσημα αλλά κάτω τρόπον γελοίο

πύ φώναζε σαν δαιμονισμένος.

—Σας είπα ότι δεν έχει κανένας τός δικαίωμα νά με έμποδισή νά μπώ στός γραφείο τού ύπουργού. Αυτό έλειπε τώρα. Πέντε ύπουργούς έχω ύπηρετήσει χωρίς νά μου άπαγορεύση κανένας ως τώρα την είσοδο. Είμαι έδω σαν στός σπίτι μου και αυτό πρέπει νά τός ξέρετε για πάντα.

Καθώς όμως άντίκρουσε τόν Στάκπουλ και τόν Στάνλεϋ, σταμάτησε για λίγο την φλυαρία του, άλλ' ύστερα ξαναρχισε με περισσότερη όρμη.

—Και σεις κύριοι ; Τί ζητάτε έδω μέσα ; Πρέπει νά γνωρίζετε ότι...

Ξαφνικά έμεινε με τός στόμα άνοιχτό. Είχε άντιληφθή τώρα τός άψυχο σώμα τού ύπουργού και πλησιάζοντας για νά θεοαιωθή, είπε :

—Θέέ μου. Τί είναι αυτό ; Τί συνέβη έδω μέσα ;

—Τίποτα κύριε, τός είπε ο Στάκπουλ, πού δεν τού άρέσανε τά περιττά λόγια. Απλούστατα, άπόψε έδολοφόνησαν τόν ύπουργό τών "Εξωτερικών μέσα στός γραφείο του. Εγώ είμαι ο έπιθεωρητής της Σκότλαντ Γουάρντ Στάκπουλ, πού άνελάβα νά εξιχνιάσω τός έγκλημα. "Εσείς, ποιος είσαστε ;

Η έξαψις τού άνθρωπάκου είχε καταπέσει μονομιάς. "Έκανε μία θαυεία υπόκλιση μπροστά στόν άστυνομικό και είπε :

—Μπράουν, κύριε. "Ονομάζομαι Μπράουν και είμαι ο ιδιαίτερος γραμματέας τού... μακαρίτη και τεσσάρων ακόμη ύπουργών πρίν από αυτόν.

Ο Στάκπουλ χάρηκε έξαιρετικά όταν πληροφορήθηκε την ιδιότητα αυτή τού Μπράουν και ρώτησε άμέσως :

—Μήπως μπορείτε νά μάς πληροφορήσετε, κύριε Μπράουν, τί περιέχει τός τελευταίος άριστέρς συρτάρι τού ύπουργικού γραφείου ;

ΤΟ ΒΡΗΚΕ

Η κυρία ρίχνει πασιέντζες. — "Ω! Τί ώραίο χαρτί! "Α- πώς θά δεχτώ μία εύχαριστη έπίσκεψη!...

—Τός τελευταίος άριστέρς ;

—Ναί, αυτό έκεί κάτω.

—Πολύ λίγα πράγματα, κύριε. "Ενα φύλλο χαρτί, δύο κι' δύο, έπάνω στός όποιο βρίσκονται σημειωμένοι διάφοροι άριθμοί και γράμματα πού σχηματίζουν τός κρυπτογραφικό με τός όποιο άνοίγει τός χρηματοκιβώτιο τού ύπουργού.

—Πού χρηματοκιβώτιο ;

—Αυτό πού είναι κρυμμένο έκεί άπέναντι, μέσα στόν τοίχο, κάτω από τός παραπέτασμα.

—Και τί περιέχει τός χρηματοκιβώτιος αυτός ;

—Αυτό πού είναι κρυμμένο έκεί άπέναντι, μέσα στός τοίχο, κάτω από τός παραπέτασμα, είναι τός χρηματοκιβώτιος.

—Αυτό μάς είναι άδιάφορο, είπε με έξαιρετική έπίσημότητα ο Στάκπουλ. Πρέπει νά εξακριβώσουμε άμέσως άν έχη παραελασθή τός χρηματοκιβώτιος.

Προχώρησε πρός την άπέναντι πλευρά τού δωματίου, παραμέρισε τός παραπέτασμα, την ίδια όμως, στιγμή έδωσε μία δυνατή φωνή και ώπισθοχώρησε τρομαγμένος δύο-τρία βήματα. Κάτω από τός παραπέτασμα άντίκρουσε μία γυναίκα, άκουμπισμένη στόν τοίχο, πού τόν κυττούσε κατάματα με βλέμμα, άπλανές. Η δυνατή φωνή τού Στάκπουλ φάνηκε σαν νά την ξύπνησε από ένα θαυόν ύπνο. Προσπάθησε νά κάνει ένα βήμα πρός τά έμπρος αλλά δεν τός κατώρρωσε. "Επείσε μονοκόμματα κατά γής, αφήνοντας νά πέση ένα μικρό αντικείμενο πού κρατούσε στός δεξί της χέρι. Ήταν ή θήκη ένός μικρού μαχαίριου, τού ίδιου μαχαίριου πού βρισκόταν σφηνωμένο στός στήθος τού ύπουργού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ο ΣΤΑΚΠΟΥΛ

ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ

— Τί σημαίνουν όλ' αυτά ; φώναξε ο Στάκπουλ.

Μαζεύτηκαν όλοι τριγύρω στην μυστηριώδη γυναίκα πού έμενε ακίνητη, σαν άναίσθητη στός πάτωμα και την κυττούσαν κατάπληκτοι. "Υστερα από λίγο ο Στάκπουλ γονάτισε και την άνασήκωσε λιγάκι. Ήταν μία πολύ αδύνατη γυναίκα. Τός κοκκαλιάρικος της πρόσωπο έπρόδινε ότι είχε ντοφεί πολύ. Ήταν ντυμένη άπλοϊκά χωρίς ιδιαίτερη φροντίδα και φορούσε ένα βελουδένιο καπέλλο περιτριγυρισμένο με ένα πυκνό βέλο κάτω από τός όποιο εχώριζαν τά σκοδρα μαλλιά της. Φορούσε παπούτσια χοντροκαμμένα, προωρισμένα μάλλον για έκδρομές παρά για την πόλη.

(Η συνέχεια στός προ-σέχες)

'Ισπανική φιλολογία

'Ο ἄλλος

Διήγημα τοῦ Ναπέλ Πόρτο

ΕΙΝΑΙ ἡ κυρία, εἶπε ὁ Ἀδόλφος στὸν κύριό του πούταν χαμπουριά-σμενος ἀπὸ τὰ θάνατα καὶ τὴ ζωὴ. Ἐσχίωσε τὸ κάτωστρο κα-φάλι του καὶ κάρφωσε ἐρωτηματικὴ τὴ ματιά του πάνω στὸν ὑπνρέτη του.

Αὐτὸς ἀναγκάστηκε νὰ ἐπαναλάβῃ: Ὁ ἄλλος πέταξε τὴν ἐφημερίδα του στὸ καναπέ καὶ πετάχθηκε πάνω. Ἦταν ἐκεῖ, ὅρθια, μπρὸς του, μ' ὅσο καὶ ἂν τοῦ φαινόταν ἀπίστευτο αὐτό. Μιὰ γυναίκα, νέα ἀκόμη, μὲ ῥόδινη ἐπιδερμίδα καὶ ἀτί-θασες κατὰξανθες μπούκλες. Τυλιγμένη σ' ἓνα γούνινο πανωφόρι καφέ, ἐσπρωξε ἐ-λαφρὰ τὴ πόρτα.

Ὁ γέρος ὑπνρέτης εἶχε χαθεῖ ἀπὸ τὴ μέση. Κ' ἐκεῖνος προχωροῦσε πάνω της μὲ τὴν ἀγκαλιά του ἀνοιχτή, καὶ μ' ἓνα θλιβερό χαμόγελο ζωγραφισμένο στὰ ρυ-τιδωμένα γέιλη του. Τῆς εὐχρίθηκε τὸ «καλῶς ὦρισε» μὲ λόγια κακὸτυπα, ἀκα-τάστατα. Καὶ χαμογελοῦσε καὶ κείνη τὸ ἴδιο γιὰ νᾶναι σὲ ἀρμονία μ' αὐτὸν καὶ μὲ τὰ πράγματα πού τὴν τριγύριζαν καὶ πού φαινόταν νὰ γελοῦν γιὰ τὸν ἐργασίῳ της. Τίποτε δὲν εἶχε ἀλλαγῇ στὸ σαλόνάκι. Τὸ κάθε τι τὴν προσκαλοῦσε νὰ ἐξακολου-θῇ στὴν ἴδια παλιὰ της ζωὴ ὅταν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ τίποτα στὸ ἀναμεταξύ. Τὴν βοήθησε νὰ διγᾶ τὸ πανωφόρι της. Τοῦ ἔδωσε τὸ καστόρινο καπέλο της. Ἐκεῖνος τ' ἀκούμπησε ἐλα σὲ μιὰ πολυθρόνα. Κ' ὕ-στερα τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν κάθισε, τὴν ρώτησε μήπως ἦταν κουρασμένη καὶ μουρμούρισε στρέφοντας ἄλλοῦ τὸ βλέμμα του:

— Σὲ πρόσμενα πάντα... Βλέπεις, δὲν ἄλλαξε τίποτα... γιὰ νὰ τὰ βρεῖς ὅπως τὰ-φισες στὸ γυρισμό σου.

Τὸ βλέμμα του γεμάτο ὀλίγη βοῦθῇ, ἦ-ταν σταλωμένο στὸ κενό.

Ἐκεῖνη καθόταν ἐκεῖ, χωμένη μέσ' τὴ πολυθρόνα. Τὸ στόμα της τὸ φώτιζε ἓνα δευλὸ χαμόγελο, καὶ ἐκεῖνος φιλεῦσπλα-χνος ἀπαντοῦσε στὸ χαμόγελό της.

Εἶχε ξαναγορίσει στὸ σπίτι τὸ ἄσωτο παιδί. Εἶχε φύγει μὲ τὴν ἀνοξιάτικη γλύ-κα. Κι' ἐρχόταν μὲ τὴν χειμωνιάτικη βί-αιότητα.

Καθόταν σὲν ἀπελπισμένη καὶ ζητοῦσε μὲ τίς ματιές της νὰ λάβῃ τὴ συγγνώμη του.

Ἐπίσης προσπαθοῦσε νὰ στρέψῃ τὴ συ-ζήτηση σὲ θέματα ἀδιάφορα γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῇ νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν ἄλλον. Τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸ περιβόλι, γιὰ τοὺς γνωστούς τους, γιὰ τίς δουλειές του.

Τὸν ἄκουγε μὲ ἀγωνία. Ἦξερε πὼς εἶχε συγχωρηθῇ δὲν σκεφτόταν καὶ τὸν ἄλλον πιά, οὔτε τὰ τρία χρόνια πούχε πε-ράσει μακριὰ ἀπὸ τὴ συζυγικὴ στέγη. Ὑ-ποπτευόταν πὶ θάταν τὸ αὐτοῖο καὶ ἐνοι-ωθε νὰ τρέμῃ ὀλόκληρη ἀπ τὸ φόβο της καὶ νὰ κοκκινίξῃ σὲν παιδί ἅμα κάρφωσε τὰ μάτια του πάνω της ὁ γέρος-σύζυγός

της.

Ἀρχισε μιὰ φράσι ἀλλὰ σταμάτησε. Ἐκεῖνος κατάλαβε τὴ ταρχή της.

— Ἄννο, πάμε στὴ τραπεζαρία, θέ-λεις, εἶπε.

Ὅταν ἡ Μελανία ἡ γοργὰ ὑπν-ρέτρια, ἔφερε τὴ σούπα στὴ τραπέ-ζι, ἡ Ἄννο τὴν κύτταξε καὶ ψιθύ-ρισε σιγὰ:

— Καλησπέρα, Μελανία!

Ἡ γοργὰ ὑπνρέτρια δὲν κούνησε αὐτὴ καὶ τὰ χεῖλη της πού φαινό-ταν σὲν σφραγισμένα. Ὁ σύζυγός μιλήσε γιὰ τὸ κυνήγι, γιὰ τοὺς ξέ-νους πού τοῦ εἶχαν ἐρθῇ. Προσπα-θοῦσε, ἦταν φανερό, νὰ δημιουργή-σῃ συζήτηση, ἀλλὰ ἐκεῖνη ἦταν ἀ-νίσχυρη νὰ πῇ ἔστω καὶ μιὰ λέξη.

Ἐσκούπησε ἓνα δάκρυ πού ἐκύλισε στὸ λεπτὸ καὶ κάτωστρο χέρι της. Ἐκεῖνος ἐ-κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὸ χέρι αὐτό τ' ἀγαπημένο. Ἐνας λυγρὸς τὴν συνετά-ραζε.

Σηκώθηκε, τὴν πλησίασε καὶ τῆς εἶπε σιγὰ:

— Εἶμαι ἐδῶ... Δὲν πρέπει νὰ λυπά-σαι γιὰ τίποτα!

Ἐκλαιγε μὲ λυγρούς τώρα αὐτὴ καὶ ἀ-πὸ τὸ στήθος της βγαίνουν πονεμένοι ἀνα-στεναγμοί. Τὴν παρηγόρησε τρυφερά, σὲν μητέρα πού προσπαθεῖ νὰ στεγνώσει τὰ δά-κρυα τοῦ παιδιοῦ της. Τῆς εἶπε νὰ πᾶ νὰ ξαπλώσῃ. Ἐκεῖνη δὲν ἀρνήθηκε.

Τὴν συνόδευσε ὡς τὴν πόρτα τοῦ δω-ματίου της.

Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δάκρυά της εἶπε στὸν γέρο σύζυγό της τὴν ὥρα πού ἔμπαινε:

— Ζήλ, ἔλα νὰ μὲ βρῇς σὲ λίγο...

Ἐκεῖνος ἀνατρίχισε. Κατέβηκε κάτω καὶ κάθισε ὥρες μπρὸς τὸ πζάκι παρακο-λουώντας τὸ φαγγοβόλημα τῆς φωτιάς.

Θυμῆθηκε. Τὴν ξανάβλεπε δεκαοχτὼ χρόνων, μέσ' στὴν παρθενικὴ της ὁρσιὰ. Ξαναζοῦσε τὰ δέκα χρόνια πού εἶχε περά-σει ἐκεῖνη πλάϊ του, θυσιάζοντας τὰ νεῖα-τα της, τὴν ὁμορφιά της καὶ χωρὶς αὐτὸς νὰ νοιώσῃ ποτὲ τύψεις γιὰ τὴν σκληριὰ στὴν ὁποία τὴν ἀνάγκασε νὰ ζῇ.

Κι' ὕστερα, ἡ μοιραία λύσις ἦρθε. Ἐφυ-γε μὲ τὸν ἄλλον, πού αὐτὸς οὐτετὸν γνω-ρίζει καὶ οὔτε θάθελε ποτὲ νὰ τὸν μάθῃ.

Τρία ὀλόκληρα χρόνια πέρασαν, χρόνια τραγικά πού ἄφισαν ἀνεξίτηλη τὴ σφρα-γίδα τους στὸ ρυτιδωμένο μέτωπο τοῦ γέ-ρου. Καὶ τώρα ἦταν ἐδῶ... Ὁ ὀρόβος τῶν βημάτων της, ἔφτανε σ' αὐτιάτου πνιγμέ-νος, μακρυνός.

Σὲ λίγο δὲν ἄκουγε τίποτα πιά. Κατὰ τίς δέκα ἀνέβηκε. Ἀπ' τὴ μισόκλειστη πόρτα τὴν εἶδε μὲ μορφὴ ἐξιδανικευμένη μέσ' στὸ σκοτάδι νὰ κοιμάται. Νόμισε

πὼς τὴν εἶδε νὰ χαμογελά: Σεῖς;...σὲ ποιόν;...

Ἀπ' τὸ δωμάτιό του ἄκουγε ὅλη νύχτα τὴν ἡρεμὴ, ρυθμικὴ τῆς ἀναπνοῆς.

Καὶ μέσα στὴν ἄγρια χειμωνιάτικη νύ-χτα ἔμεινε ὥρες ὀλόκληρες ἄπνοος ἔχον-τας μπρὸς τοῦ τῇ γλυκεῖα της μορφῇ...

— — —

Πέρασαν ἔξι μῆνες.

Κι' ἓνα βράδυ, ὅμοιο μὲ τ' ἄλλα βράδια, ὅσο εἶνε ὅμοιοιροιστάλες τῆς βροχῆς, μέσ' στὸ δωμάτιό τους, ἀνάμεσα στὰ ἐπιπλα καὶ τὰ μπιμπλό πού τοὺς ἦσαν τόσο ἀ-γαπημένα, κατάλαβαν πόσο ἄδεια ἦταν ἡ ζωὴ τους.

Κατάλαβε καὶ κείνος ἐπίσης... ὅτι δὲν εἶχε τίποτα πιά... Τὴν ἔδλεπε... Κύτταξε ἀφηρημένα μπροστά της, μὲ τὴ σκέψη ἀφημένη ἐλεύθερη νὰ πετάῃ. Προσπάθησε νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸ βλέμμα της. Κι' ἐ-νοίωσε τότε πὼς ὁ ἄλλος εἶτανε μπρὸς τους, ἀνάμεσά τους, ὁ ἄλλος, μὲ τὰν ἀρ-ρενωπὴ μορφὴ καὶ μὲ τὴν θερμότητα τῶν νεῖάτων. Τὸν ἔδλεπε μαζί της, μέσα της. Τὰ μισόκλειστα μάτια της καθερφετίζανε πόθους... πλημμύριζαν πιά τὴν εἰκόνα τοῦ ἐραστή. Κι' αὐτὸς, ὁ γέρος, τὴ δικαιολόγη-σε γιὰ τὸ φλογερὸ της πάθος... Ἐνοίωσε τὸ παλιὸ ῥίγος πού τὴ βασάνιζε... τὴν ἔλλειψη φλόγας πού τὴν μαράζωνε.

Τὰ χεῖλη της ψιθύριζαν ἓνα ὄνομα... τοῦ ἄλλου... Ἦταν βέβαιος.

Καὶ τότε μέσα στὴν παγερὴ σιωπῇ, ψιθύρισε ἀργά-ἀργά:

— Πρέπει νὰ χωρίσουμε.

Κι' ἐκεῖνη ἀποκρίθηκε:

— Ναι!

ΝΑΠΕΛ ΠΟΡΤΟ

Τὸ σύστημα τοῦ δρος Ζερό

ΠΡΟΣΩΠΑ:

Ὁ κ. ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ, Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ, Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ Δος ΖΕΡΟ, Ὁ ΕΡΝΕΣΤ ΚΑΙ Ὁ ΔΙΚΑΣΤΙΚΟΣ ἈΝΤΗΡ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἡ σκηνὴ παριστάνει τὸ ἱατρεῖον τοῦ Νευρολόγου. Ὁ κ. Ζερό κάθεται στὸ γραφεῖο του καὶ ἀπέναντί του ὁ κ. Χαρούμενος.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Ἡ κατάστασίς μου ἔχει φθάσει πιά σὲ ἀπορροχί-ωχόητο, γιατρέ μου. Δὲν μοῦ μέ-νει ἄλλο ἀπὸ τὴν αὐτοκτονία.

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Καὶ μ' ὅλα ταῦ-τα...

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Ἀδύνατον, γιατρέ. Εἶμαι χρεωκοπημένος. Αὐριο τὸ πρῶτὸ θά ἐρθοῦν νὰ μοῦ κατάσχουν τὰ πάντα. Τὰ ἐπιπλα, τὰ ρούχα μου, τὴν συλλογὴ μου τῶν πεταλοῦδων, τὸ κἀδρο μὲ τὴν φω-τογραφία τῆς θείας Περσεφό-νης...

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Ναι, ναι, κύριε. Σὰς ἐννοῶ πολὺ καλὰ ἀλ-λὰ ἐπιμένω ὅτι, παρ' ὅλα ταῦ-τα...

Ὁ ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Καὶ δὲν εἶμαι μονάχα αὐτά, γιατρέ μου.

Ἡ γυναίκα μου...

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Τί ἔ-χει ἡ γυναίκα σας;

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Μὲ ἀπατά.

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Δὲν εἰ-σαστε οὔτε ὁ πρῶτος, οὔτε ὁ

δεύτερος φίλος μου.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Ναι ἀλ-λὰ ἐμένα μὲ ἀπατά χονδρικός.

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Καὶ δὲν

χαίρεσθε; Αὐτὸ εἶναι πρὸς

τιμὴν σας.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Καὶ σὲν

νὰ μὴ ἔφθαναν ὅλ' αὐτά, ὁ φί-

λος μου ὁ κ. Ἐρνέστ μοῦ χρεω-

στάει 50.000 φράγκα μὲ τὰ ὁ-

ποῖα θὰ σοῦζοιμουνα.

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Γιατὶ δὲν

τὰ ἐπιστρέψετε;

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Διότι δὲν τὰ

ἔχει.

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Αὐτὸ εἶναι, φυ-

σικά, ἓνας ἀρετὰ σοβαρὸς λόγος.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Καθὼς βλέπετε,

γιατρέ μου, ὅλα ἔχουν συνωμοτήσῃ ἐναν-

τίον μου. Ὅτι καὶ ἂν κάνω μοῦ πᾶει ἁ-

νάποδα. Νά! Ὁρίστε. Αὐτὴν τὴν στιγμή

πού σὰς μιλοῦ κάθουμι ἐλάνω στὸ κα-

πέλλο μου. Πὼς νὰ μὴ γίνω νευρασθε-

νικός;

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Θέλετε νὰ μοῦ

ἀν-θῆσθε νὰ σὰς θεραπεύσω;

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Εἴσαστε ἡ τελευ-

ταία μου ἐλπίς. Ἄν δὲν τὸ κατορθώσε-

τε, αὐριο τὰ Χαρούμενος δὲν θὰ ὑπάρχῃ.

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Κρίμα στὸ ὠραῖο

σας ὄνομα.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Τὸ πὺδ περίεργο

δὲ εἶναι ὅτι κατοικῶ καὶ στὴν ὁδὸν Εὐ-

θυμίας.

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Μὴν ἀνησυχεῖ-

τε. Θὰ σὰς θεραπεύσω.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Πῶς; Αὐτὸ εἶναι

ἀδύνατον.

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Ἐχετε ἐμπι-

στοσύνη στὸ σύστημά μου.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Ἀδύνατον νὰ μὲ

πείσετε.

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Καὶ ὅμως κύριε,

Ἐνας εὐδυμος

διάλογος τοῦ

ΜΑΞΙΜ

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ (σπρώχνει τὸν Χα-ρούμενο φίλικά).— Ἀ! Ὁχι. Σὰς πα-ρακαλῶ. Περάστε σεῖς πρῶτος. ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (κάνει ἓνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω).— Μά, σὰς παρακαλῶ, γιατρέ, περάστε... Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Ὁχι. περάστε

σεῖς... (Στὸ τέλος προχωροῦν καὶ οἱ δύο μαζί, κάνουν νὰ περάσουν μαζί τὴν πόρτα καὶ τὴν ἴδια στιγμή ὁ κ. Χαρού-μενος βάζει μιὰ δυνατὴ φωνή).

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Τί πάθατε;

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Μοῦ πατήσατε τὸν

κάλο.

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Γεγύρα, γεγύ-

γορα. Πρέπει νὰ κάνουμε ἀμέσως τὴν

ἐγχείρηση.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Τὴν ἐπομένη ἡμέρα στὴν κατοικία τοῦ κ. Χαρούμενου. Ὁ κ. Χαρούμενος κάθεται σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἐσπλωμένος φαρδύς-πλατύς. Τὸ πρόσωπό του γελαίει ἀπὸ εὐχαρίστηση καὶ σιγιοτραγου-δαίει).

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (τραγουδι-στά). Τί ὀραία πού εἶναι ἡ ζωή. Τρά, λά, λά, λά. Τὰ που-λάκια κελαῖδουν τρά, λά, λά. (Παίρνει μιὰ ἐφημερίδα καὶ ἀρ-χίζει νὰ διαβάσῃ).— Ἀ! Θαύ-μα, ἔξοχα. Ἡ τιμὴ τοῦ ψωμοῦ θὰ διπλασιασθῇ αὐριο. Τί ὀ-ραία, τί ὀραία. Τρά, λά, λά, λά. (Διαβάσει πέρα πέρα). Τί βλέπο ἐδῶ; Φοβεροὶ σεισμοὶ στὴν Μανίλα; Θανατοῖα. Πεν-τακόσιοι νεκροί. Ἐξοχα. Τρά, λά, λά, λά. (Διαβάσει πὺδ κά-τω). Ὁ πόλεμος εἶναι ἀναπό-φευκτος. Ὅλα τὰ εὐρωπαϊκά κράτη ἐπιστρατεύθησαν. Ὁ στό-λος τῆς Ἀμερικῆς ἀπέπλευσε

πρὸς τὴν Ἰαπωνίαν. Τί χαρὰ, τρά, λά, λά. (Τὴν στιγμή αὐτὴ χτυπάει τὸ κου-δοῦνι τῆς ἐξόπορτας).

Μαρία! Ἀνοίξε, φωνάζει ὁ κ. Χαρού-μενος. Ὑστερα ὅμως θυμᾶται ὅτι ἡ ὑ-πνρέτρια τοῦ ἔχει φύγει ἐδῶ καὶ πέντε μῆνες καὶ πηγαίνει νὰ ἀνοίξῃ μόνος τὴν πόρτα. Μπαίνει ὁ φίλος του ὁ Ἐρνέστ.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Καλῶς τον, καλῶς τον. Τί μούτρα εἶναι αὐτὰ πού κάνεις;

ΕΡΝΕΣΤ (κατηφής).— Ἀστυχῶς, φί-λε μου, ὅλες μου οἱ προσπάθειες γιὰ νὰ σοῦ ἐξπλερώσω τὸ χρέος μου τῶν 50.000 φράγκων πῆγαν χαμένες. Δὲν μπόρεσα νὰ δοῦ οὔτε μιὰ πεντάρα.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (γελαστός καὶ εὐθυ-μες).— Τόσο τὸ καλὺτερο.

ΕΡΝΕΣΤ (σοβαρός).— Δὲν ἀστειεύ-ομαι, σοῦ μιλοῦ μὲ ὅλη μου τὴν σοβα-ρότητα.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Ἐ! Καί;

ΕΡΝΕΣΤ.— Σοῦ εἶπα, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω οὔτε πεντάρα.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Καλὰ, βρε ἀδερφέ, καὶ γι' αὐτὸ στενοχωρεῖσαι; Χαλᾶς τὴν καρδιά σου γιὰ τέτοια μικροπράγματα;

ΕΡΝΕΣΤ.— Μικροπράγματα; Μὰ ἐσὺ εἶσαι κατεστραμμένος. Προχθές λογάρια-ζε ν' αὐτοκτονήσῃς.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Προχθές, ναι.

ΕΡΝΕΣΤ.— Τὰ κανόνισες μὴπως;

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Πάψε τώρα, καῦ-

Ὁ νευρολόγος: Ἐχετε ἐμπιστοσύνη στὸ σύ-στημά μου, κύριε.

πατοῦν τὸν κάλο θὰ ξεκαρδίζεσθε στὰ γέλια ἀπὸ τὴν χαρὰ σας καὶ ὅταν σὰς ἀναγγέλλουν καί: εὐχαρίστο θὰ σὰς πι-άνουν τὰ ἰάματα.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Μὰ γίνεται αὐτὸ τὸ πρῶγμα;

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Τίποτα τὸ ἀ-πλοῦστερο. Καὶ ὅσο πὺ ἀγάλη εἶναι ἡ συμφερά πού θὰ σὰς βρεῖται τόσο πὺ ἀγάλη θὰ εἶναι καὶ ἡ χαρὰ σας. Ἐὰν

π.χ. δεχθῇτε κατακέφαλα ἓνι κεραμιδι-ἀπ τὴν στέγη μιᾶς δωδεκακροφῶν πολ-λυκατοικίας θὰ χαρῆτε πολὺ περισσότερο

παρὰ ἂν σὰς πατήσουν τὸν κάλο. Μὲ ἐν-γύηση. Ἄν πάλι σὰς συμβῇ κάτι πολὺ ἐν-όραστο.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Δὲν ὑπάρχει τέ-τοιος ὁδὸς γιατρέ.

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Ἐστὼ. Θέλετε νὰ μάθω τὴν θεραπεία;

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Μὲ βεβαιώνετε ὅτι ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐγχείρησιν δὲν θὰ στενο-χωρηθῇ νὰ τίποτα πιά;

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Ἐντελὸς τοι-ναντίον σὰς εἶπα. Καθὼ συμφερά θὰ σὰς κάνῃ εὐτυχισμένο.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ.— Ἐν τοιαύτῃ περι-πτώσει εἶναι ἔννοια.

Ὁ ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ.— Περάστε σὰς πα-ρακαλῶ νὰ νευρολογεῖται.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (ἄνγει τόπο σὲν για-τὸ νὰ περάσῃ).— Σὰς παρακαλῶ, περά-στε σεῖς πρῶτος.</

μένε 'Ερνέστ. 'Αλλοίμονο αν πρόκειται να χαλάμε την χαρμάνια μας για 50.000 παλιόφραγκα. Σε βεβαιώνω ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος να στενοχωριέσαι.

ΕΡΝΕΣΤ (τον κυττάζει καταπληκτικά). — Μήπως, τότε... με συγχωρείς... αλλά, μήπως σου είναι εύκολο να μου δανείσης ένα είκοσιφραγκο; Δεν έχω φάει από χθές το δρόμο.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Δυστυχώς δεν έχω φίλα. Πάρε όμως το τελευταίο μου πεντακοσάριο. Τι να το κάνω;

ΕΡΝΕΣΤ. — 'Α! 'Οχι. Αυτό δεν θα γίνει ποτέ.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Σε παρακαλώ. Θα με ύποχρεώσεις.

ΕΡΝΕΣΤ. — Καλά, αλλά με την συμφωνία ότι θα σου το επιστρέψω αύριο το πρωί.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — 'Οχι, όχι. 'Αν ελγαι έτσι δεν σου το δίνω.

ΕΡΝΕΣΤ. — Μά...

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Πάρτο και φεύγα. ('Ο 'Ερνέστ φεύγει με το πεντακοσάριο).

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (τρίβοντας τα χέρια του). — Δόξα τῷ Θεῷ. 'Η ἡμέρα μου άρχισε πολύ καλά.

(Τὴν ἴδια στιγμή μπαίνει μέσα ἡ γυναίκα του με ἕνα βαλιτσάκι στὸ χέρι).

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Καλημέ-

ρα, χρυσή μου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ (με ὕφος σοβαρό). — Θέλω να σου μιλήσω.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Είναι σοβαρό;

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ. — Ναι.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Κρίμα, και δεν έχω καιμιά ὀρεξη γιὰ σοβαρές κουβέντες.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ. — Είναι όμως ανάγκη να με ἀκούσης. Φεύγω.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (ἀδιάφορα). — Τὸ βλέπω.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ. — Δεν με κατάλαβες. Φεύγω, γιὰ πάντα....

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (με τὴν ἴδια ἀδιαφορία). — Ναι, βέβαια γιὰ πάντα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ. — Και δεν σου κάνει αὐτὸ καμμιὰ ἐντύπωση;

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Μὲ συγχωρεῖς. 'Ισως δὲν ἔξεδήλωσα ὅσο θὰ ἔπρεπε τὴν χαρά μου...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ (ἔξω φρενών). — Τὴν χαρά σου; Ἐξέρεις πὺν πηγαίνω;

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — 'Οχι. 'Αν δὲν κάνω λάθος δὲν μου τὸ εἶπες ἄκου.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ. — 'Ε! λοιπόν. Μάθε το. Πηγαίνω στὸν ἐρωμένο μου.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (με ὕφος ἐξαιρετικὰ εὐχαριστημένο). — Μπράβο. Αὐτὸ εἶναι πραγματικὰ πολὺ εὐχάριστο. Πόσο χαίρομαι, πουλάκι μου...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ (θυμωμένη). — Πουλάκι σου; Αὐτὸ εἶναι πρωτόκουστο. Κατάλαβες πὺν σου εἶπα ὅτι πηγαίνω;

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (ψύχραιμα). — Πολὺ καλά μάλιστα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ. — Σε ἐγκαταλείπω....

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Μὲ ἐγκαταλείπεις; Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ (ἔξω φρενών και με δυνάτη φωνή). — Φεύγω αὐτοῦ....

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (ἀπαθείστατα). — Φεύγεις. Τὸ ἀκούσα. Πηγαίνεις στὸν ἐρωμένο σου. Γιὰ πάντα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ (μαινόμενη). — Βαρύθηκα πιά να βλέπω τὸ μολοκκοκέ-αλό σου. Καὶ ἂν θέλεις νὰ τὸ μάθης, δὲν σε ἀγάπησα ποτέ μου. Σε ἀπατοῦσα ὅλον τὸν καιρό.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Τίποτὸ καλὺτερο.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ (πάντοτε φρενιά-μένη). — Σε εἶχα ἀπατήσει πρὶν ἀκόμη παντρευθοῦμε.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (ἐξαιρετικὰ εὐδιάθετος). — Τί χαρά, τί χαρά!...

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ (ἀπογοητευμένη). — Είναι τρελλός. 'Αντίο. Φεύγω. (Βγαίνει).

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (τρίβει τὰ χέρια του). — Δόξα τῷ Θεῷ. 'Όλα καλά μου πᾶνε σήμερα. ('Ακούγεται πάλι τὸ κουνδοῦνι τῆς πόρτας). Μαρία. 'Α! Ἐξάσασ. (Σηκώνεται καὶ ἀνοίγει τὴν πόρτα).

Ο ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ. — 'Ονομάζομαι 'Ι. κ. Χαρούμενος παρακαλώ;

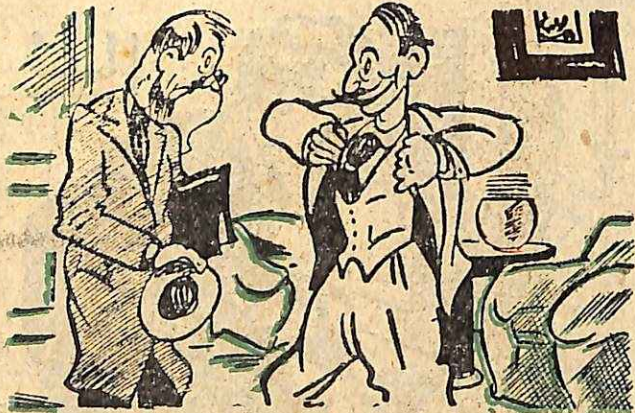
ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — 'Ορίστε. 'Εγώ, ὁ ἴδιος.

Ο ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ. — 'Ονομάζομαι ὁ ἀνιψιὸς Χοντροπόταμος. Δικαστικὸς κλητήρ. 'Ερχομαι γιὰ κάποια πολὺ δυσάρεστη δυστυχὴς ὑπόθεση.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (ἐνθουσιασμένος). — 'Ω! Τί εὐχάριστος ἐκπληξίς. Βάζω στοίχημα ὅτι ἔρχεσθε γιὰ τὴν κατάσχεση.

Ο ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ. — Δυστυχώς, κύριε, τὸ καθήκον μας εἶναι πολλές φορές θλιβερόν.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Σὲς παρακαλῶ, κύριε ἀλλὰ ἡ ἐξαιρετικὴ σας εὐγένεια μὲ ἐκπλήσσει. Συνήθως ὅπου πάω μὲ ὑποδέχονται κατὰ τὸν χειρότερο τρόπο.

Δ ι κ . κ λ η τ ῆ ρ : Μὲ συγχωρεῖτε κύριε, ἀλλ' ἡ ἐξαιρετικὴ σας εὐγένεια μὲ ἐκπλήσσει.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Τί ἀνέτοι; ἄνθρωποι. Μήπως ὑπάρχει φυσικότερο πρῶγμα ἀπὸ μὴ κατάσχεση;

Ο ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ (κάπως διστακτικά). — Φοβοῦμαι, κύριε, ὅτι πήρατε τὸ πρῶγμα στὰ ἀστεία.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Καθόλου. Σὲς παρακαλῶ. Νομίζω μάλιστα ὅτι δὲν εἰσάστε καθόλου τακτικὸς στὸ καθήκον σας. Χάσατε τώρα τὴν ὥρα στίς πολυλογίες. 'Εμπρός.

Ο ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ (κατάπληκτος). — Μὲ συγχωρεῖτε. 'Αρνίζω ἡμέσως. Θὰ καταγράψω πρῶτα τὰ ἐπιπλά. (Βγάζει ἕνα χαρτί καὶ ἀρχίζει νὰ γράφει). — Τρεῖς πολυθρόνες πέτσινες ἀξίας 2.500 φράγκα.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Καλὲ τί γράφετε ἐκεῖ, κύριε; Πρῶτα-πρῶτα οἱ πολυθρόνες δὲν εἶναι τρεῖς ἀλλὰ τέσσερις. Καὶ ὕστερα ποῖος νομίζει ὅτι θὰ πληρώση 2.500 φράγκα γιὰ αὐτὲς τίς παλιοπολυθρόνες. 'Ας πιάσουν 1.500 καὶ νὰ εἰσάστε ἐνθουσιασμένο.

Ο ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ (τὸν κυττάζει σὰν χαμένος). — Μά, πρὸς τὸ συμφέρον σας κύριε.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (θυμωμένα). — Δεν ἤρθατε ἐδῶ, κύριε, γιὰ νὰ κάνετε ρουσφέτια σὲ μένα ἀλλὰ γιὰ νὰ ὑπερασπίσετε τὰ συμφέροντα τῶν πελατῶν σας. Μὲ ἐννοεῖτε;

Ο ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ (κατ' ἴδιαν). — Τὸν βάρεσε ἡ γαστέρα στὸ κεφάλι τὸν δυστυ-

χῆ (πρὸς τὸν κ. Χαρούμενο). Πολὺν καλὰ κύριε, νὰ εἰσαπτε βέβαιος ὅτι θὰ κάνω τὸ καθήκον μου μὲ τὴν πολὺ μεγάλην εὐσυνειδησία.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Ὅα κάνετε πάρο πολὺ καλά. Καὶ πρὸ πάντων προσέξτε νὰ μὴ ξεχάσετε τίποτα.

Ο ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ. — 'Οχι, κύριε, ὅχι. Δὲν θὰ ξεχάσω τὸ παραμικρό.

('Ακούγεται πάλι τὸ κουνδοῦνι τῆς ἐξόδου).

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Μαρία! 'Α! Ἐξάσασ. (Πηγαίνοντας νὰ ἀνοίξη τὴν πόρτα λέει πρὸς τὸν δικ. κλητήρα): Μὲ συγχωρεῖτε μία στιγμή καὶ προσέχετε νὰ μὴ κάνετε κανένα λάθος.

(Σὲ λίγα κί ἀναγγυρίζει συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν 'Ερνέστ πὺν ἔχει ὕφος πανηγυρικό).

ΕΡΝΕΣΤ (γεμάτος ἐνθουσιασμό πρὸς τὸν κ. Χαρούμενο). — Φίλε μου, σωθήκαμε.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (με ἀνησυχία). — Τί εἶναι; Τί συμβαίνει;

ΕΡΝΕΣΤ. — Θυμάσαι ἕνα λαχείο πὺν εἴχαμε ἀγοράσει μαζί;

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (με μεγαλύτερη ἀνησυχία). — 'Ε! Τί;

ΕΡΝΕΣΤ. — Κερδίσαιε. 'Ενα ἑκατομύριο φράγκα.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (τρεβώντος τὰ μαλλιά του). — Πῶ, πῶ, συμφορά.

ΕΡΝΕΣΤ. — Φαντάσου, θὰ μοιρασθοῦμε ἀπὸ 500. 000 φράγκα ὁ καθένας.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — 'Απελπιστικόν.

ΕΡΝΕΣΤ. — Τί λέω; 'Εσὺ θὰ πάρης 550 χιλιάδες καὶ πεντακόσια φράγκα γιὰτὶ θὰ σου ἐπιστρέψω φυσικὰ καὶ αὐτὰ πὺν σου ὀφείλω.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (τρομαγμένα). — 'Οχι! 'Οχι! Δὲν τὰ θέλω!

Ο ΔΙΚ. ΚΛΗΤΗΡ. — 'Εὐένα κύριε θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ πηγαίνω. 'Η καταγραφή τελείωσε. Μπορεῖτε νὰ εἰσαπτε βέβαιος ὅτι δὲν ξεχάσα τίποτα.

ΕΡΝΕΣΤ. — Παιρντόν, ποῖος εἶναι ὁ κύριος;

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — 'Ενας δικαστικὸς κλητήρ. Συμπαθητικὸς τατος ἄνθρωπος. 'Αν δὲν εἴχες ἔρθη μὲ τὴν τραγικὴ σου πληροφορία θὰ σήκωνε σὲ λίγη ὥρα τὰ πάντα ἀπὸ ἐδῶ μέσα. 'Επιπλά, σκεῖν, πιαιτικά, εἰκόνες, τὴν συλλογή μου τῶν πεταλούδων. Δὲν θὰ ἀπόμειναν παρὰ τέσσερις γυμνοὶ τοῖχοι καὶ θὰ εὗρισκα τὴν ἡσυχία μου.

ΕΡΝΕΣΤ. — 'Ελα στὰ καλά σου χριστιανέ μου. Μοῦ φαίνεται πὺς παλάβωσες. Καὶ πὺν νὰ ἀκούσης καὶ τὴν ἄλλη εὐχάριστη εἰδηση πὺν σου φέρνω.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ (γλωμός ἀπὸ τὸν τρόμο). — Τί εἶναι πάλι;

ΕΡΝΕΣΤ. — 'Η γυναίκα σου μετάνοιωσε. Ξαναγύρισε. Εἶναι ἐδῶ, πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ (μπαίνει μέσα χαρούμενη καὶ ζωηρή). — Χρυσέ μου, ἀδερφούλη μου. Ψέμματα ἦσαν ὅσα σοῦ εἶχα εἰπῆ. Ποτέ μου δὲν σε ἀπάτησα Δὲν ἀγάπησα κανέναν ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ ἐσένα.

ΧΑΡΟΥΜΕΝΟΣ. — Συμφορά μου, συμφορά μου. Δὲν μοῦ μένει τίποτα ἄλλο παρὰ νὰ αὐτοκτονήσω.

ΜΑΞΙΜ

ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΚΡΙΝΑ

Ένα αὐτοτελές
Χριστουγεννιάτικο
ρομάντισο τῆς
Μάγδας
Κοντῖνο

Η Νινέτ καθόταν, ὅπως κάθε ἀπόγευμα, σὴν ὥραία, ἀναπαυτικὴ πολυθρόνα τῆς, μπροστὰ στὸ μεγάλο παράθυρο τοῦ δωματίου τῆς καὶ διάβαζε.

Πόσο τῆς ἄρεσαν αὐτὲς οἱ ἀπογευματινὲς ὥρες. Εἶχε τελειωμένη πιά τὴν δουλειὰ τοῦ σπιτιοῦ καὶ μποροῦσε νὰ ἀπολαμβάνη ὅπως ἤθελε τὸν καιρὸ τῆς.

'Η πὺν μεγάλη τῆς, ὅμως, ἀπόλαυσις ἦταν νὰ κάθεται, ὅπως τὴν στιγμή αὐτὴ, σὴν ἀναπαυτικὴ τῆς πολυθρόνα καὶ νὰ διαβάξῃ. Ποῦ καὶ ποῦ, σταματοῦσε τὸ διάβασμα καὶ κυττοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἀπ' ὅπου φαίνονταν ὁλόκληρο τὸ ὠραῖο περιβάλλον, μὲ τὰ ἄφθονα δένδρα πὺν φιλοξενοῦσαν ἐπάνω στὰ κλαριά τους ἅπειρα χαριτωμένα πουλάκια. Πόσο τὰ ἀγαποῦσε ἀλήθεια αὐτὰ τὰ μικρὰ πουλάκια, ἡ Νινέτ. Φρόντιζε κάθε μέρα νὰ τοὺς ἀλλάξῃ τὸ νερό μέσα σὴν μεγάλη λεκάνη πὺν εἶχε τοποθετήσει ἐπίτηδες γιὰ γάρχη τους, στὸν κῆπο καὶ σκορποῦσε πάντοτε, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, λίγα ψίγουλα ἢ λίγους σπόρους, πὺν ἐρχόντουσαν ὕστερα νὰ τσιμπήσουν οἱ μικροὶ πτερωτοὶ τῆς φίλοι. Κι' ἦταν τόσο ἀφοβὰ, πὺν θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὴν γνώριζαν κι' ὅλας τὴν Νινέτ καὶ ἤξεραν πόσο τὰ ἀναποῦσε. Περιπατοῦσε δίπλα τους, μέσα σὲ περιβάλλον, μὰ ἐκεῖνα δὲν ἐτρόμαζαν καθόλου. Σήκωναν τὰ μικρὰ τους κεφαλάκια καὶ τὴν κυττοῦσαν μὲ τίς χρωματιστὲς γαντοῖτες τῶν ματιῶν τους, σὰν νὰ ἤθελον νὰ τὴν εὐχαριστήσουν γιὰ τίς φροντίδες τῆς γι' αὐτὰ.

Πὺν πολὺ, ὅμως, ἀπὸ τὰ πουλάκια χαίροταν ἡ Νινέτ, ὅταν τὰ ἔβλεπε νὰ πετᾶνε χαρούμενα κι' εὐτυχισμένα. Μερικὰ τὰ γνώριζε τόσο καλά πιά, πὺν τοὺς εἶχε δώσει καὶ ὀνόματα καὶ ἀνησυχούσε σὲ σοβαρὰ ὅταν καμμιὰ φορά δὲν ἔβλεπε τὸν «Πίγκ-πίγκ», ἢ τὸν «Τσί-ου-Τσί-ου».

'Ετσι κυλοῦσε ἡ ζωὴ τῆς Νινέτ, ἡσυχὰ καὶ εὐχάριστα, χρόνια καὶ χρόνια τώρα, σὴν ἑπαυλὴ τοῦ θεῖου τῆς Ζερόμ, σὴν μικρὴ ἐπαρχία.

'Απὸ τὸν καιρὸ πὺν εἶχε μείνει ὀρφανή— θὰ ἦταν τότε ἔξη ἢ ἐπτὰ χρονῶν—τὴν εἶχε πάρει κοντὰ τοῦ ὁ θεῖος τῆς, ὁ Ζερόμ, πὺν ἦταν δασονόμος σὴν περιφέρεια τοῦ Βιλλεκούρ. 'Ηταν ἕνας ἄνθρωπος αὐστηρὸς καὶ λιγομίλητος, πὺν ἐννοοῦσε νὰ ἀκούγεται πάντοτε σὲ ὅτι κι' ἂν ἔλεγε. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἀναπᾶ τὴν Νινέτ μὲ πραγματικὴ πατρικὴ στοργὴ καὶ νὰ καταβάλλη κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ τῆς δώσῃ μιὰ καλὴ μόρφωση. 'Αλλωστε, ἡ αὐστηρότης τῆς θεῖου τῆς Ζερόμ δὲν στενοχωροῦσε καθόλου τὴν Νινέτ γιὰτὶ ἦταν καὶ ἡ ἴδια ἕνα πολὺ ἡσυχο καὶ σοβαρὸ κορίτσι πὺν προτιμοῦσε τὴν ἡρεμὴ

ἐπαρχιακὴ ζωὴ ἀπὸ τίς διασκεδάσεις τῶν μεγαλουπόλεων.

Οἱ φίλες τῆς τὴν πειράζανε πολλές φορές καὶ τῆς ἔλεγαν ὅτι θὰ καταντήσῃ σωστὴ καλόγρυα στὸ πλευρὸ τοῦ γέρου θεῖου τῆς, ἀλλὰ ἡ Νινέτ δὲν ἔδινε πολλὴ σημασία στὰ πειράγματα αὐτὰ καὶ ἄμα καμμιὰ τῆς παραφορτωνόνταν. Τῆς ἔλεγε ὀρθὰ—κοστὰ ὅτι ἦταν δικὸς τῆς λογαριασμός τί θὰ ἔκανε καὶ ὅτι δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανένα νὰ μιλάγῃ γιὰ τὸν θεῖο τῆς, στὸν ὅποιο χρωστοῦσε τόσην εὐγνωμοσύνη.

Τὸ ἴδιο ἔγινε καὶ τὴν ἡμέρα αὐτὴ μὲ τὴν φίλη τῆς τὴν 'Αννέτ, πὺν ἦρθε νὰ τῆς ἀναγγεῖλῃ τὸν Χριστουγεννιάτικο γορὸ σὲ 'Ερβέν;

'Η 'Αννέτ ἦταν ἕνα σωστὸ ἀγοροκόριτσο, γεμάτο κέφι καὶ ἀφέλεια.

'Αν καὶ εἶχαν ἐντελῶς διαφορετικὰ χαρακτῆρα ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἀγαπιόντουσαν, ἐν τούτοις, τὰ δυὸ κορίτσια, γεμάτα κέφι καὶ ἀφέλεια, μυστικὰ εἶχαν μεταξύ τους οὔτε καὶ ἀποφασίσει ἡ μιὰ κατὶ γωρὶς νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ καὶ σὴν ἄλλη.

— Νινέτ, Νινέτ, ἀκούσθηκε ἀπὸ μακριὰ ἡ φωνὴ τῆς 'Αννέτ πὺν ἐρχόταν τοεχάτη, θὰ ἔρθης στὸν Χριστουγεννιάτικο γορὸ σὲ 'Ερβέν;

Σὲ λίγο ἡ 'Αννέτ εἶχε πλησιάσει στὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο δίπλα σὲ ὁποῖο καθόταν ἡ φίλη τῆς καὶ καθὼς εἶδε τὴν Νινέτ νὰ ἐτοιμάζεται νὰ σηκωθῇ γιὰ νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν

Σὲ λίγον καιρὸ ὁ Ρουλέν καὶ ἡ Νινέτ ἀπετέλεσαν ἕνα χαριτωμένο ζευγάρι...

ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ —ΚΡΙΝΑ—

πόρτα, έδωσε ένα πήδημα και βρέθηκε από το παράθυρο μέσα στο δωμάτιο.

—Έτσι είναι καλύτερα, είπε, καθώς βρέθηκε μέσα. Δεν θα έχω τουλάχιστον, ανάγκη να αντικρύσω τα μούτρα αυτού του άγριανθρώπου, του θείου σου. Πώς μπορείς και τον υποφέρεις καυμένη;

—Πρώτα—πρώτα δεν μπορείς να τον λες άγριανθρώπο γιατί, έκανε η Νινέτ, έχει βέβαια, ύψος αυστηρό. Είναι, όμως, καλός και ευγενικός. Έκτος αυτού ξέρεις πολύ καλά τι του γρωστό, και δεν είναι σωστό να μιλάς έτσι γι' αυτόν...

—Με συγχωρείς, Νινέτ, ξέρεις όμως πώς δεν το κάνω από κακία. Τί να σου πω όμως... Λυπάμαι όταν σε βλέπω κλεισμένη από το πρωί ως το βράδυ μέσα στο σπίτι, στο ίδιο μονότονο περιβάλλον, χωρίς καμιά διασκέδαση, καμιά ποικιλία. Νά, τώρα βάζω στοίχημα ότι ο θεός σου δεν θα σ' άφιση με κανένα τρόπο νάρθη στον Χριστούγεννιάτικο χορό του Έβέν.

—Νά σου πω την αλήθεια, της αποκρίθηκε η Νινέτ, δεν μου κάνει καμιά απολύτως όρεξη να πάω στον χορό. Ξέρεις πολύ καλά ότι δεν με τραβούν καθόλου οι διασκέδασεις. Άλλα και αν ακόμη αισθανόμουν την πιο μεγάλη επιθυμία να πάω στο Έβέν, πάλι δεν θα το έκανα αφού ξέρω ότι αυτό θα δυσχερατούσε τον θείο Ζερόμ.

—Όστε έχεις σκοπό να περάσης ολόκληρη την ζωή σου, έτσι, αποτραβηγμένη από τον κόσμο;

—Όλη μου την ζωή, όχι, είπε. Όμως είμαι κοντά στον θείο μου τον Ζερόμ. Αισθάνομαι την υποχρέωση να φέρονται όπως ξέρω ότι θα τον ευχαριστήσω και να μη δίνω αφορμή να στενοχωριέται για γάργα μου. Άλλως τε, μου φαίνεται ότι έχει περάσει αρκετές στενοχώριες στην ζωή του, ώστε να μη μου επιτρέπεται να τον στενοχωρώ κι' εγώ.

—Μά γιατί; Τί του έχει συμβεί; —Δεν ξέρω. Δεν μου έχει μιλήσει ποτέ του για το παρελθόν. Άλλά απ' ό,τι καταλαβαίνω πρέπει να ήταν κάποτε πολύ δυστυχισμένος. Ποιός ξέρει; Ίσως κάποια γυναίκα;...

—Μπα! Φαντάζεσαι τον αυστηρό αυτό άνθρωπο ικανό να αγαπήσει και να υποφέρει μάλιστα από αγάπη για μια γυναίκα; Δεν μου φαίνεται καθόλου πιθανόν αυτό, και ύστερα δεν βλέπω για ποιο λόγο να είσαι σύ υπονρεωμένη να πληρώνης τις έρωτικές ατυχίες του θείου σου. Όχι, Νινέτ. Δεν θα με πείσης ότι κι' αν μου πής. Σε λυπάμαι γιατί αισθάνομαι ότι κάνεις κάποια μεγάλη θυσία για την οποία άσφαλώς υποφέρεις χωρίς να θέλεις να το αναγνωρίσης. Άλλά δεν κάνεις καθόλου καλά. Νινέτ. Στο κάτω—κάτω πρέπει να σκεφθής ότι κοντεύεις πιά είκοσι χρόνων κοπέλλα και ότι άόνα ή γρήγορα πρέπει να ακολουθήσης και σύ τον προορισμό κάθε κοριτσιού. Ποιός όμως σε πα-

ρακαλώ θάρρη να σε ανακαλύψει μέσα στο έρημητήριό σου; Νομίζω ότι είναι καιρός να σκεφθής διαφορετικά και να πείσης τον άγριανθρώπο...

—Ανέτ. Σε παρακαλώ, Σου είπα ότι δεν ανέχομαι τέτοιες εκφράσεις για τον θείο μου.

—Καλά, καλά. Δεν σου ξαναλέω πιά τίποτα. Άλλως τε νομίζω πως τόν άκούω να έρχεται και προτιμώ να μη με ιδή εδώ και νομίζω ότι έρχομαι και σε ξεμυαλίζω.

Με τα λόγια αυτά, η Άννέτ έδωσε πάλι έναν πήδη και βρέθηκε έξω από το παράθυρο.

Η Νινέτ σηκώθηκε κι' αυτή έρριξε επάνω της μια σάρπα, και βγήκε να κάνει έναν περίπατο μέσα στο μεγάλο περιβόλι. Πόσο την άνεκούφιζε, αλήθεια, το περιβάλλον αυτό; Είχε όλη την ευκαιρία να ασχοληθεί με τον έαυτό της, να σκέπτεται το μέλλον και να κουβεντιάσει με τα αγαπημένα της πουλάκια, όπως θα κουβεντιάζε κάποτε, άργότερα, με κάτι άλλα αγαπημένα πλάσματα, τα παιδάκια της.

Θα την ζούσε όμως ποτέ της αυτή την ευτυχία;

Ω! Πώς την όνειρευόταν την ημέρα αυτή, που θα στεκόταν νυφούλα, στο πλευρό του ανθρώπου στον οποίο θα άφιέρωνε όλη της την ζωή και όλη της την αγάπη!... Θα έρχόταν άραγε. Και ποιός θα ήταν; Θα ήταν άξιος να του χαρίσει όλη της την αφοσίωση; Θα ήξερε να έκτιμήσει την αγάπη της; Και τί λογής θα ήταν; Άθελά της έφερνε τη μορφή ενός νέου που είχε γνωρίσει από πολύ μικρή και τον είχε ξανααντικρύσει για τελευταία φορά εδώ και τέσσερα χρόνια. Θα την θυμόταν τάχα κι' αυτός καμιά φορά; Θα τον ξανάβλεπε; Δεν θα έρχόταν ο Ρομπέρ κάποτε από το Παρίσι να ιδή την γρηά μητέρα του που έμενε ολόμοναχη τώρα στο μεγάλο παλιό άργοντικό σπίτι; Πόσες φορές δεν είχε αποφασίσει να ρωτήσει την κυρία Σαντρέβ, έτσι αδιάφορα, για τον Ρομπέρ; Άλλά κάθε φορά που την άντικρύζε το ανέβαλε.

Με τις σκέψεις αυτές προχωρούσε τώρα η Νινέτ στο περιβόλι και καμάκωνε τα μικρά πουλάκια, που πετούσαν ευτυχισμένα από δένδρο σε δένδρο και από κλαρί σε κλαράκι.

ΣΤΑ ΔΙΧΤΥΑ ΜΙΑΣ ΑΛΛΗΣ

Η κυρία Σαντρέβ, η χήρα του γιατρού Σαντρέβ, μια παλιά άρχοντισσα της Βιλλεκούρ, περνούσε μέρες αγωνίας. Ο Ρομπέρ, ο μοναχογιός της και ο μόνος άνθρωπος που την κρατούσε ακόμη στην ζωή, της είχε γράψει ότι θα έρχόταν να περάσει κοντά της τα Χριστούγεννα. Τέσσερα ολόκληρα χρόνια τώρα έλειπε ο Ρομπέρ στο Παρίσι, όπου σπούδαζε στο Πανεπιστήμιο. Η αλήθεια είναι ότι η κυρία Σαντρέβ ήταν λίγο θυμωμένη μαζί του, που σ' όλο αυτό το διάστημα δεν είχε έρθει να την ιδή. Προσπαθούσε, όμως, πάντοτε να τον δικαιολογήσει. Τί να έκανε να τον δικαιολογήσει. Η αλήθεια, ο Ρομπέρ, μέσα στο παλιό, εκείνο και μελαγχολικό σπίτι της Βιλλεκούρ, όλα ήταν παλιά

εκεί μέσα. Τα έπιπλα, κάτι βελουδένιες πολυθρόνες και καναπέδες με κρόσια και μεταξωτά σειρήνια, οι εικόνες, οι λάμπες, τα βάζα, όλα, όλα ήταν παλιά. Ίσως να είχαν κάποια αρχαιολογική αξία, αλλά άσφαλώς δεν ήταν διόλου κατάλληλα για να κάνουν το σπίτι ευάριστο σε ένα νέον άνθρωπο. Οι βαρειές βελούδινες κουρτίνες, δεν άφιναν το φώς της ημέρας να δώση λίγη ζωή στα βαρεία δωμάτια, συμπληρώναν το μελαγχολικό αυτό περιβάλλον, μέσα στο οποίο πηγαίνονσερόντουσαν σάν φαντάσματα. Η γρηά κυρία Σαντρέβ και οι δύο άκόμη πιο γρηές υπηρέτριές της, που είχαν γίνει άπαραίτητο συμπλήρωμα του θλιβερού αυτού διακόσμου. Πόσο θα ήθελε η κυρία Σαντρέβ, να δεχθεί τον Ρομπέρ όταν θα έρχόταν τα Χριστούγεννα, μέσα σε ένα πιο ευάριστο και όροσερό περιβάλλον; Είχε την έλπιδα ότι με τον τρόπο αυτό θα τον έκανε να αγαπήσει, περισσότερο το πατρικό του σπίτι και ότι θα έρχόταν τακτικά της. Πώς, όμως, να κατορθώσει την μεταμόρφωση αυτή. Τα μέσα υπήρχαν άφθονα, δόξα τω Θεώ, και μέσα σε δεκαπέντε μέρες που μεσολαβούσαν μπορούσαν να γίνουν πολλές άλλες, αλλά χρειάζονταν ένας νέος άνθρωπος να αναλάβει όλην αυτή την μεταρρύθμιση με ένδιαφέρον και αγάπη. Ποιός θα ήταν ο άνθρωπος αυτός; Θα δεγόταν άραγε η Νινέτ, η άνεψια του δασονόμου, να την βοηθήσει; Θα δεγόταν ο γερο—παράξενος μπαρμπα—Ζερόμ να την άφιση να μείνει καμιά δεκαριά μέρες στο παλιό, άργοντικό της για να αναλάβει να το ξαναβουί;

Πόσο ευτυχισμένη θα ήταν η κυρία Σαντρέβ αν κατόρθωνε την μεταμόρφωση αυτή!... Ο Ρομπέρ, μάλιστα, την είχε σχεδόν παρακαλέσει γι' αυτό, γιατί, καθώς της έγραφε, είχε προσκαλέσει την κυρία Πεμπλόν και την κόρη της, να περάσουν μαζί τους τις γιορτές στην Βιλλεκούρ.

«Με έχουν περιποιηθή τόσο πολύ—έγραφε στο γράμμα του—ώστε αισθάνομαι την υποχρέωση να τους ανταποδώσω λίγες από τις περιποιήσεις αυτές. Είναι και οι δύο πολύ καθώς πρέπει κυρίες και είμαι βέβαιος ότι θα τις αγαπήσεις και σ' από την πρώτη μέρα. Η δεσποινίς Πεμπλόν, η Διάννα, είναι μια από τις πιο όμορφες και τις πιο ευγενικές γυναίκες του κόσμου. Πόσο θα χαρώ όταν θα μπορέσω να σου τις συστήσω».

Ύστερα από όλα αυτά, η κυρία Σαντρέβ, αποφάσισε πιά με κάθε θυσία να έτοιμάσει στον Ρομπέρ και στας φιλοξενομένους του ένα ευάριστο περιβάλλον.

Ποιό μπόρδο να αποδώσει την μεγάλη αυτή τιμή, ρώτησε κατάπληκτος, ο μπαρμπα—Ζερόμ, όταν, άνοίγοντας την πόρτα, άντίκρουσε μπροστά του την κυρία Σαντρέβ. Την υποδέχθηκε με μεγάλη ευγένεια και όταν αυτή του εξήγησε τον σκοπό της επίσκεψώς της, της απάντησε:

—Θα ήμουν πολύ ευτυχής, αν μπορούσε η Νινέτ, να σας κάμει, όπως πρέπει, την εκδούλευση αυτή. Την ίδια στιγμή χυρνούσε από

τον άπογευματινό της περίπατο. Και η Νινέτ, φορτωμένη λουλούδια χαϊρέτια με έξαιρετικά ευγενικό τρόπο την ηλικιωμένη κυρία και όταν άκουσε ότι ο Ρομπέρ έπρόκειτο να περάσει τα Χριστούγεννα στην Βιλλεκούρ, ένοιωσε μέσα της μιάν άνεκφραστη χαρά.

Ω! Πόσο ευτυχισμένη ήταν που της δινόταν ευκαιρία να κάνει κάτι γι' αυτόν!...

Είμαι πρόθυμη, κυρία μου, είπε, να σας βοηθήσω σε ό,τι μπορώ. Άλλά φοβάμαι ότι δεν θα μπόρεσω να σας ευχαριστήσω. Αυτό που μου ζητάτε είναι νομίζω πολύ άνωτερο από τις δυνάμεις μου.

—Ω! Είμαι τόσο βέβαιη ότι θα τα καταφέρετε ώστε δεν βλέπω την ώρα πότε θα άρχίσουμε;

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΤΗΝ άλλη μέρα, πρωί—πρωί, η Νινέτ, έφθασε στο άργοντικόστο των Σαντρέβ και άρχισε να περιφέρεται από δωμάτιο σε δωμάτιο, εξετάζοντας τί πρέπει να γίνει. Κυτιούσε τα ώραία παλιά έπιπλα, που ήταν υποχρεωμένα τώρα να δώσουν την θέση τους σε άλλα, πιο μοντέρνα, τις βαρειές βελούδινες κουρτίνες, τα παράξενα βάζα, τις παλιές οικγενειακές φωτογραφίες, τις λάμπες με τα μεγάλα, στρουγγυλά άμπαζούρ και δεν ήξερε από πού να πρωταρχήσει. Στο τέλος, όμως, πήρε την απόφασή της και άρχισε να ξεκρεμά τις κουρτίνες για να άφιση το φώς να μη άφθονο μέσα στα σκοτεινισμένα δωμάτια. Την άλλη μέρα πήγε με την κυρία Σαντρέβ στην πόλη και παράγγειλαν ολόκληρο νοικοκυριό από την άργη. Ύστερα άρχισε να παραμερίζη ένα—ένα τα έπιπλα που είχαν καταδικασθεί να κλεισθούν στην άποθήκη και λίγες μέρες άργότερα, το πληκτικό άργοντικόστο, είχε μεταβληθεί σε ένα ευάριστο σπίτι, με άπλο αλλά ώραίο, διάκοσμο. Οι βελούδινες κουρτίνες είχαν άντικατασταθεί από άλλες με ώραία, ζωηρά χρώματα, το γώλλ είχε μεταβληθεί σε ένα ευάριστο διαμέρισμα. Τα καινούργια βάζα, που είχαν άντικαταστήσει τα παλιά με τα παράξενα σήματα, ξεχειλίζουν από ώραία, πολύχρωμα λουλούδια.

Την πιο μεγάλη, όμως, μεταμόρφωση, ένα σωστό ξανάβουμα, την είχαν ύποσσει η κυρία Σαντρέβ και οι δύο γρηές υπηρέτριές της. Η μωδίστρα δούλευε άκούραστα για να άντικαταστήσει τα παλιά, σκούρα ρούχα, με άλλα, πιο άνοικτοχρώμα και πιο συγγρονισμένα. Η κυρία Σαντρέβ είχε στην άρχη μεγάλες άντηρήσεις στο ζήτημα αυτό. Όταν όμως κυττάχθηκε στον καθρέφτη, μέσα στο καινούργιο της φόρεμα και όταν άντίκρουσε τις γρηές υπηρέτριες που φαινότανσαν σάν να κινούνται πιο έλαφρά και πιο σβέλτα, προχώρησε προς την Νινέτ και πιάνοντας τα δύο της χέρια, της είπε:

—Πώς θα μπορέσω να σας ευχαριστήσω, Νινέτ, για την μεγάλη όφωση αυτή, για την ζωή που έαυδάσαστε στο σπίτι μου. Είμαι σίγουρος ότι ο Ρομπέρ θα μείνει με άνοιχτό το στόμα όταν θα άντικρύσει τις άλλες αυτές.

—Και αυτό θα είναι η μεγαλύτερη ίκανοποίησι για όλους μας, πρόσθεσε η Νινέτ,

Η ΜΕΓΑΛΗ ΗΜΕΡΑ

ΟΙ περνούσαν έξω από το άργοντικό των Σαντρέβ αυτή την ημέρα, γύριζαν και το κυτιούσαν με μεγάλην άπορρία. Τα παράθυρα που έμεναν σκεδόν όλο τον χρόνο κλειστά, ήταν τώρα διάπλατα άνοικτα και άφιναν τον ήλιο να παίξη χαρούμενος μέσα στα μεταμορφωμένα δωμάτια. Η κυρία Σαντρέβ μπαινόβγαίνει διαρκώς, άτυπόμωνα στο μπαλκόνι, οι δύο γρηές υπηρέτριες ήταν από το πρωί σε ζωηρότατη κίνηση, και η Νινέτ πηγαίνονσερόταν άεικίνητη από δωμάτιο σε δωμάτιο, διιορθώνοντας τα λουλούδια, αλλάζοντας την θέση μιας καρέκλας, ισώνοντας ένα κάδρο, σάν να έκανε μια τελευταία γενική έπιθεώρηση του έργου της.

Κατά το μεσημέρι άκούσθηκε ο θόρυβος κάποιου αυτοκινήτου που σταματούσε μπροστά στην πόρτα και λίγες στιγμές άργότερα η κυρία Σαντρέβ έσφιγγε στην άγκαλιά της τον Ρομπέρ. Ύστερα ο νέος της σύσπηση την κυρία και την δεσποινίδα Πεμπλόν.

—Δεν είναι χαριτωμένη, όπως σου έγραφα μαμά;

Η Διάννα ήταν σ' αλήθεια μια έξαιρετικά όμορφη κοπέλλα, αλλά είχε εκείνη την άποκρουστική, κομμοπολίτικη όμορφη. Από την πρώτη ματιά, έδακριβανε κανείς ότι είχε άπέναντί του μιάν πολύ φιλάρεσκη γυναίκα που καθόταν ολό-

κληρη την ημέρα μπροστά στον καθρέφτη, μην έχοντας άλλην έγνοια, παρά πώς θα άρέσει στους άλλους. Φορούσε ένα χαριτωμένο ταγιέρ και ένα πολύ σίκ καπελλάκι που ήταν ό,τι έπρεπε για το τσαχπίνικο προσωπάκι της. Η μητέρα της, μια γυναίκα του ίδιου τύπου, διατηρούσε ακόμη ζωηρότητα τα ίχνη μιας παλιάς, έξαιρετικής όμορφης.

Η κυρία Σαντρέβ τις ύποδέχθηκε τις δύο γυναίκες με μεγάλη φιλοφροσύνη, λέγοντας:

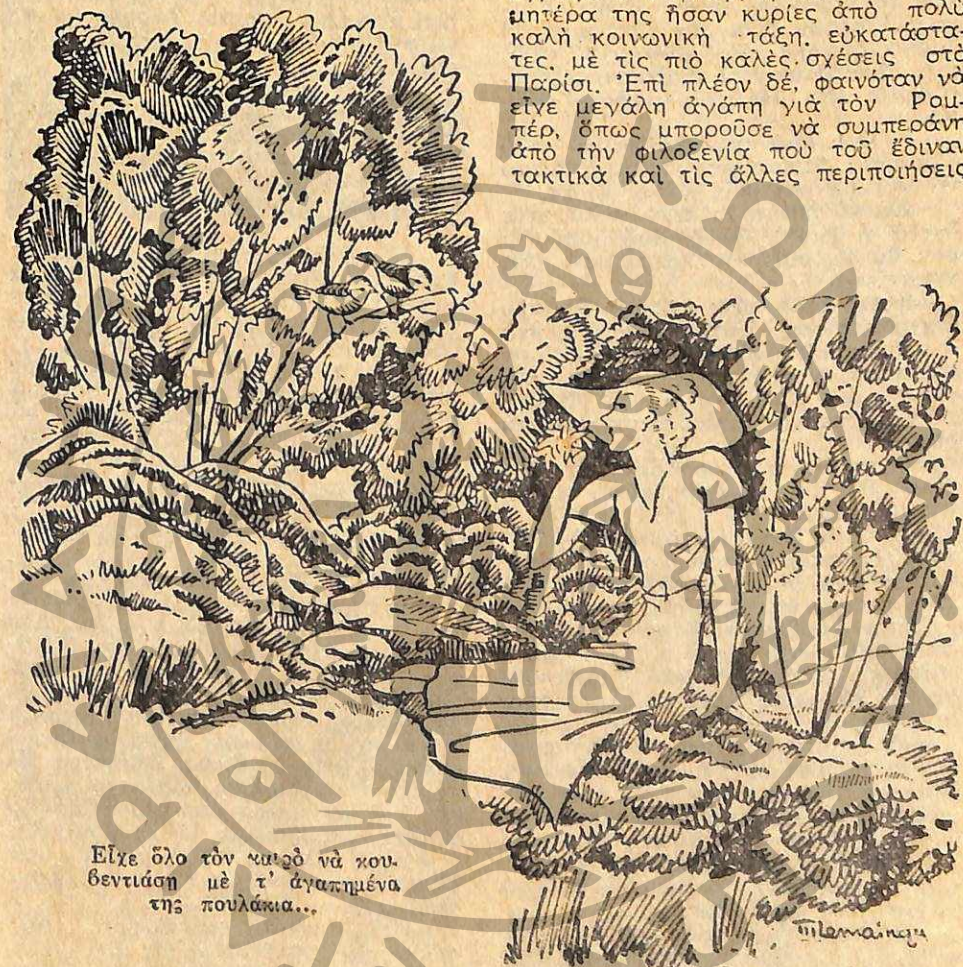
—Θα είμαι πολύ ευτυχισμένη αν ευχαριστηθήτε από την φιλοξενία μου και αν μπορέσω να σας άναποδώσω με τον τρόπο αυτό, λίγα από όσα έκάνατε για τον Ρομπέρ.

—Ω! Κυρία μου, απάντησε η μαμά Πεμπλόν, Είναι τόσο χαριτωμένη η συντροφιά του κυρίου υιού σας ώστε υποχρεώνει ο ίδιος αυτούς που έχουν την ευτυχία να τον φιλοξενούν.

—Τα παραλάτε μοι φαίνεται, είπε χαμογελώντας ο Ρομπέρ.

—Καθόλου, καθόλου, διαμαρτυρήθηκε ζωηρά η Διάννα. Η συντροφιά του Ρομπέρ είναι σ' αλήθεια κάτι το άνεκτίμητο.

Του «Ρομπέρ»: Η κυρία Σαντρέβ, παραξενεύθηκε όταν άκουσε την Διάννα να μιλάει τόσο όμορφα, να έχει περάσει ήδη από το μυαλό της, και ή ύποψία αυτή την γινόταν τώρα βεβαίωτης. Δεν το είχε όμως το πράγμα και τόσο παρμένο. Θα ήταν πολύ δύσκολο για έναν νέο, της ηλικίας του Ρομπέρ, να μείνει άσυγκίνητος μπροστά στην έξαιρετική όμορφη της Διάννας. Και δεν έβλεπε τίποτα το άστοχο σ' αυτό ή Κα Σαντρέβ. Καθώς της έγραφε ο Ρομπέρ, η Διάννα και η μητέρα της ήταν κυρίες από πολύ καλή κοινωνική τάξη, ευκατάστατες, με τις πιο καλές σχέσεις στο Παρίσι. Έπί πλέον δέ, φαινόταν να είχε μεγάλη αγάπη για τον Ρομπέρ, όπως μπορούσε να συμπεράνει από την φιλοξενία που του έδιναν τακτικά και τις άλλες περιποιήσεις

Είχε όλο τον καιρό να κουβεντιάσει με τ' αγαπημένα της πουλάκια...

Πιλεμάνιου

ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ —ΚΡΙΝΑ—

πού του έκαναν.

Όταν τελείωσαν οι συστάσεις, ο Ρομπέρ γύρισε και κούταξε με κάποιαν άπορία την Νινέτ, που στεκόταν παράμερα. Η κυρία Σαντρέβ, που είχε ξεχάσει επάνω στην γαρά της, την παρουσία της, ρώτησε τότε χαμογελώντας τον Ρομπέρ:

—Μπορείς να μαντεύσεις ποιά είναι η χαριτωμένη, μικρή μου φίλη; Και ήταν αλήθεια, χαριτωμένη, πιο χαριτωμένη, από κάθε άλλη φορά, αυτήν την ημέρα η Νινέτ.

Ο Ρομπέρ εξακολουθούσε να την κυττάζει με άπορία. Τό μάτι του είχε ξεσυνηθεί τόσο χρόνια μέσα στην μεγαλούπολη, στα φυσικά χρώματα γύρω από το πρόσωπο της Νινέτ που ταίριαζαν τόσο πολύ με τα δόλφινους μαλλιά που το έπλατίζαν.

—Λοιπόν; Δεν την θυμάσαι στ' αλήθεια την Νινέτ που παίζατε μαζί όταν ήσασταν μικρά παιδιά;

—Κάποιο μικρό κοριτσάκι, ψιθύρισε τότε ο Ρομπέρ.

—Ναί, ναι, το μικρό αυτό κοριτσάκι έγινε η σημερινή χαριτωμένη κοπέλλα, η καλή μικρή μου φίλη, συμπλήρωσε η μητέρα του με ένθουσιασμό.

Η κυρία Πεμπλόν έφερε τα φασαμιά στα μάτια της και κύταξε κάπως περίεργα την Νινέτ, σαν να ήθελε να εκφράσει την άπορία της για τους τόσους έπαινους που έκανε γι' αυτήν η κυρία Σαντρέβ. Η Διάνα φάνηκε πιο συγκαταβατική και όταν έγιναν οι απαραίτητες συστάσεις είπε με ύφος σχεδόν φιλικό.

—Ω! Μια παιδική φίλη του Ρομπέρ; Ένας λόγος παρά πάνω να γίνωμε και μες καλές φίλες.

—Θα το ήθελα κι' εγώ πολύ, είπε δειλά η Νινέτ, αλλά φοβούμαι ότι δεν θα έχουμε τον καιρό που μ'ας χρειάζεται.

—Κάθε άλλο, είπε τότε ο Ρομπέρ έπεμβαίνοντας. Κατ'όρθωσα να πείσω τις κυρίες να μείνουν μαζί μας τουλάχιστον δεκαπέντε μέρες και ελπίζω να τους άρεση η Βιλλεκούρ ώστε να μ'ας έπισκέπτονται συχνά.

—Όσο γι' αυτό φοβάμαι ότι στο τέλος θα μ'ας διώξετε, είπε γελώντας η Διάνα.

Η κυρία Σαντρέβ, όμως, την διέκοψε διαμαρτυρούμενη και λέγοντας ότι το σπίτι της θα είναι πάντοτε έτοιμο να τις φιλοξενήσει.

Ετσι κουβεντιάζοντας έδοσαν σιγά-σιγά στο γάι. Ο Ρομπέρ στάθηκε έκστατικός και κυττούσε χωρίς να καταλαβαίνει, που βρισκόταν.

—Μά, μητέρα, είπε στο τέλος, έδω έγει γίνε σωστή μεταμόρφωση. Σάν να πέρασε κάποιο μαγικό χέρι και έδωσε καινούργια όψη και καινούργια ζωή στα πάντα.

—Σου άρεσει, τον ρώτησε η μητέρα του που είχε κολακευθεί από τα λόγια του γιου της.

—Πάντοτε όνειρευόμουν μια τέτοια μεταρρύθμιση, μαμά, άπάντησε ο Ρομπέρ, αλλά δεν τολμούσα

να σου την προτείνω. Φοβόμουν ότι ήθελες να ζης μέσα στο παλινό, γνωστό σου περιβάλλον. Και εκτός από αυτό, φοβόμουν ότι δεν θα κατάρθωνα ποτέ να μεταμορφώσω το παλινό μας «μουσειο» σε ευχάριστο, ανοιχτόκαρδο σπίτι. Όμολογώ ότι ποτέ μου δεν φανταζόμουν πως έχεις τόσο λεπτό γούστο.

—Πραγματικά είπε τότε συγκαταβατικά η κυρία Πεμπλόν, δλα έδω μέσα είναι ώραία.

—Σωστό κομψοτέχνημα, πρόσθεσε η Διάνα.

—Και όλα αυτά οφείλονται στα μαγικά χέρια της μικρής μου φίλης.

Οι δύο ξένες κυρίες επανέλαβαν μερικά τυπικά λόγια φιλοφροσύνης και ύστερα ζήτησαν την άδεια να αποτραβηχθούν για λίγο, για να έτοιμασθούν για το γεύμα.

—Νινέτ, είπε η κυρία Σαντρέβ, θα έχης την καλωσύνη να δηγήσης τις κυρίες και να τους δείξης τα δωμάτιά τους; Έσύ ξέρεις, σήμερα, καλύτερα και από έμένα τι διάφορα κατατόπια του μεταμορφωμένου σπιτιού.

Η Νινέτ προθυμοποιήθηκε να συνοδεύσει τις κυρίες στο επάνω πάτωμα, τους έδειξε τα διαμερίσματα και αφού βεβαιώθηκε πως δεν είχαν καμμιάν άλλη επιθυμία τις άφισε μόνες. Την τελευταία όμως στιγμή θυμήθηκε ότι είχε ξεχάσει να ρίξει μια ματιά αν ήταν όλα εν τάξει στο λουτρό, που βρισκόταν ανάμεσα στους δυο ξενώνες. Γι' αυτό γύρισε πάλι πίσω και έτοιμάσθηκε να κτυπήσει την πόρτα της Διάνας όταν άκουσε από μέσα κάτι δυνατά γέλια και ύστερα την ακόλουθη συζήτηση:

—Τί, χωριάτικα γούστα αλήθεια. Και να είναι κανείς υποχρεωμένος να τ'α βρίσκη ώραία. Έλεγε η κυρία Πεμπλόν.

—Μά τι περιμένεις, άπαντούσε η Διάνα από μια χωριατοπούλα που δεν έχει ίσως βάλει ποτέ το πόδι της στο Παρίσι ή που δεν έχει ιδεί τίποτα καλύτερο; Αν πής πιά για την κυρία Σαντρέβ, αυτή είναι κι' αν είναι. Χά, γά, γά!...

—Τό καλό που σου θέλω είναι να έχης τα μάτια σου δεκατέσσερα γιατί κάτι τέτοιες μικρο-χωριατοπούλες, σαν κι' αυτήν την Νινέτ, είναι καμιά φορά επικίνδυνες.

—Έλα δά, και σύ μαμά! Δεν πιστεύω να φαντάζεσαι στα σοβαρά ότι μπορεί αυτό το χαζόπρασμα να μου κάνει συναγωνισμό στους άνδρες; Άλλωστε, καθώς ξέρεις, ο Ρομπέρ τυλίχθηκε χωρίς να άναγκασθώ να χρησιμοποιήσω όλη μου την τέχνη, στην ανάγκη έχουμε και εφεδρείες.

Η Νινέτ ήθελε να σταθί να ακούση την συνέχεια, αλλά ένοιωθε ότι τα γόνατά της θα λύγιζαν. Δεν είχε φαντασθεί ποτέ της ότι υπάρχει τόση υποκρισία και τόση παραληρηματιά στον κόσμο και η άνακάλυψη που έκανε την στιγμή αυτή την είχε φέρει έντελως άνω-κάτω. Υστερα, όμως, σκέφθηκε ότι δεν ήταν διόλου σωστό να κάθεσαι και να κρυφακούη πίσω από τις πόρτες και έσπευσε γ' άπουακρυθί.

—Είναι όλα εν τάξει μικρή μου Νινέτ; την ρώτησε η κυρία Σαντρέβ μόλις την είδε.

—Ναί, μαντάμ, φαντάζομαι. Και τώρα σ'ας παρακαλώ να μου επιτρέψετε έμένα να σ'ας άφίσω, γιατί

μεθαύριο είναι Χριστούγεννα και με περιμένει ακόμη πολλή δουλειά στο σπίτι.

—Α! Όχι, όχι, διαμαρτυρήθηκε η κυρία Σαντρέβ, θα μείνης να φάμε μαζί.

Η Νινέτ, όμως, αισθανόταν ότι θα της ήταν αδύνατο να αντικρύση άλλη μια φορά τις δυο αυτές υποκριτίες που μισούσε τώρα άφάνταστα. Αισθανόταν την ανάγκη να αποτραβηχθί στο σπίτι της, στο δωμάτιό της, να βάλη τις σκέψεις της σε λογαριασμό και να σκεφθί τί έπρεπε να κάνει. Και η έπιμονή στην άρνησή της ήταν τόσο μεγάλη ώστε η κυρία Σαντρέβ άναγκάσθηκε να την άφιση να φύγν, αφού όμως προηγουμένως της πήρε την υπόσχεση ότι θα έρχόταν την άλλη μέρα να την βοηθήσει και ότι θα έπειθε τον θείο της να έλθη και αυτός να φάνε όλοι μαζί τα Χριστούγεννα τό μεσημέρι.

ΤΟΝ ΑΓΑΠΟΥΣΕ

Η Νινέτ κλείστηκε στην κάμαρά της, έπεσε στην αναπαυτική της πολυθρόνα, και κρύβοντας το πρόσωπό της, μέσα στις παλάμες της, άρχισε χωρίς να ξέρη κι' αυτή γιατί, άρχισε να κλαίη με θερμά δάκρυα. Υστερα από άρκετην ώρα σταμάτησε το κλάμμα, κύτταξε γύρω-γύρω το δωμάτιο σαν να το έβλεπε για πρώτη φορά και ύστερα, άπορώντας κι' η ίδια με αυτό της, συλλογίστηκε:

«Γιατί κλαίω; Τί με νοιάζει έμένα αν αυτές οι κυρίες είναι άδιάντροπες και αν ο κύριος Σαντρέβ είναι τόσο άνόητος ώστε να μη το καταλαβαίνει; Μπα. Τό καλύτερο που έχω να κάνω είναι να άδιαφορήσω. Δεν μπορώ, άλλωστε, να κάνω και διαφορετικά. Τί πάω να πω ότι κρυφακούγα πίσω από την πόρτα; Θα εκθέσω πρώτ' άπ' όλα τον έαυτό μου. Η μήπως μπορώ να ξέρω αν θα πιστέψουν όσα θα τους πω. Μπορεί να φαντασθούν ότι αγαπάω κι' εγώ τον Ρομπέρ...»

Η τελευταία αυτή σκέψις, έκανε την Νινέτ να τιναχθί από την θέση της. «Αγαπάω κι' εγώ τον Ρομπέρ...» επανέλαβε. Δεν ένοιωθε, όμως, καμιά άνησυχία για την σκέψη της αυτή που της φαινόταν τόσο φυσική...

Ναί. Τόν αγαπούσε. Από την στιγμή που χωρίς να τό καταλάβη κι' η ίδια πως, τό είχε συλλογισθεί, δεν της έμενε πιά καμιά άμφιβολία ότι τον αγαπούσε. Τόν αγαπούσε με ειλικρίνεια, έτοιμη να κάνει κάθε θυσία για χάρη του, άποφασισμένη να το άποσώση όλη της την ύπαρξη, όλη της την άγνότητα. Και, όμως, δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτόν. Ήταν άναγκασμένη να μένη δ' βουβός μάρτυς ενός έγκλήματος που σχεδίαζαν οι δυο αυτές υποκριτίες εις βάρος του.

Τί μπορούσε να κάνει; Τί ήταν ικανή να κάνει ή μικρούλα, τίμια, ειλικρινής Νινέτ, που δεν είχε μάθει ως την ώρα παρά πως να άπακούη τυφλά στον θείο της και πως να άγαπάη και να περιποιήται τα μικρά άθωα πουλάκια του κήπου της, άπέναντι στις δύο συστηματικές αυτές υποκριτίες; Ποιός θα την βο-

ηθούσε αν άποφάσιζε να φωνάξη την αλήθεια; Ο θείος της; Τόν έβλεπε κι' όλας εξαγριωμένο να της λέν: «Τί σε ενδιαφέρει έμένα τί κάνουν οι άλλοι; Ποιό δικαίωμα είχες να σταθής να κρυφακούς τί λέγανε οι ξένες κυρίες; Τί σε νοιάζει για τον κύριο Σαντρέβ; Μήπως φαντάσθηκες ότι θα μωρέσης έσύ, ή σήμαντη χωριατοπούλα της Βιλλεκούρ, να διώξης από την καρδιά του την πολιτισμένη και όμορφη αυτή κοπέλλα; Κάνε μου την χάρη και μάζεψε τα μυαλά σου, κύτταξε τό σπίτι και τον κήπο και άφισε τον άλλο κόσμο να κάνει ό,τι του άρέσει. Δεν σ' έβαλε κανένας να υπερασπίσης την ήθική και την ειλικρίνεια».

Όχι! Ήταν όλοφάνερο. Στόν θείο της δεν μπορούσε να μιλήσει για τό ζήτημα αυτό. Στην Άννέτ; Μά η Άννέτ θα την κορόιδευε, όπως πάντοτε, για την έλαφρομυαλιά της και θα της έδινε τίποτα συμβουλές που θα της ήταν αδύνατο όχι μόνο να τις έφαρμόση, αλλά και να τις άκούση ακόμη.

Γιά μια στιγμή σκέφθηκε να έξομολογηθί όλη την αλήθεια στην κυρία Σαντρέβ. Μήπως δεν την ώνόμαζε μόνη της «ή μικρή μου φίλη». ή προκομμένη νοικοκυρούλα». ή χαριτωμένη κοπέλλα» και τόσα έλλα πράγματα;

Η Νινέτ μισόκλεισε τα μάτια της και άρχισε να όνειρεύεται την σκηνή που θα έκανε την έξομολόγησή της στην κυρία Σαντρέβ.

«Με συγχωρείτε— θα της έλεγε— που παίρνω τό θάρρος να άνακατεωθώ σε μια έντελως όικογενειακή σας ύπόθεση. Άλλά έπειδή με άνομάσατε μόνη σας την «μικρή σας φίλη» αισθάνομαι την άνάγκη να σας έξομολογηθώ. Θα της διηγήταν ύστερα τί είχε άκούσει και θα της έλεγε να προσπαθήσει να γλυτώση τον γιού της από τα δίχτυα αυτών των γυναικών.

«Δεν έχω άνάγκη να μου πη ένα παληκοκόριτσο, που κρυφακούει πίσω από ξένες πόρτες, τί πρέπει να κάνω για τον γιού μου» θα της φώναζε εξαγριωμένη η κυρία Σαντρέβ. «Μήπως φαντάσθηκες ότι έπειδή σου έπέτρεψα να παίξης τον ρόλο της υπηρέτριας μέσα στο σπίτι μου, άπέκτησες και δικαιώματα να μου δίνης συμβουλές; Φύγε από δώ γρήγορα, παληγοχωριάτισσα και ν'α μη σε ξαναίδω στα μάτια μου. Πάρε και πεντακόσια φράγκα για τους κόπους που έκανες και ξεφορτώνου με».

Τότε όμως η Νινέτ θα έπρεπε στα πόδια της, θα φιλούσε τα χέρια της και με δάκρυα στα μάτια θα της φώναζε:

«Σώστε τον, Σώστε τον. Για όνομα του Θεού. Δεν τον αγαπάτε; Είναι παιδί σας. Σώστε τον... Γιατί... τον αγαπάω... εγώ...».

Η κυρία Σαντρέβ θα την κυττούσε τότε περιφρονητικά, θα της έδινε μια σκουνιά με τό πόδι της και θα έφευγε από τό δωμάτιο, άφινοντας την έτσι, πεσμένη χάμω, στο πάτωμα, με τα δάκρυα στα μάτια και με τον μεγάλο-μεγάλο πόνο στην καρδιά.

Ήταν ακόμη κυριευμένη από τις σκέψεις της αυτές όταν άκουε τα βήματα του θείου της του Ζερόμ, να πλησιάζουν προς την πόρτα. Ώ! πόσο θα ήθελε να άποφύγν μια συνάντηση μαζί του την στιγμή αυ-

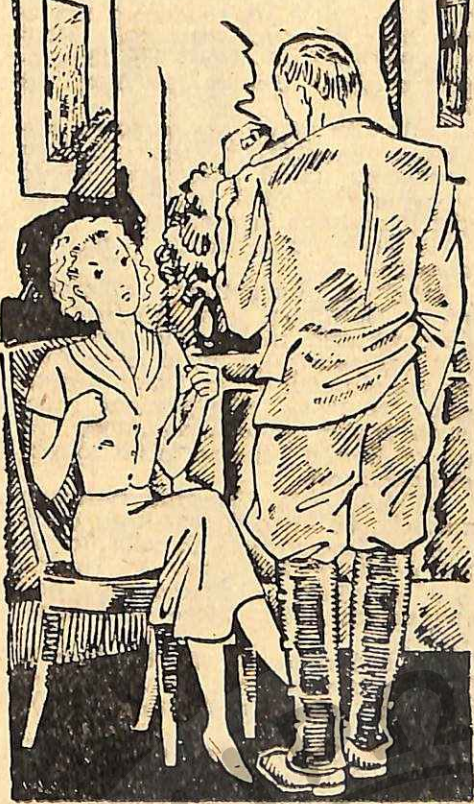
τή;!... Ήταν, όμως, αδύνατον Σκούπισε γρήγορα-γρήγορα τα όυγά άκόμη από τα δάκρυα μάτια της και ύστερα έτρεξε να του άνοιξη.

—Πώς; Είσαι, λοιπόν, έδω; της είπε ο θείος της γεμάτος άπορία. Δεν ήρθαν, λοιπόν, οι ξένοι της κυρίας Σαντρέβ;

—Άκριβώς έπειδή ήρθαν οι ξένοι της βρίσκομαι έγώ έδω, του άπάντησε η Νινέτ. Τί γυρεύω τώρα πιά έγώ εκεί;

Ο θείος της κατάλαβε άμέσως από τό ύφος της ότι κάτι δεν ήταν εν τάξει και θέλησε να βεβαιωθί.

—Φαντάζομαι πόσο θα έχη αλλά-

—Δεν ήθελα να ξαναπάω του είπε η Νινέτ.

Είπε ο κύριος Σαντρέβ, με ύφος αδιάφορο.

—Ναί, Έχει γίνει πιά σωστός άνδρας.

—Και οι ξένες κυρίες; Τί λογής είναι;

—Δυο άντιπαθητικές βαμμένες κούκλες, είπε γρήγορα, η Νινέτ. Άλλά μετάνιωσα άμέσως για τον τρόπο με τον όποιο είχε μιλήσει και πρόσθεσε, έλαδής, για μένα που έχω μάθει τόσο διαφορετικά...

Ο θείος Ζερόμ δεν χρειαζόταν περισσότερα για να καταλάβη πού βρισκόταν. Η αλήθεια είναι ότι κι' ό ίδιος είχε βάλει μερικές φορές στο μυαλό του την ιδέα ότι μπορούσε κάποτε η Νινέτ, που την αγαπούσε τουλάχιστον σαν δικό του παιδί, να έγκατασταθί στο άργοντικό των Σαντρέβ, στο πλευρό του Ρομπέρ και είχε στενοχωρηθεί όταν έμαθε ότι έρχόταν με δύο ξένες κυρίες από τις όποιες η μια ήταν νέα και όμορφη. Έίχε, όμως, ως την τελευταία στιγμή, την έλπίδα ότι μπορούσε να πρόκειται για μια άπλη γνώριμη ή φίλη. Τώρα, όμως, ήταν βέβαιος για τό αντίθετο. Ηξε-

ρε πολύ καλά ότι μια κοριτσιίστικη καρδιά δεν γελιέται εύκολα σ' αύτά τα ζήτήματα και τό ύφος της Νινέτ έφθανε με τό παραπάνω για να τον καταποτίση.

—Πότε θα ξαναπάς; την ρώτησε κάνοντας πάντοτε τον αδιάφορο.

—Δεν ήθελα να ξαναπάω του είπε η Νινέτ. Έχουμε και μες τόσες δουλειές ακόμη στο σπίτι. Μεθαύριο είναι Χριστούγεννα.

Άλλά με παρακάλεσε τόσο πολύ η κυρία Σαντρέβ, και είναι τόσο καλή, ώστε, αν με άφίνετε, θα πάω πάλι αύριο τό πρωί.

Και—πρόσθεσε ύστερα με δισταγμό:

—Η κυρία Σαντρέβ μου, είπε να σας καταφέρω να πάμε άνήμερα τα Χριστούγεννα να φάμε μαζί τους, τό μεσημέρι. Έγώ, όμως, θα προτιμούσα να μείνουμε μόνοι μας, έδω, όπως κάθε χρόνο. Είναι τόσο ώραία.

—Όχι, Νινέτ. Δεν κάνει να χαλάσουμε τό γαμήρι μιας καλής κυρίας που σε αγαπάει τόσο πολύ. Πές της ότι την ευχαριστώ πολύ για την πρόσκληση και ότι θα πάμε.

Η Νινέτ είχε συνηθεί να μη φέρνη καμμιάν αντίρρηση στην θέληση του θείου της. Έτσι και την φορά αυτή τό πήρε άπόφαση να γιορτάση την μεγάλη Χριστουγεννιάτικη γιορτή στο ίδιο τραπέζι με τις άντιπαθητικές αυτές υποκριτίες. Τό μόνο πράγμα που την άνεκούφιε λιγάκι ήταν ότι θα ήταν μαζί και ο θείος της ο Ζερόμ. Σάν να περίμενε κάποια βοήθεια από τον γέρο θείο της στην μεγάλη άπελπίσια που γέμισε την καρδούλα της, που περνούσε την πρώτη μεγάλη τρικυμία της ζωής.

Με πόση γαρά είχε δεχθεί, αλήθεια, την πρώτη μέρα την πρόταση που της είχε κάνει η κυρία Σαντρέβ. Ζητώντας την βοήθειά της για την μεταμόρφωση του σπιτιού και πόσες λύπες και στενοχώριες την είχε ποτίσει ή προθυμία της!

Όταν έμεινε πάλι μόνη άποφάσισε να βγί στον κήπο, να συναντήση τα πουλάκια της, να τους διηγήθι τον πόνο της. Αυτά θα μπορούσαν να την καταλάβουν. Αυτά, που ζούσαν ζευγαρωμένα στις μικρές τους φωλιτσές, που δεν ήξεραν τί θα ειπή ύποκρισία, που δεν ήξεραν τί θα ειπή έγκλημα.

Στάθηκε λίγο μπροστά στον καθρέφτη και κυττάχθηκε. Δυο κατακόκκινα από τό κλάμα ματάκια την κυττούσαν μέσα από τον καθρέφτη. Ήταν γλαυή, σχεδόν άσχημη, σχεδόν γερασμένη.

Άθελα έφερε στο μυαλό της τό πρόσωπο του θείου της του Ζερόμ. Και στο δικό του πρόσωπο επάνω ήταν ζωγραφισμένος, βαθειά—βαθειά, ένας μεγάλος πόνος. Τέτοια είναι, λοιπόν, η αγάπη; Πόσο διαφορετικά την είχε φαντασθεί η Νινέτ. Νόμιζε πως η αγάπη ήταν ή ζωή, ή γαρά, τό ξαναέννημα. Και τώρα έβλεπε πως δεν ήταν παρά ένας μαρτυρικός δολιχός που μεταμορφώνει τον άνθρωπο σε έρείπιό.

Η ιδέα ότι και ο θείος της ήταν τό θύμα κάποιας άτυχης αγάπης την άνακούφιζε φοβερά.

Καθήμεν θείε Ζερόμ, συλλογιζόταν κάποια νυνάικα, κάποια άτιμη νυνάικα, κάποια υποκριτίες, σαν τις δυο αυτές του άργοντικ των Σαντρέβ, έχει φαρμακώσει και την δική σου ζωή. Καθήμεν Ρομπέρ,

ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΚΡΙΝΑ

Θά γίνης, λοιπόν, και σύ ένας μι-
σάνθρωπος, ένας έρημιτης, σαν τον
θείο Ζερόμ. Ο κόσμος θα παραξε-
νεύεται όταν θα βλέπει το έρεμίο
ένος ζωηρού νέου να περιφέρεται,
άποφεύγοντας και μισώντας τον κό-
σμο, σαν το θείο τον Ζερόμ. Ο κό-
σμος θα παραξενεύεται όταν θα μα-
θαίνει ότι ο Ρομπέρ Σαντρέβ, το
αργονταίο παιδί της Βιλλεκούρ, ζή α-
ποτραβηγμένο σε κάποιο άγνωστο
χωριουδάκι κάποιος άγνωστης γω-
νίας της Γαλλίας. Έγώ όμως —
συλλογιζόταν η Νινέτ—εγώ δεν θα
παραξενεύομαι, γιατί εγώ θα ξέ-
ρω τον πόνο του. Και ίσως μάλι-
στα μπορούσα να του ξαναδώσω
την χαρά της ζωής όταν θα βρί-
σκεται αποτραβηγμένο σε κάποιο
άγνωστο, μικρό χωριουδάκι, όταν
θα είναι ένα έρεμίο της ζωής. Αυ-
τά συλλογιζόταν η Νινέτ μά περισ-
σότερο απ' όλα συλλογιζόταν ότι
τον αγαπούσε.

ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ ΚΡΙΝΑ

ΤΗΝ άλλη μέρα, πρωί—πρωί,
έφθασε στο σπίτι των Σαν-
τρέβ.

Απόλυτη ήσυχία βασιλευσε
ακόμη στο έπαυμα όπου ή-
ταν τα δωμάτια του ύπνου. Μόνον
κάτω είχαν άρχισει οι υπηρέτριες
να σκουπίζουν και να ξεσκονίζουν.
Η Νινέτ βγήκε στο περιβόλι, μά-
ζεψε μία μεγάλη άγκαλιά ωραία
λουλούδια, και άρχισε να γεμίζει
με αυτά τα διάφορα βάζα. Μπαί-
νοντας στο γραφείο του μακαρίτη
Σαντρέβ που είχε διαρρυθμισθεί
τόρα σε γραφείο του Ρομπέρ, στά-
θηκε, έριξε μία γρήγορη ματιά
και ύστερα κατέβηκε πάλι τρεχάτη
στο περιβόλι.

Σε λίγο ξαναγύρισε κρατώντας
ένα ύπεροχο μπουκέτο από κίτρινα
κρίνα με το οποίο στόλισε το βάζο
που βρισκόταν στην άκρη του τρα-
πέζιου. Στάθηκε έπειτα για λίγο, το
κτύταξε και ύστερα πήγε βιαστική
να επιβλέψει τις υπηρέτριες που έ-
τοιμαζαν το τραπέζι για το πρό-
γευμα.

Λίγο αργότερα κατέβηκε ο Ρομ-
πέρ και μη βλέποντας κανέναν
μπροστά του, αποφάσισε να κάνει έ-
να μικρό περίπατο. Όταν γύρισε
πέρασε πρώτα από το γραφείο για
να κτυπήσει κάποιον βιβλίο. Το μάτι
του έπεσε άμέσως επάνω στα ωραία
λουλούδια που στόλιζαν το τραπέ-
ζι.

— Πόσο ευγενική είναι, συλλογι-
στηκε, Πρέπει να την ευχαριστήσω
ιδιαίτερως για την λεπτότητα της
αυτή.

Όταν μπήκε στην τραπεζαρία
βρήκε κι' άλλες άλλους τους άλλους
συγκεντρωμένους εκεί. Η κυρία
Σαντρέβ συνωμιλούσε φιλικά με την
κυρία Πεμπλόν, η Διάννα ξεφύλλιζε
ένα άλμπουμ με παλιές φωτογρα-
φίες και η Νινέτ στεκόταν μπροστά
στην υπαρκονόπορτα και κυτιούσε
αδιάφορα έξω.

Ο Ρομπέρ χαίρεται ευγενικά

την κυρία Πεμπλόν, ύστερα φίλησε
την μητέρα του και στέλνοντας α-
πό μακριά ένα φιλικό χαιρετισμό
προς την Νινέτ που γύρισε κι' έ-
κτύταξε καθώς τον άκουε να έρχε-
ται, πήγε προς την Διάννα και αφού
την καλημέρησε της είπε :

— Πώς να σας ευχαριστήσω για
την εξαιρετική σας καλωσύνη :

Η Διάννα τον κύτταξε χωρίς να
καταλαβαίνει τί έννοιασε, γι' αυτό
ο Ρομπέρ έσπευσε να της εξηγήσει :

— Έννοώ τα ωραία κίτρινα κρίνα
με τα οποία στολίσατε τόσο όμορ-
φα το τραπέζι του γραφείου μου.

Η Νινέτ που άκουσε τους λόγους
αυτούς του Ρομπέρ ένοιωσε τώρα
μέσα της μία κρυφή χαρά. Η Διά-
να θά του έλεγε άμέσως ότι δεν εί-
χε βάλει αυτή τα λουλούδια και έ-
τσι όλες οι ευχαριστίες του Ρομ-
πέρ θά ήταν γι' αυτήν. Την ίδια, ό-
μως στιγμή, άκουσε την Διάννα να
λέη :

— Μά δεν αξίζει τον κόπο να κά-
νετε τόσο συζήτηση για τα λίγα
λουλούδια με τα οποία στόλισα το
γραφείο σας. Μου έκανε και μένα
της ίδιας τόση ευχαρίστηση.

Η Νινέτ ήταν έτοιμη τώρα να
φωνάξει :

«Ψεύτρα, υποκρίτρια, αδιάντρο-
πη !». Προτίμησε όμως να βγή επι-
δεικτικά από το δωμάτιο ρίχνοντας
μία περιφρονητική ματιά στην Διά-
να που κυτιούσε τώρα θριαμβευτικά
προς το μέρος της μητέρας της.
Αυτό έλειπε δά, συλλογιζόταν, να
μη τα βγάλη πέρα με αυτό το χω-
ριατοκορίτσι.

«Αύρια, στο Χριστουγεννιάτικο
τραπέζι, θά είναι η τελευταία φορά
που θά ξαναπατήσω το πόδι μου έ-
δώ μέσα, συλλογιζόταν η Νινέτ». Και
πρόσθεσε : «Τουλάχιστον όσο
βρίσκονται εδώ αυτές οι υποκρί-
τριες».

Το άπογευμα της ίδιας μέρας ο
Ρομπέρ πρότεινε να κάνουν όλοι
μαζί ένα μικρό περίπατο ως τον
μύλο.

— Ώ ! Είναι τόσο ωραία εκεί,
φώναξε η Νινέτ ένθουσιασμένη. Εί-
ναι ένα σπάνιο φυσικό τοπίο.

— Δεν έχω καμιά άρεση να περ-
πατήσω ως εκεί, είπε τότε η Διάννα,
για να ιδώ το σπάνιο φυσικό τοπίο.
Τό βλέπω και στο σινεμά.

— Πώς φαίνεται ότι δεν έχετε ζή-
σει κοντά στην φύση, επενέβη
τότε ο Ρομπέρ. Είμαι βέβαιος ότι
η δεσποινίς Νινέτ αισθάνεται πολύ
πιο βαθειά τις φυσικές ομορφιές α-
πό ό,τι μπορούν να τις αισθαν-
θούν...

— Οι κοσμικές κυρίες, τον διέκο-
ψε η Διάννα ξεχνάτε όμως αγαπη-
τέ μου Ρομπέρ ότι υπάρχει κάποια,
σπουδαία απόστασις ανάμεσα σε
μάς και στην μικρή φίλη της κυρίας
μητέρας σας.

— Αυτό έννοω ακριβώς κι' εγώ,
είπε τότε ο Ρομπέρ, που προσπιή-
θηκε ότι δεν είχε καταλάβει το
προσβλητικό νόημα των λόγων της
Διάννας. Η δεσποινίς Νινέτ έζησε
πολύ πιο κοντά στην φύση και γι'
αυτό είναι σε θέση να την νοιώθ
και να την αγαπάει περισσότερο α-
πό σάς.

Η Διάννα κατάλαβε ότι δεν ήταν
συμφέρον της να συνεχισθί αυτή η
συζήτηση. Προφασίσθηκε, λοιπόν, ύ-
περβολική κούραση και αποτραβή-
χθηκε στο δωμάτιό της.

«Νά είναι άραγε στ' αληθινά επι-
κίνδυνη αυτή η χωριατοπούλα ;

συλλογιζόταν τώρα με κάποια ά-
νησυχία».

ΣΤΟΝ ΠΑΛΗΟ ΜΥΛΟ

Ο Ρομπέρ είχε ως τόσο μεγά-
λη έπιθυμία να ξαναϊδθί τον
παλιό μύλο, γύρω στον ο-
ποίο είχε τόσες ώρες, παι-
δικές αναμνήσεις, ώστε επέμενε να
κάνουν τον περίπατο χωρίς την Διά-
να.

— Δεν μπορώ ν' άφίσω την Διάννα
μόνη, είπε τότε η κυρία Πεμπλόν,
αλλά ούτε και θέλω να σας χαλά-
σω την ευχαρίστηση να ξαναϊδείτε
ένα αγαπημένο μέρος. Φαντάζομαι
άλλωστε, ότι η Νινέτ θά σας συνά-
δευε με μεγάλη ευχαρίστηση ως έ-
κει.

— Ανέφερε επίτηδες το όνομα της
Νινέτ, έτσι, σκέτο χωρίς να πη ή
«δεσποινίς Νινέτ» θέλοντας με τον
τρόπο αυτό να της δώσει κατώτε-
ρη σημασία. Ο Ρομπέρ κατάλαβε
την πρόθεση της κυρίας Πεμπλόν
και δεν μπορούσε να άνεχθί μία
τέτοια προσβολή που γινόταν μπρο-
στά στην μητέρα του, που ώνόμαζε
πάντοτε την Νινέτ «η μικρή μου
φίλη».

— Είμαι και εγώ βέβαιος, κυρία
μου, ότι η δεσποινίς Νταρού, θά έ-
γνι την μεγάλη καλωσύνη να με συν-
τροφεύει ως εκεί. Έχουμε άλλως
τε τόσες ώρες κοινές παιδικές α-
ναμνήσεις από τον μύλο.

Ο Ρομπέρ είχε τονίσει τόσο πο-
λύ τις λέξεις «δεσποινίς Νταρού»
ώστε η κυρία Πεμπλόν κατάλαβε
το λάθος της και προσπάθησε να το
διορθώσει λέγοντας :

— Πόσο σας καταλαβαίνω. Δεν ύ-
πάρχει αλήθεια τίποτα ωραιότερο
από τις παιδικές αναμνήσεις.

— Ύστερα, γυρίζοντας προς την Νι-
νέτ, επρόσθεσε :

— Με συγχωρείτε, δεσποινίς, για
την εξαιρετική οικειότητα με την ο-
ποία χρησιμοποιώ το όνομά σας
αλλά όταν φέρνω ντό νού μου κάτι
παιδικές αναμνήσεις μου είναι δύ-
σκολο να χρησιμοποιήσω τις τυπι-
κές εκφράσεις, Νινέτ, σας παρακα-
λώ κι' εγώ. Κάντε την γάχη του
Ρομπέρ να τον συντροφεύετε ως
τον μύλο. Θά ευχαριστηθί, τόσο
πολύ.

Είχε μιλήσει με τόση ειλικρίνεια
και με τόση συγκίνηση η κυρία
Πεμπλόν, ώστε η Νινέτ δεν ήξερε
πιά που βρισκόταν. Μήπως είχε κά-
νει λάθος ; Μήπως δεν ήταν τόσο
υποκοίτριες οι δυο ξένες ; Άλλά
την ίδια στιγμή βούϊζαν στ' αυτιά
της τα λόγια της Διάννας : «Μά δεν
αξίζει τον κόπο να κάνετε τόση συ-
ζήτηση για τα λίγα λουλούδια με
τα οποία στόλισα το γραφείο σας».

«Οχι ! Η Νινέτ δεν έκανε λάθος.
Ήταν δυο ψεύτριες, δυο υποκρί-
τριες, δυο πολύ επικίνδυνες υποκρί-
τριες. Απόρησε κι' η ίδια όταν ά-
κουσε τον εαυτό της να λέη :

— Περισσότερο από τον κύριο
Σαντρέβ θά ευχαριστήθω εγώ, κυ-
ρία μου, που θά μου δοθί η ευκαι-
ρία να κώνω τον αγαπημένο μου
περίπατο με μία τόσο διαλεχτή συν-
τροφιά.

— Καλή μου μικρή Νινέτ, άκού-
σθηκε τότε η φωνή της κυρίας Σαν-
τρέβ που άκουε ως την ώρα αυ-
τή την συζήτηση χωρίς να έπει-
βαίνη. Ποιος άγγελος σας έμαθε

την μεγάλη τέχνη να κάνετε θυσιές
για τους άλλους και να τις παρου-
σιάζετε σαν προσωπική σας ευχα-
ρίστηση :

Άκούοντας τα λόγια αυτά, η
Νινέτ ένοιωσε ότι θά τις έρχόντου-
σαν δάκρυα στα μάτια. «Ω ! Άν
ήξερε η κυρία Σαντρέβ την άλλη,
την πραγματική, την μεγάλη θυσία,
Προφασίσθηκε ότι πήγαινε να έτοι-
μασθί για τον περίπατο και έφυγε
από το δωμάτιο.

— Τί χρυσό κορίτσι είναι η μικρή
μου φίλη, είπε η κυρία Σαντρέβ.
— Τί κρίμα που δεν μπορείς να
την έχης πάντοτε κοντά σου, πρό-
σθεσε ο Ρομπέρ. Είναι στ' αλήθεια
το πιο άγνό, το πιο ειλικρινές, το πιο
ύπεροχο κορίτσι του κόσμου.

— Ναι, η απλοϊκότης της καταν-
τάει συγκινητική, είπε η κυρία Πεμ-
πλόν. Και τώρα, συνέχισε, θά μου
επιτρέψετε να ρίξω μία ματιά στην
Διάννα μου. Πόσο άνησυχώ. Είναι
τόσο λεπτοκαμωμένη...

— Νόμιζα ότι είχα ξεχάσει για πάν-
τα τα θέληττρα της φυσικής καλ-
λονης, είπε ο Ρομπέρ, καθώς προ-
χωρούσε τώρα με την Νινέτ προς
τον μύλο.

— Είναι τόσο όμορφα τόσο αληθι-
νά, του άπήντησε αυτή. Κάθε που-
λάκι που κελαιδάει στα κλαράκια,
κάθε λουλουδάκι που βγάζει το άν-
θισμένο του κεφάλκι για να ευχα-
ριστήση τον ήλιο που το ζωντά-
νεύει. Κάθε σκουληκάκι που με-
ταβάλλεται σε πεταλούδιτσα για να
πετάξει προς το άπειρο, δεν είναι
τίποτα άλλο παρά ένας ωραίος ύ-
μνος προς την Φύση, προς την ανε-
πιτήδετη ομορφιά.

— Τί ωραία που ξέρετε να μιλάτε
για την φυσική ομορφιά ; της είπε
τότε ο Ρομπέρ. Πόσο είχα όνειρευ-
θεί κι' εγώ να ζήσω τόσο κοντά
με την αληθινή ομορφιά. Μά, το Πα-
ρίσι, η μεγαλούπολις, η μεγάλη
ζωή, τα σκοτώνουν όλ' αυτά. Η ι-
δέα του ωραίου κλείνεται μέσα σε
ένα κραγιόν, σε ένα κουτάκι πούν-
τρα, σε ένα ρούζ, ή, το πολύ-πο-
λύ, σε ένα ωραίο φιλμ με φυσικά
τοπία.

— Υπερβάλλετε...

— Οχι, Νινέτ. Η μεγάλη ζωή
σκοτώνει κάθε ευγενικό αίσθημα,
κάθε ειλικρίνεια. Είναι το μεγάλο
σφάλειο της ψευτιάς, της ήθοποι-
ας, της υποκρισίας, που οδηγεί,
αργά ή γρήγορα, στην απογοήτευ-
ση και στην συμφορά.

Προνόρησαν ύστερα αμίλητοι προς
τον μύλο, και ξαναγύρισαν πάλι α-
μίλητοι. Καθένας τους μιλούσε με
τον εαυτό του.

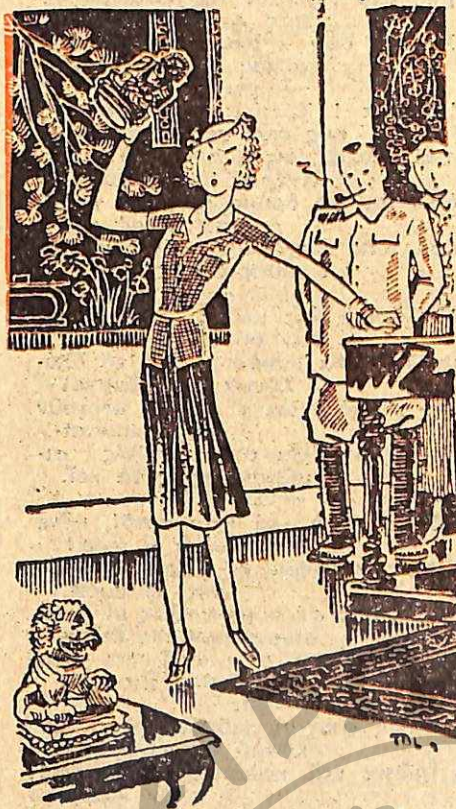
— Καύμενε Ρομπέρ, συλλογιζόταν
η Νινέτ.

— Καύμενη Νινέτ, συλλογιζόταν
κι' εκείνος.

— Πόσο διαφορετική είχε όνειρευ-
θεί την ζωή του. Είχε όνειρευθεί
τον εαυτό του ευτυχισμένο στο πλάι
μιας ζωοής, όμορφης κοπέλλας.
Είχε όνειρευθεί ένα ωραίο, άθωο
προσωπάκι, πλαισιωμένο από όλο-
ξανθα μαλλιάκια. Είχε όνειρευθεί
μιαν άφωσμήνη, ειλικρινή κο-
πέλλα, την μητέρα των παιδιών
του. Άλλά τώρα πιά ήταν άγόνι.

Άναποίχε την Διάννα. Την αγαπού-
σε παράφορα. Ήταν αποφασισμέ-
νος να κάνει για γάχη της κάθε
τρέλλα. Είχε σκεφθεί να άρνηθί και

την ίδια του την μητέρα, αν του έ-
φερνε αντίρρηση στον γάμο του με
την δεσποινίδα Πεμπλόν. Τό ήξερε,
τό αισθανόταν ότι πήγαινε προς την
καταστροφή. Άλλά δεν μπορούσε
να κάνει διαφορετικά. Την αγαπού-
σε. Πόσο πιο ευτυχισμένος θά ήταν
στο πλευρό της Νινέτ, συλλογιζό-
ταν, της μικρής αυτής, άσημαντης
κοπέλλας, που ήξερε να λήη τόσο ό-
μορφα λόγια για τις φυσικές καλ-
λονές. Πόσο πιο καλό του έκαναν
τά αδιάφορα αυτά λόγια της Νινέτ,
από τους όρκους της Διάννας, που
ήξερε ότι ήταν ψεύτικοι. Πόσο μι-
σούσε την κυρία Πεμπλόν, που την
παρωσιάζε με κάτι άλλες ανήθι-
κες γυναίκες, που είχαν για έπαγ-
γελμα το εμπόριο της αγάπης. Και
όμως ήταν άνικανος να αντιδράση.

— Ύστερα άρπαξε το πιεσελίνο ά-
γαλμα του Βούδα...

Αγαπούσε την Διάννα. Την αγαπού-
σε παράφορα.

ΑΝΗΜΕΡΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΗΜΕΡΩΣΕ η μεγάλη γιορ-
τή.

«Όλοι οι κάτοικοι της Βιλ-
λεκούρ μαζεώθηκαν το πρωί
στην εκκλησία για την Χριστουγεν-
νιατική λειτουργία. Ο υπαρχα-Ζε-
ρόμ συνάδευε ως εκεί την Νινέτ και
ο Ρομπέρ την μητέρα του. Ύστε-
ρα θά γυρίζαν και οι τέσσερις μα-
ζί στο σπίτι των Σαντρέβ για το
Χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Στο με-
ταξύ θά είχαν ξυπνήσει και οι δυο
κυρίες.

Γυρίζοντας από την εκκλησία η
Νινέτ προχωρούσε στο πλάι της κυ-
ρίας Σαντρέβ, συζητώντας μαζί της
μερικές τελευταίες λεπτομέρειες
για το μεσημεριανό τραπέζι και ο
Ρομπέρ έρχοταν από κοντά μαζί

με τον δασονόμο που τον ρωτούσε
για τις διάφορες έντυπώσεις του α-
πό την Βιλλεκούρ.

— Την πιο μεγάλη μου έκπληξη
την όφειλα στην χαριτωμένη άνε-
ψιά σας, είπε ο Ρομπέρ. Μεταμόρ-
φωσε το στοιχειωμένο κάστρο σε έ-
ναν ανοιχτόκαρδο παράδεισο. «Α-
φισε τον ήλιο και τον άέρα να ξα-
ναδώσουν φως και χαρά στα μου-
γλιασμένα από την κλεισούρα δω-
μάτια. Πόσο πιο πολύ αισθάνονται,
αλήθεια, την φυσική ζωή τα κορί-
τσια που έχουν άνατραφεί στην ύ-
παιθρο !...

— Και υπάρχει πιο όμορφο πράγ-
μα από την φύση ; του είπε τότε ο
υπάρχα-Ζερόμ.

Και πρόσθεσε σε λίγο, σαν να μο-
νολογούσε :

— Θυμάμαι, έδώ και τριάντα χρό-
νια, όταν μία άτιμη γυναίκα ήρθε
και φαρμάκωσε την ζωή μου. Στην
ώραία φύση γύρεψα κι' εγώ παρη-
γοριά. Και την βρήκα.

— Υποφέρατε πολύ, ρώτησε ο
Ρομπέρ γεμάτος συμπόνοια :

— Υπόφερα γιατί την αγαπούσα
και γιατί, μ' όλο που ήξερα το ά-
τιμο παρελθόν της, πίστεψα ότι
λόγια της και νόμισα ότι μπορούσε
ν' αλλάξει. Έζησα μερικά μαύρα
χρόνια κοντά της, δουλεύοντας σαν
το σκυλί για να της κάνω όλα τα
γούστα. Και μία μέρα, μία κατα-
ραμμένη μέρα, μου χάρισε την έ-
φήμερη ευτυχία λέγοντάς μου ότι
σε λίγο καιρό, θά γινόμουν πατέ-
ρας. Γεννήθηκε ένα μικρό κοριτσά-
κι. Ένα άγγελουδι. Την στιγμή, ό-
μως, που άδονισα να φαντάζομαι
ότι θά άποκτούσα την ευτυχία που
ώνειρευόμουν, αντίκρυσσά την πιο
μεγάλη συμφορά...

Ο υπάρχα-Ζερόμ σταμάτησε
για μία στιγμή, πήρε μία βαθειά
άναπνοή και γυρίζοντας προς τον
Ρομπέρ που τον κυτιούσε με συμ-
πόνοια :

— Η άτιμη μου άμολόγησε με τον
πιο ξεστράτωτο τρόπο, ότι το παιδί
που είχα αναπείσει ήταν ξένο, ότι
είχε για πατέρα έναν άπατεώνα, έ-
να κοινό εγκληματία, που, καθώς
έτυχε να μάθω, πέθανε λίγα χρόνια
αργότερα στην φυλακή.

— Καύμενε υπάρχα-Ζερόμ, είπε
τότε ο Ρομπέρ. Υπάρχει, λοιπόν,
στ' αλήθεια τόσο παληανθρωπιά σ'
αυτών τον κόσμο ; Πόσο πρέπει να
υποφέρατε :

— Δεν θά έπρεπε ίσως να σας γα-
λάσω το κέφι τέτοια μέρα με θλιβε-
ρές ιστορίες, είπε ύστερα ο υπά-
ρχα-Ζερόμ. Δεν ξέρω όμως ούτε
κι' εγώ γιατί ένοιωσα ξαφνικά την
ανάγκη να ξαναμιλήσω για ένα έ-
πειστικό που νόμιζα για πάντα αβυ-
σμένο από την άναμνησή μου.

» Ποιος ξέρει ; Ίσως ήταν ανάγκη
να σας τα πω όλα αυτά. Υπάρχει
—παρά μου — ύπασογει μεγάλη πα-
ληανθρωπιά σ' αυτόν τον κόσμο.

Ο υπάρχα-Ζερόμ ξανασταμά-
τησε για λίγο, κτύταζε τότε τον Ρομπέρ
στα μάτια και ύστερα συνέχισε την
ιστορία του.

— Κάνει μεγάλες τρέλλες όποιος
αγαπάει. Μά τέτοιες τρέλλες σαν
και κάινες που έκανα εγώ, δεν τις
έχουν κάνει πολλοί. Είνα δυο δι-
πλώματα στην ταπην και δουλειά
γαμάλης στην Μασσαλία, έπειδή
έκει κέρδιζα περισσότερα, για να
της άγοράσω καινούργιο καπέλλο.
Λούλευα σε νυχτερινή βάρδια, έπει-
δή με τον τρόπο αυτό μπορούσα

ΤΑ ΚΙΤΡΙΝΑ — ΚΡΙΝΑ —

νά κερδίσω μερικά φράγκα περισσότερα. Και την στιγμή που έγω φορτωνόμουν κασόνια και τσουβάλια στην πλάτη μου, την στιγμή που έγω γινόμουν κτήνος για νά της δώσω την χαρά μερικών φράγκων πάρα πάνω, την στιγμή αυτή, ή άτιμη, ή άσυνείδητη, δεχόταν στο σπίτι μας τους φίλους της, μέσα στο ίδιο δωμάτιο στο οποίο βρισκόταν ή κούνια ενός άθώου, μικρού παιδιού που το είχα πιστέψει για δικό μου.

Τά μάτια του γέρου δασονόμου είχαν βουρκωθεί. Οι γροθιές του είχαν σφιχτεί ζητώντας έκδικοση. Σε λιγάκι όμως το πρόσωπό του φωτίστηκε από την ίδια γαλήνη που φωτίζε και το πρόσωπο της Νινέτ και είπε:

— Ζήτησα την λησμονιά κοντά στην φυσική ομορφιά. Και την βρήκα. Μά βρήκα και κάτι περισσότερο από αυτό. Βρήκα την Νινέτ. Της φέρθηκε σκληρά. Τό ξέρω. Άλλά δεν φταίω. Τό έκανα για καλό της. Θέλησα νά την προφυλάξω από τον βούρκο της καταπτώσεως. Θέλησα νά φτιάσω ένα άγνο λουλούδι έπειδή είχα πονέσει από τις τσουκνίδες. Θέλησα νά δημιουργήσω μία γυναίκα που ν' αγαπή την ελκρινίαια. Τό κατάφερα. Άλλά δεν κατάφερα εκείνο που θέλησα πριν απ' όλα τ' άλλα. Δεν κατάφερα νά την κάνω ευτυχισμένη... όπως της άξιζε.

Ο υπάρμπα—Ζερόμ σκούπιζε τώρα τά δακρυσμένα του μάτια και ο Ρομπέρ προχωρούσε στο πλάι του με σκυμμένο τό κεφάλι.

— Πόσο πρέπει νά υποφέρει ο υπάρμπα—Ζερόμ, συλλογιζόταν.

Πλησίαζαν τώρα στο άρχοντικό των Σαντρέβ, όπου είχαν φθάσει κι' όλως πιδ μπροστά ή μητέρα του Ρομπέρ με την Νινέτ.

Οί δύο γυναίκες συζητούσαν τώρα στο γάλλ με τις φιλοξενούμενες του σπιτιού περιμένοντας τους δύο άνδρες.

Μπαίνοντας από την πόρτα ο Ρομπέρ θέλησε νά προχωρήσει λίγα βήματα για νά παρουσιάσει στις ξένες τον υπάρμπα—Ζερόμ. Έκείνος όμως τον έπιασε ξαφνικά, δυνατά από τό μπράτσο και δείχνοντάς του την κυρία Πεμπλόν, που καθώς τον αντίκρυσε είχε κιτρινίσει σαν τό κερρί, φώναξε:

—Νάτην! Αυτή είναι!... Η άτιμη για την όποία σάς μιλούσα τώρα δά!...

Ο Ρομπέρ τον κύτταξε κατάπληκτος. "Υστερα έρριξε μία ματιά στην κυρία Πεμπλόν που προσπαθούσε κάτι νά πη, αλλά δεν εύρισκε λόγια και κατόπιν κάρφωσε τά μάτια του προς την Διάνα που φώναζε ύστερικά:

—Ρομπέρ, πώς έπιτρέπετε σ' αυτόν τον παλάνθωπο νά προσβάλει έτσι μία κυρία Πεμπλόν.

—Χά, γά, γά, ή κυρία Πεμπλόν, φώναζε γελώντας ο υπάρμπα—Ζερόμ. "Ωστε έμπλεξες και άλλον ύστερα από μένα πουλάκι μου και σου έδωσε τό όνομά του;

—Διάνα, Διάνα, πάμε νά φύγουμε γρήγορα από αυτό τό βρωμόσπιτο, άκούσθηκε σπριγγιάρικη ή φωνή της κυρίας Πεμπλόν, που είχε σηκωθεί κι' όλως και ανέβαινε την σκάλα προς τό δωμάτιό της, Η Διάνα γύρισε και έρριξε μία ματιά γεμάτη μίσος στον Ρομπέρ.

ΓΑΒΡΙΗΛ ΒΙΚΑΙΡ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Άποκοιμήθηκε ή όμορφη Παρθέννα, τραγουδώντας, άπάνω σ' άχυρο ο μικρός Ιησούς της άγρυπνεί, μέσ στο σκοτάδι της θαθείας νυχτιάς φεγγοβολώντας λάμπει σαν κρίνο δόλοχρυσο κι' αυτός μέσ τό παχνί.

—Ωϊμένα! Τρέμει τό φτωχό θρέφος στα σπάργανά του και κλαίει σιγά, γιατί ο σκληρός άγέρας που γλυστρά έξω απ' τό δρόμο πάλινος τά χέρια τά μικρά του που τους άγγέλους πρόσταζαν με τ' άστρο τους φτερά.

Μά ποιοί είναι κείνοι πουρχονται σαν ούρανοσταλμένοι μαζί με τά κοπάδια τους τά όλόλευκα; Οί όσκοί που με τό χιόνι τ' άπαλό περνούν στεφανωμένοι και τυλιγμένοι στις προβιές σιμώνουν προς τά κεί.

«Μάνα καλή και θείο παιδί, νάνε άγια τούτη ή ώρα! Έμεις χρυσάφι κι' όμορφες εικόνες, ο κυρά, δέ θα σου φέρουμε καθώς οί πλούσιοι μάγοι ως δώρα που τ' άστρο τους ώδήγησε νάρθουν από μακριά.

»Έμεις φτωχοί γιδόβοσκοί στον κόσμο σκορπισμένοι χειμώνια και καλόκαιρο περνούμε τον καιρό παντοτεινά με θάσανα και καταφρονεμένοι είμαστε πάντα μας σ' αυτόν τον κόσμο τό σκληρό.

»Νά μας, μπροστά σου ταπεινοί, σκυφοί, γονατισμένοι "Ω, χαμογέλα μας, Θεού παιδί, πονετικά, καθώς έσύ είμαστε κι' έμεις σ' άχούρι γεννημένοι. Ρίξε μ' άγάπη άπάνω μας τό βλέμμα σου γλυκά!»

Και γονατίζοντας μπροστά στην Παναγία την ίδια δίνει σ' αυτή καθένας τους λίγο ψωμί ξερό, γάλα απ' τά πρόβατα ξεστό, τριαντάφυλλα, καρύδια, με την καρδιά χαρούμενη, τό πρόσωπο λαμπρό. Τό θείο παιδί σαν άνοιξης φωτολουσμένη μέρα χαμογελάει, «σας αγαπά» τους λέει με τη ματιά, χαμογελούνε κι' ο 'Ιωσήφ με την άγνή Μητέρα κι' απ' όλους μόνο ο γάιδδαρος κατέβασε τ' αυτιά... Μεταφραστές: Γ. ΚΟΤΖΙΟΥΛΑΣ

"Υστερα άρπαξε ένα πορσελάνινο άγαλμα που παρίστανε τον Βούδδα, τό σήκωσε ψηλά και τό πέταξε χάμω με όση περισσότερη δύναμη μπορούσε, κάνοντάς το θρύψαλλα, Κύτταξε κατόπιν γεμάτη ίκανοποίηση τό έργο της και χωρίς νά προφέρει άλλη λέξη, άκολούθησε την μητέρα της στο έπάνω πάτωμα.

—Ρομπέρ, δέν μου εξηγείς σε παρακαλώ τί σημαίνουν όλα αυτά; Είπε ή κυρία Σαντρέβ στον γυιό της. Δέν νομίζεις ότι ο κύριος Ζερόμ φέρθηκε με ύπερβολική άπρέπεια;...

—"Οχι μητέρα Μά ύπερβολική άπρέπεια φέρθηκαν αυτές οί δυο κυρίες που προσπαθούσαν νά μολύνουν με την παρουσία τους τό τίμιο σπίτι μας.

—"Ωστε... —"Ωστε ο κύριος Ζερόμ λέει όλη την αλήθεια όταν χαρακτηρίζει την κυρία Πεμπλόν όπως την χαρακτήρισε.

Η Νινέτ που είχε παρακολουθήσει ως την στιγμή την σκηνή αυτή χωρίς νά καταλαβαίνει τί σημαίνουν όλα αυτά, γύρισε και έρριξε μία ματιά γεμάτη εύγνωμοσύνη στον θείο της.

Δέν είχε, λοιπόν, άδικο όταν περιμενε κάποιαν άόριστη προστασία απ' αυτόν.

ΤΟ ΓΙΟΡΤΙΝΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

ΛΙΓΗΝ ώρα ύστερα από την σκηνή αυτή ή κυρία Πεμπλόν παρήγγειλε με την μία από τις γρηές ύπηρετριες νά φωνάξουν ένα άγοραίο αυτοκίνητο νά τις μεταφέρει στον σταθμό.

—Πήγαινε πέρ' τους ότι θα τις οδηγώ έγώ με τό αυτοκίνητό μου στον σταθμό, είπε ο Ρομπέρ.

Σε λιγάκι όμως ξαναγύρισε ή γρηά ύπηρετρία λέγοντας ότι οί ξένες' προτιμούσαν νά φορτωθούν τις βαλίτσες και νά πάνε με τό πόδια στον σιδηροδρομικό σταθμό παρά νά άντικρύσουν για μιάν άκόμη φορά τον κύριο Ρομπέρ.

Οί δύο ξένες βρισκόντουσαν πιά μακριά από τό σπίτι των Σαντρέβ, την ώρα που ή μικρή συντροφιά καθίσε γύρω στο Χριστουγεννιάτικο τραπέζι.

—Σοδ' έτοιμάξα κάποιαν έντελώς διαφορετική έκπληξη για σήμερα, μαμά, άρχισε νά λέν ο Ρομπέρ, αλλά είμαι πολύ ευτυχισμένος που ή Θεία Πρόνοια μάς έστειλε τον υπάρμπα—Ζερόμ για νά προλάβη την καταστροφή.

—Την έκπληξη που μου έτοιμάζεις, είπε τότε ή κυρία Σαντρέβ, μπορείς νά μου την κάνης άκόμη. Και μπορείς νά είσαι βέβαιος ότι τέσσερις άνθρωποι θα γίνουν άμέσως ευτυχισμένοι.

Ο Ρομπέρ γύρισε κι' έκύτταξε την Νινέτ που είχε χαμηλώσει τά μάτια κυττάζοντας γεμάτη άμηχανία τό πιάτο της.

—Τό ξέρω μητέρα, είπε ο Ρομπέρ, αλλά δέν είναι άρκετό τό νά τό θέλω έγώ. Χρειάζεται νά συγκατατεθώ και κάποιος άλλος...

—Κάποιος άλλος, είπε τότε ο υπάρμπα—Ζερόμ, κάποιο μικρό, καλό κοριτσάκι, που έκλαψε προχθές πικρά για κάποιον που αγαπάει.

—Θεϊέ, φώναξε τότε θυμωμένη ή Νινέτ αυτά είναι μυστικά...

—"Α! "Οχι Νινέτ, μυστικά πιά δέν έχουμε μεταξύ μας την διέκο-

ψε ο Ρομπέρ. "Ενα μεγάλο μυστικό άπομένει άκόμη. Έλα αν θέλεις νά σου τό πω.

Η Νινέτ σηκώθηκε χωρίς νά προφέρει λέξη και τον άκολούθησε μέσα στο γραφείο του. Τά κίτρινα κρίνα βρισκόντουσαν άκόμη μέσα στο βάζο που τά είχαν τοποθετήσει τά χέρια της, σαν άψευδείς μάρτυρες της άδιαντροπιάς και ύποκρισίας της Διάνας.

—Νινέτ, είπε ο Ρομπέρ, πιάνοντας τά δυό της χέρια. Σας χρωστάω όλη την μελλοντική μου ευτυχία. Άν δέν σας είχα συναντήσει έδω θα εξακολουθούσα νά τυλίγομαι στα δίχτυα της...

—Σσσστ! το έ είπε ή Νινέτ, άς μη μιλάμε πιά γι' αυτό.

Ο Ρομπέρ την τράβηξε κοντά του και σφίγγοντάς την στην άγκαλιά του, είπε:

—Νινέτ, ξφισέ με νά σου άναποδώσω ό,τι σου χρωστάω χαρίζοντάς σου την άγάπη μου και προσπαθώντας νά σε νάνω ευτυχισμένη.

Η Νινέτ σφίχτηκε κοντά του, και δέν έφερε καμμιάν αντίρρηση όταν ο Ρομπέρ σφράγισε την καινούργια τους ευτυχία μ' ένα φιλί.

"Όταν έμειναν μόνοι οί δυο γέροι κυττάχθηκαν κάμποσην ώρα βουβοί χωρίς νά προφέρουν ούτε λέξη, χαμμένοι ποιος ξέρει σε τί παληές όνειροπολήσεις ή σε τί όνειρα μελλοντικής ευτυχίας των παιδιών.

... ..

—Καλά Χριστούγεννα, φώναξε ο υπάρμπα—Ζερόμ σηκώνοντας τό ποτήρι του ύστερα από άρκετην ώρα σιωπής.

—Καλύτερα δέν γίνονται, υπάρμπα—Ζερόμ, είπε ή κυρία Σαντρέβ, σκουπίζοντας τά δακρυσμένα της μάτια.

Πράγματι, σε λίγο καιρό, ο Ρομπέρ κι' ή Νινέτ, άπετέλεσαν ένα χαριτωμένο κι' ευτυχισμένο ζευγάρι.

ΤΕΛΟΣ

Διαλέξεις

Σήμερα Τετάρτη 21ην Δεκεμβρίου 1938 ή γνωστή ποιήτρια και συνεργάτριά μας δις Μαρία Φαλαγκά, θα δώση στον Παρνασσό διάλεξιν με θέμα: "Η ζωή και τό έργο του Γάλλου ποιητού Άλφρέ ντε Μυσέ", με εισήγηση του κ. Ν. Λούβαρη, καθηγητού του Πανεπιστημίου και άπαγγελίαν ποιημάτων, της Ιδίας, από την κ. Τζούλιαν Άμπελά — Τερέντζιο καθηγήτριαν του Έλληνικού Ωδείου.

ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΔΩΡΟ

(Συνέχεια από τη σελίδα 39)

άγκυροβόλησε στο λιμάνι και ο ξένος από τους άδελφούς Λοπέξ έμπήκε στο μαγαζί της ψευτο-Ιουδήθ.

—Λάβατε τό ραδιογράφημά μου απ' τό Ντακάρ;

—Ναί. Πού είνε τό έμπόρευμα;

—Θά σας παραδοθώ αν μου δώσετε πέντε χαρτονομίσματα των χιλίων.

Παζάρεψαν κάμποσο επί της τιμής, όπως γίνεται συνήθως μεταξύ κλεπτών και κλεπταποδόχων και στο τέλος συμφώνησαν στις δύομισι χιλιάδες και έχώρισαν άφου έδωσαν ραντεβού για την έπομένη.

Κατά τις δέκα ή ώρα τό πρωί ο "Αρτσιμπαλντ με δυό άλλους ήταν κρυμμένος στο μέσα μέρος του μαγαζιού, μπήκε ένα παιδί μ' ένα καρβέλλι ψωμί στο χέρι του.

—Νά, ή παραγγελία, είπε, και έχω και ένα γράμμα από τον σενιόρ Άντώνιο.

«Κόψε τό καρβέλλι έλεγε τό γράμμα, και δώστε στον έπιφρόντα τό πακέτο τυλιγμένο με έφημερίδα. Δέν μπορείς νάρθω ο ίδιος γιατί παρακολουθούμαι».

Στή μέση του καρβελιού είχαν κρύψει πριν τό θάλουν νά ψηθώ, τά κοσμήματα. Τό παιδί δέν μόρεσε νά δώση καμμιά πληροφορία στον "Αρτσιμπαλντ που τό φώναξε και προσπάθησε νά τό ψαρέψη: "Αγνωστοι του είχαν αναθέσει αυτή την παραγγελία και έπρόκειτο νά το δώσουν ένα γενναίο πουρμπουάρ, άμα θα τους πήγαινε τό πακέτο της 'Ιουδήθ.

Βέβαια, τό παιδί τό είχαν παρακολουθήσει, αλλά δέν όπληρχε κανείς πιά στο συμφωνηθέν μέρος. Μόνον όταν ή Μαριζ έμεινε μόνη στο μαγαζί, ένα χέρι ώπλισμένο με περιστροφο φάνηκε στο άνοιγμα της πόρτας και άκούστηκε ένας πυροβολισμός. Ο "Αρτσιμπαλντ που έτρεξε στο θόρυβο θρήκε τη νέα θουτηγμένη στο αίμα της.

Ευτυχώς ή πληγή δέν ήταν θανατηφόρος.

Ο "Αρτσιμπαλντ μετέφερε άμέσως την Μαριζ στη κλινική ενός σπαισιμένου καθηγητού.

Σε λίγες μέρες ή νέα ήταν καλά. Έκεί μέσα έμαθε ενδιαφέροντα πράγματα για τον "Αρτσιμπαλντ. Ήταν ένας άμερικανός ντετεκτίβ και είχε αναλάβει νά ξεκαθαρίση μία διεθνή συμμορία κακοποιών. Βρισκόταν στο Παρίσι δέκα μέρες χωρίς νά κατορθώση τίποτε άλλο από το νά συλλάβη την 'Ιουδήθ.

Η όμοιάτης της Μαριζ με την συλληφθείσαν το έβαλε στο νου αυτό τό σχέδιο, που, όπως είδαμε, επέτυχε περίφημα.

«Δέν μπορώ νά πω πώς δέν έξησα μία σπουδαία περιπέτεια». Αυτό σκεφτόταν ή Μαριζ την ώρα που ώδηγούσε τρέχοντας τη κούρσα της στο μέρος όπου την περίμενε ο "Αρτσιμπαλντ, σ' ένα έξοχικό καφεενάκι χωμένο μέσα στις πορτοκαλλίες και τά κλήματα.

ΖΑΚ ΚΟΝΣΤΑΝ

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

'ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ,

μεταξύ της άλλης έκλεκτής ύλης του, την όποιαν θα συνοδεύη μία πλουσιωτάτη εμφάνισις, θα περιέχη:

1ον) ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥ-ΛΟΥ

«Ο σαξοφωνίστας του Χριστουγεννιάτικου ρεβεγιόν»

(Διήγημα)

2ον) Π. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

«Τά Χριστούγεννα του έργένη»

(Ευθυμογράφημα)

και έκλεκτές πρωτότυπες έπικαιρες συνεργασίες των κ. κ. Κ. ΑΘΑΝΑΤΟΥ, Π. ΜΟ-ΣΧΟΒΙΤΗ, Δ. ΨΑΘΑ, Α. ΛΙΑΩΡΙΚΗ, ΔΗΜ. Ν. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ, Μ. ΣΑΦΑΡΙ-ΚΑ, Δ. ΓΑΛΕΡΙΔΗ, Γ. ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ κλπ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

'ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ,

ΕΥΘΥΜΑ

ΠΟΙΚΙΛΑ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ή μαμά θέλει να πειστή αν ο Τοτούλης της έκανε προόδους στην αριθμητική, γι' αυτό και τον ρωτάει με μέρα:

- Πέες μου, χρυσό μου, ποιά είναι το μισό του δικτώ;
- Τό τέσσερα, μαμά.
- Ωραία. Και το μισό του τέσσερα.
- Τό δύο μαμά.
- Έξοχα και το μισό του δύο;
- Τό ένα, μαμά.
- Περίφημα. Και το μισό του ένα;
- Τό δύο, μαμά...
- Πώς, τό δύο!

— Νά: αν μου δώσης ένα μήλο και μου πής να τὸ κόψω στὴ μέση δὲν θὰ ἔχη δύο κομμάτια;

Ο'λίβ παραπονιέται στὸν φίλο του Μάριο ὅτι ροχαλίζει τόσο πολὺ τὴν νύχτα, ὥστε τὸ ροχαλητό του τὸν ξυπνάει.

— Χμ... κάνει ὁ Μάριος, αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε. Ἐγὼ ροχαλίζω τόσο δυνατά, πὺν δὲν μπορεῖ νὰ μὲ πάρῃ ὁ ὕπνος. Σηκώνομαι τότε καὶ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ στὸ διπλανὸ δωμάτιο.

Ο κ. Π. εἶναι ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους τῆς Κας Χ. πὺν εἶχε δεξίωση ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ὅπως ἔφρευγε τελευταίος ἀπὸ τὴν δεξίωση, ἡ Κα Χ. τοῦ δάνεισε τὸ αὐτοκίνητό της γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὸ μόνο τραῖνο πὺν εἶναι γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι του...

Στὸ δρόμο ὁ κ. Π. λέγει τοῦ σωφέρο. — Κίττα καὶ μένει, νὰ φθάσουμε γρήγορα στὸ σταθμό. Φοβάμαι μὴ χάσω τὸ τραῖνο.

Καὶ ὁ σωφέρος: — Μὴ φοβάστε κύριε θὰ βιαστώ. Ἡ κυρία μου εἶπε ὅτι θὰ μὲ διώξῃ ἂν δὲν σὰς ἔκανα νὰ προκάνετε τὸ τραῖνο σας!..

Ο πατέρας λέγει τοῦ μικροῦ Πετράκη. — Πετροῦσα σήμερα, ἔξω ἀπὸ τὸ σχολεῖο σου καὶ εἶδα νὰ δάξουν σκαλωσιές.

- Θὰ τὸ δάξουν, μπαμπά.
- Ἀ! Καὶ τί χρώμα θὰ τὸ κάνουν;
- Δὲν ξέρω.
- Ἐσὺ πὺν θὰ τὸ προτιμοῦσες;
- Ἐγώ;... Κλειστό!...

Ὁ Κα Χρυσάφεινα μετακομίζει στὴν νέα της πολυκατοικία. Ἐνας φίλος τὴν συναντᾷ καὶ τὴν ρωτᾷ:

- Εἶσθε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ διαμέρισμα πὺν πιάσατε;
- Ὅχι καὶ τόσο, ἀπαντᾷ ἡ κ. Χρυσάφεινα, πὺν τρελλαίνεται γιὰ τὰ μοντέρνα κομφορ. Δὲν ἔχει ἀσύρματο τηλέφωνο...

Ὁ Σάρα γράφει μιὰ ἐπιστολὴ στὸν γιὸ της Ἰσαάκ, πὺν βρίσκεται στὸ μέτωπο.

— Τί φτιάχνεις αὐτοῦ Σάρα, τὴν ρωτᾷ ὁ ἄντρας της.

- Δὲν βλέπεις; Γράφω στὸν Ἰσαάκ.
- Γράμμα; Δὲν εἶμαστε καλὰ. Νὰ τοῦ στείλῃς ἕνα δελτάριο καὶ μάλιστα μὲ ἐλλειπὲς γραμματόσημο.
- Καὶ γιὰτὶ αὐτό;

— Μὰ δὲν καταλαβαίνεις γιὰτὶ; Ὁ Ἰσαάκ θ' ἀναγνωρίσῃ τὸν χαρακτῆρα σου, θὰ διαβάσῃ ὅτι τοῦ γράφεις καὶ ὕστερα θὰ ἐπιστρέψῃ τὸ δελτάριο ὡς ἀπαράδεκτον.

Οἱ Ἑσκιμῶες εἶναι ὁ μόνος λαὸς τοῦ κόσμου πὺν ἀγνοεῖ τί θὰ πῇ πονόδοντας. Οἱ ἐπιστήμονες τὸ ἀποδίδουν στὸ γεγονός ὅτι οἱ Ἑσκιμῶες δὲν κάνουν ποτὲ χρῆσιν τῶν Εὐρωπαϊκῶν τρυφῶν καὶ ποτῶν.

Στὰ κινηματογραφικὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ, ὑπάρχει μιὰ εἰδικὴ ὑπηρεσία ἡ ὁποία δουλεῖ τῆς ἑμέρας, νὰ γυαλίζῃ μὲ γλυκερίνη τὰ φρούτα πὺν πρὸκειται νὰ ἐμφανισθοῦν στὰ διάφορα φιλμ, στὰ τραπέζια δηλ. καὶ ἱλλοῦ. Τὸ γυάλισμα αὐτό, κάνει τὰ φρούτα... φωτογενικά.

Τὸ στομάχι τοῦ Ἰπποποτάμου μπορεῖ νὰ χωρῇ τροφὴς βάρους 108 χιλιόγραμμων. Ὅλα δὲ αὐτὰ χονεύονται περίφημα ἀπὸ τὸ ἀγαθὸ παχύδεσμο.

Τὰ φείδια, ὡς γνωστόν, ἀγαποῦν τ' αὐγά καὶ τὰ καταπίνουν ὁλόκληρα. Οὐδέποτε ὁμως τὸ φείδι θὰ φάγῃ ἕνα χαλασμένο αὐγό. Πὺν τὸ ξεχωρίζει. Μόνον ἀγγιζόντάς το μὲ τὴν ἀκρὴ τῆς γλώσσας του.

Στὸ Γαλλικὸ Κογκλό, συνελήφθη ἕνας πύθκος ὁ ὁποῖος τραγουδεῖ σὰν γυναίκα.

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ἡ ἀγάπη ἔφυγε...

Ἐφυνγεν ἡ ἀγάπη μου μακριά, χάθηκε μὲς στὸν ἄνεμο τὸν λάβρο... Ἀνθρώποι πὺν πονέσατε βαρειά βοηθεῖστε με καὶ σεις νὰ τὴν ξανάβρω.

— Κόρη ποῦχεις δύο μάτια γαλανὰ, μὴν εἶδες τῆς ἀγάπης μου τὸ διάδα; — Δὲν θὰ πιστέψω σ' ἔρωτα ξανὰ καὶ ἄλλοι νὰ τὸν ζητήσης τώρα τρεῖς...

— Γυναίκα σὺ πλανεῖς ἀμαρτωλή, μὴν εἶδες τὴν ἀγάπη νὰ περνᾷ; — Τὴν εἶδα καὶ τὴν γνώρισα πολὺ καὶ τὸ κορμί μου σ' ὅλους τὴν κερναίει.

— Ἀνθρώπε πὺν σ' ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά δὲν ξέρεις σὺ ἡ ἀγάπη πὺν φωλιάζει; — Διαβάτη μὴ θυμίζεις τὰ παλὰ καὶ ἂν κλαῖς γιὰ τὴν ἀγάπη, τί μὲ νοιάζει!

Ἐφυνγεν ἡ ἀγάπη μου μακριά, χάθηκε μὲς στὸν ἄνεμο τὸν λάβρο ὅσους καὶ ἂν ῥώτησα πὺν πόνεσαν βαρειά

δὲν μὲ βοηθήσανε καὶ πὺν θὰ τὴν ξανάβρω;

(Θεσσαλονίκη)

ΣΥΡΩΝ ΤΑΜΠΟΥΛΑΣ

Ὁ Ἀμερικανὸς διολιστῆς Τόνυ Χέρμπερτ, εἶναι ὁμολογουμένως, ὁ πὺν περιέργος ἀπὸ τοὺς μανιῶδεις συλλέκτας αὐτογράφων. Τὰ μαζεῖ: ἐπάνω... στὸ διόλι του. Τὸ πίσω μέρος του εἶναι ὁλόκληρο, σκεπασμένο ἀπὸ ἐπιγραφὲς διασημῶν συγγραφέων ἀνδρῶν, ὅπως ὁ πρόεδρος Χούβερ, ὁ καθηγητὴς Ἀϊνστάϊν, ὁ ὁ κ. Τσαμπερλίν, ὁ Τσκανίνι κ. ἄ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πὺν ἐπιτηδίους ἀλλὰ καὶ τοὺς πὺν χαριτωμένους ἀπατεῶνας τῶν τελευταίων ἐτῶν εἶναι ὁ Ἰταλὸς γλύπτης Πενέλλι. Κατ'ὁρθον ἐπὶ 75 ὁλόκληρα χρόνια, νὰ κατασκευάζῃ ἀπομνηστικὰ ἀρχαίων Ἑλληνιστῶν ἀγάλματων, τόσο τεχνικῶς, ὥστε νὰ ξεγελοῦν ὅλα τὰ ἀρχαιολογικὰ μουσεῖα τοῦ κόσμου, καὶ νὰ σκοπεύονται πὺν νὰ τὴν πρωτοαποκτήσῃ. Ὁ Πενέλλι ἀνεκαλύφθη ἐπὶ τέλους κάποτε, ἀλλ' ἦταν πὺν νεκρός.

Ὁλοι οἱ γιατροὶ τῆς Οὐγγαρίας ἔχουν μείνει κατάπληκτοι, ἀπὸ τὸ φαινόμενο τοῦ «ἠλεκτρικοῦ ἀνθρώπου», ὁ ὁποῖος μπορεῖ καὶ διαβάσει μὲ τὸ φῶς πὺν ἐκπέμπει τὸ ἴδιο του τὸ σῶμα.

Σύμφωνα μὲ τοὺς ἱσχυρισμοὺς τῶν εἰδικῶν, τὸ σῶμα τοῦ ἠλεκτρικοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου—τὸ πρῶτο ἰδίως—εἶναι πλημμελισμένο μὲ στατικὸν ἠλεκτρισμὸ τῆς ἐντάσεως, ὥστε μὴδὲ ἀγγίζει ἕνα ἠλεκτροφόρο σῶμα διοχετεύει σ' αὐτὸ ἠλεκτρικὸ σὲ ποσότητα τῆς ὅσης ἀρκεῖ γιὰ ν' ἀνάψῃ μιὰ λάμπα δέκα κηρίων!

Ὁ γιουγκοσλαβὸς Στόμαν Μπεροβίτσα ἐκίδευσε τὴν περασμένη ἐβδομάδα μεγαλοπρεπῶς... τὴν ἀγαπημένην του κατσίκα. Τὸ πῶμα τῆς κατσίκας ἐποθετῆθη μὲς σ' ἕνα πολυτέλεις ἀέρετρο σκεπασμένο μὲ πολλὰ λουλούδια. Ἡ ταφή ἔγινε στὸν κήπο τοῦ σπιτιοῦ τοῦ ἀπαρηγόρητου ἀφεντικοῦ της.

Ἐἶναι παρατηρημένο ὅτι οὐδέποτε ἡ ρίζα ἐνὸς δέντρου ἡ φυτοῦ ἀγγίζει τὴ ρίζα ἐνὸς ἄλλου.

Τὸ γεγονός αὐτὸ ἀνεκινώθη ἀπὸ τὸν κομμῆτῃ Μ. Α. Ρεύινς τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Χόβαρτ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ ἐτη παρηκολούθησε τὸ φαινόμενο.

Ἐπίσης παρατήρησε ὅτι στὰ δέντρα καὶ τὰ φυτὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, οἱ ρίζες τοῦ νεωτέρου παραμερίζουν στὶς ρίζες τοῦ μεγαλύτερου.

Ἐπίσης παρατήρησε ὅτι στὰ δέντρα καὶ τὰ φυτὰ τοῦ αὐτοῦ εἶδους, οἱ ρίζες τοῦ νεωτέρου παραμερίζουν στὶς ρίζες τοῦ μεγαλύτερου.

Ἐἴστε ὅτι ἡ προμήτορ τοῦ κόσμου καὶ σύζυγος τοῦ Ἀδάμ, ἡ Εὐα, ἔχει καὶ τάφον στὴν γῆ.

Στὴν Συρίαν, ἐνάμιση χιλιόμετρο πρὸς βορρᾶν τοῦ Τεντᾶχ (ἐπινεύει Μένκας) βρίσκεται τὸ περίεργο αὐτὸ μνημεῖο. Ἐνῆς μικροῦ σπιτιοῦ, σὰν εἶδος κελιοῦ, πὺν ἔχει μήκος 16 μέτρων καὶ πλάτος 2½.

Μιὰ ἀνατολικὴ ἐπιγραφή λέγει ὅτι κατ'ὸν φιλονικίαν ἡ Εὐα ἔμεινε καὶ ἐτάφηκε ἐκεῖ ἐνῶ ὁ Ἀδάμ ἔφυγε, πέθανε καὶ ἐτάφηκε ἄλλοι (στὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους Ἀδάμ).

Τὸ πὺν περιέργο σπῆτι βρίσκεται στὸ Τογιάνο. Ἐχει δύο πατώματα χωρὶς κανένα παράθυρο. Τὰ πατώματα αὐτὰ ἔχουν ἀπὸ μιὰ τρύπα. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ στέγη ἀπὸ ἐκεῖ φωτίζεται καὶ ἀερίζεται.

ΠΡΕΛΟΥΝΤΙΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Διήγημα τοῦ κ.

ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ ΕΜ. ΚΟΥΦΟΥΔΑΚΗ

Τὸ χειμωνιάτικο ἐκεῖνο δειλινὸ ὁ κάμπος θερίζονταν ἀπὸ τὴν παγωνιά. Πάνω στὸν οὐρανὸ, τὰ ἄσπρα σύννεφα κυνηγημένα ἀπὸ τὸν ἄνεμο ἀργυροῦσαν, τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο.

Ὁ γέρο Μηνᾶς, ὁ τυφλός, καθότανε πλάι στὸ παράθυρο τῆς κάμαράς του καὶ σιγομιλοῦσε στὴν κόρη του, πὺν καθὼς πάντα θὰ ἦταν κάπου ἐκεῖ κοντὰ νὰ τὸν ἀκούῃ.

— Ἦρθε κάποιος σήμερα, Αὐγῆ, καὶ μοῦ μίλησε γιὰ σένα. Ἐλεγε πὺν σὲ ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀγαπᾷ. Ἦταν νεός, καθὼς κατάλαβα ἀπὸ τὴν ὀμιλία του. Καὶ σὲ ζήτησε γιὰ γυναίκα του. Μὰ δὲν συλλογίστηκε μικρὴ μου, πὺν ἀπὸ τότε πὺν ἡ Μητέρα σου μὲ ἄφησε μόνον, ἐσὺ εἶσαι γιὰ μένα στὴ ζωὴ ὅτι πολυτιμότερο ὑπάρχει;

Κανένας δὲν ἀποκρίθηκε σὲ ὅτι εἶπε ὁ γέρος. Ἐξακολούθησε ὡστόσο, μὲ τὴν ἀπαλή ὀμιλία του νὰ λέῃ:

— Τοῦ εἶπα νὰ περιμένῃ ἄκομα Αὐγῆ, ὡς τὴν ἡμέρα πὺν ἐγὼ θὰ πάω ἐκεῖ γιὰ νὰ ἀναμώσω Ἐκεῖνην. Τότε μὲ τὴν εὐχή μου νὰ σὲ πάρῃ, ἀφοῦ τὸν ἀγαπᾷ καὶ ἐσὺ. Μὰ ὅταν τὸ ἄκουσε αὐτὸ ἀγρίεψε. Χτύπησε τὸ χέρι του στὸ τραπέζι ὡρμισμένο μὲ τὸ σπῆτι, πὺν φοβήθηκε.

— Ὅχι γέρο Μηνᾶ, ξεφώνησε. Τὴν κόρη σου θὰ τὴν πάρω! Τὸ ξέρεις πὺν τὴν ἔχω κάνει γυναίκα μου, τώρα καὶ λίγον καιρὸ; Τὸ ξέρεις πὺν σὲ λίγες μέρες—ίσως καὶ ἀπόψε—θὰ γίνῃ μητέρα; Ἄν τὸ ἤξερες αὐτό, δὲν θὰ μὲ τὴν ἀρνιόσουν. Καὶ θὰ σοῦ τὴν πάρω! Ἀκούς; Θὰ σοῦ τὴν πάρω καὶ μὲ τὴ βία ἀκόμα. — Ἐγὼ ὅταν τὸν ἄκουσα Αὐγῆ, κλονίστηκε. Ὅχι πὺν πιστέψα σὲ ὅτι εἶπε, ἀλλὰ γιὰτὶ φοβήθηκε μήπως ἡ μεγάλη του ἀγάπη τὸν φέρει στὴ θέση νὰ σὲ πάρῃ ἀπὸ κοντὰ μου γιὰ πάντα.

Σταμάτησε ὁ γέρος νὰ μιλή. Ἐστρεψε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τῆς κάμαρας ἐκεῖ πὺν θὰ ἦτανε καθισμένη ἡ κόρη του καὶ εἶπε πάλι σιγὰ:

Εἶμαι τυφλός ἐγὼ, Αὐγῆ... Ἐάντις πὺν εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸν συγκατέσω. Ἐποχέσου μου, ὅμως, πὺν δὲν θὰ τὸν ἀκολουθήσῃς ἐσὺ, ὅσο καὶ ἂν τὸν ἀγαπᾷς... Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι μικρὴ μου;...

Ἡ φωνὴ τοῦ ἦταν ἀπαλή. Σχεδὸν τὴν παρακαλοῦσε.

— Μὰ δὲν ἀπαντᾷς ἐσὺ. Γιατί;... Μήπως καὶ ὁμῶς γιὰ ὅσα εἶπα; Πὺν εἶσαι;...

Καμμιὰ ἀπόκριση. — Αὐγῆ...

Τίποτα. Ἀκούσε τὴ καρδιά του νὰ χτυπᾷ γοργὰ καὶ ψηλαφώντας ἐπῆλθε τὸ τραπέζι. Ἀνασηκώθηκε ἔσσυε τὰ βήματά του καὶ ἀνοῖξε τὴν ἐξώθυρα.

— Αὐγῆ... ξεφώνησε δυνατὰ. Μὰ ἡ φωνὴ τοῦ ἔσδυσε μέσα στὸ φῶσκα τοῦ ἀνέμου καὶ δὲν ἔφτασε στὰ αὐτιά του ἄλλο, ἀπὸ τὸν ἀντίλαλο τοῦ κάμπος πὺν

λὲς καὶ τὸν περιγελοῦσε μὲ τὴν ἴδια του τὴ φωνή.

...Γιατί ἡ κόρη του ἦταν μακριὰ πιά. Εἶχε ἀκολουθήσει τὸν νέο πὺν ἀγαποῦσε. Τὸν ἄνθρωπο πὺν τὴν εἶχε κάμῃ γυναίκα του.

— Εἰ —

Ὅπως ἕνα μεγάλο πούλι πὺν τὸ πλήγωσαν καὶ παραδέρνει ἀπὸ τὸν ἄνεμο ἐδῶ καὶ καὶ πέρα, ἐστὶ καὶ ὁ τυφλός ἐκεῖνη τὴ νύχτα στεκότανε στὴν ἐξώθυρα μὲ τὸ νεκρὸ βλέμμα τοῦ προσηλωμένο στὸν ἀπερῶτο κάμπο.

Ἐφνικὰ, νοιώθει ἕνα χέρι στοργικὸ νὰ τὸν ἀγγίζει.

— Ποῖος εἶναι;... ρωτᾷ μὲ φωνὴ τρεμάμενη.

— Ἐγὼ εἶμαι παπὺ. Ὁ μικρός σου φίλος. Ἦρθε γιὰ νὰ σὲ πάω στὴν ἐκκλησία. Δὲν ἀκούς τίς καμπάνες;

Τὸ πρόσωπο τοῦ γέρου παίρνει μιὰ λάμψη καὶ νοιώθῃ μέσα του ξαφνικὰ νὰ γεννιέται κάποια ἐλπίδα. Κάτι μέσα του λέει, πὺν πρέπει νὰ ἐλπίζῃ ἄκομα. Νὰ ὁ μικρός, πὺν σταλμένος ἀπὸ τὴν Θεὰ Πρόνοια θὰ τὸν ὁδηγήσῃ κοντὰ της. Ναι! θὰ τὴν ξαναβρῇ τὴν Αὐγῆ!

... Ἐκεῖ στὴ γωνιά τῆς κάμαρας, ἔρε πὺν μπροστὰ σὲ ἕνα εἰκόνισμα, ἀνάβει κάποιο κερακιστὸ καντήλι. Σέρνει τὰ δῆμά του πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ τὰ χεῖλη του ψιθυρίζουνε πάλι τὸ καθημερινὸ του τάξιμο: Ἀς γίνῃ τὸ θαῦμα, νὰ βρῇ τὸ φῶς τοῦ ἔστω καὶ γιὰ μιὰ μέρα, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ στιγμιότυπο γιὰ νὰ ἀντικρύσῃ τὰ δύο γαλανὰ ματάκια τῆς κόρης της, καὶ ὅς πῆσῃ κάτω νεκρός, τὴν θία ὅρα... Κάνει ὕστερα τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ καὶ σέρνει ἀργὰ τὰ βήματά του ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ὁ μικρός τὸν περιμένει πὺν δίνει τὸ ραβδί του καὶ τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὸ χέρι.

— Πὺν θὰ σὲ πάω τώρα παπὺ; Πέες μου... — Δὲ θὰ πάω ἀπόψε στὴν ἐκκλησία, μικρὴ. Ἀκολούθησε τὸν δρόμον αὐτὸν πὺν ἀπλώνεται μπροστὰ σου καὶ ὅτι βλέπεις νὰ γίνῃται γύρω, νὰ μὲ τὸ λές. Ἀκούς;... — Ναι παπὺ.

Καὶ ἀρχίζουν νὰ βαδίζουνε ὁ ἕνας δίπλα στὸν ἄλλον, ἀκολουθώντας τὸν δρόμο τοῦ ἀπερῶτου κάμπος, ὅπου βράδυσε ὁλόκληρα καὶ τὰ ἄστρα ἀρχίζουν νὰ φεγγαβολοῦν στὸν ὁλοκάθαρο τώρα οὐρανὸ.

Προχωροῦσαν ὅλη τὴ νύχτα. Ἐστρεψε τὸ κεφάλι καὶ ὅμως, δὲν ἀισθανότανε ὁ γέρος τὴν κορύση.

— Γιατί ἡ νύχτα αὐτὴ παντοῦ, εἶναι πὺν ὥρα ἀπὸ τίς ἄλλες; Γιατί τὰ ἄσρα λάμπουνε τόσο πολὺ; Πέες μου...

— Γιατί σὰν ἀπόψε, ἦρθε στὸ κόσμὸ ὁ Μικρός Ἰησοῦς... Εἶναι νύχτα Χριστουγέννων.

Ἐφνικὰ τὸ παιδάκι σταμάτησε. Στάθηκε καὶ ὁ γέρος.

Τὶ συμβαίνει μικρὴ; Τί εἶπες; ρωτᾷ μὲ συγκινητὴ φωνή.

Τὸ παιδί κυττοῦσε σὰν ἀπολιθωμένο τὸν οὐρανόν.

— Ὁ, παπὺ, ἂν μπορούσες νὰ ἰδῇς... Νά: ἕνα ἀστὲρ μεγάλο, πολὺ λαμπερὸ καὶ μὲ γαλάζιο χρῶμα ξεκρεμάστηκε λές ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἔπεσε καὶ κάτω, πὺν σὰν ἀπὸ τὰ δέντρα τοῦ δάσους. Ὁ, ἂν μπορούσες νὰ τὸ ἰδῇς...

Τὸ τυφλὸ ἡ ὀψὲ φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ λάμψη θεϊκή. Τράβηξε μὲ λαχτὰρὰ τὸ παιδί ἀπὸ τὸ χέρι, πέρασαν τὸ σκοτεινὸ δάσος καὶ φτάσανε σὲ ἕνα μεγάλο ἀνοιγμά. Ποιὰ ἀόρατη δύναμις τὸν ὁδηγοῦσε ἐκεῖ; Τί ἦτανε καὶ τὸ κατὶ πὺν ἔλεγε μέσα του, νὰ πάῃ ἐκεῖ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν κόρη της;

Στὸ ἀνοιγμά ἐκεῖνο, εἶναι κάποια σπηλιά πὺν φωτίζεται ἀπ' ἔξω ἀπὸ διαδὶ ἀναμμένη.

Στάθηκε στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς. Ἀκούει πρόβατα νὰ βελάζουνε. Ἀπὸ πέρα μακριὰ, ἡ καμπάνα ἐνὸς ἐρημοκλήτου φέρνει στ' αὐτιά του τὸν ἀπαλὸ της ἦχο.

Καὶ... τότε στὰ μαῦρα σκοτάδια του, ἀνάβει ξαφνικὰ ἕνα φῶς. Ἦτανε μικρὸ τὸ φῶς αὐτό, μὰ κάθε τόσο καὶ μεγάλωνε. Ὅπου ξαφνικὰ εἶδε μέσα στὴ ξανὰ μὲνη φαντασία τὸ φῶτακι αὐτὸ νὰ παίρνῃ ἕνα σχῆμα, μιὰν ὄψη, νὰ γίνῃται χέρι κοινόλευκο καὶ ἀπαλὰ-ἀπαλὰ νὰ ἀγγίξῃ τὰ θαυλωμένα του μάτια. Εἶδε καὶ ἕναν οὐρανὸ ἀπερῶτο, σκεπασμένο μὲ κατὰλευκα σύννεφα. Καὶ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς ἀνοῖξε διάπλατα καὶ μέσα ἀπὸ τὸ γαλάζιο τοῦ ἀπείρου ἔλαμψαν ὁλόχρυσες σὺλλιγγες καὶ ἀκούστηκαν αὐριζοὶ ἀγγέλων φωνῆς πὺν ἀναγγέλλανε τὴ Μεγάλη Χαρά...

Καὶ ἐκεῖνη τὴν ὥρα, γίνῃται τὸ θαῦμα: Τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ βλέπουνε...

Καὶ βλέπει. Κάποια γυναίκα πὺν τὰ μακριὰ μαλλιά της εἰσέρχουν γύρω στὸ κεφάλι της ἕνα χρυσὸ φωτιστῆρα, νὰ καὶ θεται πάνω σὲ λίγα ἄσρα καὶ νὰ κρατῇ στὰ χεῖρά της ἕνα βέλος. Πλάι της ὁρῶν, κάποιος νέος. Γύρω τριγύρω της δοσκοῖ, σπηριζόμενοι στὰ μακριὰ τους ραβδία, παρακολουθεῖν τὴ σκηνὴ μὲ εὐλάβεια καὶ δέος. Κάτι μιλῶντες μέσα στὴ ψυχὴ τοῦ τυφλοῦ. Καὶ τὸ κατὶ αὐτοῦ ἦταν πὺν ἡ κοπέλλα ἐκεῖνη μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά καὶ τὰ γαλανὰ μάτια δὲν ἦταν ἄλλη ἀπὸ τὴν κόρη της Αὐγῆ. Τὸ γλυκὸ αὐτὸ πρόσωπο πὺν τοῦ χαμογελοῦσε τώρα μὲ θαῖκν ἀπλότητα, ἦτανε τῆς μικρῆς της.

Γονατίζει. Σηκώνει τὸ χέρι της καὶ μπροστὰ στὴν Ἁγία αὐτὴν εἰκόνα, κάνει τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Στὰ μάτια της λαμπυρίζουνε δάκρυα.

Δὲν εἶχε τώρα πιά, καὶ μὲ τὴν καρδιά τοῦ Μηνᾶ. Εἶχε βρῇ τὸ φῶς της. Εἶχε ἀντικρύσῃ τὰ δύο γαλανὰ μάτια τῆς κόρης της. Τὸ θαῦμα ἔγινε. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃ καὶ κείνος τὸ τάξιμό του.

Μιὰ νάρκη γλυκεῖα βαρύνει τώρα τὰ βλέφαρά του, τὰ γόνατά του λιγοῦν καὶ ὁ γέρος τυφλός γέρνει ἀπαλὰ στὸ χῶμα νὰ ἀνταμώσῃ τὴν πεθαμένην του γυναίκα...

ΜΙΛΤ. ΕΜΜ. ΚΟΥΦΟΥΔΑΚΗΣ

Χριστούγεννα

ΓΙΑ μιὰ ακόμη φορά, ὅλοι μας, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ γέροι καὶ παιδιά, θὰ γονατίσουμε εὐλαδικὰ μπροστὰ σὲ μιὰ φτωχικὴ φάνη που κρατεῖ τὸ Θεοῦ Βρέφος. Γιὰ μιὰ ακόμη φορά θὰ ξεθάσουμε τοὺς πόνους καὶ τὶς λύπες μας, τὶς ἐλθρές καὶ τὰ μίσση, τοὺς δισταγμούς καὶ τὶς ἀμφιβολίες μας καὶ θὰ ἀφήσουμε νὰ συνεπάρῃ τὴν καρδιά μας ἡ παρήγορη Ἐλπίδα πού θὰ φωτίσῃ τὸ δρόμο μας σὰν τὸ λαμπερὸ ἀστέρι πού ὠδηγοῦσε τοὺς Μάγους στὸν νεογέννητο Θεό.

Μέσα στὴν πονεμένη ψυχὴ μας γεννιέται κάποιο καινούριο ἐλπίδα γιὰ μιὰ καλύτερη ζωὴ, γεννιέται κάποιο καινούριο ὄνειρο φεγγεμένο με τοὺς χαμρόδουνους ἤχους τῆς καμπάνας πού τραγοῦδῃ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ὅτι ἔνας Θεὸς γεννιήθηκε.

Τίποτε δὲν εἶναι γλυκύτερο ἀπὸ ἓνα καινούριο ὄνειρο: νάχρη κανεὶς κρυμμένη στὴν καρδιά του τὴν ἐλπίδα καὶ νὰ περιμένῃ κάτι — ἔστω κι' ἂν αὐτὸ τὸ κάτι δὲν ἔλθῃ ποτέ — εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες εὐτυχίες. Κάποιος Γάλλος συγγραφεὺς, ὅταν τὸν ρώτησαν ποῖο εἶναι κατὰ τὴν γνώμη του τὸ καλύτερο δῶρο πού θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ σ' ἓνα προσφιλὲς του πρόσωπο, ἀπάντησε:

«Ἄν εἶχα τὴ δύναμι νὰ προσφέρω τὸν πλοῦτο, τὴν ὁμορφιά, τὴν ἐξυπνάδα, τὴν ἐπιτυχία... δὲν θὰ τοῦ πρόσφερα οὔτε τὸν πλοῦτο—βέβαια—οὔτε τὴν ὁμορφιά, οὔτε καὶ τὴν ἐξυπνάδα... θὰ ἐκρυβα μονάχα μέσα στὸ βάθος τῆς καρδιάς του μιὰ αἰώνια καὶ ἐξαίσιος ἐλπίδα».

Βρίσκω ὅτι δὲν ἔχει ἄδικο. Ποτέ δὲν μπορεῖ νὰ συντριβῇ ἀπὸ τὴν δυστυχία ἐκεῖνος πού ἔχει τὸ χάρισμα νὰ ἐλπίζῃ πάντοτε, τὸ χάρισμα νὰ πλάθῃ ὄνειρα καὶ νὰ πιστεύῃ σ' αὐτὰ καὶ νὰ περιμένῃ ὅτι θὰ πραγματοποιηθοῦν.

Καὶ ἡ σημερινὴ ἡμέρα πού μᾶς ξαναφέρει στὴν πίστη καὶ στὴν κατάνυξι τῶν παιδικῶν μας χρόνων μᾶς κάνει, ἀσυναίσθητα σχεδόν, νὰ ἐλπίζουμε κάτι καλύτερο, κάτι ἀνώτερο.

Ὁ Θεὸς τῆς Ἀγάπης πού ἤλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ ἐξαγοράσῃ τὰ δικὰ μας σφάλματα καὶ νὰ μᾶς διδάξῃ τὴν Καλωσύνη, τὴν Ἐπιείκεια, τὴν Πίστη, τὴ Συγγνώμη, γεννήθηκε σήμερον.

Μπορεῖ νὰ μὴν εἴμαστε πλούσιοι γιὰ νὰ τοῦ προσφέρουμε τὸν χρυσόν. Ὅμως, ὁ ἀρχήσουμε ἀπὸ τὰ βάρη τῆς συγκινημένης ψυχῆς μας ν' ἀνεβῇ ὁ λιθαινωτὸς τῆς Πίστης μας. Καὶ ὁ Θεάνθρωπος με τὴν ἀνεξάντλητη καλωσύνη του θὰ μᾶς χαρίσῃ ὡς ἀνταμοιβὴ τὸ βάλεμα τῆς παρηγορίας καὶ τὸ χάδι τῆς ἐλπίδας.

ΔΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

Τουαλέττες χοροῦ

Γιὰ νὰ ἐκφράζομαι. — Οἱ τουαλέττες πού προορίζονται γιὰ τὶς νέες κοπέλλες ὅταν χορεύουν, ἐμπνέονται σχεδόν ὅλες ἀπὸ τὴν «ρόμπ ντε στύλ». Ἐχουν δηλ. τὸ κορσάκι πολὺ ἐφαρμοστὸ στὸ στήθος καὶ τὴν φούστα ἐξαιρετικὰ φαρδεῖα καὶ ὀγκώδη γιὰ σὲ ἀφθονες σούρες, βολὴν κ.λ.π.

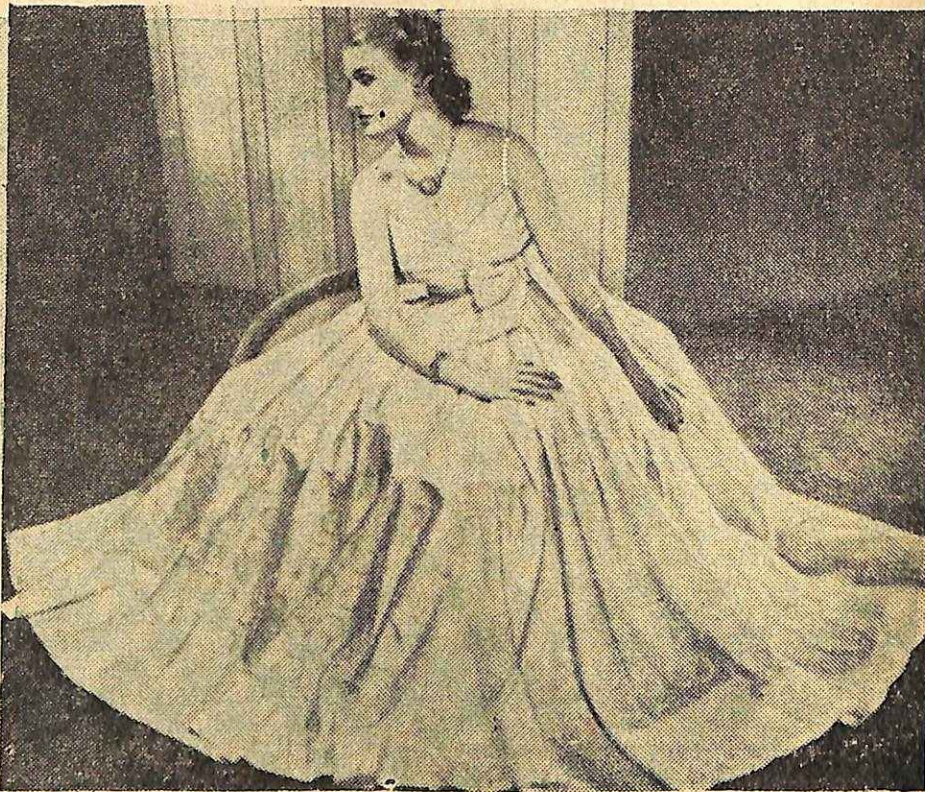
Τὰ ὑφάσματα εἶναι ἀνάλαφρα καὶ γαρνίζονται με ἀνοιχτάκινα λουλούδια. Ἡ μουσ-

ΠΟΚΑΡΝΕ

σελίνα καὶ τὸ λευκὸ τοῦλλι, τὰ κλαδιὰ τῆς μηλιάς καὶ τῆς ἀγριοτριανταφυλλιάς εἶναι τὰ προτιμώμενα ὑφάσματα καί γαρνιρίσματα.

Μιὰ ἀπὸ τὶς μοντέρνες κοκεταρίες εἶναι καὶ ἡ ἀνάμειξις ὑπὸ διαφορετικῶν χρωματισμῶν τοῦ ἰδίου ὑφάσματος. Ἔτσι λ. γ. μιὰ φούστα γιὰ νὰ κοπέλλῃ ἀπὸ μουσελίνα ῥόζ, βλέπομε ἓνα οὐρὸ ἀπὸ μουσελίνα μπλέ—πάλ. Τὰ δύο αὐτὰ ὑφάσματα συνδέονται με φιδόγκους ἀπὸ δαντέλλα λευκή. Μιὰ ζώνη ἀπὸ μπλέ δελουδο δίνει πίσω.

Τὰ πλισσὰ σολέϊν συνηθίζονται πολὺ. Οἱ νέες πού προτιμοῦν βραδυνὲς τουαλέττες—

Μιὰ ἐξαίσιος τουαλέττα χοροῦ ἀπὸ ταφτὰ με ἐφαρμοστὸ κορσάκι καὶ φαρδὺ-ταφτ φούστα.

πλὲς καὶ εὐκολοφόρετες μποροῦν νὰ φορέσουν ἓνα φόρεμα ἀπὸ ζερσέ τοῦλλινο μπλέ—μαρὲν ἐντελῶς πλισσὰ σολέϊν, τοῦ ὁποίου τὸ στήθος καὶ οἱ γοφοὶ θὰ συγκατοῦνται ἐφαρμοστὰ με σιερὲς ἀπὸ βελουιές. Μιὰ ζώνη φαρδεῖα ἀπὸ κερασὶ δελουδο, δεμένη πίσω, θὰ δώσῃ στὸ σκούρο αὐτὸ σύνολον μιὰ νότα χαρούμενη καὶ παλλόμενη.

Τὰ φτερά ἐκ παραλλήλου με τὰ λουλούδια, παίζουν τὸν ρόλο τους στὸ γαρνίρισμα τῶν νεανικῶν τουαλεττῶν, σὲ ὅποιες ὁμως προσθέτουν μιὰ νότα ἐξαιρετικὰ ἀμυγίε. Τὸ ἀνάλαφρο γνοῦδι τους συνδυάζεται με τὴ διαφάνεια τοῦ τοῦλλιου γιὰ νὰ ποτελεσθῇ ἓνα ἀνσάμπλ ἰδιαιτέρως νεανικόν. Ἐνα ὠραῖο μοντέλλο τοῦ Λεδὸν εἶναι ἀπὸ τοῦλλι λευκὸ τοῦ ὁποίου τὸ στρουγγυλὸ ντεκολτέ γαρνιρεται με φτερά στρουθοκαμήλου ῥόζ—συκλινέν καὶ ἡ φούστα του σφίγγεται σὲ ἴσες ἀποστάσεις με πούφ ἀπὸ φτερά στρου-

θοκαμήλου.

Ἐνα νέο κορίτσι μπορεῖ νὰ ντυθῇ ὡραῖο-τατα γιὰ τὸν πρῶτο του χορὸ με σατέν ῥόζ πάλ. Ἡ φούστα, πολὺ φαρδεῖα, θὰ εἶναι ἀπὸ σατέν ῥόζ πάλ, με ἓνα κορσάκι ὑποστὲ χρυσὸ καὶ ἀσημένιο πολὺ ἐφαρμοστὸ. Τὰ μα-νικάκια του εἶναι «μπαλλόν» ἀπὸ σατέν ῥόζ μονόχρωμο καὶ λαμὲ.

Οἱ νέες γυναῖκες θὰ φορέσουν γιὰ τὸ βράδυ τουαλέττες σὲ διάφορες φόρμες. Οἱ περισσότερες ἔχουν πολὺ ἐφαρμοστὸ κορσάκι. Οἱ ὅμοι καὶ ἡ πλάτη μένουν ἀκάλυπτοι, τὸ

κορσάκι εἶναι πάρα πολὺ ντεκολτέ, ἐμπρός καὶ συγκρατεῖται με ἐπωλέττες. Ἡ τάχια διαγράφεται ὡραῖα καθὼς καὶ οἱ γοφοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀρχίζει νὰ φαρδαίνει ἡ φούστα «ἀν φόρμ» συγκρατοῦμενη κάποτε σὰν τουρ-νοῦρι. Τὰ ντεκολτέ εἶναι μερικὲς φορές χωρὶς μπρετέλλες καὶ ἀφῆνουν τοὺς ὤ-μους γυμνοὺς ἐνῶ δὲν-τρέϊς μπανέλλες συγ-κρατοῦν τὸ κορσάκι στὸ στήθος.

Βλέπομε ἀκόμη γιὰ τὸ βράδυ πολλὰς τι-αλέττες σὲ γραμμὴ πολὺ γυναικεῖα πού θυ-μίζει τὰ φορέματα τοῦ 1900. Ἡ σιλουέττα τους εἶναι ἐφαρμοστὴ καὶ φαρδαίνει μονάχα πρὸς τὰ κάτω. Χαριτωμένες ἐσάρπες περι-βάλλουν τοὺς ὤμους, σταυρώνουν στὴν πλά-τη καὶ ὑστερα τυλίγονται στὴν μέση με δύο κρεμαστὲς ἄκρες.

Γιὰ τὶς ἀμυγίε τουαλέττες προτιμῶνται τώρα μεταξὺ τὰ μονόχρωμα πού παρουσιάζουν μιὰ τάσι ἀναμείξεως τοῦ μαύ καὶ τοῦ

ΠΩΣ ΠΥΝΑΙΖΑΙ

σατινέ. Ἐπίσης καὶ καινούρια λαμὲ με ἀ-νάποδη ἀπὸ σατέν, καὶ ὑφάσματα φασοννὲ σὲ χρωματισμοὺς παλαιούς, ἀρμονικοὺς καὶ γλυκύτατους. Σὲς χειμωνιάτικες συλλογὲς ἡ δαντέλλα κρατεῖ ἐπίσης σημαντικὴ θέσι: σαντιγύ, ἀλυσόν, βενετσιάνικες κ.λ.π. Τί-λος τὰ μονόχρωμα ὅττομάν, τὰ βασιὰ κρέπ τὰ μουάρ κ.λ.π. εἶναι πολὺ τῆς μόδας.

Τὰ νέα χτενίσματα

«Μπορεῖ τὸ ράσο νὰ μὴν κἀνῃ τὸν καλὸ-γερο, τὸ χτενίσμα ὅμως κἀνει τὴν γυναι-κα», λέγει ἓνας ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους γινώστας τῆς γυναικεῖας καλλονῆς στὸ Παρίσι.

Ἐφέτος ἡ μόδα ἐπιβάλλει χτενίσματα ἀνασηκωμένα ὅπως τῶν προγιαγιάδων μας καὶ νὰ πού τὸ γυναικεῖο πρόσωπο ἄλλα-ξε ἐντελῶς.

Ὅμως, ἂν ὑπάρχουν οὐλτρα μοντέρνες κυρίες καὶ δεσποινίδες πού ἔσπευσαν ν' ἀνε-βάσουν ἀμέσως τὰ μαλλιά τους στὴν κο-ρυφὴ τοῦ κεφαλοῦ τους με διάφορα χτενά-κια ὅπως στὰ παλιὰ χρόνια καὶ ἀπεκάλυ-ψαν ἐντελῶς τ' αὐτιά τους, ὑπάρχουν καὶ ἄλλες γυναῖκες πού ἔμειναν πιστὲς στὸ χαμηλὸ χτενίσμα με μπουκλίτσες στὸ λαιμὸ πού εἶναι νεανικώτερο καὶ συχνὰ — πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμε — καλακεύει περισσό-τερο τὸ πρόσωπο ἀπὸ τὸ ὑψηλόν.

Γιὰ νὰ κἀνῃ μιὰ γυναῖκα τὸ χτενίσμα εἰς ὕψος, σύμφωνα με τὴν μόδα τοῦ 1938, δὲν πρέπει πιά νὰ ἐπιδεικνύῃ κεφάλια «ἀ-ναχνητωμένα» ἀλλὰ ἑναλεπτό μικρὸ κεφα-λάκι με ἀνὰ γλυφες γραμμῆς. Πρῶτα-πρῶτα πρέπει ν' ἀραιώσῃ ἄρκετὰ τὰ μαλλιά τῆς στὸν κορυφὸ καὶ νὰ μπουκλάρῃ τὰ ὑπό-λοιπα. Οἱ μπουκλίτσες συγκεντρώνονται με τέχνη στὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, τὰ αὐτιά μένουν ἀκάλυπτα καθὼς καὶ ὁ λαιμός. Κά-ποτε τὸ μέτωπο σιχιάζεται με μερικὲς μπου-κλίτσες ἐλαφρὲς καὶ λεπτές.

Αὐτὸ τὸ καινούριο χτενίσμα εἶναι συχνὰ δύσκολο νὰ κολακεύσῃ τὸ πρόσωπο. Ὁρισμέ-να πρόσωπα δὲν ταιριάζουν καθόλου με τὸ διασκεδαστικὸ αὐτὸ μάζεμα τῶν μπουκλῶν ἐπάνω ἀπὸ τὸ μέτωπο. Πρῶτον υἱοθετή-σωμε ὀριστικὰ τὸ χτενίσμα τῆς μόδας πρέ-πει νὰ μελετήσωμε πρῶτα καλὰ τὸν τύπο μας ἐμπρὸς στὸν καθρέφτη, γιὰτὶ πρέπει πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ χτενίστῃ μιὰ γυναῖκα σύμφωνα με τὸν τύπο τῆς καὶ νὰ μὴν ξε-χνᾷ ὅτι ἡ μόδα γίνεται γιὰ νὰ μᾶς ὁμορ-φαίνει καὶ ὄχι γιὰ νὰ μᾶς ἀσχημίζει.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Παθήσεις τῶν μαλλιῶν

Τὰ μαλλιά εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ κυριώτε-ρα στολίδια τοῦ προσώπου καὶ τῆς κεφαλῆς. Ὁραῖα μαλλιά, ἀπαλὰ πυ-χνὰ καὶ ὡμορφοχτενισμένα εἶναι ἓνα 70 ο)ο στὴν ὅλη ἐμφάνισι τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτὸ κι' ἐγώ, ἐνδίδων στὴν ἐπιθυμίαν τῶν περισσοτέρων ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνο-στριῶν μας θὰ σᾶς γράψω σήμερον μερικὲς

ἀποτελεσματικὰς συνταγὰς, γιὰ τὶς πιὸ συχνὰς παθήσεις τῶν μαλλιῶν.

Ἄς ἀρχίσωμε ἀπὸ τὴν πιτυρίδα, ἀπὸ τὴν ὁποίαν λίγο πολὺ, ὑποφέρουμε ὅλοι.

Ἡ πιτυρίδα ἐκτὸς τοῦ ὅτι καταστρέφει τὰ μαλλιά, προκαλεῖ καὶ ἀηδία. Μόλις ἀν-τιληφθῇς ὅτι ἔχετε πιτυρίδα νὰ τὴν κα-ταπολεμήσῃς ἀμέσως, γιὰτὶ στὴν ἀρχὴ εἶ-ναι πολὺ εὐκολώτερο νὰ καταπολεμηθῇ. Γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇς ἀπὸ αὐτὴν, τρεῖς τῆς ἐβδομάδος νὰ λούζεσθῃς με τὴν ἐξῆς διά-λυσι: Βράζετς 4 ποτήρια νερὸ καλὸ, εἰ-γνοντάς μέσα ἓνα κοιλιάκι καὶ 50 gr. Racine Saponaire. Με τὸ διάλυμα αὐτό, ἐφ' ὅσον ἀκόμη εἶναι γαλὰ ζεστὸ λούζεσθῃς καὶ κατόπιν σαπουνίζετς καλὰ τὸ κεφάλι: δίγως νὰ τὸ ξεβγάλετς με σκέτο νερό. Κά-θε βράδυ κἀνετς μιὰ φοιζὶν τοῦ τριχωτοῦ τῆς κεφαλῆς με τὴν ἐξῆς λύσιον:

Alcool	201 gr.
Ess. Terebenthine	40 »
Camphre	40 »

Ἄμα στεγνώσουν καλὰ τὰ μαλλιά, τότε τρέξετς τὶς ρίζες τῶν τριχῶν με λίγη ἀπ' τὴν κάτωθι πομάδα:

Lanoline	20 gr.
Vaseline	10 »
Souffre presipité et lavé	50 »
Teint. de benzoïn	10 gouttes

Ὅσοι ὅμως ἔχουν πολὺ λιπαρὰ μαλλιά (Seboré) γιὰ τὴν ἐξάλειψι τῆς πιτυρίδος νὰ λούζωνται κάθε βράδυ με καπομασάπου-νο καὶ κατόπιν βρέγοντάς μιὰ βούρτσα τῶν μαλλιῶν στὸ κάτωθι ὑγρὸ, νὰ ὑγραίνουν τὶς ρίζες τῶν τριχῶν.

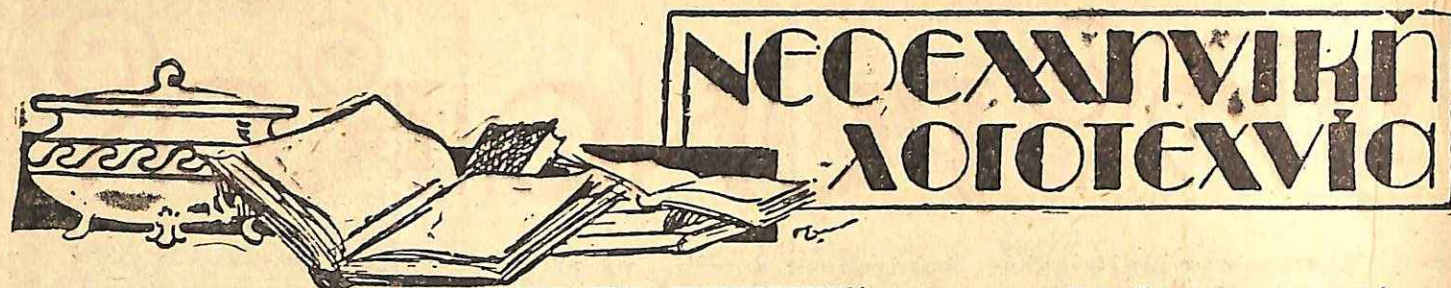
Solution de sublimée 1 o/o	100 gr.
Alcool de rose	100 »
Huile d' amandes douces	5 »
Teinture de cantharides	1 »
de citron	4 »

Ὅτι τὰ μαλλιά πέφτουν μόνα των χω-

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 72)

Μιὰ κομψὴ τουαλέττα γιὰ νὰ κοπέλλῃ ἀπὸ τοῦλλι με φουσκατὰ μανικάκια. — Ἐνα ὡραῖο ἀνσάμπλ πλισσὲ: τὸ φόρεμα ἀπὸ κρέπ μπλέ-πάλ ἀποτελεῖται ἀπὸ μιὰ τούστα καὶ μανικάκια πλισσέ. Τὸ μπλερὸ εἶναι κεντημένο με κίτρινα λουλούδια. — Ἐνα χαριτωμένο ῥόζ φορεματάκι με ζώνη ἀπὸ δελουδο γιρε-νά. Μερικὲς σφηνοφωλιῆς δίνουν φάρδος ἐμπρὸς στὸ κορσάκι καὶ στὴ φούστα.

Καλά Χριστούγεννα Νινέττα!

Ήταν τὸ σούρουπο θὰ σβῇ τὴς ροδανιές
τῆς δύσης
ἀπλώνοντας ὀλόγυρα τὸν πέπλο τὸν
θαμπό,
ἀπ' τὸ κρυστάλλινο νερὸ τῆς μαγναδένας
δρύσης
τῆς λησμονιάς θὰ πάω καὶ γὰρ δειλά-δει-
λά νὰ πιῶ.

Καὶ θάρθω μέσ' στὸ παγερὸ σούρουπο
τοῦ χειμῶνα
κάποιαν ὥδῃ ἀργοψάλλοντας μ' ἀρμονικὴ
φωνή:
«Νινέττα, φτάνει πιά, μὴν κλαῖς, θλιμ-
μένη σὰν εἰκόνα
καὶ ἀπόψε ὅλο τὸ εἶναι σου κάποια χαρὰ
ἄς δονῇ.

«Απόψε ἄς μὴν ἱσκιώσουμε τὸ πρόσωπό
σου νέφια,
κλείσει τῆς θλίψης τὴν κρυφὴ καὶ ὑπουλὴ
πληγὴ.
«Ἐλα νὰ πᾶμε ἐκεῖ ποὺ ἡχοῦν τρελλῆς
χαρὰς τὰ ντέφια
καὶ τ' ἄστρο τῆς ἀγάπης μας θὲ νὰ μᾶς
ὁδηγῇ.

«Ἐλα καὶ κάποια δέηση σ' αὐτὴ τῇ θεῖαν
ώρα
ἄς ποῦν τὰ χεῖλῃ μας γλυκὰ στὴ νυχτο-
συγαλιά·
θὲ νὰ σοῦ φέρω ἐγὼ, καθὼς οἱ πλούσιοι
μάγοι, ὡς δῶρα
τὰ μῦρα τῆς Ἀγάπης μου καὶ ὀλόγυρα
φιλιά.

Κι' ὅταν χτυποῦν μεσάνυχτα καὶ μὲ φιλιὰ
σὲ λίγο
θὰ χωριστοῦμε, τὰ παλὰ ὅλα λησμονήσε-
τα·
Τότε καὶ γὰρ χαρούμενος μέσ' στὴ νυχτιά
θὰ φύγω
μὲ ἥρεμῃ καρδιά... Καλὰ Χριστούγεννα,
Νινέττα!

(Χίος)

ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Κάποια Χριστούγεννα

«Ήτανε μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ,
ἦταν κάποια Χριστούγεννα θλιμμένα,
κάποια Χριστούγεννα σὰν τοῦτα δῶ
ποῦ μ' ἦσαν μὲ τὰ μάτια διακυρμένα.

«Ήταν κάποια Χριστούγεννα κι' αὐτὰ...
γιὰ τὸ Χριστὸ οἱ καϊπᾶνες ἐχτυποῦσαν
ποῦ ἐγεννιότανε, μὰ λὲς πνιχτὰ
γιὰ σέβανε ποὺ πέθανε θεηνοῦσαν.

«Ήταν κάποια Χριστούγεννα κι' αὐτὰ
μὰ ὅτι σὰν τὰ ἄλλα, ὅταν ἔλθεις
ποῦ δὲν κυλοῦσανε τότε κατὰ
δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια μου καὶ μοῦ μιλοῦ-
σες.

«Ήτανε μιὰ φορὰ κι' ἕνα καιρὸ
ἦταν κάποια Χριστούγεννα θλιμμένα,
κάποια Χριστούγεννα σὰν τοῦτα δῶ
ποῦ μ' ἦσαν μὲ τὰ μάτια διακυρμένα.

ΑΝΤ. Κ. ΖΑΒΑΛΗΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Αἰσθήματα ἀμαρτωλῆς

«Ἀνήμερα Χριστούγεννα. Ὅπως κάθε
χρονίᾳ, πέρασα κι' ἐφέτος τῇ μεγαλειέ-
τῃ μέρᾳ τῆς χριστιανωσύνης μὲ μιὰ ἄ-
γνωστὴ μου γυναῖκα, μιὰ γυναῖκα ποὺ
γύριζε μονάχῃ στὸ δρόμο καὶ ποῦ στὸ
πρῶτο κάλεσμά μου, ἔτρεξε...

Ἐχουν περάσει τόσα χρόνια... Πόσο
βαθεῖα χαραγμένη εἶνε στὸ μυαλό μου κι'
ἡ μικρότερη λεπτομέρεια μιᾶς ὁμοίας μέ-
ρας!

Βρέθηκα σὲ μιὰ ἀπόμειρη συνοικία τῆς
Ἀθήνας. Ἀπὸ τ' ἀπόγεμα γύριζα σκο-
πὰ τοῦ δρόμου, χωρὶς καμιά κατεύθυν-
ση ἢ προορισμό, ἔχοντας λίγες δραχμὲς
στὴν τσέπη. Ὅσο νύχτωνε καὶ τὸ κρῖο
δυνάμωνε, τὸ ἀδυνατισμένο μου κορμὶ ἔ-
τριξε ὅλο, λὲς κι' ἦτανε ἔτοιμο νὰ δια-
λυθῇ. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' εἶχα βάλεи τί-
ποτε στὸ στομάχι. Τὰ λεφτά μου δὲν ἔ-
παρκοῦσαν οὔτε γιὰ ἕνα αὐτοχό φαγη-
τό. «Ἄλλωστε, ἡ νύχτα... Πόσο μὲ τρέ-
μαζε ἡ νύχτα.

Κρῖο κι' ἄερας δυνατὸς μαζί. Σούρ-
νοντας τὰ πόδια μπῆκα σ' ἕνα καφενεῖο
καὶ σωριάστηκα σὲ μιὰ γωνιά.

Μοῦδῶσαν ἕνα τοῖς μπροστά. Ἡ γεύ-
ση τοῦ γλύφιζε ἀπὸ τ' ἀναλυτὰ δάκρυα
ποῦ πέφτανε μέσα. Τὴν ἡμέρα τῆς ἀγά-
πης, ἐγὼ δοκίμαζα τὸ σφοδρότερο μι-
σος γιὰ ὅ,τι ἀνθρώπινο μὲ τριγύριζε.

Ξαναπῆρα τὸ δρόμο. Τὸ καφενεῖο ἔ-
κλεισε. Μιὰ λυσσασμένη βροχὴ μὲ χτυποῦ-
σε δυνατὰ στὰ μοῦτρα. «Ὁλα μαζί! Κρῖο,
ἄερας, βροχὴ... Μὲ δυσκολία προχωροῦ-
σα. Ψυχὴ στὸ δρόμο. Μά, κι' ἂν ἀργὰ καὶ
ποῦ, φαίνονταν κανεῖς, ἦτανε βιαστικός...

Ἡ βροχὴ γύρισε σὲ καταγιάδα. Μὲ πῆ-
γαινε κεῖθε-δῶθε. Τὸ μυαλό μου, μαζί
μὲ τὰ μάτια μου, ἔσβυνε. Νόμισα πὼς θὰ
πεθάνω.

Μὰ ὅχι! Δὲν ἤθελα νὰ πεθάνω. Προ-
χώρησα στριμξισμένη στὸν τοῖχο. Καὶ λί-
γο πᾶρα-κάτω βρέθηκα μπροστὰ σ' ἕνα
χαμηλὸ παράθυρο, μισάνοιξε. Μιὰ ξεμέ-
λιατη γυναῖκα μὲ μιὰ λάμπι στὸ χεῖρ,
φάνηκε. «Εσπρωξά λίγο καὶ μπῆκα.

— Χριστέ μου!... Ποῦς εἶσαι;... Τί
ἔχεις; Πὼς εἶσαι ἔτσι;...

— Μὴ φοβάσαι... δόθησέ με, δὲν ἔ-
γω κάνω κακὸ. Εἰμ' ἕνας δυστυχισμέ-
νος!

Ἡ θαλπωρὴ τοῦ δοματίου, τὸ παγκά-
λι, τὰ ρούτ'ι, τὸ κρεβάτι, οἱ κουδέρτες,
ὅλα, μοῦ δώσανε πνοή. Κυτταντήσανε στὰ
μάτια. Τὰ μάτια συνιπῆσαν τὴν θλίβε-
ρή μου ἱστορίαν. Μοῦ ἔδωσαν ρούτ'ι ξεπὰ
κι' ἕνα κρεβάτι γιὰ νὰ κοιμηθῶ...

Ψιθύρισα. Εὐχαριστοῦμαι... Τὴν ἴδια ὥρα
ἐκπρόσβυνε τὰ γὰρσὰ καὶ καπνιστὰ τῆς
προῖτης Χριστουγεννιάτικης λειτουργίας.

Ἡ ὕπνος μὲ πῶς βαθεῖα.
Ἐπὶ νύχτα ἀργὰ τὸ μεσημέρι! Ἀνατηνῶ-
θηκα.

— Κοιμήθηκες καλὰ! Κάτσε, μὴ σημά-
νεις, ἀντί. Τὰ ρούτ'ια σου δὲν εἶναι ἔ-
τοιμα, ποῦ εἶσε.

Ἀπὸ τὰ ρούτ'ια τοῦ γαιληροῦ προῖ-
του ἔπαιζαν ἕνα κομμάτινος ἔλιος. Ἡ
καρδιά μὲ δόξαζε τὰ ρούτ'ια μου ποὺ ἀντί-
ζανε. Τὴν πόρτῃα καλλίστερα. Φαίνονταν

Γιὰ δῶρα καὶ χαρά!

Πάλι γεννιέται ὁ Χριστὸς στῆς Βηθλεὲμ

τῇ χώρᾳ·
Ἄγια ἡ ἀνάμνηση ἔρχεται στὸν κόσμο
ἀπὸ κεῖ, τώρα
ποῦ σὲ λατρεῖα μυστικὴ καθένα συνεπαίρ-
νει
καὶ ἀνάβει φῶς ἀνέσπερο καὶ τὴν ἐλπίδα
φέρνει.

«Ὅσοι στὸν πόνο πάντα ζοῦν, πεινοῦνε
καὶ κρυώνουν
κάμε—Χριστέ—στὶς θλίψεις τοὺς λίγη
χαρὰ νὰ νοιώσουν.
Καὶ ἂν ἄλλοι χαίρουνται—γελοῦν, αὐτοὶ
εἶναι πιναμένοι
δὲς τοὺς γλυκεῖα παρηγοριὰ τῇ ζήσῃ νὰ
γλυκαίνῃ.

Σὰν ἕνα ὄνειρο γλυκὸ—ποῦ μέσ' στὴ νύ-
χτα φθάνει
δὲς' στὸ φτωχοῦλι τὸ παιδί παιχνίδια
τοῦ νὰ κάνῃ
ὅλο τὸν κόσμον τ' οὐρανοῦ—τὸν ἥλιον, τὸ
φεγγάρι
δὲς' τοῦ τα—Σὺ—μέσ' στὴν ψυχὴ ποῦ-
χεις τὴ θεῖα χάρη.

Μὰ ὅλα εἶναι σὰν ὄνειρο!—Τί σ' ὅποιον
νε καὶ ἂν λάχῃ
ξερεὶ γιὰ τὰ παιδάκια τοῦ μόνο ψωμί γιὰ
νάχῃ;
—Κάλιο... γυμνὰ νὰ τρέχουνε τὰ κά-
λιντα νὰ ποῦνε—
νάχουν γιὰ δῶρα καὶ χαρὰ...τὴν γειὰ τοὺς
ποῦ κρατοῦνε!

Μ—ΚΩΣΤΑ—ΛΕΝΙΟ

γερασμένη περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἦτανε.
Καθαροντυμένη, τὰ μαλλιά περιποιημένα,
σοβαρή.

Χριστούγεννα!
Φάγαμε μαζί. Ἡ αὐτοκοιμένη καυτὴ
σοῦπα θερμαῖνε τὰ μέσα μου. Ἡ μουσα-
βουσία συγκινημένη. Τὸ τραπέζι εἶχε
ἀπ' ὅλα κι' ἀπὸ λίγο. Ἐφαγα μὲ δουλι-
μα.

Θέλησα νὰ τῆς πῶ τὸ πὼς βρέθηκα ἐ-
κεῖ, σ' αὐτὴ τὴ κατάσταση. Μ' ἐμπόδισε
νὰ μιλήσω. Δὲν ἤθελε νὰ μάθῃ. Αὐτὴ ὁ-
μως μίλησε. Εἶχε ἕναν ἄντρα, τὴν ἀφῆσε,
ὕστερα ἡ φτώχεια, οἱ ἀμειλίβτες ἀνάγκες
τῆς ζωῆς, τὸ κατωκύλισμα.

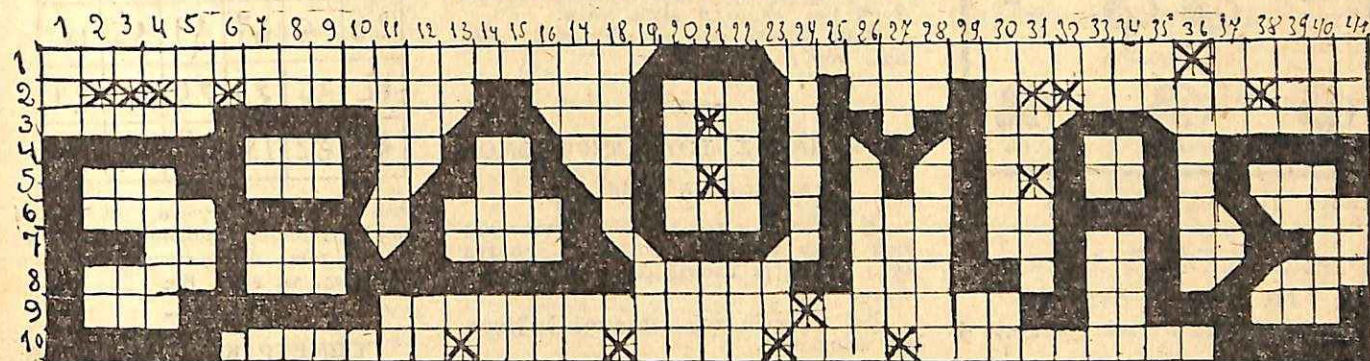
Ἐφαγα μὲ καινούργια ξωτὴ, μὲ νέες
δυνάμεις. Εἶδα πὼς ὑπῆρχαν καὶ μεγα-
λύτερες ἀπὸ τὴ δική μου δυστυχία.
Στὴν πόρτα, ἄφρονος, (ποῖα θέαση ἔχουν
τὰ λόγια σὲ τέτοιες στιγμὲς;) ἄφριξα τὸ
χεῖρ τῆς καλῆς γυναίκας.

«Ἐχουν περάσει τόσα χρόνια!... Κι'
ἐφέτος, ὅπως καὶ τὰλλα ποῦ πέρασαν, ἔ-
στρωσα ἕνα πλούσιο Χριστουγεννιάτικο
τραπέζι κι' ἔφαγα τὴν αὐτοκοιμένη καυ-
τὴ σοῦπα μὲ μιὰ ἀγνωστὴ γυναῖκα, ποὺ
γύριζε στὸ δρόμο μονάχῃ, χωρὶς κατεύ-
θυνση, χωρὶς προορισμό...

ΣΠΥΡΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. Στρατιωτικὸς βαθμὸς.— Παίζει με-
γάλον ρόλον εἰς τοὺς διαφοροὺς γρα-
πτὸς διαγωνισμοὺς.— Πλησίον.
2. Μὲ ὄστρος.— Ἐπίρρημα (χρονι-
κόν).— Καταφατικόν.— Μᾶς τὰ λένε
οἱ ἐφημερίδες.— Χαρτὶ τῆς τράπουλας.
— Πρόθεσις.
3. Χαλινὰ (πληθυντικὸς).—Δύο γράμ-
ματα ἀπὸ τὴν λέξιν «τρίτος».— Αἰτιατ.
ἀρχ. ἀντωνυμίας (θηλ.).— Μουσικὸς
φθόγγος.— Ἀγγλικὸς τίτλος.
4. Ἀθῆσινικὸς τίτλος.— Διφθογγος.—
Ἰδοῦ.— Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.— Ἀ-
κεραία.— Νῆμα.— Σύνδεσμος.
5. Στρατιωτικὸν παράγγελμα.— Σύν-
δεσμος.— Δύο ὅμοια φωνήεντα.— Προ-
σπαθοῦν νὰ εἶναι ὅλοι οἱ νέοι.
6. Τὴν αἰσθανόμεθα.— Ἀνθη.— Μέ-
τρον βάρους (γεν.).— Συνεταίρικος ὁ-
ρος.—Τὸ μικρὸ ὄνομα κινηματογραφικοῦ
ἀστῆρος (χωρὶς τὸ τελικὸν φωνήεν).—
Ἀριθμητικόν.— Λέξις χρησιμοποιουμένη
εἰς τὰς τηλεφωνικὰς συνδιαλέξεις.
7. Πρόθεσις.— Ρομανικὸν νόμισμα.—
Ἀσθενῶ (ἢ παραλήγουσα ἀνορθόγραφος).
—Βλέπε.— Τάξις γυμνασίου ἢ ὁποῖα
κατηργήθη.— Ἀλγὰ (ἀνορθόγραφος).—
Τὸν ὅποιον.— Κλωστή.
8. Ρῆμα τὸ ὁποῖον φανερώνει ἀγάπην.
— Πρόθεσις.— Μία ἐκ τῶν γυναικῶν
ποῦ ἔχουν σχέσηιν μὲ τὰ πάθη τοῦ Χρι-
στοῦ.— Μέρος τοῦ ἔτους.— Ἀριθμὸς
(ἀλφαβ.).— Πρόθεσις.
9. Ἐμπορικὸς ὀργανισμὸς.— Δὲν εἶναι
οὔτε ἀξιομαχικός οὔτε ὁλίτης.— Μὲ
αὐτὴν μᾶς σεβρίζουν οἱ παντοπώλαι.— Ἐ-
ρωτηματικὴ ἀντωνυμία (οὐδ.).— Ἐπίρ-
ρημα (τοπικόν).
10. Κατάστημα τὸ ὁποῖον ἐπισκέπτον-
ται συχνότερα οἱ ἄνδρες, τώρα ὅμως πε-
ρισσότερον τὸ ὄραϊον φύλον.— Ὅρος
τῶν Ἀγίων Τόπων.— Κινηματογραφικὸς
τίτλος.— Τώρα.— Τὰ μικρὰ σώματα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. Αἰσθήσις.
2. Τὸ προφέρομεν εἰς κάθε μας λύπη.
— Νότα.
3. Μουσικὸς φθόγγος.— Κλωστή.
4. Ὀνομάζομεν τὸ ἀτακτὸ παιδί (ἀ-
νορθ.).

5. Πρόθεσις.— Ἐπίρρημα.
7. Μουσικὸς φθόγγος.— Ἐπίσης.
8. Ἀρθρον.— Σύνδεσμος.— Ἀριθμη-
τικόν.
9. Τὸ μικρὸ ὄνομα ἑνὸς φοβεροῦ γκάγ-
κατερ.— Ἰρλανδὸς, ὁ μεγαλύτερος χιου-
μουρίστας τοῦ αἰῶνος μας.—Τὸ 11 (ἀλφ.).
10. Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν ἀγά-
μα.
11. «Ὅλοι μας εἴχαμε ἀλλὰ δυστυχῶς
τὴν ἐσπερήθησαν πολλοί.— Διφθογγος.
12. Μάρκα βαφῶν.— Ὅχι, (γαλλιστί).
13. Ἀρθρον (πληθ.).— Ἀντωνυμία.—
14. Κερδίζω τὸν ἀγῶνα.— Γουρουνί
(ἀρχ.).
15. Ἡρώς τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου.—
Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.
16. Ἐπιφώνημα.— Ὅτι εἶναι τὸ 9
καθ' ἑαυτὸν ζῶν.— Σύνδεσμος.
17. Παρατατικὸς τοῦ ῥήματος «εἰμί».
— Τὰ ἰδικὰ σου.
18. Τὴν γυροῦσαν διὰ τὴν σωτηρίαν
τοὺς οἱ ναυαγοί.
19. Ἡ δεσποινὶς εἰς ξένην γλῶσσαν.
20. Μικρὰ νῆσος.— Πόλις (ἀνευ τοῦ
τελευταίου γράμματος).
21. Πρωτεύουσα Νομοῦ (ἀνευ τοῦ ἀρ-
χικοῦ τοῦ γράμματος).
22. Μολυσματικὴ νόσος.— Ἀρχαία ὀ-
νομασία τῶν ἀγρίων σαρκωμάτων ζώων.
23. Παρακλεισματικὸν μόριον.
24. Ὁ Μεγαλύτερος τῆς ομάδος.
25. Ἀντωνυμία.
26. Τὸν ὅποιον.— Ρῆμα στὸν ἐνε-
στώτα.
27. Μήτηρ τοῦ Διὸς.— Ἀρχ. θεός.
28. Ἐμφανίζει τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶν.
— Μεγάλος (δημοτ.).
29. Ὑπέρθετος ἀντιδραστικὸς τῶν Ἰνδιῶν.
30. Θαλασσινὰ.— Γράμματα τοῦ ἀλ-
φαβήτου.— Ἡ ψυχὴ (ξενολ.).
31. Τὰ ἀρχικά γράμματα τοῦ μεγαλο-
τέρου Νοσοκομείου τῶν Ἀθηνῶν.— Νότα.
33. Μουσικὸς φθόγγος.— Διφθογγος.—
«Κίε εἶδον τὰ... τὰ γεγονημένα».
34. Δύο γράμματα ἀπὸ τὸ ὄνομα «Γη-
σοῦς».— Ἰδοῦ, εἰς τὴν δημοσίαν.— Ἰνω-
στότατος Ἕλληνας συνθέτης καὶ ντιζέρ.
35. Παρακλεισματικὸν μόριον.—
36. Ὁ καταγόμενος ἀπὸ τὴν φημισμέ-
νην διὰ τὸν τυρὸν τῆς χώρας.

37. Νὰ εἶσαι.
39. Εἷς τῶν 12 υἱῶν τοῦ Ἰακώβ.—
Ἀνθη.— Σύνδεσμος.
40. Πρόθεσις.— γέρον.
41. Δικός σου.— Ἐπίρρημα.
(Ἀποστολεὺς: Μανουῆσος Καυκαλάς,
Πύλαρος Κεφαλληνίας).

ΔΙΑ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΗΣ ΒΑΡΥ- ΤΗΤΟΣ

Ἡ εἰκὼν ποὺ δημοσιεύομε παρακάτω
παριστάνει ἕνα εἶδος λαβυρίνθου. Στὸ κέν-
τρο αὐτοῦ τοῦ λαβυρίνθου ὁδηγοῦν 33 πόρ-
τες.

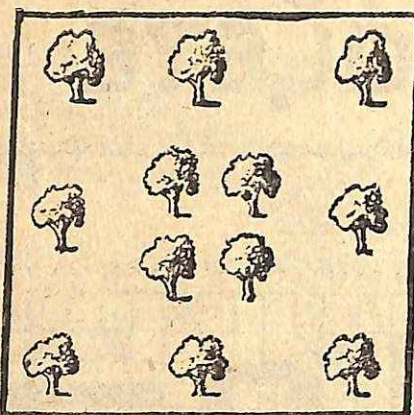

Λαβύρινθος, στὴν κορυφὴ τοῦ κύκλου, ἔ-
κει ἀκριβῶς ποὺ δείχνει τὸ Ἄλφα, ὑπάρχει
τὸ πρῶτο ἀνοίγμα, ἢ πρώτη πόρτα. Μιὰ
μικρὴ μεταλλινὴ σφαῖρα εἶναι τοποθετημέ-
νη ἐκεῖ. Τὴν σφαῖρα αὐτὴ ὁ παίκτης τὴν
ἀφήνει νὰ κυλήσῃ ἀπὸ τὸ ἀνοίγμα, καὶ σὲ
λίγο, μόνον μὲ τὸ βάρος τῆς δηλ. διὰ τοῦ
νόμου τῆς βαρύτητος, ἡ σφαῖρα φθάνει στὸ
κέντρον τοῦ λαβυρίνθου, περῶντας ὅμως,
μόνον ἀπὸ τις 12 πόρτες καὶ ὄχι ἀπὸ τις
33. Βρῆτε τὴν διαδρομὴν τῆς σφαί-
ρας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ 12 ἀνοίγματα.

ΤΟ ΧΩΡΑΦΙ ΜΕ ΤΑ ΔΕΝΔΡΑ

Τέσσερα ἀδελφὰ εἶχον κληρονομήσει ἀ-
πὸ τὸν πατέρα τοὺς ἕνα χωράφι μέσα στὸ
ὁποῖον ὑπῆρχαν δώδεκα δένδρα. Τὸ χωράφι
αὐτὸ ἔπρεπε τώρα νὰ τὸ μοιράσουν σὲ τέσ-

και του ιδίου σχήματος μέρη και εις τρι-
τον ώστε κάθε τετράγωνο να έχει και από

Β δένδρα. Πώς τα κατέφεραν;

ΜΕ ΠΕΝΤΕ ΔΥΟ

Μπορείτε με πέντε 2 να έχετε τον αριθμό 28;

ΝΑΙ Ή ΟΧΙ;

Ένας δάσκαλος έκανε στους μαθητές τους την εξής περίεργη ερώτηση:

— Άν χθές ήταν η επάριον της Τετάρτης, θα μπορούσαμε να πούμε, όταν θα ήμαθα στην Κυριακή, ότι σήμερα ήταν χθές. Θ' απαντήσετε μ' ένα ναι ή όχι.

ΚΑΙ ΑΛΛΟ

Μπορείτε χρησιμοποιώντας εξ φορές τον αριθμόν 6 να γράψετε τον αριθμόν 10.000;

ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΙΦΟΣ

Της Ευρώπης ποταμός,
τ' αρχικό του άλλαξε,
πώ, πώ, τι παγωμός;
Πάλι το ξαν' άλλαξε,
ώ πως μ' έμαγε;
Πάλι όμως θα το βγάλει,
τόν Όθελλο διαβάλλει.
Τώρα όμως τώχασε
ώ πως μ' έτρωμαξε.

Ο ΕΞΕΡΕΥΝΗΤΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΜΗΘΕΙΣ ΤΟΥ

Ένας εξερευνητής, ετοιμάζει τις αποσκευές του για ένα μακρινό ταξίδι. Μεταξύ των εξοπλισμών που παίρνει μαζί του είναι κονσέρβες κρέατος, ζάχαρη, γάλα του κοιτίου, ζαμπόν κτλ. Διά λόγους φρονήσεως, ο εξερευνητής μοιράζει όλα αυτά τα τρόφιμα σε διάφορα κιβώτια, στο καθένα από τα οποία βάζει προς διάκριση και από ένα γράμμα του αλφαβήτου: Α, Β, Γ, Δ, Ε, Ζ. Κάθε κιβώτιο μπορεί να χωρέσει είτε 8 κοντιά κρέατος, είτε 8 κοντιά ζάχαρη, είτε 8 κοντιά γάλα, είτε 20 κοντιά ζαμπόν.

Αφού τελείωσε ο εξερευνητής την τοποθέτηση, των εξοπλισμών του στα κιβώτια, θέλησε να δει αν ήταν εν τάξει.

Διεπιστώσε, όμως, ότι στο κιβώτιο Α υπάρχουν 4 κοντιά κρέατος, και ότι το κιβώτιο Β περιεχομένου του είναι γάλα. Ότι στο κιβώτιο Β, υπάρχουν 5 κοντιά γάλα και ότι το υπόλοιπον του περιεχομένου του είναι κοντιά ζάχαρη. Ότι στο κιβώτιο Γ, υπάρχουν 6 κοντιά κρέατος και το άλλο είναι ζαμπόν. Ότι στο κιβώτιο Δ, υπάρχουν 10 κοντιά ζαμπόν και στο άλλο είναι ζάχαρη. Ότι στο κιβώτιο Ε, υπάρχουν 15 κοντιά γάλα και το άλλο είναι κρέατος. Ότι στο κιβώτιο Ζ υπάρχουν 2 κιβώτια ζάχαρη και το άλλο είναι γάλα.

Πόσα κοντιά από το κάθε είδος πήρε μαζί του ο εξερευνητής;

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΥ

Άστυνομικό πρόβλημα

Η δολοφονία του νεαρού Κράντον μέσ στη βίλλα πουχε κληρονομήσει από ένα θείο του, είχε αναστατώσει ολόκληρη τη πόλη.

Στο γραφείο του ανακριτού διεξήγοντο ανακρίσεις.

— Να πώς έχουν τα πράγματα, είπε ο αστυνομικός πουχε αναλάβει την υπόθεση. Ο Κράντον δολοφονήθηκε πριν τρεις μέρες τώρα. Την βίλλα αυτή την είχε κληρονομήσει από κάποιον θείο του έδω και πέντε χρόνια, αλλά ως τώρα δεν είχε έλθει ποτέ να την επισκεφθεί. Ήθελε άξαφνα, χωρίς να ειδοποιήσει κανέναν. Τα κλειδιά τα πήρε από τον συμβολαιογράφο. Υποπτεύομαι τρεις, τον Ντράου, τον γείονά του, τον Τζώρτζ, φίλο του Ντράου και τον Τράβερ, γείτονα και αυτόν που τον κατηγορούν οι δύο πρώτοι.

— Καλά. Φέρτε μέσα τον Ντράου, δικάσε ο ανακριτής. Και σε λίγο:

— Γιατί Ντράου, άφησε να περάσουν τρεις μέρες πριν κατηγορήσει τον Τράβερ;

— Γιατί φοβόμουν να μιλήσω σ' αυτή την υπόθεση. Κάθουμαι πλάι στη βίλλα και είδα το θύμα να μπαίνει μέσα κατά τις τέσσερις. Στις οχτώ, είχε βραδύνει για καλά πιά, άκουσα μία πιστολιά. Βγήκα έξω και είδα κάποιον να φεύγει τρέχοντας. Μου φάνηκε πως ήταν ο Τράβερ. Έκείνη τη στιγμή ήρθε ο Τζώρτζ του διηγήθηκε την υπόθεση και μου είπε ναι, ήταν άποσδηπτος ο Τράβερ. Πέρασα, πάει μισή ώρα τώρα απ' τη βίλλα και τον είδα. Δεν μπορώ να κάνω λάθος γιατί ήταν αναμμένα όλα τα ηλεκτρικά και είχε πολύ φως. Αποφασίσαμε να μην πούμε τίποτα για να μην έκτεθούμε. Αλλά μία και μ' έκατηγορείτε...

— Ψέμματα, διαμαρτυρήθηκε ο Τράβερ. Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκα από τις έπτά, γιατί είχα πονοκέφαλο. Άλλοιστε ψεύδονται απ' αρχής μέχρι τέλους και οι δύο, γιατί...

Πραγματικά ψεύδονται και είναι ένοχοι. Αλλά μπορείτε να μ' πείτε γιατί;

ΤΑ ΖΑΡΙΑ

Ο Άρμάνδος, ο Μπερνάρ και ο Ραούλ παίζουν ζάρια. Αποφασίζουν στην κάθε ριζιά που θα χάνουν να δίνουν στον κερδισμένο, τα μισά λεπτά απ' όσα έχουν από πορτοφόλι τους. Σε μία στιγμή, ο Άρμάνδος έχει 8 φράγκα, ο Μπερνάρ, 12 και ο Ραούλ, 26. Μπορείτε, ξεκινώντας απ' τη λεπτομέρεια αυτή να μ' πείτε πόσες φορές ρίχτηκαν τα ζάρια, πόσες φορές κέρδισε ο κάθε παίκτης και το ποσόν που έλαβε ο καθένας στο πορτοφόλι του πριν αρχίσει το παιχνίδι;

ΤΟ ΤΕΛΕΙΟ ΤΕΤΡΑΓΩΝΟ

Μπορείτε μέσα σ' αυτό το γεμάτο αριθμούς τετράγωνο, να σχηματίσετε ένα

31	30	14	35	29	16
32	26	25	11	13	31
24	30	33	18	28	36
26	15	27	39	35	16
12	36	21	24	15	21
39	22	18	17	31	32

άλλο τέλειο τετράγωνο, το οποίο να περιέχει τέτοιους αριθμούς, ώστε το άθροισμα των οριζοντίως, καθέτως και διαγωνίως, να είναι 81;

ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Η κυρά-Μαρίκα φτιάχνει κάποιο γλυκό στη κουζίνα της, και εκεί μέσα μπαίνει μία φίλη της που έχει και την επισκεφθεί.

— Πόσα γλυκά χωράει ο φούρνος σου; τη ρωτάει αυτή.

— Πενήντα τέσσερα.

— Κι' η κάθε σειρά;

— Στην πρώτη σειρά πάνε όσα στην τρίτη και εν τρίτον ακόμα. Στη δεύτερη χωράει δύο φορές ή διαφορά των γλυκών που είναι στη πρώτη και στη τρίτη σειρά. Κατάλαβες;

Η γειτόνισσα σκέφτηκε και κατάλαβε. Έσείς;

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ ΜΑ

(18ε σελ. 58 του φύλλου 585)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Ένα — Άνδ. 3) Πάτερ — Άτ. 4) Νους — Τήνις — Αύτά. 6) Άμαλία — Αίγινα. 7) Νά — Θού — Λά. 8) Μακεδονία. 9) Αί — Άκς — Κέ. 10) Άλθαία — Ίρις. 12) Ρίνα — Άλσος — Άσία. 13) Άγλημα — Κιχλί. 15) Έως — Σία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Νέα — Άήρ. 3) Πυράν — Άθη. 4) Ένας — Λαμία — Άγιο. 6) Άπετρα — Άδάμας. 7) Ρή — Θεά — Λά. 8) Νικόδημος. 9) Αί — Ούς — Ο. 10) Άντίνα — Ίσιος. 12) Άνία — Γλαύ — Άλμα. 13) Συρία — Έτση. 15) Ίνα — Σία.

ΤΑ ΔΕΚΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Ο αριθμός ήταν 29 και το σημείον εκκλήσεως το 9.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΙΔΙΟΝ

Οριζοντίως και καθέτως:

1 — Ίσραν.
2 — Έσαβό.
3 — Ραμόν.
4 — Άτονα.
5 — Ίωνας.

Μεταξύ μας

Σπύρον Παυλινέλλη. Έγκρίνεται το «Έφυγες» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του.

Τζών Ο. Μπιάνκαν. Όχι δημοσίευση το τελευταίο σας. Γιατί πήρατε το Άγγλοπρεπές αυτό ψευδώνυμο;

Μιλτ. Σαχτούρη. Έγκρίνεται ο «Τυχερός» και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του.

Μ. Μπουκουβάλα. Το πρώτο και το τρίτο μέρος του διηγήματός σας θέλουν κάποιο «ρετούς» ακόμα για να γίνουν εξ ίσου καλογραμμένα με το δεύτερο. (Δεύτερο έννοους εκείνο που αρχίζει από τη φράση «Μέσα στους συλλογισμούς του...» και τελειώνει «έντελως ξένα απ' τη ζωή του».)

Γιώργον Τσιτσιμπή. Δεν μ' έκανοποίησε το διήγημά σας. Απίθανο και ανεπαρκώς ψυχοποιημένο. Δεν υπάρχει καμιά ανάγκη να βιάζεστε, αφού είστε τόσο πολύ νέος.

Μιχ. Κωττάκη. Αφού επιμένετε στη «βαθμολογία», σ' ευλογούμε ότι το κατατάσσουμε στα «μέτρια». Δηλ. για πρωτόλειο είναι καλούτσικο, έχει όμως πολλές ελλείψεις ακόμα: άλλες φράσεις κοινότοπες και γλιστροειδείς, άλλες εξεζητημένες και όχι στρωτές, όπως λ.χ. «Βάζω την αετήσια μου καρδιά μέσα εις το σαν από φιλιτίσι σκαλισμένα γράμματα» κ.λ.π. Έχει όμως και μερικές αρκετά καλογραμμένες που δείχνουν ότι θα μπορούσατε να γράψετε καλύτερα στο μέλλον.

Γιάννην Τσέπερη. Έγκρίνεται το διήγημά σας.

Ντόροη Κ. Δεν μ' έκανοποίησε το «Αναδεδόντας».

Γ. Χαντζή. Πολύ προσωπικό το

πεζό σας «Πονέει η καρδιά» και χωρίς γενικότερο ενδιαφέρον. Τα σταυρόλεξα σας ελήφθησαν και εδόθησαν στον αρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστούμε.

Παναγιώτην Κ. Όχι δημοσίευση το ποιήμα σας δυστυχώς. Η γλώσσα που μεταχειρίσθε απηργαιωμένη και ακατάλληλη για τη σύγχρονη ποίηση. Άσκηθίτε να γράφετε στη δημοτική που μιλούμε και γράφουμε σήμερα όλοι μας.

Μιχαήλ Κάρασο. Ευχαριστούμε πολύ για τον κόπο που κάνατε να μ' έστείλετε τα ιδιότυπα αυτά σταυρόλεξα, αλλά δυστυχώς δεν μπορούμε να τα δημοσιεύσουμε, γιατί είναι περίπλοκα και με πολλούς εσφαλμένους χαρακτηρισμούς. Μανόσσαν Καραλάου. Το σταυρόλεξό σας ελήφθη και εδόθη στον αρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστούμε.

Μ. Φιλίδημον. Τα κρατούμε τα «Συννεφίσματα». Χρειάζεται όμως λίγο συντόμευση και κάποια διευκρίνισης σε ωρισμένα λίγο συγκεχυμένα σημεία, που ελπίζουμε να βρούμε καιρό να την κάνουμε, εκτός αν προτιμάτε να την κάνετε σεις.

Ν. Γ. Δεν διορθώθηκαν όσα έπρεπε τα «Κιτρινωμένα φύλλα από ένα ημερολόγιο». Καλλίτερα να καταπιστήτε με κανένα άλλο θέμα. Δουλεύετε περισσότερο, το γράψιμό σας.

Κ. Καραν — Τρικαίον. Τα τελευταία σας κατώτερα από άλλα προηγούμενά σας. Χωρίς άριστη, χωρίς ρυθμό. Φαίνεται ότι τα γράψατε βιαστικά.

Α. Δ. Μ. Πολύ σχολαστικά γραμμένο το «Εγώ και η καρδιά μου». Σχολογικές και καθαρευουσιάνικες εκφράσεις. Διαβάστε σύγχρονους πεζογράφους. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Κώσταν Κατσούλη. Καλό το πεζό σας «Γυναίκες». Έγκρίνεται και θα δημοσιευθεί με τη σειρά του.

Νικ. Ράλλη. Όχι δημοσίευση τα πεζά σας. Το θέμα κοινό και το γράψιμο

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ-
ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ
ΕΤΟΣ 12ον

ΓΡΑΦΕΙΑ και ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
ΣΑΡΡΗ 11 αριθ. Τηλεφ. 28517

Έκδοται:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ, Νικαίας 17

Καλλιτεχνικός συνεργάτης:

ΑΝΔΡ. ΒΛΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Έτησία εσωτερικού δρ. 250

Έξωμηνος » 125

Έτησία εξωτερικού Λίραι 1.10

» Άμερικης Δολάρια 6

Τιμή Φύλλου Δραχμαί 5

καθόλου στρογγύ. Η διεύθυνσις του Ρόμπερτ Τάιηλορ είναι: Metro-Goldwin Mayer Studios, Culver City, California U.S.A. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Νίκον Γρίνην. Διορθώθηκαν οι «Θλιμμένες Όρες» και θα δημοσιευθούν με τη σειρά τους. Το «Πέραμά σου» άδύνατο προς το τέλος.

Άνθην Άλλέαν. Όχι δημοσίευση

SCHERK

Μικρό Παράδειγμα

Ένα δρασερό στοράτο πρόσωπο με καστανά ματιά και σκούρα μαλλιά χρειάζεται πούδρα χρώματος Rachel, κομψή και κραιγιόν σε χρώμα India. Ποσο είναι εύκολος ο καλλωπισμός με τον πινακά του Scherk! Σας βοηθεί να εύρετε το αρμονικό συμπλήρωμα της όμορφιάς σας είτε είστε ξανθή, μελαγχρονή ή καστανή. Η αλβερια πούδρα Mystikum, το κομψάκ Mystikum και το κραιγιόν χείλων Nigella προσεκτικά διαλεγμένα στον τόνο που σας ηγαίνει καλύτερα στα ματιά, μαλλιά και επιδερμίδα θα δημιουργήσουν τον ξεχωριστό γυναικείο σας τύπο. Ο πιναξ του Scherk εύρισκείται εις όλα τα καταστήματα. Πούδρα Μυστικουμ σε κουτία των Δραχμών 80. και 50. Κομψάκ Μυστικουμ Δρ. 40. Κραιγιόν χείλων Νιγκελλά Δρ. 40.

Mistikumi πούδρα

μμο, δυστυχώς. Κοινότοπο, εκτός από μερικές φράσεις. Στείλτε μας το διήγημα να το διαβάσωμε. Μή γράφετε από τις δύο πλευρές.

Νίχον Μπεσσην. Μην πολυγράφετε, γιατί το ποσόν είναι προς βλάβην της ποιότητος. Αποφεύγετε εξεζητημένες φράσεις, όπως λ. χ. «Ναί, της αδικημένης μου καρδιάς χιλιοδιαλεγμένη κόρη».

Πέπην Π. Συμπαθητικά τα πεζά σας, όχι όμως δημοσιεύσιμα ακόμη. Τό γραψιμό σας αρκετά στρωτό. Προσέχετε στην εκλογή των θεμάτων να είναι πιο πρωτότυπα. Στείλτε μας κανένα άλλο δικό σας. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε.

Γιάννην Θεοδωρόπουλον. Το πεζό σας έχει αρκετά καλά σημεία, στο σύνολο όμως είναι φλύαρο και λίγο μονότονο. Μή γράφετε από τις δύο πλευρές.

Θαλήν Αγγελόγλου. Έγκρίνεται η «Προσευχή» και θα δημοσιευθῇ με τη σειρά της. Κώσταν Σίμων. Δεν μας ικανοποίησαν τα τελευταία σας. Ούτε και το πεζό που δεν είναι επαρκώς δικαιολογημένο το τέλος κι' έρχεται σε κάποια αντίφαση με την αρχή. Έσείς νοσταλγείτε την πατρίδα κι' εμείς τους τόπους που δεν γνωρίσαμε. Έτσι είναι! Δαμ. ανδρ. Βουλγαράκη. Πρωτόλεια τα ποιήματά σας. Ύστερον στο μέτρο και στη ρίμα. Θά νον Α. Βαρίκιώτην. Σχετικά καλύτερο το «Παράπονο» όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Δουλεύετε περισσότερο τον στίχο σας για να ολοκληρωθῇ ἡ ἀρμονία του. Γρηγόρη. Όχι δημοσιεύσιμη δυστυχώς, ἡ «Μάρθα». Πολύ πρωτόλειο. Μή προχειρογράφετε. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Φιλ. Π. Λάζαρη. Σας δεχόμαστε με όλη μας την καρδιά.

Έγκρίνονται και τα δύο και θα δημοσιευθῶν με τη σειρά τους. Γεωργίου. Κοινὸ τὸ θέμα και όχι πολὺ στρωτὸ τὸ γράψιμο. Αποφεύγετε εξεζητημένες εκφράσεις. Κωνσταντίνον Ζάχον. Συμπαθητικὸ τὸ γράψιμό σας, θέλει όμως περισσότερο δούλεμα. Προσέχετε περισσότερο στην πρωτοτυπία τοῦ θέματος. Γ. Χαντζήν. Δυστυχῶς φράσεις τοῦ «Γιὰ Κεῖνη» καλές, οἱ ἄλλες ἀπλοῖκές και προχειρογραμμένες. Γεωργίου. Κοινότατο ὡς θέμα και λίγο ἀσυνάρτητο στὸ γράψιμο. Μή διαφέρετε. Ο «Φρουρός» ἄτεχνος. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Λάμπην Πασχάλη. Καλύτερα τα τελευταία σας ἀπὸ ἄλλα προηγουμένα σας. Δεν σας λένε «Πάψετε να γράφετε» γιατί στους στίχους σας διακρίνεται κάποιο ταλέντο που θέλει μελέτη, προσοχή και δούλεμα για ν' ἀναπτυχθῇ. Πιλότον. Τ. Τ. Οἱ «Νοσταλγίες» θα δημοσιεύονταν ἂν δεν είχαν τόσο γλιστριπωμένο θέμα. Ρητέ και πὺ πρωτότυπο, γιατί τὸ γραψιμό σας εἶναι ἀρκετὰ στρωτό. Γ. Π. Ο «Τρελλός» ἔχει μερικά σημεία ἀρκετὰ καλά, στο σύνολο όμως δεν εἶναι δημοσιεύσιμος. Τὸ γράψιμο έχει κάποια αὐτιστία και κάποιο ἀσολαίστημο. Γεωργίου. Λύσαν. Τα κρατούμε και τα δύο. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Χοράλου Μ. Διαμαντήν. Όχι δημοσιεύσιμα, δυστυχώς. Άτεχνα και πρωτόλεια. Για τα καλά σας λόγια ευχαριστούμε. Β. Πουλατζάν. Βάφναν. Γενικά εξεζητημένες και κακόσμιες εκφράσεις: «αὐρανόσκινη ἡ σπονδία» κ.λ.π. Γράψετε πὺ ἀπλῶς. Ν. Α. Κατερίνη. Άτεχνο και ἀπλοῖ-

κό τὸ ποιήμα σας. Διαβάστε ποιήση. Κολύρη. Δουλεύετε περισσότερο τον στίχο σας. Τὸ «Όλα εἶσι τελειώνουν» εἶναι καταλληλότερο γιὰ τραγούδι παρά γιὰ φιλολογικὴ σελίδα. Θ. Α. Π. Πολὺ κοινὸ τὸ θέμα και φλύαρο τὸ γράψιμο. Έγχει όμως μερικά σημεία ἀρκετὰ δημογραφικά.

Μέναν γιὰ πρωτόλειο. Στείλτε μας κάτι συντομώτερο. Μιχαήλ Περίβου. Τα πεζά σας θα ήταν δημοσιεύσιμα ἂν ἀποφεύγατε ὅλες ἐκείνες τις ἐξεζητημένες και «φτιαχτές» εκφράσεις που τὰ χαλῶν: «προστάτρα, ἀνιστέριβη κ.λ.π. Φροντίστε να «στρώση» τὸ γράψι-

Από μικροί μαθημένοι...

Όπως ἡ καλὴ μητέρα μαθαίνει στὸ παιδί της νὰ χρησιμοποιῇ νερό και σαποῦνι, ἔτσι θα ἔπρεπε νὰ τὸ συνηθίση, ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερα, νὰ καθαρίσῃ τὰ δοντάκια του κάθε μέρα, γιατί, γιὰ νὰ διατηρηθῶν γερά και κανονικά τὰ δόντια, εἶναι ἀπαραίτητο ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ χρησιμοποισθῇ ἡ πὺ καλὴ ὀδοντόκρεμα. Ἰδιαίτερον προτέρημα τῆς ὀδοντόπαστας Χλωροδόντ εἶναι ἡ μικροσκοπικὴ λεπτότης τῶν καθαριστικῶν της μορίων και ἡ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη γεύση της μέντας, ἡ ὁποία δὲν ἀφίνει στὰ παιδιά νὰ δημιουργηθῇ ἀντιπάθεια γιὰ τὸ καθημερινὸ καθάρισμα τῶν δοντιῶν.

Ὁδοντόπαστα Χλωροδόντ

μό σας. Ἄν τὸ διήγημά σας δὲν ὑπερβαίνει μιὰ σελίδα της «Εὐδοκίας» και ἂν εἶναι καλογραμμένο, θα δημοσιευθῇ. Στείλτε νὰ το διαβάσωμε. Σταύρη. Ψελλῶν. Διορθώθηκε ἀρκετὰ. Τὸ κρατούμε. Ντὸς Ιαν Μ. Έγκρίνεται ἡ «Πρωτοχρονιά». Μ. Χ. Α. Συμπαθητικὸ τὸ διήγημά σας «Ἡ Μοῖρα μιὰς ἀγάπης», ἂν και όχι δημοσιεύσιμο. Έχει ἀρκετὲς φλυαρίες που τὸ κάνουν κουραστικό. Ἄν μπορούτε συντομώτερο τὸ δουλεύοντάς το συγχρόνως. Ἄν όχι, στείλτε μας κάτι ἄλλο, γιατί τὸ γράψιμό σας εἶναι στρωτό. Πά νον Δ. Γκιζαν. Ἀρχίζει καλὸτακτα, μὰ ἀπὸ τὴ μέση και κάτω τὸ χαλάει. Κάπως μονότονο. Μή διάξεσθε ἀπὸ εἰσθε τόσο μέος ἀκόμα. Θ. Μ. Μαδέμ Λάκκον. Πολὺ συνηθισμένο θέμα. Διαλέξτε κάτι πὺ πρωτότυπο. Γιάννην Χαίμαν. Νὰ δουλεύετε περισσότερο τους στίχους σας γιατί ὕστερον στο μέτρο. Κ. Μ. Καρύστιας. Δεν μπορούμε, δυστυχώς, νὰ δημοσιεύσωμε τὸ ποιήμα σας γιατί εἶναι ἄτεχνο. Ὑστερεῖ σὲ πολλὰ σημεία τόσο στὸ μέτρο ὅσο και στὴ ρίμα. Διαβάστε ποιήση. Παύλον Μοσχάφ. Τὸ σταυρόλεξό σας ἐλήφθη και ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστοῦμε. Δημ. Θωμάν. Έγκρίνεται τὸ «Χειμῶνας παντοῦ» και θα δημοσιευθῇ με τὴ σειρά του. Πά νον Σέτσιν. Έγκρίνονται και τὰ δύο και θα δημοσιευθῶν με τὴ σειρά τους. Μαν. Λάρη. Κρύβει κάποια συγκίνηση τὸ ποιήμα σας ἀλλὰ έχει πολλὲς τεχνικὲς ἀτέλειες. Ἰδίως ἡ ρίμα του εἶναι ἀδύνατη. Κοσμῶν Ταμβάκη. Διορθώστε προσεγτικά τὰ δύο τελευταία τελευτάκια που εἶναι κατώτερη ἀπὸ τὰ ἄλλα και ξαναστεῖλτε το. Ἐλπίζομε νὰ γίνῃ δημοσιεύσιμο. Δ. Σ. Γιατράν. Συμπαθητικὸ τὸ ποιήμα σας, όχι όμως και δημοσιεύσιμο. Θέλει δούλεμα ὅπως ὁ στίχος σας γιὰ ν' ἀποκτήσῃ πειστικότητα μορφοποιότητα. Βαθίλλων. Ἡ «Ἀναγνώστη» ἀντίζει καλά, μὰ ἔχει πολλὲς ἀσυνάφειες και τὸ τέλος της τὸ χαλάει. Ἀλλάξτε τις τελευταίες φράσεις

ΕΙΣΘΕ 25 ΕΤΩΝ

Εἰς πολλὰ άτομα, μόλις γίνουν 25 ἐτῶν, ἀρχίζουν νὰ πέφτουν τὰ μαλλιά τῶν. Στὴν ἡλικία αὐτὴ ἐλαττώνεται συνήθως στὸ τριχὸν τῆς κεφαλῆς, ἡ χολεστερίνη, ἡ οὐσία δηλαδὴ ἐκείνη πὺ τρέφει τὰ μαλλιά. Ἡ ρίζες τότε ἐξασθενοῦν και δὲν μποροῦν νὰ συγκρατήσουν τις τρίχες, γιὰ αὐτὸ και πέφτουν ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην καθημερινῶς. Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία τῆς τριχόπτωσης, τὸ ἀνεκάλυψε δὲ πρό ὀλίγων μόλις ἐτῶν ἡ ἑπιστήμη, ἡ ὁποία παρεσκεύασε και τὸ ἀνάλογο φάρμακον, τὴν «Τριλυσίν». Ἡ Trilysin λοιπόν, πρὸ τῶν Γερμανικῶν, έχει παρασκευασθεῖ ἐπὶ τὴ βάσει ἐπιστημονικῶν δεδομένων, γιὰ αὐτὸ και εἶναι ἀπολύτως ἀποτελεσματικὴ. Με τὴν καθημερινὴν χρῆσιν τῆς «Τριλυσίν» ἡ πιτυρίδα ἐξαλείφεται ἡ τριχόπτωση σταματᾷ τὰ μαλλιά ξαναφυτρύνουν.

Ζητήσατε ἀπὸ τὸν ἀντιπρόσωπον κ. Κώσταν Νικολαΐδην, Ἀλκαίου 1, Ἀθήνας, τηλ. 70-461, νὰ σας στείλῃ δωρεάν τὴν εἰκονογραφημένην ἐπιστημονικὴν βιβλιογραφίαν τῆς

συντομώτερο τὸ λίγο διορθωνόντάς το συγχρόνως και ξαναστεῖλτε. Για τα καλά σας λόγια και τὸ χαριτωμένο γράμμα σας ευχαριστοῦμε. Γρηγόρη. Παπ. Σχετικά καλύτερα τὸ 2ο και τὸ 4ο ἐξάστιχο. Τὸ σύνολο ἐντελὲς μέτρο. Βάσω Ν. Τριανταφυλλοῦ. Διορθώθηκε ἀρκετὰ. Τὸ κρατούμε. Έρμη. Σχετικά καλύτερο τὸ «Ξανατόριο» και θα δημοσιευθῇ με τὴ σειρά του. Τὴν «Ἐπιτομή» δὲν τὴν δουλέψατε ὅσο ἔπρεπε. Μερικοὶ στίχοι καλοί, ἄλλοι όχι. Στ. Μυρσίνη. Όχι δημοσιεύσιμο, δυστυχώς, τὸ ποιήμα σας. Τὸν λείπει ἡ μουσικότης στὴν ἐκφραση και ἰδίως στὴ ρίμα. Θ. Μ. Κ. Τὸ σταυρόλεξό σας ἐλήφθη και ἐδόθη στὸν ἀρμόδιο συντάκτη. Ευχαριστοῦμε. Φωλάς. Λυπόμαστε εἰλικρινὰ πὺ θα σὲς ἀπογοητεύσωμε, ἀλλὰ δὲν μπορούμε πρὸς νὰ σας πούμε τὴν ἀλήθεια. Καὶ ἡ ἀλήθεια—πικρὰ πάντοτε—εἶναι ὅτι τὰ ποιήματά σας εἶναι ἐντελὼς ἄτεχνα και ἀφελή.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ἦρθε νὰ ἐκδίδεται ἀπὸ τὸν οἶκον Καραβία (Ἀκαδημίας 50) Ἡ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ με τὸν ἀπολειπτικό σκοπὸ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴ Μεγάλῃ Τέχνῃ τοῦ πεζοῦ λόγου, προσφέροντας στὸν Ἕλληνα ἀναγνώστη, ἀπὸ τὸ τέλει, ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῶν κορυφαίων τῆς παγκοσμίου σκέψεως, με τὴν ἐλάχιστη τιμὴ τῶν 10-15 δραχμῶν τὸ καθένα. Ὡς πρὸς κυκλοφορήσε τὸ καθὼν και

συγκλονιστικὸ ἔργο τὴν—ΑΙΝΙΓΜΑΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ— τοῦ ΝΤΟΣΤΟΓΙΕΒΣΚΙ Δραχ. 10.

Στὴν ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ θα ἐκδοθῶν κατὰ σειρά οἱ ἀκόλουθοι μεγάλοι συγγραφεῖς:

Γκόργι, Τσέχωφ, Τολστόι, Γκόγκολ, Ἀντρέγιεφ, Κουπρίν, Γιάρσιν, Ζολᾶ, Μωπασσάν, Μπαλζάκ, Φράνκ, Οὐάιλντ, Σαίξπηρ, Κίπλινγκ, Πόε, Μάν, Χάουπμαν, Τσβάιχ, Χάμσουν, Σέλμα Λάγκερλεφ, Ντιανόντισο, Πιραντέλλο, Ἰμπνιεθ, Οὐάινσνουν και ἀρχαίοι Ἕλληνες και Λατίνοι.

Όλες οἱ μεταφράσεις τῶν ἀριστουργημάτων αὐτῶν θα γίνονιν ἀπὸ τὸν ποιητὴ και λογοτέχνη κ. ΓΕΩΡ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗ πὺ έχει χαρίσει ὡς τώρα τόσα τόσα ὡραία μεταφραστικά ὑποδείγματα στὰ Ἑλληνικά Γράμματα.

Τὸ ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ: Ἡ ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ—ΤΟΥ ΓΚΟΡΚΙ Δραχ. 10.

Ζητήσατε τὸ ὅλο ἀπὸ τὰ βιβλιοπωλεῖα και τὰ περίπτερα.

ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΗΠΑΤΟΣ, ΕΝΤΕΡΩΝ

Ἰατρός Ι. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεῖς ἐν Παρίσις

Ἐξέτισαι δι' ἀκτίνων Ραϊνγκεν

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ και

ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 196

COBRA

ΣΑΠΟΥΝΙ COBRA

Τὸ μοναδικὸν και ἀσυναγώνιστον διὰ τὴν πιτυρίδα, και τριχόπτωσην.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Πειραιῶς 1α, Ἀθήναι, Τηλ. 52.351

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΩΔΡΙΚΗ και ΛΙΑΝΙΚΗ

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

(Συνέχεια από τη σελίδα 65)

εις καμιά εξωτερική δικαιολογημένη αιτία (τριχοφάγος, κασίδα κλπ.) συμβουλευθήτε άμέσως τον δερματολόγο γιατρό σας, γιατί μπορεί η τριχόπτωση από την όποια πάσχετε να προέρχεται από αρθριτικά, ή άλλη σοβαρότερα γενική πάθηση. Τότε, για την θεραπεία της χρειάζεται εκτός της υποδοθητικής τοπικής θεραπείας και ριζική τοιαύτη της προκαλούσης την τριχόπτωση αιτίας. Διαφορετικά με τα τοπικά μόνον φάρμακα άδικως θα βασανίζεσθε και η τριχόπτωση θα γίνεται πιο ορατά.

Όταν τα μαλλιά πέφτουν κατόπιν μιας λοιμώδους αλλοπάθειας που επάθεται (τύφος, σкарлатина, δάγκειος περιτονίτις, σπονδυλί-

τις κ.τ.λ.) να κάνετε κάθε βράδυ μια φοί-
ξιν του τριχωτού της κεφαλής με το κά-
τωθι φάρμακον:

Eau de vie alcoolé 250 gr.
Camphre 25 »

Μια αποτελεσματική λασίον την ό-
ποια μπορούν να χρησιμοποιούν γενικώς ό-
σοι αντιληφθούν και την παραμικρά τρι-
χόπτωσι για προληπτική τόνωσι και δυ-
νάμωσι των τριχών, είναι η κάτωθι:

Eau de cologne 100 gr
Glycerine 15 »
Teint. de cantharides 0,60 »
Teint. de jaborandi 50 »
Teint. de panama 20 »

Τέλος όσοι έχουν πολύ σκληρά και
άτακτα μαλλιά, το δέ τριχωτό δέρμα της
κεφαλής ξηρόν, μπορούν να χρησιμοποιούν

το κάτωθι άρωματικό έλαιο:

Huile de noisettes 80 gr.
Huile de canelle 40 »
Alcool rect. 10 »
Esprit de muse 3 »
Esprit de Portugal 4 »
Essence de Jasmin 10 gout.
» de pergamote 8 »

Δερματολόγος ιατρός Γ. Μ. ΔΑΔΑΣ

ΦΙΛΩΤΑΣ Ι. ΚΡΕΗ

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Δέχεται
καθ' εκάστην 10-1 και 4-7.
Νίκης 11 Πλατεία Συντάγματος

Τηλέφωνον 32.175

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΔΟΡΑΣ

Περίλυπον. Η υπερκόπωση, ή ά-
κατάλληλος ή άνεπαρκής τροφή, αϊ άυ-
πνία, ή λύπη κ.τ.λ. άντανανκλουν άμέσως
στά μάτια, και συχνά παρουσιάζεται όλό-
γυρα ό μαύρος κύκλος που μου γράφετε.
Πρώτα, λοιπόν, σταματήστε την κυρία
αίτια του κακού. Επίσης, κάνετε κάθε βρά-
δυ μερικές κομπρέσες από άραιό χαμουη-
λόνερο. Επίσης επί 15 μέρες να κάνετε
κάθε βράδυ μια έλαφρά επάλειψι έντελώς
επιφανειακή με το κάτωθι φάρμακο:

Eau distillée 250 gr.
Sommîtes de tomarin 40 »

Για την αποτρέψωσι του ζυγωματικού
δεν υπάρχει ριζικό μέσον παρά ή άφαίρε-
σις των τριχών διά του ήλεκτρισμού. Για
το πρόσωπό σας να χρησιμοποιήτε την

βάνισιν Χαρέμ.

Βίλμ. Δ. Χωρίς προσωπική εξέταση
είναι άδύνατον να σας πούμε τίποτα για
έγχείρησι. Πάντως περάστε να σας έξε-
τάση ό ίδιος ό κ. Λαδάς κι' αν παίρνει έγ-
χείρησι θα σας κατατοπίση λεπτομερώς
σε όλα τα ζητήματα για τα όποια με ρω-
τάτε. Δέχεται Σόλωνος 40 11 — 1 και
5 1) 2 — 8.

Παλαιάν φίλην Χίον. Η συντα-
γή την όποιαν έχασατε και ή όποια τόσο
σας είχε ωφελήσει είναι:

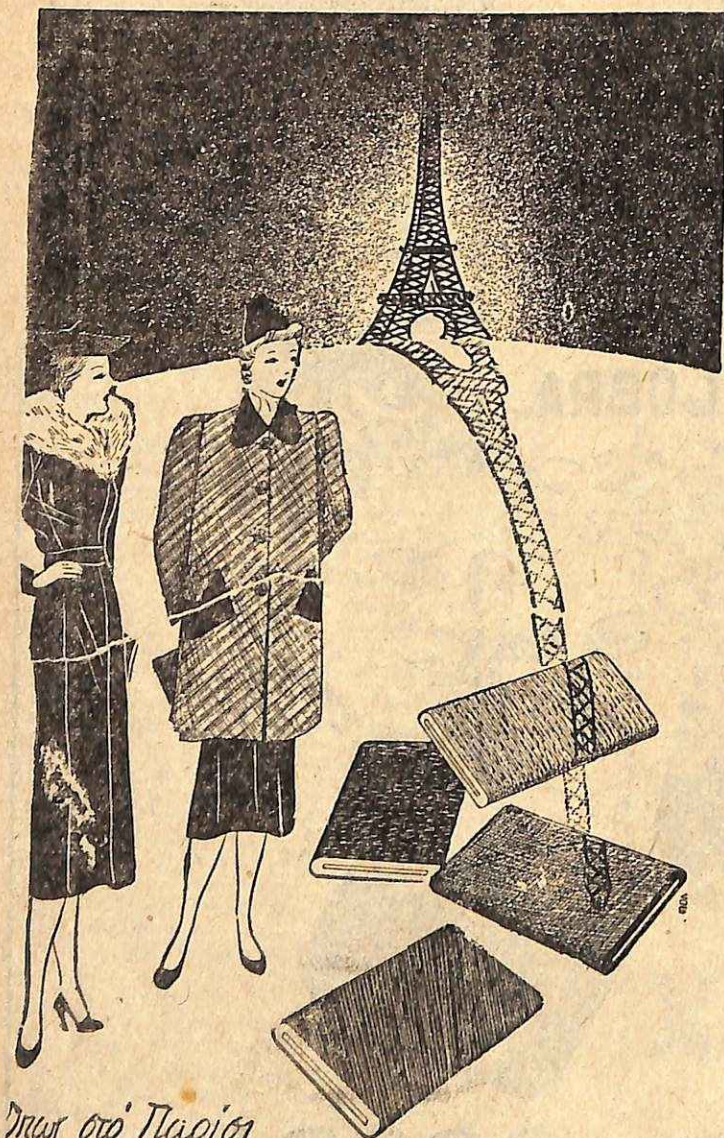
Huile d' amandes douces 50 gr.
Cire blanche de melisse 12 »
Parafine molle 12 »
Eau de roses 25 »
Borax 1 »
Huile de roses q. s. pour aromatiser.

Μετά την εκτέλεσί της να πάρετε
αντίγραφο της συνταγής από τον φαρ-
μακοποιό σας.

Β. Ν. Η στρ. Μήπως έχετε τριχες

στο μέρος αυτό και τις τραβάτε με τσιμπία
δάκι; "Αν ναι τότε να προσέξετε μήπως
κάνετε μόλυνση. Γι' αυτό, προ και μετά
να καθαρίζετε καλά με θαμβάκι και οινό-
πνευμα τα μέρη που αποτριχώνετε. Εάν
όμως τα σπυριά αυτά παρουσιάστηκαν χω-
ρίς την παραπάνω αιτία, τότε θα σας έ-
καναν πολύ καλό μερικές ενέσεις αντίστα-
φυλοκοκκικού έμβολίου. "Όσον άφορά το
βιβλίο που μου ζητάτε να περιέχη «σχε-
τικές συμβουλές προς νεονύμφους» σας
συνιστώ την ειδική εργασία του ειδικού
σεξολόγου ιατρού Ν. Ν. Δρακουλίδη,
υπό τον τίτλον «Σεξουαλική λειτουργία»,
που έχει άνατυπωθή επανειλημμένως.
Πωλείται εις όλα τα φαρμακεία. Είνε έ-
να βιβλίο πολύτιμον διά πάντα νέον και
νέαν.

Φίλον της «Είδωμάδος», Β δ-
λον. Κάθε βράδυ, επί 2 μήνες συνεχώς,
να κάνετε μια έλαφρά φριζιόν του κεφα-

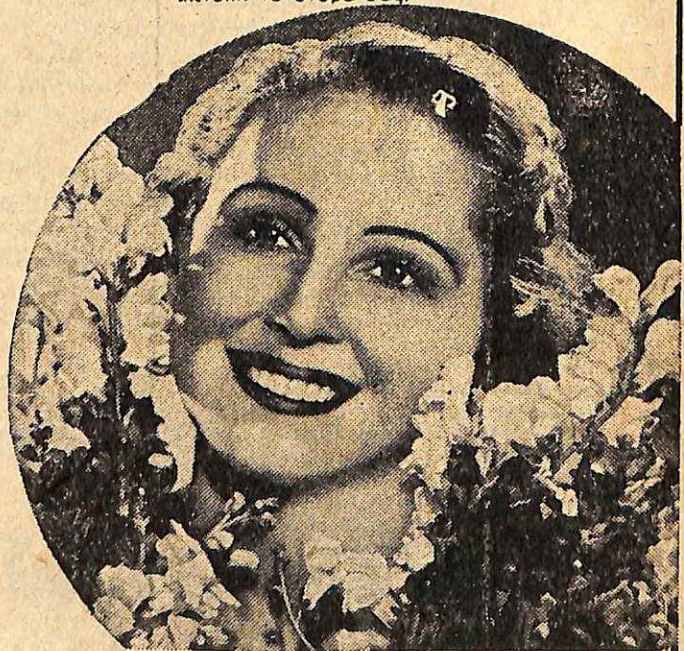

Πως στο Παρίσι
έτσι και στην Αθήνα

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΟΜΑΤΙΣΜΕΝΟ ΚΑΙ ΔΡΟΣΕΡΟ ΣΑΝ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Αυτό τα αποτελέσματα έχετε στο
στόμα σας μετά την χρήση της ΚΟΛΥΝΟΣ.
Ο ένεργητικός, άναζωογόνοσ άφρός της δι-
εισδύει εις κάθε κοιλότητα και σχισμήν και
άνανεώνει συντόμως τα κιτρινωμένα δόντια,
καταστρέφει και άποβάλλει τα επικίνδυνα
μικρόβια, την αιτίαν της καταστροφής των.
Δοκιμάσατε την ΚΟΛΥΝΟΣ και παρατηρή-
σατε πόσο δροσερό και καθαρό θα είναι
κατόπιν το στόμα σας.

ΛΑΜΠΡΥΝΑΤΕ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΜΕ "ΚΟΛΥΝΟΣ".

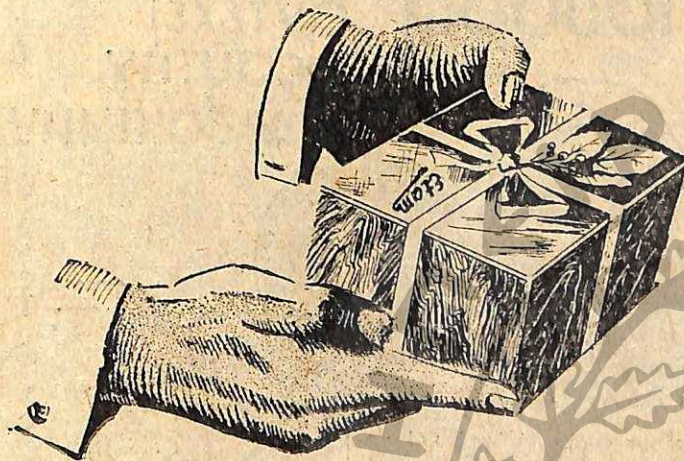
ΚΟΛΥΝΟΣ
Η ΑΝΤΙΣΗΠΤΙΚΗ
ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:

ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ Α. Ε. - ΑΘΗΝΑΙ

ΓΚΡΕΚΑ

Η χαρά νά δωρίζεις

... λεπτές μεταξωτές κάλτσες Etam,
— σέ άραιο κουτί δώρων —
που κάθε γυναίκα επιθυμεί.

Etam

Λιού με το κάτωθι φάρμακον:

Eau de cologne	100	gr.
Clycerine	15	"
Teint de canthari des	1	"
de jaborandi	50	"
de panama	20	"

Νά μή χρησιμοποιήτε μπριγιαντίνες. Νά θουρπάζεσθε καλά καθήμενως τὰ μαλλιά. Νά λούζεσθε με κατ'αποστάσεων κάθε εβδομάδα. Νά ἔχετε ατομική τσά-τσα κι' ὅχι κοινή με τοὺς μεγαλείτε-ρους τοῦ σπιτιοῦ σας. Ἄν εἴθε ἀδύνατος ἢ περᾶσατε τώρα τελευταία καμμιόλοιμω-δη νόσον, νά πάρτε ἐσωτερικῶς τονωτικὰ φάρμακα. Ὅσο γιὰ τὸ σκούραμα τοῦ χρώ-ματος τῶν μαλλιῶν σας, νά μὴ κάνετε τίποτε. Ἀλλοίμονο ἂν καὶ τὰ ἀγρία ζη-τᾶνε μεταβολὲς χρωματισμῶν.

Ἐμετρον, Πάτρας. Ἡ θεραπεία πού σᾶς συνέστησαν στὸ Νοσοκομεῖο Συγ-γοῦ δηλ. ἡ ἀκτινοθεραπεία, εἶναι ἡμό-νη μέθοδος πού θά προλάβῃ τὴν ἐπέκτασι-τὴς ἀλωπεκίας καὶ θά σᾶς βελτιώσῃ ἀ-κόμη τὴν κατάστασι. Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι ἡμίμετρα. Πάντως, ἀφοῦ δὲν μπορείτε νά ὑποβληθῆτε στὴν θεραπεία αὐτή, νά ἀκο-λουθήσετε τὴν ἐξῆς τακτική: Με σαποῦνι σουπλιμὲ νά λούζεσθε μιὰ φορά τὴν ἐ-βδομάδα. Τὰ μαλλιά σας νά τὰ κόβετε κον-τά. Νά κάνετε κάθε βράδυ μιὰ ἐλαφρὰ φριζιὸν τῆς κεφαλῆς καὶ ἰδίως τῶν μερῶν τῆς ἀλωπεκίας με τὸ κάτωθι φάρμακον:

Chlorydrate basique de quinine	1	gr.
Bois de santal pulvérisé	1	"
Teinture de cantharides	5	"
Eau de cologne officinale	30	"
Clycerine pure	30	"
Alcool à 90° q. s. pour	200	c. c.
Leusser maeiet 4 jours et filtrer.		

Ἐπίσης ἐσωτερικῶς θά παίρνετε τρία διακία τὴν ἡμέρα πρὸ τοῦ φαγητοῦ πρωΐ, μεσημέρι καὶ βράδυ ἀπὸ Iabl, Ascorbine.

Μελαγχροϊνοῦλαν, Σάμου. Ἡ κρέμα δὲν σᾶς ἔφταιγε — παρ' ὅλο ὅτι εἶ-ναι κι' αὐτὴ τῆς κακῆς ὥρας — γιὰ τίς ρυτίδες τοῦ ματιοῦ, ἀλλ' ἡ κακὴ συνή-θεια κι' ἡ μανία πού ἔχουν οἱ περισσότε-ρες με τὰ μασσάζ. Δηλ. βάζοντας τὴν κρέμα νά κάνουν κινήσεις ἀντίθετες, πρᾶ-γμα πού προκαλεῖ τίς ρυτίδες. Ἰδίως στὸ μάτι. Οἱ περισσότερες ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κάτω βλέφαρου πούναι κοντὰ στὴν μύτη, νομίζοντας ὅτι κάνουν καλὸ, ἐνῶ τουναντίον ἐστὶν προκαλοῦνται οἱ ρυ-τίδες. Τὸ μασσάζ τῶν βλέφαρων, πρῶτα πρῶτα πρέπει νάναι πολὺ ἐλαφρὸ, ἐντε-λῶς ἐπιφανειακὸ. Δεύτερον κατὰ τὸ μασ-σάζ πρέπει ἀπαρατήτως νάχετε ἀνοικτὸ καλὰ τὸ στόμα σας, γιὰ τὴν ἐμποδίζετε νά κλείνουν τὴν στιγμή τοῦ μασσάζ τὰ μάτια καὶ νά προκαλοῦνται ζαροῦκλες. Τρίτον δέ, τὸ μασσάζ ν' ἀρχίζῃ πάντα ἀ-πὸ τὸ ἐπάνω βλέφαρο καὶ περιστροφικὰ νά φθάνῃ στὸ κάτω, τελειώνοντας στὴ μύτη. 5 — 6 τέτοιον κύκλοι εἶναι ἀρκετοὶ κάθε βράδυ με μιὰ κολορέν. Γιὰ τὰ ματωστά-νορα δὲν ὑπάρχει εἰδικὸ φάρμακο γιὰ νά τὰ πυκνώσῃ καὶ νά τὰ μαυρίσῃ. Τὰ ἄλ-λα ὅλα εἶναι παραμύθια. Μόνο μιὰ καθε-θεράδην ἐπάλειψις με ρεταινόλαδο ἢ λάδι τῆς βαζελίνης, τὰ μαλακώνει γιὰ νά μὴ σπάζουν καὶ συνεπῶς νά μὴ πέφτουν.

Συριανοπούλαν Κίχ. Κάνετε πολὺ κακὰ νά τίς πειράξετε με ἀποτριχω-τικά. Γιατί ἔτσι σκληραίνουν καὶ πυκνώ-νουν. Λοιπόν, τώρα σᾶς συνιστῶ τὴν χρη-σὴν τῆς κομμάδος θαλασσινῆς ἐνεργείας, ἢ ὅ-

ποία ἐπενεργεῖ θαλασσινὸν μὲν ἀλλ' ἀσφα-λῶς. Εἶναι ἓνα μέσον εὐχρηστον καὶ φθη-νόν. Δὲν ἐρεθίζει καθόλου τὸ δέρμα, ἀλλὰ τὸ μαλακώνει. Ἐχει ἀκόμη ἐνδραστενὸ ἄ-ρωμα. Πάντως, στὴν περίπτωσί σας θ' ἀργήσῃ λιγάκι νά ἐπενεργήσῃ ἐπειδὴ τὰ ἔχετε τόσο πολὺ πειράξει. Σὰς ἀπαντή-σαμε πρὸ πολλοῦ καιροῦ στὴν πρώτη σας ἐπιστολή, φαίνεται ὅμως, ὅτι δὲν μᾶς παρακολουθεῖτε τακτικά.

Ἐφην Τζᾶ. Κάθε βράδυ, κι' οἱ δύο σας, μέχρις ὅτου ἐξαφανισθῇ ἡ πιτυρίδα νά θρέξετε τίς ρίζες με μιὰ δοῦρτα τῶν μαλλιῶν δουτηγμένο στὸ κάτωθι φάρ-μακο:

Solution de sublimée à 1/10	100	gr.
Alcool de rose	100	"
Huile d' amandes douces	5	"
Teint de cantharides	2	"
de citron	4	"

Ἄν δῆτε ὅτι ἐρεθίζεται λιγάκι τὸ δέρ-μα τῆς κεφαλῆς (κοκκινίλα, φαγοῦρα) τότε ἀραιώνετε τὴν χρῆσι τῆς μέρας παρὰ μέρα. Νά λούζεσθε κάθε εβδομάδα με κα-τ'αποστάσεων. Σαῖς δὲ πρὸς τὸ παρὸν νά πᾶτε τὴν περηνάντ. Ἄν τὰ μαλλιά σας εἶναι μαῦρα νά τὰ ξεβάξετε στὸ λού-

σιμο με καρυδοφυλλόνερο. Ἐτσι θά σκου-ρίνουν. Ἄρα ἐξαφανισθῇ τελείως ἡ πι-τυρίδα μού ξαναγράφετε.

Μάγιαν, Κέρκυραν. Νά πλύνε-σθε πάντοτε με δροσερὸ νερό. Μετὰ τὸ πρῶνόν πλύσιμο καὶ τὸ βράδυ προτοῦ κοι-μηθῆτε νά περνάτε τὸ πρόσωπό σας μ' ἓνα βαμβάκι δουτηγμένο στὴν παρακάτω λουσιόν:

Alcool blanche camphré	30	gr.
Teinture de benjoin	15	"
Eau de cologne	60	"

Τὴν λουσιόν αὐτὴ θ' ἀρχίσετε νά τὴν μεταχειρίζεσθε κατ' ἀρχὰς ἀραιωμένη. Δη-λαδὴ μισὸ ρακοπότηρο φάρμακο κι' ἄλλο μισὸ νερό. Μετὰ δεκαήμερο χρῆσι λιγο-στεύετε τὸ νερὸ καὶ βάζετε περισσότερο φάρμακο, ὥστε ἐπάνω στὸν μῆνα νά τὴν χρησιμοποιήτε αὐτοῦσια, ἢ ὥρις ἀραίωσι. Μόλις παρατηρήσετε ὅτι στέγνωσε τὸ δέρ-μα ν' ἀραιώσετε τὴ χρῆσι τῆς ἡμέρας παρ' ἡμέραν καὶ μόνον τὸ πρωΐ. Ἐπίσης θά χρησιμοποιήτε δύο φορές τὴν εβδομάδα κτυπημένο αὐτό. Τὴν μὲν μιὰ φορά τὸ ἀ-σπράδι, τὴν δ' ἄλλην τὸν χρόκο. Μετὰ 10 λεπτά νά τὸ καθαρίζετε με βαμβάκι καὶ

χλιαρὸ νερό. Καλλυντικὰ πρὸς τὸ πα-ρὸν νά μὴ χρησιμοποιήτε. Ἐκτός μιᾶς πούδρας. Γιὰ τὰ σπυρία τὸ καλλίτερο πού-χετε νά κάνετε εἶναι μερικὲς ἐνέσεις ἀν-τισταφυλοκοκκινικές. Ἄν καὶ με τὴν λο-σιόν αὐτὴ θά μαρθαθῶν.

Νίχη. Τὰ μαλλιά σας πρέπει νά τὰ λούξετε κατ' ἐβδομάδα με καλὸ κατ'απο-στάσεων. Κάθε βράδυ δὲ μιὰ ἐλαφρὰ φρι-ζιόν στίς ρίζες με τὸ κάτωθι φάρμακο, τὸ ὁποῖον πρέπει νά τὸ ἐξακολουθήσετε ἀ-καταπαύστως ἐπὶ τριμήνον:

Eau dist. de melilot	100	gr.
Eau de cologne	20	"
Carbonate de soude	10	"
Saponine	3	"

Γιὰ τὸ πρόσωπο πρέπει νά κάνετε με-ρικὲς ἐνέσεις ἀντισταφυλοκοκκινικοῦ ἐμβο-λίου. Ἐτσι μόνον θ' ἀπαλλαγῆτε ὀριστι-κά. Μιὰ σειρά ἀπὸ 18 εἶναι ἀρκετὴς. Ν' ἀποφεύγετε ἐπίσης τ' ἄλμυρά, τὰ παστά, τὰ χοιρινὰ ἐπίσης καὶ τὰ οἶνοπνευματοῦ-χα ποτά. Ἐπίσης κάθε πρωΐ νηστικάτα νά πίνετε ἓνα φλυτζάνι τοῦ τσαγιοῦ καρυ-δοφυλλόνερο. Μπορεῖτε νά ρίχνετε καὶ

λίγη ζάχαρι. Ἡ φίλη σας πρέπει νά πλύν-εται με δροσερὸ νερό καὶ νά περνᾷ κα-τόπιν τὸ πρόσωπό της, πρωΐ καὶ βράδυ μ' ἓνα βαμβάκι δουτηγμένο στὸ κάτωθι φάρ-μακο:

Alcool pur camphré	30	gr.
Teinture de benjoin	15	"
Eau de cologne	60	"
Eau distillée	90	"

Καὶ οἱ δύο σας δὲ νά χρησιμοποιήτε τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ δύο φορές τὴν ἐβδο-μάδα, ἀφαιρῶντας το μετὰ 10 λεπτά με χλιαρὸ νερό.

Γ. Σ. Δεληγιάν. Ἐνταῦθα. Ἐάν ζη-τούσατε τὴν συνταγὴ θά σᾶς τὴν ἔδινε εὐχαρίστως. Δὲν ἤτοινάγκη νά ξαναγρά-ψετε. Λοιπόν, θά πλύνεσθε με κρύο νερό. Μετὰ τὸ πλύσιμό τὸ πρωΐ καθῶς καὶ τὸ βράδυ μ' ἓνα βαμβάκι δουτηγμένο στὴν κάτωθι λουσιόν θά περνάτε ὅλο σας τὸ πρόσωπο.

Alcool camphré	30	gr.
Teint. de benjoin	15	"
Eau de cologne	60	"

Τὴν λουσιόν θ' ἀρχίσετε κατ' ἀρχὰς νά

τὴν χρησιμοποιήτε ἀραιωμένη. Δηλαδὴ μισὸ ρακοπότηρο λουσιόν κι' ἄλλο μισὸ κρύο νερό. Μετὰ 10 μέρες βάζετε λιγώ-τερο νερό καὶ οὕτω καθέξῃς ὥστε στὸν μῆ-να νά τὴν χρησιμοποιήτε αὐτοῦσια. Πρὸ τῆς πούδρας δὲ θά χρησιμοποιήτε τὴν κα-τωθι λουσιόν.

Eau de roses	200	gr.
Clycerine	50	"
Borax	10	"

Ἐπίσης νά χρησιμοποιήτε μιὰ φορά τὴν ἐβδομάδα τὸν χρόκο κι' ἄλλη φορά τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ. Μετὰ 1) 4 νά τὸ θγά-ζετε με βαμβάκι καὶ χλιαρὸ νερό.

Ταξιθερία. Νά ἐξακολουθήσετε στὰ σπυράκια νά βάζετε pomade topovaccin anti-pyogène. Εἶδατε πόσο καλὸ σᾶς ἔκανε αὐτὴ ἡ ἀλοιφή στὸ ἔξάνθημα καὶ τὰ σπυ-ράκια τοῦ προσώπου σας, γιὰ τὴν θεραπεία τῶν ὁποίων εἶχατε ἀπελπισθῇ. Ἐπίσης νά ἐξακολουθήσετε κάθε πρωΐ νηστικάτα τὸ καρυδοφυλλόνερο. Οἱ κόκκινες βούλες πού μού γράφετε ὅτι παρουσιάζονται σ' ὁ-λό σας τὸν κορμό, κι' οἱ ἐπανειλημμένες ἀέθες πού παρουσιάζονται στὴν γλῶσσά

Μόνον ἡ

Πούδρα ἀντέχει
εἰσαυτὴν
τὴν δοκιμὴν

Χρῶμα «μάτ» καθαρὸ καὶ γο-ητευτικὸ ἀπὸ τὰς 9 τὸ πρωΐ μέ-χρι τὰς 5 τὸ ἀπόγευμα. Δὲν ἔχε-τε ἀνάγκη νά ξαναπουδραρισθῇ-τε ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα. Αὐτὰ εἶναι τὰ ἡγγυημένα ἀποτελέ-σματα με τὴν νέαν ἀεροποιημέ-νην πούδραν. Ὁ ἐκπληκτικὸς τρόπος ἀεροποίησης εἶναι ἡ ἀ-νακάλυψις ἐνὸς Παρισιοῦ χη-μικοῦ. Μόνον ἐλαφρὰ πούδρα, ὅπως ὁ ἀέρας, συλλέγεται δι-αυτὴν τὴν χρῆσιν. Ἐτσι ἐπιτυ-γχάνεται μιὰ πούδρα δέκα φο-ράς λεπτοτέρα καὶ ἐλαφρότερα ἀπὸ τὰς συνήθεις. Αὐτὴ ἡ μέθο-δος χρησιμοποιεῖται τώρα εἰς ὅς-την παρασκευὴν τῆς πούδρας Τοκαλόν. Ἰσοῦ διατὶ ἡ πούδρα Τοκαλόν ἐξαπλοῦται τόσο κα-νονικὰ καὶ ὁμοιομόρφως καλῶ-πουσα τὴν ἐπιδερμίδα με ἓνα σχεδὸν ἀδιόρατον πέπλον ὠρι-ότητος, διατὶ δίδει μιὰν ὠραίο-

τητα φαινομενικῶς φυσικὴν. τό-σον διάφορον εἰς ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὰς βαρεῖας πούδρας πα-λαιᾶς μόδας, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φτιασιδώματος. Ἡ πούδρα Τοκαλόν κρατᾷ τό-σον πολὺ ἐπὶ τῆς ἐπεδερμίδος, ὥστε νά εἶναι τώρα γνωστὴ ὡς ἡ πούδρα πού κρατᾷ 8 ὥρας. Ἀπαλττεσθε ἀπὸ τὴν λιπα-ρὰν ἐπιδερμίδα, ἀπὸ τὴν γυα-λάδα τῆς μύτης καὶ ἀποκτᾶτε ἓνα εὐγενικὸ μάτ χρῶμα, πού δὲν τὸ χαλᾷ οὔτε ὁ ἀέρας, οὔ-τε ἡ βροχὴ ἢ ἡ ἐφίδρωσις.

Δοκιμάσατε ἓνα πλήρες μακιγιάρισμα
μόνον με προϊόντα COTY!
Πούδρα - Κρέμα - Κραγιόν - Φάρ,
τῶν ὁποίων οἱ ὠραῖοι καὶ ζωντανοὶ
χρωματισμοὶ ἐναρμονίζονται με ἀφθα-
στη τελειότητα. Θά ἀντιληφθῇτε ἀμέ-
σως τὴν διαφορὰ τοῦ προσώπου σας
καὶ τὴν καταπληκτικὴ ἐξύψωσι τῆς
ὁμορφίας σας.

Coty

σας, είναι πολὺ ὑποπτὴ καὶ πρέπει νὰ προσέχῃτε γρήγορα σὲ ἐξέταση τοῦ αἵματος. Πάντως νὰ περᾶτε ἐπὶ τὸ ἱατρεῖο τοῦ κ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40) ὃ ἐπιστὸς πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ σᾶς ἐξετάσῃ καὶ νὰ σᾶς καταστήσῃ ἐπὶ τοῦ δερματικῆς σας νοσήατος. Τὴν ἐπιστολήν καὶ τὰ σχετικά τὰ ἔχει στὰ χεῖρά του.

Εὐγνωμονοῦσα. Ἡθελα καλλίτερα νὰ μοῦ γράψετε πρῶτα-πρῶτα τί γίνεται μὲ τὴν γνωστὴ ὑπόθεσιν. Ἡσυχάσατε. Ἐγινε τὸ πρῶτο βήμα. Ἐνδιαφερόμεθα νὰ μάθουμε καὶ οἱ δύο γιατί πραγματικὰ σᾶς συμπονέσαμε γιὰ τὴν ἐν γένει κατάστασί σας. Ἄν δὲν βρίσκεται ἐκεῖ — καθὼς μοῦ γράφετε — τὸ Τοποδαζέν Ὁρθαλμίν, τότε μεταχειρισθῆτε τὴν Pomade Dulcis à l'oxyde orange 1:100. Τὰ φρούδια ἀλείψτε τὰ ἑλαφρῶς κάθε βράδυ μὲ τὸ κάτωθι ὑγρὸ:

Glycerine	7 gr.
Alcool de roses	10 »
Eau de roses	10 »
Pilocarpine	2 »

X. X. M. Ἡλείαν. Νὰ πέρνετε κάθε βράδυ ἓνα χάπι taxor καὶ ν' ἀποφεύγετε δυσπέπτους τροφές. Νὰ προτιμᾶτε χορταρικά, πουρέδες, φρούτα, κομπόστες. Κάθε πρῶτὴ νηστεϊκὰ ἓνα κουτάλι ἀγνὸ μέλι μ' ἓνα ποτήρι νερό. Οἱ χιονίστροες εἶναι ἀποτοκὲς τῆς δυσκοιλιότητος. Ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ἀνοίξει λουτρά στὰ χεῖρά καθημερινῶς μὲ καρυδοφυλλόζουμο καὶ ὕστερα ἐντοιβῇ μὲ καμφορόσπιτο. Ἐάν ἔχουν ἀνοίξει νὰ χρησιμοποιήτε καθημερινῶς τὸ κάτωθι φάρμακο:

Huile d' olive pur	50 gr.
Alcool rectifié	50 gr.
Sulfate de zinc	10 »
Teint d' opium	2 »

Ἐπίσης ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε μουρουνέλιον.

Μικροῦλα Χ. Σᾶς ἀπῆντησα λεπτομερέστατα στὸ ὑπ' ἀριθ. 580 τεῦχος. Δυστυχῶς δὲν ἐπαρκεῖ ὁ χώρος γιὰ νὰ ἐπαναλαμβάνωμὲ τίς ἀπαντήσεις. Παρακολουθεῖτε μας τακτικὰ.

Κόρη ν τοῦ Ψ' ηλορείτη. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ τόσο κολακευτικὰ λόγια σας ποὺ εἶχατε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς γράψετε γιὰ τὴν τόσο ταχεία καὶ ἀποτελεσματικὴ ἐνέργεια τῶν συμβουλῶν μας. Τώρα θ' ἀραιώσετε τὴν χρῆσιν τῆς λουσίον. Θὰ τὴν μεταχειρίζεσθε μόνον κάθε βράδυ ἀνακατωμένη μὲ μισό νερό ἐπὶ ἓνα μῆνα. Ἐπίσης τὴν πομάδα νὰ τὴν δάξετε μὲ μίλις παρουσιάζεται κανένα νέο σπυρί. Τὸ ἀσπράδι καὶ τὸν κόκκο μόνον ἀπὸ μιὰ φορὰ τὴν ἐβδομάδα τὸ καθένα. Πρὸ δὲ τῆς πούδας τώρα, νὰ μεταχειρίζεσθε τὴν ἐξῆς λουσίον:

Eau de roses	200 gr.
Glycerine	40 »
Borax	10 »

Μετὰ ἓνα μῆνα ξαναγράψτε μου.

Σχεδὸν φάλακρον. Περᾶστε ἀπὸ τὸν γιατρό μας κ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40) 11 — 1 ἢ 51)2 — 8. Θὰ σᾶς ἐξετάσῃ δωρεάν. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας. Θὰ σᾶς συμβουλευθῇ ὅτι δραστικώτερο καὶ ἀποτελεσματικώτερο γιὰ τὴν βελτίωσιν τῆς παθήσεώς σας.

Ε. Α. Πειριζιζ. Πάρτε καὶ τὴν ἀδελφοῦλα σας καὶ πηγαίνετε στὸν κ. Λαδᾶ. Θὰ σᾶς ἐξετάσῃ δωρεάν. Ἐνας λόγος περισσότερος ποὺ εἶσθε καὶ Αἰγινίτισσα. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας. Πρόκειται περὶ δερματικῆς παθήσεως ποὺ χρειάζεται ἐπισταμένη καὶ προσωπικὴ ἐξέταση.

Ἀνακρέοντα Θεσσαλονίκης. Μὲ μιὰ δοῦρσα τῶν μαλλιῶν ἀπαραιτήτως κάθε βράδυ νὰ θουρτσίσετε καλὰ τὸ κεφάλι σας. Κατόπιν μιὰ ἐλαφρὰ φριζιὸν μὲ τὸ κάτωθι φάρμακον:

Eau de cologne	100 gr.
Glycérine	15 »
Teint de cantharides	0,75 »
» de jaborandi	50 »
» de panama	20 »

Κάθε 6 μέρες δὲ ἓνα καλὸ λούσιμο μὲ κατραμυσάπουνο. Μετὰ 3 μῆνες ξαναγράψτε μου. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια.

Α. Μ. καὶ Κ. Κ. Πολὺ εὐχαρίστως θὰ ἱκανοποιηθῇ ἡ ἐπιθυμία σας τῆς δωρεάν ἐξετάσεώς σας ἀπὸ τὸ δερματολόγο μας κ. Λαδᾶ. Νὰ τοῦ πῆτε τὸ ψευδώνυμό σας.

Ἀσχημὴν Κ. Μ. Θεσσαλονίκης. Ἐν πρώτοις, ἐφ' ὅσον ἔχετε ξηρὰ ἐπίδερμιδα δὲν πρέπει νὰ πλένεσθε μὲ κρύο νερό καὶ μάλιστα τὸν χειμῶνα. Πάντοτε μὲ μίλις χλιαρὸ. Γιὰ τὰ σπυράκια πρέπει νὰ κάνετε μερικές ἀντισταφυλοκοκκικὰς ἐνέσεις. Δώδεκα εἶναι ἀρκετές. Ἐπὶ μόνο θ' ἀπαλλαγῇτε ριζικὰ. Τοπικῶς νὰ τὰ καθαρίζετε 5—6 φορές τὴν ἡμέρα μὲ λι-

γάνι καθαρὸ οἰνόπνευμα. Ἐπίσης νὰ χρησιμοποιήτε ἀπαραιτήτως δύο φορές τὴν ἐβδομάδα τὸ ἀσπράδι αὐγοῦ. Μετὰ 10 λεπτὰ νὰ τὸ βγάξετε μὲ χλιαρὸ νερό. Ἐσωτερικῶς νὰ πάρετε τὸν χειμῶνα μουρουνέλιον. Τὸ βράδυ καθὼς καὶ πρὸ τῆς πούδας νὰ περνάτε τὸ πρόσωπό σας μ' ἓνα βαμβάκι θουτηγμένο στὴν ἐξῆς λουσίον:

Eau de roses	200 gr.
Glycerine	50 »
Borax	10 »

Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς μύτης: Νὰ χρησιμοποιήτε πάντοτε μαλακὰ μανδήλια. Νὰ μὴ φορᾶτε σφιχτὸ κορσέ ἢ ρούχα σφιχτὰ γιὰ νὰ γίνεται ἐλεύθερα ἡ κυκλοφορία. Ν' ἀποφεύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη, καὶ νὰ κάνετε χρῆσιν ζεστικῶν δηλ. χαμομηλιοῦ φασκόμηλου κ.λπ. Νὰ τὴν ἀλείψετε μέρα παρ' ἡμέρα ἐλαφρῶς μὲ τὴν κάτωθι ἀλοιφή:

Vaseline boriquée	50 gr.
Soufre lavé	5 »
Terpinol	1 »
Menthol	0,50 »

ΛΟΡΑ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ΠΕΡΙΔΙΚΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Σωκράτους 63 ν. Τηλ. 53292

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

(Ὁ παθολόγος ἱατρός μας δέχεται εἰς τὸ ἱατρεῖο του: Μιλτιάδου 11, πάροδος Ἀγ. Μάρκου, καθημερινῶς, πλην τῆς Κυριακῆς, ἀπὸ τὰς 4—6 μ. μ.).

«Θέλω νὰ ξέρω». Ἐφ' ὅσον εἶναι δύσκολο γιὰ διαφόρους λόγους νὰ ἀκολουθήσετε τὴν πρώτην συμβουλὴν ποὺ σᾶς ἔδωσα καὶ ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ ἔδιδε καὶ τὰ καλύτερα ἀποτελέσματα καὶ ἀφοῦ, ὅπως τώρα ἐκ τῶν ὑστέρων γράφετε, τὸ φαινόμενον αὐτὸ εἶναι παροδικόν, τότε νὰ ἀκολουθήσετε τὴν ἐξῆς τακτικὴν: Θὰ πάρετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο δισκία Ἀνδροστίνης Σίμπα καθὼς καὶ δισκία Ὑοχημίνης καὶ θὰ παίρνετε κάθε μέρα 3 δισκία Ἀνδροστίνης καὶ 2 Ὑοχημίνης. Αὐτὸ θὰ γίνεται καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ποὺ σᾶς μένει ἐλεύθερο. Δὲν βλέπω δὲ τὸν λόγον ποὺ νὰ σὲ ὑποχρεῶναι σὲ ἀποχή. Μόνον καλὸ μὴ νὰ σᾶς κάμῃ αὐτό. Προσέχετε μόνον ὥστε νὰ μὴ μολιολογήτε τώρα στὰ τελευταῖα. Αὐτὰ ἄλλως τε θὰ τὰ ἔχετε καὶ ὑπόνοιαν ὑπ' ὅψιν ὥστε νὰ περιτεύῃ νὰ σᾶς τὸ συστήσω ἐγώ. Ὅταν δὲ εὐκαιρήσετε καὶ κατεβῆτε στὰς Ἀθήνας τότε κυττάξετε καλύτερα. Πάντως αὐτὰ ὅλα νὰ τὰ κάνετε μὲ σχολαστικότητα.

Ἀτυχον 15. Τὸ γράμμα σας δείχνει ἔναν μορφωμένο ἄνθρωπο, ἐπομένως ἔπρεπε νὰ γνωρίζετε, τουλάχιστον νὰ ἔχετε τυχαίως ἀκούσει: ὅτι μόνον ἓνα στὰς 20.000 νὰ συμβῇ αὐτὸ τὸ ζήτημα σ' αὐτὴν τὴν ηλικία ὥστε ἂς παύσῃ κάθε σας ἀνησυχία,

δὲν πρόκειται νὰ ἔχετε κανένα ἀπολύτως ἐμπόδιον ἀπ' αὐτῆς τῆς πλευρᾶς, ἀρκεῖ μοναχὰ νὰ μὴ φανῇ κανένα ἄλλο σύννεφον ἀπὸ καὶ ποὺ δὲν τὸ περιμένετε.

Α. Β. Ἀθήναι. Αὐτὸ ποὺ παρουσιάζεται σὲ σᾶς δὲν εἶναι δυστυχῶς πρωτοφανές. Εἶναι φαινόμενον πολὺ σύννητον, τὴν τελευταίαν. Βέβαια ὑπάρχει θεραπεία ἡ ὁποία πραγματικὰ ἀπαιτεῖ ἂν ὅχι τὸ ἀναφερθὲν ποσὸν πάντως τὸ τέταρτον περίου, γιατί δυστυχῶς τὰ φάρμακα αὐτὰ εἶναι πανάκριβα. Δὲν νομίζω ὅμως, ὅτι θὰ ἀπαιτηθῇ πολὺ χρονικὸν διάστημα, ὅσο δηλαδὴ μοῦ ἀναφέρετε, ὅπως ὁποῖτε ὅμως θὰ χρειασθῇ ἀρκετὸς καιρὸς. Δυστυχῶς στὸ γράμμα σας ὑπῆρχε πολὺ λακωνικὸς καὶ μοῦ εἶναι λίγο δύσκολο νὰ σᾶς ὑποδείξω τρεῖς πονοθεραπείας, γι' αὐτὸ θὰ ἤτο προτιμώτερον, ἀφοῦ καὶ σᾶς δὲν ἔχετε ἀντίρρηση νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε στὸ γραφεῖο μου τίς ὥρες ποὺ βρίσκομαι (Μιλτιάδου 11 4—6 μ. μ.) ζητώντας τὸν ἱατρὸ τῆς «Ἑβδομάδος». Θὰ σᾶς ἐξετάσω καὶ ἀφοῦ ἀντιληφθῇ τὸ ἀκριθὲς συμβαίνει καὶ ποὺ ὀφείλεται ἡ πάθησις, θὰ σᾶς ὑποδείξω τὴν κατάλληλον θεραπεία. Μόνος σας, ἄλλως τε, ἀντιλαμβάνεσθε ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ καλύτερα ὁδὸς γιὰ ἓνα τόσο σπουδαῖο καὶ πολὺπλοκο ζήτημα.

Καί ποίαν ἀρρωστίαν. Δυστυχῶς γιὰ τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον μὲ ρωτᾶτε εἶμαι ὅλιως διόλου ἀναμώδιος, ἔχω δὲ τάξει ὡς ἀρχὴν τῆς ζωῆς μου νὰ μὴν καταπατῶ ἐξένα οἰκόπεδο. Γιὰ τίς ἐνέσεις ἀμφιδέλω πολλὴν ἂν ὑπάρχουν, ἡ μὲν μου δὲ συμβουλή εἶναι νὰ ἀκολουθήτε τὰς ὁδηγίας τοῦ θεράποντός σας ἱατροῦ καὶ ὅχι τὸν ἄλλον καὶ τὸν βῆτα γιατί μόνον βλάβη μπορεῖ νὰ σᾶς

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΑΓΟΡΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 9

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΕΙΔΗ

ΜΑΛΛΙΝΑ ΠΛΕΚΤΑ

ΑΝΔΡΙΚΑ ΕΙΔΗ

ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ - ΓΡΑΒΑΤΕΣ - ROBES DE CHAMBRE

ΓΑΝΤΙΑ - ΚΑΛΤΣΕΣ - ΣΟΣΟΝΙΑ - ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

ΔΩΡΑ ΕΟΡΤΩΝ

ΧΡΗΣΙΜΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Κρύσταλλα - Πορσελάναι - Κοσμήματα Services

ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ

Ἡ ὡραιότερα ἐκδελσις Παιδικῶν ΠΡΟΤΟΤΥΠΩΝ ΠΑΧΝΙΔ'ΩΝ

Τιμαὶ ΕΥΘΗΝΑΙ

“Ο,τι νεώτερον εἰς
Μάλλινα Εὐρωπαϊκὰ
Ὶφάσματα
διὰ φορέματα
Ταγιέρ
Ὶπανωφόρια
ΝΤΙΝΟΣ Μ. ΣΤΡΑΤΗΓΙΟΥ & ΣΙΑ
Πλατ. Καπνικαρέας 5

κάμουν οι ανεύθυνες συμβουλές.

Πονεμένη ψυχή. Περίεργο, μιά τόσο μικρή πτώσις του στομάχου και δεν υπεχώρησε καθόλου με την ζώνην. Μήπως δεν είναι καλή η ζώνη ή μήπως τυχόν μαζί με την πτώσιν υπάρχει και τίποτε άλλο το οποίο ανύποπτος έπαρκαμψατε και το αφήσατε χωρίς θεραπεία. Αυτό πρέπει να εξετασθή, γιατί μπορεί όλα τα άλλα συμπτώματα που αισθάνεσθε να οφείλονται σε άλλην αιτίαν ή οποία χρειάζεται ειδικήν θεραπείαν. Έγώ, άτυχώς, δεν μπορώ να σας συμβουλευθώ τίποτ' απολύτως καθότι μου είναι αδύνατο να σχηματίσω γνώμη με ό,τι γράφετε. Το καλλίτερον απ' όλα είναι να πάτε σ' έναν καλό ειδικό ο οποίος να σας εξετάσει καλά ώστε να σχηματίσει μια ιδέα του τί ακριβώς συμβαίνει. Αν με ρωτούσατε θα σας συνιστούσα εκθύμως, ως τον πλέον ειδικόν για τέτοια τον ύφηγητήν κ. Πετρετάκη, Όμηρου 18. Τέλος, όσον άφορᾷ το ζήτημα της παροδικής δυσσομίας που σας παρουσιάζεται ένα ελαφρό καρδιακό κάθε 15 μέρες θα σας άνεχοφίξε εξαιρετικά.

Τζούλιαν, Χανιά Κρήτης. Σας άπήντησα εις προηγούμενον τεύχος. Μήπως λησμονήσατε το ψευδώνυμον; Σας έγραφα τότε ότι αυτά που λέτε ότι σας παρουσιάζονται προέρχονται από μιά πάθησι της μήτης που λέγεται όζαινα, σας υπειδείκνυα δε λεπτομερώς τον τρόπον της θεραπείας. Άφού, λοιπόν, είθετε τακτική άναγνώστρια άσφαλώς θα έχετε το τεύχος και θα δείτε μέσα πως θα γίνη η θεραπεία.

Άν. Δ. Όδός 25ης Μαρτίου. Πως να μαντεύσω έγω τί χάπια ήταν αυτά που σας είχε δώσει ο γιατρός σας, ώστε να σας τα ξαναγράψω γι' αυτήν την δουλειά υπάρχουν τόσων ειδών σχετικά φάρμακα ώστε δεν θα έφθανε όλη η στήλη μου για να τα άπαριθμήσω, ώστε θα σας γράψω έγω ένα είδος χάπια τα όποια είναι πολύ καλά γι' αυτήν την δουλειά που τα θέ-

PERMANANT M. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Άγ. Κωνσταντίνου 11 και 12 τηλ. 53-100. Είμεθα γνωστοί εις την PERMANANT, στις ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ και ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ.

Η επιτυχία μας έγκειται εις την μεγάλην μας πείραν και εις την έκλογήν ώρισμένων ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΦΑΡΜΑΚΩΝ. Από τα Κομμωτήριά μας εξέρχονται όλα τα ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΑ κτενίσματα. Είμεθα άφθαστοι εις την επιτυχίαν των βαφών και εις τα θραυνά κτενίσματα. ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΜΑΣ και θα ΠΕΙΣΘΗΤΕ.

ΦΟΙΝΙΞ

λετε. Υπάρχουν μάλιστα και ένέσεις που είναι ακόμη καλλίτερες. Τα χάπια είναι Άτοφάν Σέριγ. Πάρτε τα και θα σας ώφελήσουν πολύ. Επίσης συνεχίσατε την Πιπεραζίνη και τα άλλα όπως σας τα συνέστησεν ο γιατρός σας. Όσο γιά το ζήτημα της άδελφής σας άς μην άνησυχή και πάλι θα περάσει. Ίσως να όφείλεται και σε καμμία άδυναμία. Άς πάρη λίγο μουρουνέλιαιο.

Τα αίτια των νέων. Δεν μου γράφετε τον άριθμόν του τεύχους όπου σας ά-

πήντησα, πως λοιπόν, θέλετε να θυμηθώ και μάλιστα ύστερ' από τόσο χρονικό διάστημα. Πάντως άφού γράφετε ότι σας ώφελησαν αι ένέσεις τότε επαναλάβετε τις με μόνην την διαφοράν ότι θα κάμετε και μερικάς ένέσεις testoviron Schering των 10 m. g. 4 κουτιά γιά το άλλο ζήτημα που γράφετε. Τέλος, τώρα που είναι ο καιρός πάρτε λίγο μουρουνέλιαιο. Θα σας ώφελήση εξαιρετικά. Αν θελήσετε να μου ξαναγράψετε, μη ξεχάσετε να μου γράψετε και τον άριθμό του τεύχους που σας ά-

ΤΑ ΜΟΘΟΥΜΙΑ

είναι
αριστα

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΒΡΗΚΑΤΟ
ΤΕΛΕΙΟ ΚΡΑΓΙΟΝΙ ΤΑΝΤΖΗ
ΠΟΥ ΣΤΑ ΧΕΙΛΗ ΜΟΥ ΑΛΛΑ-
ΖΕΙ ΧΡΩΜΑ ΩΣ ΔΙΑΜΑΓΕΙΑΣ
ΠΕΡΝΟΝΤΑΣ ΜΙΑ ΡΟΔΟ-
ΚΟΚΚΙΝΗ ΑΠΟΧΡΩΣΙ.

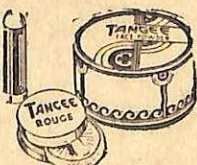

Είτε μελαχροινή είσθε είτε ξανθή το κραγιόνι ΤΑΝΤΖΗ πάντοτε ζωοραίνει τα χείλη σας με την μαγική του ιδιότητα να αλλάζει χρώμα. Το πορτοκαλί χρώμα του κραγιονιού πέρνει στα χείλη σας άκριβώς την απόχρωσι που σας κολακεύει, συνάμα δε τα διατηρεί άπαλά και βελουδένια.

ΜΑΓΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ ΧΡΩΜΑΤΟΣ ΡΟΥΖ ΚΑΙ ΠΟΥΔΡΑΣ

Το κομπιμε ή η κρέμα ΤΑΝΤΖΗ εν συνδυασμώ με την πούδρα ΤΑΝΤΖΗ προσδίδουν στο πρόσωπό σας ένα φυσικώτατο ρόδινο χρώμα τελείως έναρμονισμένο με τα χείλη σας.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ 21914

Αποφεύγετε τις απομιμήσεις
Ζητείτε Ταντζή
φυσικού χρώμα-
τος ή βαθύτερας
αποχρώσεως.

Το Καλλίτερο
Κραγιόνι
του Κόσμου
Καταργεί το βαμμένο ύφος

TANGEE

παντώ.

Γυμνασιόπαιδα. Είνε αλήθεια, πολλές φορές ή άπερισκεψία κι ή άμύθεια προκαλούν διάφορα δυσάρεστα, που με την ύπομονήν ύποχωρούν. Είναι, όμως, παράδοξο πως αφήσατε τον έαυτό σας να παρασυρθή τόσο πρόωρα προς την νευρασθένεια, που τόσα δυσάρεστα επιφυλάσσει στον άνθρωπο. Η μόνη συμβουλή που έχω τώρα να σας δώσω είναι να επισκεφθήτε ένόσφ είναι ακόμη καιρός έναν ιατρό ο οποίος άφού σας εξετάσει καλά θα σας πη τί θα κάνετε. Πάντως, αν νομίζετε ότι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος, είμαι πρόθυμος να το κάνω, άρκει να μ' επισκε-

φθήτε στο ιατρείο μου και τις ώρες που αναγράφονται άνωτέρω.

Κ. Π. Παγκράτι. Δυστυχώς με όλη τη καλή διάθεση που έχω να σας φανώ χρήσιμος δεν το κατορθώνω και τουτο γιατί δεν μπορώ να μιλήσω από τη στήλη αυτή για ώρισμένα πράγματα. Αν θέλετε έλθετε να με βρήτε στο ιατρείο μου.

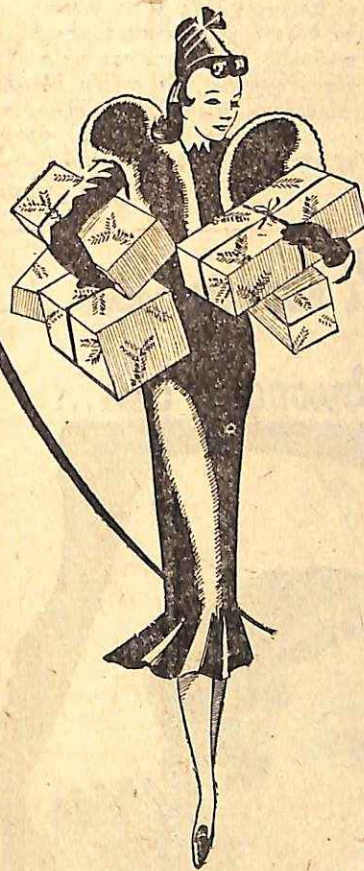
Δυστυχέστατον Χ. Δεν είναι τόσο σπάνιο, δυστυχώς, το φαινόμενο αυτό σ' αυτήν την ηλικία, άλλ' ούτε είναι και τόσο σοβαρό ώστε να νευριάζετε τόσο πολύ. Η κατάσταση σας είναι μάλλον αποτέλεσμα των νευρών. Αν αποφασίσετε να ήρεμισετε τότε άσφαλώς και το κακά αυτό θα μετριασθή.

Βέβαια θα σας δο-
ηθώσω και έγω μ'
όσα μέσα διαθέτει
ή επιστήμη, αλλά
νύχετε ύπ' όψιν σας
ότι δεν θα θελτιω-
θ ή κατάσταση
ούτε σε 24 ώρες ού

τε και σε μιά εβδομάδα Ίσως άπαιτηθή και τρίμηνος θεραπεία. Μη φαντασθήτε, λοιπόν, ότι ή θεραπεία δεν έφερε αποτέλεσμα. Χρειάζεται και ύπομονή και έπιμονή. Η θεραπεία την όποιαν θα ακολουθήσετε είναι ή εξής: Πρώτον θα πάρετε 20 ένέσεις Calcium gluconate Χρώπει των 10 .c. από τις όποιες θα κάμετε μίαν ή-μέραν παρ' ήμέραν ένδοφλεβίως, την ή-μέραν δε που δεν θα κάμετε ένδοφλεβίον ένεσιν θα κάμετε ύποδορείως με μιά σύριγγα δύο ένέσεις: μιά στρυχνίνης των 2 χιλ. και μιά testoviron Schering 10 mg.

θα πάρετε δηλαδή 5 κουτιά ένέσεις testoviron 10 mg. και 20 ένέσεις στρυχνίνης των 2 χιλιοστών. Καθ' όλο δε αυτό το διάστημα πρωί και θάραυ προ ή μετά τή φαγητό, δεν έχει σχέση αυτό, θα παίρνετε από 30 σταγόνες δάμματος Βαλεριάνας. Δεν ύπάρχει λόγος κατά το διάστημα αυτό να αφήσετε τας συνηθείας σας. Η ζωή σας θα εξακολουθήση όπως και

Χοιτοποίηση - Νέον Έτος

Ότι έκλεκτό και πρακτικό
γιά δώρα είναι συγκεντρωμένο
όΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Μόλις παρελήφθησαν

Τα έκλεκτότερα άρώματα

Άπ' όλον τον κόσμον

GUERLAIN
CARON
WORTH
LANVIN
VIGNY
CHANEEL
CIRO
SCHIAPIARELLI
M. ROCHAS
HOUBIGANT
FLOREL
PATOU
MOLYNEUX

GRENOVILLE
BIEN-AIME
BOURJOIS
LENTHERIC
MILLOT
D'ORSAY
VENDOME
CHERIGAN
LELONG
MOLYNARD
COTY

Επίσης όλα τα περίφημα προ-

ίοντα του Οίκου ARDEN

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΤΣ

ΚΑΠΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΡΜΟΥ 24

πρίν. Τὰ οίονπνευματώδη ποτά βέβαια νὰ τὰ ἀποφεύγετε.

Κιέρσιον. Ἡ δίαιτα τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε εἶναι νὰ ἀποφεύγετε τὰ πολλὰ ὑγρά, τὰ ἀμιλώδη καὶ τὰ λιπαρά. "Ὅσο δὲ σὰς ἐπιτρέπουν τὰ πόδια κάμπετε περιπάτους. Γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα παίρνετε τὸ Κάλτσιουμ. Δὲν θάταν ἐπίσης ἀσχημὸ καὶ λίγο μουρουνέλιαι.

Εὐγνώμονα νέον, ἀριθ. 8 Δὲν εἴθε οὔτε ὁ πρῶτος οὔτε καὶ ὁ τελευταῖος ποὺ ἀκολουθεῖτε αὐτὴν τὴν τακτικὴν καὶ ἐνφ' ἑσέως νὰ ἔχη δύσπρεστα ἀποτελέσματα αὐτὴ ἡ ἀμέλεια τὴν περισσό- τερες φορές μπορῶ μετὰ θεθαυόνητος νὰ πῶ, ἔχει τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὅποια καὶ σὲ σὰς εἶχε, δηλ. τὴν ἱστίαν. "Ἄλλως τε ὁ ἱατρὸς στὸν ὁποῖον σήμερον καταφύγετε, ἐφ' ὅσον πληρῶνεται ἔχει καὶ λόγον νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σὰς ὑποβάλῃ σὲ θεραπεία. Γιὰ νὰ ἀναγκασθῶ, λοιπόν, νὰ σὰς πῶ ὅτι σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα θὰ εἴθε καλὰ πρέπει νάχετε ἀπόλυτον ἐμπιστοσύ- νην. Ἐνφ' ἡ μικροβιολογικὴ ἀπάντησις εἶ- ναι ἀρνητικὴ τί ἄλλο θέλετε; Μήπως σῶ- νει καὶ καλὰ θέλετε νὰ σὰς πῶν ὅτι εἴ- θε ἀσθενής; "Ἀφῆστε, λοιπόν, τὸν θερά- ποντά σας νὰ κάμῃ ὅπως αὐτὸς νομίζει. Ἡ ὁδὸς ἄλλως τε ποὺ ἀκολουθεῖ εἶναι ἡ μόνη ποὺ ἐνδείκνυται στὴν προκειμένη περίπτωσι. Τώρα, ἂν τυχὸν καὶ δὲν μπο- ρεῖτε ν' ἀντιδράσετε πεῖτε τοῦ γιαιτροῦ σας νὰ σὰς κάμει μερικὰ ἐμβόλια. "Ὅχι βέβαια ὅτι εἶναι ἀπαραίτητα, ἀλλὰ μονα- χὰ γιὰ νὰ ἡρεμήσετε.

Ἐξαρχον Β. Τὰς ἐνέσεις μπορεῖτε νὰ τὶς κάμετε κάθε τρεῖς μῆνες, ὅχι συ- γχνότερα. Δὲν ὑπάρχει λόγος. Τώρα ἄλ- λως τε παίρνετε μουρουνέλιαι ὥστε μὴ φορτώνετε τὸν ὁργανισμό καὶ πολὺ ἀπὸ φάρμακα, ἐφ' ὅσον μάλιστα πάτε καλά. "Ὅ- σο γιὰ τὸ τίνας ἐργαστασίους νὰ παίρνετε, ὅλες οἱ ἱδίες εἶναι, δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀ- πολύτως διαφορὰ. "Ὡστε κάνετε αὐτὰ καὶ πάλι μοῦ ξαναγράφετε, ἂν νομίσετε ὅτι ἔ- χετε ἀνάγκη ἀπὸ κάτι.

Ε. Β. Καρδίτσαν. Συμφωνῶ ἀπο- λύτως μετὰ τὴν γνώμην τῆς ἀδελφῆς σας. Εἶναι ἡ καλύτερα θεραπεία ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη. Εἴθε ἄλλως τε ἀρκετὰ μορφωμέ- νος ὥστε νὰ καταλάβετε, ὅτι ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ ἐλαφρὰ ὑ- στερία, ἡ ὁποία ἀσφαλῶς θὰ ὑποχωρήσῃ. Μέχρις ὅτου θάωσ γίνου ὅλα αὐτὰ, τὰ ὁ- ποῖα φυσικὰ δὲν γίνονται ἀπὸ τὴν μιὰ μέ- ρα στὴν ἄλλη καλὸν εἶναι νὰ πάρετε λίγη Pasiflorine καὶ σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν τῆς νὰ τὴν παίρνετε, ἐπίσης ἂν δὲν σὰς εἶ- ναι δύσκολο κάμετε καὶ μερικὰς ἐνέσεις Κάλτσιουμ Γαλλικονάτ τῶν 10 cc. ἐνδο- φλεβίως.

Νευρικόν. Ἐὰν βέβαια ἦτο δυνατόν νὰ κάμετε μιὰ σχετικὴ ἀνάπαυσι ἀσφαλῶς θὰ σὰς ὠφελοῦσε ἀρκετὰ. Ἐφ' ὅσον ὅμως αὐτὸ εἶναι δύσκολο χρειάζεται νὰ γίνη μιὰ σχετικὴ θεραπεία. "Ἄλλὰ ἐκεῖνο ποὺ πρωτεύει στὴν προκειμένη περίπτωσι εἶναι νὰ θελήσετε σεῖς νὰ ἐπιβληθῆτε στὸν ἑ- αὐτό σας καὶ νὰ συγκρατήσετε λίγο τὰ ἑαυτὰς ἄλλως ὅλα τὰ φάρμακα θὰ πᾶν ἄνωγαν. Τὰ φάρμακα εἶναι τὰ ἑξῆς: Πα- σιφλορίνη σύμφωνα μετὰ τὴν ὁδηγίαν, ἐπίσης 10 cc. ἐνδοφλεβίως, 10—20 ἐνέσεις "Ὅταν δὲ πάλι ἔχετε μὴ ξαναγράφετε, τὴν ἐπαναλάβετε τοὺς ἑ- ἑαυτὰς ἑαυτὰς.

Παν. Μουτλήνη. Εἶναι

γεγονός ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ συμπτώματα ὁ- φείλονται στὴν κύστην, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι σὲ ἄλλους εἶναι μεγαλύτερα ἐντάσε- ως καὶ σὲ ἄλλους μικρότερα. Ἐφ' ὅσον, λοιπόν, σὲ σὰς ἐξακολουθοῦν σὲ βαθμὴ νὰ μὴν ἀφήνῃ νὰ τραφεῖ τότε καλὸν εἶναι νὰ τὴν κάμετε 5 ἐνέσεις Cytotropine ἐνδο- φλεβίως. "Ἄν δὲ αὐτὸ σὰς εἶναι δύσκολο τότε νὰ πάρετε Urotropine Schering εἰς δισκία. "Ἄπ' αὐτὰ νὰ παίρνετε 3—4 τὴν ἡ- μέρα. Ἐπίσης δίδετε τῆς καὶ μερικὰς λε- μονάδες με λεμόνι. Καλὸν εἶναι ὅμως νὰ συμβουλευθῆτε καὶ ἑνα ἱατρὸν τῆς πόλε- ως σας.

Ἐκτορα. Τὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα σὰς ἔγραψα, πρῶτον δὲν παθαίνουν καμμιὰν ἀπολύτως ἀλλοίωσιν καὶ δεῦτερον δὲν εἶ- ναι γιὰ νὰ παίρνετε ἐκείνην τὴν σι- γμὴν. Πρέπει νὰ γίνη μιὰ σχετικὴ θερα- πεία, τουλάχιστον τριήμερος μετὰ τὴν "Ἀνδρο- στίνην. Δὲν καταλάβατε καλὰ τὸ πνεῦμα τῆς πρώτης ἀπαντήσεως. Θὰ περιμένετε δὲ τὴν τελευταίαν σιγμὴν νὰ τὰ πάρετε. Τὸ ἀποτέλεσμα ἀπὸ τὴν "Ἀνδροστίνην μὴ- δὲν, καθότι χρειάζεται χρονικὸν διάστημα γιὰ νὰ ἀφομοιώσῃ ὁ ὁργανισμός τὸ φάρμα- κόν καὶ νὰ δώσῃ ἀποτελέσματα. "Ἄν θέ- λετε νὰ ἔχετε ἑνα θετικὸν ἀποτέλεσμα, νὰ κάμετε θεραπείαν, ἀσχετῶς τοῦ πότε θὰ ἔλθῃ τὸ ἀποτέλεσμα. Μάλιστα θὰ σὰς συμβούλευα νὰ κάμνατε καὶ ἐν ὅλῳ 15 ἐ- νέσεις στρυχνίνης τῶν 2 χιλ. ὑποδορείως,

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ἡμέραν παρ' ἡμέραν.

Σταύρον Κατσαφάδον Φ. Ν. Δὲν καταλαβαίνω τί ἐννοεῖτε μετὰ τὴν λέ- ξιν ἐπιπλοκάς. Μήπως τὰς συμφορές; Αὐτὲς δυστυχῶς γίνονται πάντοτε, ἐκτός ἐὰν ἀφαιρεθῇ τὸ ὑγρὸν καὶ προστεθῇ ἁ- ἕρας, τότε ἀποφεύγονται αἱ συμφορές. Καὶ ὅχι πάντοτε ἀλλὰ ἐν μέρει. Διαβάσατε κάπου ὅτι οἱ γιαιτροὶ ὑποστηρίζουν κ.λ.π. δυστυχῶς αὐτὸ δὲν εἶναι πούθενά γραμμένο. Κάτι ἄλλο θὰ διαβάσατε. Μήπως ἔγινε παχυπλευρίτις; "Ὅσο γιὰ τὴν ἀνωμαλία τοῦ θώρακος ποὺ ἀναφέρετε, εἶναι, δυστυ- σῶς, ἑνα ἀπὸ τὰ συμπτώματα ποὺ πα- ραμένουν ὡς δείγμα νὰ ποῦμε τῆς ἀρρώ- στειας ποὺ περάσατε. Τὸ μόνον τώρα ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε εἶναι νὰ ἀφήσετε κατὰ μέρος τὴν φιλολογία καὶ μάλιστα τῆς ἱα- τρικής, γιατί μοιραῶς θὰ καταστήσετε νευρασθενικός καὶ τότε θὰ εἶναι ἡ δευ- τέρα πλήρη γείρων τῆς πρώτης. Προφυ- λάγεσθε ὅσο μπορεῖτε καὶ ἀκολουθεῖτε μιὰ ζωὴ τακτικὴ. Γιὰ τὴν λίγη δὲ ἐνοχλή- σεις ποὺ αἰσθάνεσθε δὲν θάταν ἀσχημὸ νὰ παίρνατε λίγη Πασιφλορίνη. Πάντως, ἂν θέλετε μοῦ ξαναγράφετε τί εἶδους ἐ- πιπλοκάς ἐπάθατε ὥστε νὰ σὰς δώσω τὰς ἐξηγήσεις δὲν πρέπει δὲ νὰ σὰς πα- ραξενεύουν, τὸ ἐπαναλαμβάνω, αἱ συμφο- ραί, εἶναι ἀτυχῶς ἑνα ἀπὸ τὰ ἐπακόλου- θα τῆς ἀρρώστειας αὐτῆς.

Μίνα σ' ἑνα κυλὶ πινδρα Rea...
...βρίσκειται ἡ διμορφία σας...

ἡ Πινδρα Rea εἶναι
προϊὸν τῆς Ἀρωματοποιίας Cana.
Ὑπάρχει εἰς 9 σταθεροὺς χρωματισμοὺς
καὶ πωλεῖται σ' ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΟ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

«Τὸ μυστικὸ τῆς ὀμορφίᾳς γιὰ κάθε γυναῖκα βρίσκεται στὸ μακιγιὰζ τῆς 'Αρμονίας τῶν Χρωμάτων ποὺ ἔχει δημιουργηθῇ ἀπὸ τὸν Max Factor τὸν διάσημον μακιγιέρ τοῦ Χόλ λυγουντ.
'Αποτελεῖται ἀπὸ πούδρα, φάρ καὶ ρούζ, σὲ ἀποχρώσεις ἑναρμονισμένες μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ κάθε γυναῖκας, δίνοντάς της ἐπὶ τὴν ἀτομικὴ τῆς γοητεία καὶ ἐλκυστικότητά.»

ΛΩΡΕΑΝ γιὰ τὸν πᾶντα τῆς ἀτομικῆς σας 'Αρμονίας τῶν Χρωμάτων ἀποστέλλετε αὐτὸ τὸ δελτίον.

STUDIO DE MAQUILLAGE MAX FACTOR
ΣΤΑΔΙΟΥ 15

Α. Δ. ΑΓΓΑΛΙΩΤΗΣ & ΣΙΑ

Παρακαλῶ ὅπως μοῦ ἀποστέλλετε τὸν πᾶντα τῆς ἀνάλυσεως τῶν φυσικῶν μου χρωμάτων καὶ τοῦ μακιγιὰζ τῆς 'Αρμονίας τῶν Χρωμάτων, καθὼς καὶ τὸ ἐκ 48 σελίδων εἰκονογραφημένον βιβλίον ὁδηγιῶν τοῦ Max Factor «'Η νέα Τέχνη τοῦ Μακιγιὰζ».

'Εὰν ἐπιθυμεῖτε νὰ λάβετε δείγματα ἀποστέλλετε Δρχ. 20. εἰς γραμματόσημα.

'Ονοματεπώνυμον

Διεύθυνσις

Περιοδικὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐλάβετε τὸ παρὸν δελτίον.

ΧΡΩΜΑ ΔΕΡΜΑΤ.	ΧΩΡΑ ΜΑΤΙΩΝ	ΧΡΩΜΑ ΜΑΛΛΙΩΝ
Πολὺ ἀνοιχτὸν	Ο Γαλανὰ	Ο ΞΑΝΘΑ
'Ανοιχτὸν	Ο Γκρι	Ο 'Ανοιχτὰ Ο Σκούρα Ο
Γαλακτώδες	Ο Πράσινα	Ο ΚΑΣΤΑΝΑ
Μέτριον (φυσικόν)	Ο Πρασινογάλανα	Ο 'Ανοιχτὰ Ο Σκούρα Ο
Ζωηρὸν	Ο Καστανὰ	Ο ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΑ
'Όχρὸν	Ο Μαῦρα	Ο 'Ανοιχτὰ Ο Σκούρα Ο
Μὲ πινάδες T.R.	Ο	Ο ΠΥΡΟΞΑΝΘΑ
'Ελαιόχρουν	Ο	Ο 'Ανοιχτὰ Ο Σκούρα Ο
	ΒΛΕΦΑΡΙΔΕΣ	Ο 'Εὰν εἶναι γκρι, ση-
ΔΕΡΜΑ	'Ανοιχτὲς	Ο μειώσατε τὸν τύπο
Στεγνὸν Ο λιπαρὸν Ο	Σκούρες	Ο τους ἐδῶ καὶ ἂνω-
Κανονικὸν	Ο	Ο τέρω. Ο
	ΗΛΙΚΙΑ	

MAX FACTOR

HOLLYWOOD

'Αποκλειστικοὶ 'Αντιπρόσωποι δι' ὅλην τὴν 'Ελλάδα ΑΓΓ. Δ. ΑΓΓΑΛΙΩΤΗΣ καὶ Σία